

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Polisiye/Gerilim

ARAMIZDAKİ KADIN

GREER HENDRICKS

& SARAH PEKKANEN

DK

Bu kitabı okurken çeşitli tahminlerde bulunacaksınız.
Kocasından ayrılmak zorunda kalan kıskanç bir kadının
hikâyesini okuduğunu düşüneceksin.
Kendi yerini alan genç ve güzel kadını saplantı haline
getirdiğini düşüneceksin.
Karmaşık bir aşk üçgeni diyeceksin.
Tahminlerinden o kadar emin olma...
Satır aralarını dikkatle oku.

"Acayip zekice..." *USA Today*

"Ağzınız açık kalacak. Unutulmaz." *Publisher's Weekly*

"Kayıp Kız'dan beri en iyi gerilim romanı." *In Touch Weekly*

"Heyecan verici. Hikâyede müthiş sürprizler var." *The Wall Street Journal*

"Çok zekice. *Trendeki Kız* ve *Kayıp Kız*'la aynı tarzda." *Anita Shreve*

"Gerilimli, diken üzerinde tutuyor." *The Washington Post*

"Ustaca." *Karin Slaughter*

Greer Hendricks yirmi yıla yakın süre Simon & Schuster'da editörlük yaptı. Columbia Üniversitesi'nden gazetecilik yüksek lisans derecesini aldı. Yazıları *New York Times* ile *Publisher's Weekly*'de yayımlandı. Manhattan'da eşi ve iki çocuğuyla yaşıyor. *Aramızdaki Kadın* onun ilk romanı.

Sarah Pekkanen'in önceden yedi romanı yayımlandı ve *USA Today* çoksatanları arasına girdi. Eskiiden gazetecilik yapan yazarın haber ve makaleleri *The Washington Post*, *USA Today* ve başka birçok mecrada basıldı. Üç oğlu olan yazar Washington D.C.'de yaşıyor.

Çeviren: Mehmet Gürsel

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 34



T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI



01 256 633

5-09-5200-1



9 786050 952001



ARAMIZDAKİ KADIN

Orjinal adı: The Wife Between Us

© 2017, Greer Hendricks ve Sarah Pekkanen

St. Martin's Press, LLC ile yapılan sözleşme dahilince yayımlanmıştır.

Yazan: Greer Hendricks, Sarah Pekkanen

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Gürsel

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Mayıs 2018 / ISBN 978-605-09-5200-1

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Olga Grlic

Kapak görseli: Oleg Gekman/Shutterstock.com

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Düzenleme

Ny.ozlem

Aramızdaki Kadın

Greer Hendricks
Sarah Pekkanen



Çeviren: Mehmet Gürsel



Greer'den:

John, Paige ve Alex'e sevgi ve şükranlarımla

Sarah'dan:

Beni bu kitabı yazmam için cesaretlendiren herkese

I

Giriş

Yanakları al al, bir koluna spor çantasını takmış, kaldırımında canlı adımlarla ilerlerken, sarı saçları omuzlarında hopluyor. Apartmanına vardığında, elini çantasına atıp anahtarları çıkarıyor. Cadde, birbirleriyle yarışan taksiler, işten eve dönenler ve köşedeki şarküteriye giren müşterilerle kalabalık ve gürültülü. Ama ben gözümü ondan bir an olsun ayırmıyorum.

Apartman girişinde durup omzunun üstünden arkaya bakıyor; o an vücudumdan elektrik akımı geçer gibi oluyor. Onu izlediğimi hissetti mi acaba, merak ediyorum. İzlendiğini algılama deniyor buna; birisi gözlerini sizden ayırmadığında, bunu hissetme kabiliyetimiz yani. Tüm beyin sistemimiz, atalarımızın, hayvanlara yem olmaktan kurtulma özelliğine bel bağlayan bu genetik mirasa tahsis edilmiş. Bu savunma mekanizması bende oldukça gelişmiş durumda; başım bir çift göz arama amacıyla içgüdüsel olarak sağa sola dönerken, cildimde bir ürperti hissediyorum. Bu uyarıyı dikkate almamanın ne gibi sonuçlara yol açabileceğini çok iyi öğrendim.

Ama o ters tarafa dönüp kapısını açıyor ve benim bulunduğum yöne hiç bakmadan apartmanın içinde gözden kayboluyor.

Ona yaptığım şeyden bihaber...

Ona verdiğim zarardan haberi yok; çöküşüne neden olacak bir şeyin ateşini tutuşturduğumdan da...

Kalp şeklinde yüzü ve sağlıklı bir vücudu olan, kocam Richard'ın, uğruna beni terk ettiği bu harikulade genç kadın için ben, kaldırımda hemen yanımda çöplenen güvercin kadar görünmezim.*

Bu harikulade kadının, bu şekilde devam etmesi halinde neler olacağına dair hiçbir fikri yok. En ufak bir fikri bile...

Nellie neden uyandığını bilmiyordu. Ama gözlerini açtığı anda, beyaz dantelli gelinlik giymiş bir kadının, yatağının ayakucunda durmuş, kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Nellie boğuk bir çığlık attı o an ve komodine dayalı duran beyzbol sopasına doğru hamle yaptı. Sonra, gözlerinin şafağın bulanık ışığına alışmasıyla birlikte, kalp atışları hafifledi.

Güvende olduğunu fark ettiğinde asabi bir kahkaha attı. Gördüğü sanrı, dün gelinlik mağazasından teslim alıp dolap kapısının arkasına astığı, naylona sarılı gelinliğinden başka bir şey değildi. Gelinliğin üst ve etek kısmı, şekli bozulmasının diye, buruşuk ince kâğıtlarla doldurulmuştu. Nellie nefes alıp vermesi düzene girince, komodinin üstündeki saatin mavi renkte kısa, kalın rakamlarına baktı. Çok erkendi, yine.

Kollarını başının üstüne kaldırıp gerindi. Richard'ın hediyesi, ağırlığını hissettiği ve bir türlü alışamadığı elmas yüzüğün takılı olduğu sol eliyle uzanıp, bangır bangır ötmeden kapattı alarmı.

Nellie çocukken bile kolay uyku tutturamazdı. Annesinin uyku öncesi onunla uzun uzadıya ilgilenecek sabrı yoktu, ama babası sırtını hafifçe okşar, geceliğinin kumaşına parmağıyla cümleler yazardı. *Seni seviyorum* veya *Sen benim için çok özelsin*, yazar, Nellie de mesajı tahmin etmeye çalışırdı. Diğer zamanlar parmağıyla şekiller, daireler, yıldızlar ve üçgenler çizirdi babası; annesiyle boşanana ve o dokuz

yaşındayken evden taşınana kadar böyle olmuştu, en azından. O günden sonra Nellie ikiz yatağında, pembe-mor çizgili yorganının altında tek başına yatıp, gözünü, tavanı kirleten su lekesine dikmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Sonunda içi geçtiğinde yedi, sekiz saat deliksiz uyurdu; o anlarda rüya görmeden, öylesine derin derin uyurdu ki, bazen annesi onu sarsarak uyandırmak zorunda kalırdı.

Ancak üniversite son sınıfta okuduğu o yıl ekim ayında, bir gece bu durum birden değişti.

Uyuyamama hastalığı aniden kötüleşti, uykuları canlı rüyalarla bölünmeye, geceleri aniden uyanmaya başladı. Bir keresinde dernek üyelerinin kaldığı binada kahvaltı etmek için aşağı kata indiğinde, Chi Omega¹ derneğinden arkadaşı, ona uykusunda bağırdığından ve anlaşılmaz şeyler söylediğinden söz etmiş, Nellie ise onun bu sözlerini önemsememiş gibi görünmeye çalışarak, “Finallerin stresindendir. Psikoloji İstatistiği başıma bela olacak” demiş, sonra bir kahve daha almak için masadan kalkmıştı.

Nellie bu olaydan sonra kendini zorlayıp üniversitenin psikoloji danışmanına gitmiş, ancak kadının nazik ve tatlı dilli yaklaşımına rağmen, votka ve kahkahalarla başlayıp polis sirenleri ve çaresizlikle sona eren, o ılık sonbahar akşamından söz etmeye dili bir türlü varmamıştı. Nellie terapistle iki kez bir araya gelmiş, ama üçüncü randevusunu iptal etmiş ve sonra da bürosuna bir daha adım atmamıştı.

Nellie sürekli tekrarlanan kâbuslarından birinden uyanıldığında, kollarının vücudunu sardığını hissetmek, kalın sesiyle kulağına, “Yanımdayım tathm. Benimle güvendesin” diye fısıldadığını duymak için Richard’a birkaç detaydan söz etmişti. Onunla sarmaş dolaşken, o olayın öncesinde bile,

1. Chi Omega: 1885 yılında kurulmuş, her yıl üniversitelerden mezun olan 28.000 kişinin yeni üye olarak dahil olduğu, kadınların kendileri için çizdikleri yolda başarılı olmaları amacıyla onlara rehberlik eden, ilham veren bir kadın derneği. (ç.n.)

tüm hayatı boyunca özlemini duyduğu güvenlik hissiyle sarmalandığını hissetmişti. Nellie, Richard yanındayken, sonunda o kırılğan derin uyku haline yenik düşmüş, ayaklarının altındaki o oynak zeminin nihayet durulduğunu ve dengelendiğini hissetmişti.

Ancak dün akşam Nellie kumtaşından yapılmış apartmanın giriş katındaki dairesinde yalnızdı. Richard iş için Chicago'ya gitmiş, en iyi dostu ve oda arkadaşı Samantha geceyi yeni erkek arkadaşının evinde geçirmişti. New York'un bütün gürültüsü, korna sesleri, ara sıra duyulan bağırtılar, köpek havlamaları duvarlara nüfuz etmişti adeta. Upper East Side'daki suç oranı kentteki en düşük suç oranı olsa da, dairenin pencerelerinde çelik parmaklıklar, kapıda, biri Nellie'nin taşınmasının ardından taktırdığı olmak üzere, üç kilit vardı. Tüm bunlara rağmen, uyuyabilmek için fazladan bir bardak beyaz şaraba ihtiyaç duymuştu.

Nellie uykulu gözlerini ovuşturup ağır hareketlerle yataktan kalktı. Havlu kumaştan sabahlığını giyerken, bir kez daha gelinliğe bakıp küçük dolabına sığdırabilmek için ona yer açmayı denemeyi düşündü. Ama eteği çok kabarıktı. Gelinlik, mağazada, etrafı payetlerle süslü diğer kabarık elbiselerle çevriliyken, süper kabarık saçların ortasında kalmış topuz misali, son derece sade ve zarif görünmüştü gözüne. Ancak sıkış tıkış odasındaki derme çatma IKEA kitaplığı ve birbirine dolanmış giysilerinin yanında, tehlikeli bir biçimde, Disney Prensesleri toplantısına dümen kırmış gibi bir hali vardı.

Ama değiştirmek için artık çok geçti. Düğün tarihi hızla yaklaşıyordu ve hayatlarının en mükemmel anında donakalmış sarışın gelin ve yakışıklı damattan oluşan pasta üstü heykelciği dahil olmak üzere her detay ayarlanmıştı.

Nellie Richard'ın e-postayla gönderdiği klasik porselen heykelciklerin fotoğrafını Samantha'ya gösterdiğinde, arkadaşı, "Tanrım, bunlar bile size benziyor" demişti. Pasta

heykelcikleri Richard'ın ebeveynine aitti ve Richard onları evlenme teklifinin ardından, oturduğu apartmanın bodrum katındaki depodan bulup çıkarmıştı. Sam yüzünü buruşturarak, "Bu adamın gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu hiç düşünmüyor musun?" demişti, sonra.

Otuz altı yaşındaki Richard, Nellie'den dokuz yaş büyüktü ve başarılı bir yatırım fonu yöneticisiydi. Bir koşucunun sıırım gibi vücuduna sahipti ve keskin bakışlı masmavi gözleriyle ters düşen tatlı bir gülümsemesi vardı.

İlk randevularında Richard, Nellie'yi bir Fransız restoranına götürmüş, şarap garsonuyla beyaz Burgonya şarapları hakkında sohbet etmişti. İkinci buluşmaları karlı bir cumartesi günüydü; Nellie'ye sıkı giyinmesini tembihlemiş ve randevuya, yanında parlak iki plastik kızakla gelip, "Central Park'taki en iyi tepenin hangisi olduğunu biliyorum" demişti.

O gün Richard'ın üstünde rengi atmış bir kot pantolon vardı ve biçimli takım elbisesi içinde olduğu kadar yakışıklı görünüyordu.

Nellie Sam'in sorusuna, "Her gün" diye cevap verirken, şaka yapmıyordu.

Nellie sessizce yürüyüp yedi adımda küçük mutfağına girer, çıplak ayaklarının altında soğuk muşambayı hissederken, yine esnemesini bastırdı. Tavan lambasını yaktı ve Sam'in, çayını tatlandırmak için kullandığı bal kavanozuyla etrafı yine batırdığını gördü. Özlü sıvı kavanozun yan tarafından akmıştı ve bir hamamböceği kehribar rengindeki yapışkan havuzun içinde debeleniyordu. Nellie yıllardır Manhattan'da yaşamasına rağmen bu görüntü karşısında midesinin bulanmasına engel olamadı. Lavabodan Sam'in kirli kupalarından birini aldı, ters çevirip hamamböceğinin üstüne koydu. *Bırakayım da biraz o uğraşsın*, diye geçirdi içinden. Kahvenin demlenmesini beklerken, dizüstü bilgisayarını açıp e-postalarını kontrol etmeye başladı. Gap'ten bir

indirim kuponunun yanı sıra, anlaşılan vejetaryen olmuş ve Nellie'ye düğün yemeğinde etsiz seçenekler de bulunmasını söyleyen annesinden gelen bir e-postayla, kredi kartı borcunun son ödeme gününün geldiğini hatırlatan bir başka mesaj gördü.

Nellie kalplerle süslü, *Dünyanın En İyi Öğretmeni* yazan kupasına –kendisi gibi Bilgi Merdiveni'nde öğretmenlik yapan Samantha'yla, anaokulundaki dolaplarında buna benzer bir düzine kupaları vardı– kahve doldurdu ve minnettarlıkla bir yudum aldı. Bugün programa göre, üç yaş grubu sınıfındaki Miniklerin velileriyle on görüşme yapacaktı. Kafein almaması durumunda “sakinleşme köşesinde” uyuklama tehlikesi vardı ve görevini layıkıyla yapması gerekiyordu. İlk görüşmesi kısa bir süre önce, sınıfta Spike Jonze² tarzı bir yaratıcılığın eksikliğinden dolayı şikâyetle bulunmuş Porter'larlaydı. Porter'lar Nellie'ye sınıftaki büyük oyuncak evi kaldırıp yerine Kızılderili çadırı koymasını önermiş, ardından ürünün 229 dolara satıldığı, Land of Nod'un³ internet sitesinin bağlantısını göndermişlerdi.

Nellie Richard'ın yanına taşındığında, Porter'ları hamam-böceklerini özlediğinden biraz daha az özleyeceğini düşündü. Bakışlarını Samantha'nın kupasına çevirdiğinde suçluluk duygusuyla sarmalandığını hissetti, böceği kâğıt havluyla kupanın altından alıp tuvalete attı.

Duş almak üzere musluğu çeviriyordu ki telefonu çaldı. Havluya sarınıp el çantasını bulmak üzere yatak odasına koştu. Ama telefonu çantasında değildi; hep olmayacak yerlere koyuyordu şu telefonu. Sonunda yorganının arasından bir yerden bulup çıkardı.

2. Spike Jonze: Björk, Fat Boy Slim, Weezer, R.E.M., Beastie Boys gibi müzisyen ve şarkıcıların video kliplerini çekmiş, oldukça farklı bir görsel dil kullanmasıyla tanınan Amerikalı yönetmen ve yapımcı. (ç.n)

3. Land of Nod: Bebek ve çocuk mobilyalarıyla oyuncakları üreten bir Amerikan markası. (ç.n)

“Alo?”

Cevap yoktu.

Ekranında bilinmeyen numara olduğu yazıyordu. Hemen ardından ekrana sesli mesaj uyarısı düştü. Nellie mesajı dinlemek için düğmeye bastı, ama belli belirsiz, ritmik bir sestən başka bir şey duymadı. Nefes alıp veren birinin sesiydi bu.

Telefonu yatağa atarken, telefonda mal satmaya çalışan biridir, diye geçirdi içinden. Önemli bir şey değildi, muhtemelen. Zaman zaman yaptığı gibi aşırı tepki vermişti, o kadar. Son zamanlarda biraz bunalmıştı; ne de olsa birkaç hafta içinde eşyalarını toplayıp Richard’ın evine taşınacak, elinde beyaz güllerden oluşan bir demetle yeni hayatına doğru yürümeye başlayacaktı. Hayatındaki bu değişim dengesini bozuyordu; her şey üst üste gelmişti.

Yine de birkaç haftadır, üçüncü kez böyle bir telefon alıyordu.

Ön kapıya şöyle bir baktı. Çelik sürgü çekiliydi.

Banyoya yöneldi, sonra geriye dönüp telefonunu aldı, lavabonun kenarına dayayıp kapıyı kilitledi. Havlusunu çubuğun üstüne asıp duşa girdi. Vücuduna hücum eden soğuk suyla bir anda geriye doğru sıçradı, sonra duş düğmesini ayarlayıp elleriyle vücudunu ovuşturdu.

Küçük banyo buharla dolarken, Nellie sıcak suyun omzundaki boğumlardan ve sırtından aşağıya akmasına izin verdi. Düğünden sonra soyadını değiştirecekti; belki telefon numarasını da değiştirirdi.

Keten bir elbise giydi, sarı kirpiklerinin üstüne rimel sürüyordu ki –işe sadece veli-öğretmen görüşmesi ve mezuniyet günlerinde makyaj yaparak ve güzel giysiler giyerek gidiyordu– porselen lavabonun üstünde duran telefonunun titreşmesiyle birlikte tiz, yüksek ve madeni bir ses çıktı. Nellie irkildi; rimel çubuğu hafifçe yukarı kayarak kaşının yanında siyah bir iz bıraktı.

Bakışlarını telefonun ekranına çevirdiğinde Richard'dan bir mesaj geldiğini gördü:

Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum, fıstık. Dakikaları sayıyorum. Seni seviyorum.

Nişanlısının mesajını okurken, sabahtan beri göğsünde sıkışıp kalmış gibi duran soluğu nihayet verdiğini hissetti. *Ben de seni seviyorum*, diyerek cevapladı mesajı.

Akşam bir araya geldiklerinde, bu esrarengiz telefonlardan söz edecekti. Richard akşam ona bir kadeh şarap doldurur, ayaklarını kaldırıp kucağına koyar ve sohbet ederlerdi. Richard gizli numarayı tespit etmenin bir yolunu bulurdu belki. Nellie hazırlandıktan sonra ağır omuz çantasını aldı ve dışarıya, soluk ilkbahar güneşine adımını attı.

Charlotte teyzenin çaydanlığının tiz sesi uyandırıyor beni. Jaluzilerin çıtalarının arasından odaya zayıf güneş ışığı giriyor, yatağımda cenin pozisyonunda yatarken, vücuduma belli belirsiz çizgiler düşürüyor. Sabah oldu mu; bu kadar çabuk mu? İkiz yatağımda –bir zamanlar Richard’la paylaştığım büyük boy yatak değil bu– tek başına uyumaya başlamamın üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen, hâlâ yatağın sol tarafında yatıyorum. Yanımdaki çarşaflar serin. Bir hayalet yer açmaya çalışıyorum.

Sabahlar en kötüsü benim için, çünkü zihnim, kısa bir süreliğine de olsa açık. Bu durum cezanın ertelenmesi adeta ve çok zalimce. Parçalı yorganımın altında toparlanmaya çalışırken, üstümde büyük bir ağırlık varmış da beni olduğum yere mıhlamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Richard şu an muhtemelen, uğruna beni terk ettiği kadınla birlikte; deniz mavisi gözlerini ona dikmiş, parmak uçlarıyla yanağının kıvrımlarını okşuyor. Bazen, eskiden bana söylediği o tatlı sözleri söylerken duyuyorum onu sanki.

Sana tapıyorum. Sen benim dünyamsın; seni çok mutlu edeceğim.

Kalbim deli gibi atıyor ve her seferinde büyük bir acı duyuyorum. *Derin nefes al*, diye hatırlatıyorum kendime. Ama bir işe yaramıyor. Ne zaman yaradı ki.

Richard'ın uğruna beni terk ettiği kadını her izlediğimde, kadının yumuşak ve masum görünüşünden çok etkileniyorum. Richard'la ilk tanıştığım, yüzümü avuçlarının arasına aldığı ve zarar vermekten korktuğu narin bir çiçekmişim gibi davrandığı o günlerdeki halime o kadar benziyor ki.

Başlangıçtaki o insanı sarhoş eden günlerde bile bazen, tüm o yaşadıklarımın –hatta *Richard'ın kendisinin*– bir planın parçası olduğu hissine kapılmıştım. Ama önemsememiştim o günlerde. Richard müşfik, karizmatik ve başarılı bir erkekti. Görür görmez âşık olmuştum ona. Ve onun da beni sevdiğine dair en ufak şüpheyeye bile kapılmamıştım.

Ama şimdi benimle işi bitti. Kemerli kapı girişleri ve geniş, yemyeşil çimenliği olan, sömürge döneminden kalma dört odalı evinden taşındım. Evliliğimiz boyunca o odalardan üçü hep boş kaldı, ama her hafta hizmetçi gelir, temizlerdi odaları. Kadın o odaların kapılarını açtığında ben mutlaka bir bahane bulup ayrılırdım evden.

On iki kat aşağıdaki ambulansın acı sireni, nihayet harekete geçmemi ve yataktan kalkmamı sağlıyor. Duş yapıyor, saçlarımı kurutuyor, saç diplerimin görünür olmaya başladığını fark ediyorum. Akşam saçlarımı boyamayı unutmaya yım diye, lavabonun altından bir kutu karamel rengi Clairol saç boyası çıkarıyorum. Saç kesimi ve boyaya yüzlerce dolar para verdiğim –hayır, Richard'ın verdiği– o günler çoktan geride kaldı.

Charlotte teyzemin, evini yeniden döşerken Green Bitpazarı'ndan satın aldığı, kiraz ağacından çift kanatlı antika elbise dolabını açıyorum. Eskiden, şu anda durduğum odadan daha büyük bir gömme dolabım vardı; içinde de renklere ve sezonlara göre ayrılmış raflar dolusu elbiseler, az veya çok eskitilmiş, ünlü tasarım markalarına ait yığınla kot pantolon, duvar boyunca sıralanmış, gökkuşağının tüm renklerinde kaşmir kazaklar...

Tüm o eşyalar asla bir anlam ifade etmemişti bana. Genellikle yoga pantolonu ve rahat svetşörtler tercih ederdim. Her gün işe gidip gelenlerin aksine, ben günü rahat giysilerle geçirir, akşamları Richard eve dönmeden önce şık giysiler giyerdim.

Ama şimdi, Richard Westchester'daki evimizden ayrılma-
mı istediğinde, oradan en iyi giysilerimi koyduğum birkaç
bavulla ayrılmış olduğuma minnettarım. Saks'ın üçüncü ka-
tında tasarımcı etiketi taşıyan ürünler satan bir satış görev-
lisi olarak komisyonla çalışıyorum; giyimime kuşamıma dik-
kat etmem ve müşterilere ilham vermem benim için hayati
önem taşıyor. Elbise dolabındaki nerdeyse askeri bir düzen-
de, jilet gibi dizilmiş elbiselere bakıyor ve turkuvaz renkli bir
Chanel'de karar kılıyorum. Logolu düğmelerinden biri hafif-
çe içine göçmüş ve en son giydiğim zamana kıyasla –ki yüz-
yıl önceymiş gibi geliyor bana– üstümde çok daha bol duru-
yor. Çok kilo verdiğimi anlamam için tartılmam gerekmiyor;
bir altmış sekiz boyunda olmama rağmen 36 beden bile bü-
yük geliyor.

Charlotte teyzenin yabanmersinli yoğurt yediği mutfığa
girip, yanağına bir öpücük konduruyorum; cildi talk pudrası
kadar yumuşak geliyor.

“Vanessa. İyi uyudun mu?”

“Evet” diyerek yalan söylüyorum.

Teyzem çıplak ayakla ve bol tai chi⁴ eşofmanıyla mutfak
tezgâhının başında durmuş bir yandan kahvaltı ederken, bir
yandan da gözlüğünü takmış, eski bir zarfın üstüne alışveriş
listesini yazıyor. Charlotte teyze için hareket, duygusal açı-
dan sağlıklı olmanın anahtarı. Onunla birlikte SoHo'da yü-
rüyüş yapmam, Y'de sanat konferansına katılmam veya Lin-
coln Center'da film seyretmem için teşvik eder beni. Ama ak-
tif olmanın bana yardımı dokunmadığını öğrendim. Öyle ya,

4. Tai chi: Yavaş ve kontrollü hareketlerle yapılan bir Çin beden egzersizi. (ç.n.)

saplantılı düşünceler nereye giderseniz gidin peşinizi bırakmayabilir.

Tam tahıllı ekmeğimden bir parça ısırıyor, öğle yemeği için çantama bir elmayla bir protein gofreti atıyorum. Bir iş bulduğum için Charlotte teyzenin rahatladığını anlayabiliyorum ve bu sonunda kendimi toparlamaya başladığım görüntüsü vermemden kaynaklanmıyor yalnızca. Charlotte teyzenin hayat düzenini bozdum; normalde sabahlarını sanat stüdyosu olarak kullandığı boş odasında, tuvallerine renkli yağlıboyalar sıkarak, içinde yaşadığımız dünyaya kıyasla çok daha hoş dünyalar yaratarak geçirir. Ama onun asla şikâyet etmeyeceğini biliyorum. Ben küçükken ve annemin “karanlıkta yatma” günleri olarak düşündüğüm günlere ihtiyaç duyduğu zamanlarda, annemin ablası Charlotte teyzeyi çağırırdım. “Annem yine dinleniyor” diye fısıldamam yeterdi; teyzem kapının önünde bitiverir, gününbirlik gezilerde kullandığı kişisel eşyalarının bulunduğu çantasını yere bırakıp boyalı ellerini uzatır, beziryağı ve lavanta kokuları arasında sınıksız kucaklardı beni. Kendi çocuğu olmadığı için hayatını istediği şekilde düzenleyebiliyordu. Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda beni hayatının merkezine koyması, en büyük şansımdı.

“Krem peynir... armut...” Charlotte teyze alışveriş listesini yazarken, bir yandan da mırıldanıyor; elyazısı, kıvrımlar ve sarmallarla dolu. Çelik grisi saçlarını dağınık bir topuz halinde toplamış, önünde duran kobalt mavisi cam bir kâse, mor renkte kısa ve kalın porselen bir kupa ve gümüş bir kaşıktan ibaret değişik tarzlardan oluşan servis takımı, natüremort resimleri için ona ilham kaynağı olacakmış gibi görünüyor. Charlotte teyzemin yıllar önce vefat eden Beau eniştemle birlikte, emlak fiyatları henüz başını alıp gitmeden bu mahallede satın aldıkları üç odalı daire oldukça büyük, ama insanı, alışılmadık biçimde eski bir çiftlik evi hissi uyandırıyor.

Ahşap yer döşemeleri eğimli ve gıcırdıyor, her oda farklı bir renge –dügünçiçeği sarısı, safır mavisi ve nane yeşili– boyanmış.

“Akşama galeri sahipleri ve yazarlarla toplantı mı var yine?” diye soruyorum; başıyla evetliyor teyzem.

Onunla yaşamaya başladığımdan beri oturma odasında New York Üniversitesi birinci sınıf öğrencileri, *New York Times* sanat eleştirmeni ve birkaç galeri sahibinden oluşan bir grubu görmek alışıldık bir durum benim için. “Eve dönerken markete uğrar, şarabı ben alırım” diyorum ona. Charlotte teyzenin beni bir yük olarak görmemesi çok önemli. Ondan başka kimsem yok çünkü.

Kahvemi karıştırırken, Richard yumuşacık yorganın altında, uykulu halde yatmakta olan yeni sevgilisine kahve hazırlayıp bir zamanlar onunla paylaştığımız yatağa getiriyor mu, diye merak ediyorum. Richard’ı yorganı kaldırıp yatağa davet ederken kadının dudaklarının hafifçe kıvrıldığını ve gülümsediğini görüyorum. Richard’la genellikle sabahları sevişirdik. “Günün geri kalanında ne olursa olsun, en azından bunu yaşamış olduk” derdi Richard. O an mideme bir ağrı giriyor ve ekmek tabağımı önümden itiyorum. Richard’ın beşinci yıldönümümüzde hediye ettiği Cartier Tank saatime göz atıyor ve parmağımı pürüzsüz altının üstünde gezdiriyorum.

Saati koluma takmak için kolumu hafifçe kaldırdığını hissedebiliyorum hâlâ. Bazen kendi giysilerimin üstünde –temizlenmiş olsalar bile– Richard’ın banyo yaparken kullandığı L’Occitane sabununun hafif limon kokusunu aldığımı eminim. Benimle hep bağlantılı gibi hissediyorum; gölge misali yarı şeffaf da olsa, yakınıma ona.

“Bu akşam bize eşlik etmen çok iyi olur bence.”

Yer ve zaman algısını tekrar kazanmam biraz zaman alıyor. Teyzeme, “Olabilir” derken, olmayacağını biliyorum. Charlotte teyzenin gözlerinde yumuşak bir ifade var;

Richard'ı düşündüğümü fark etmiş olmalı. Ama evliliğimizin gerçek hikâyesini bilmiyor. Richard'ın daha önce birçok erkeğin yaptığı şeyi yapıp genç bir kadının peşine takıldığını ve beni bir kenara attığını sanıyor. Kurbanın ben olduğumu, orta yaşlara yaklaşan, gözden düşmüş bir başka kadın olduğumu sanıyor.

İlişkimizin bitişinde oynadığım rolü bilse, yüzündeki o şefkat dolu ifade anında silinir.

“Acele etmeliyim” diyorum. “Marketten başka bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at.”

Satış görevlisi olarak sadece işe bir ay önce başlamama rağmen, daha şimdiden geç kalmaktan iki kez uyarı aldım. Uyuyabilmek için daha iyi bir yönteme ihtiyacım var; doktorumun reçeteli hapları sabahları beni miskin yapıyor. Neredeyse on yıldır herhangi bir işte çalışmadım. Bu işi kaybedersem, başka nerede iş bulurum?

İçinden fi tarihten kalma Jimmy Choo ayakkabılarımın fırladığı ağır çantamı omzuma atıyor, hırpalanmış Nike'larımın bağcıklarını bağlayıp kulaklıklarımı takıyorum. Elli sokak ötedeki Saks'a yapacağım yürüyüş esnasında psikolojiyle alakalı podcast'ler dinliyorum; diğer insanları bir şey yapmaya sevk eden itici güçlerin ne olduğunu dinlemek, bazen kendi dayanılmaz isteklerimden uzaklaşmamı sağlıyor.

Uyandığımda beni kandırıp aklımın başıma gelmesini sağlayan hafif güneş, dışarıda havayı iyice ısıtmış. İlkbaharın bu son günlerinde esen kuvvetli rüzgâra karşı kendimi hazırlıyor, sonra Upper West Side'dan Midtown Manhattan'a olan uzun ve ağır yürüyüşüme başlıyorum.

İlk müşterim kendisini Nancy olarak tanıtan yatırım bankacısı bir kadın. İnsanın aklını sürekli meşgul eden zor bir işi olduğunu söylüyor; ama sabah toplantısı beklenmedik

bir biçimde iptal edilince soluğu burada almış. Minyon yapı-
lı, büyük gözlü kadının kısa saçları var. Erkek çocuklarınkı-
ni andıran yüzü, zorlu işine uygun bir görünüm kazandırıyor
ona. Kadın dikkatimi dağıttığı için memnunum.

“Etkileyici bir biçimde giyinmem gerek, aksi takdirde beni
ciddiye almazlar” diyor. “Yani, şu halime baksana... Bazı yer-
lerde hâlâ kimlik soruyorlar!”

Nancy’yi usulca gri renkli bir kadın takım elbisesinden
uzaklaştırırken, tırnaklarının sapına kadar yenmiş olduğu-
nu fark ediyorum. Nereye baktığımı görünce, ellerini blazer
ceketinin ceplerine sokuyor. Şu anki işini daha ne kadar sür-
düreceğini merak ediyorum. Belki şevki kırılmadan kendine
bir başka iş bulur; hizmet sektöründe belki, belki de çevre ve-
ya çocuk haklarıyla alakalı bir iş...

Bir kalem etekle desenli bir ipek bluzaya uzanıyorum. “Da-
ha renkli bir şeye ne dersin?” diyorum.

Mağazada yürürken gelecek ay, antrenman eksikliğine rağ-
men tamamlamayı umut ettiği bisiklet yarışından ve meslek-
taşlarının kendisine tanımadığı bir erkekle randevu ayarlama
çabalarından söz ediyor. Bu arada ben daha farklı alternatif-
ler bulmaya çalışırken, bir yandan da ona arada belli etmeden
bakarak vücut şeklini ve ten rengini anlamaya çalışıyorum.

Sonra gözüm Alexander McQueen’in, insanın başını ak-
lından alan türden siyah-beyaz çiçekli bir örme elbisesi çar-
pıyor ve duruyorum. Elimi kaldırıp kumaşın üstünde hafifçe
gezdirirken, kalbim deli gibi atmaya başlıyor.

“Çok güzelmiş” diyor Nancy.

Gözlerimi kapatıp buna tıpatıp benzeyen bir elbise giydi-
ğim o akşamı hatırlıyorum.

*Richard beyaz, kırmızı kurdeleli kocaman bir kutuyla geli-
yor eve. İçinden çıkardığım elbiseyi üstüme tutarken, “Bu ak-
şam bunu giyersin” diyor bana. “Muhteşem görünüyorsun.”*
Alvin Ailey galasında şampanyalarımızı yudumluyor,

Richard'ın meslektaşlarıyla birlikte eğleniyoruz. Richard'ın eli belimde... Bir ara kulağıma, "Akşam yemeğini boş ver" diye fısıldıyor. "Eve gidelim."

Nancy "İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim" diye karşılık veriyorum, ama boğazım kelimele-
rin etrafında düğümleniyor. "Bu elbise sana uygun değil."

Nancy şaşırmış görünüyor; o an kelimelerin ağzımdan bi-
raz fazla sert çıktığını fark ediyorum.

"İşte bu." Kırmızı renkte klasik, düz ve dar bir elbiseye
uzanıyor elim.

Kolumda ağırlık yapan elbiselerle soyunma kabinine doğ-
ru yürüyorum. "Sanırım başlangıç için yeterince seçenek var
elimizde."

Elbiseleri duvara monte edilmiş çubuğa asıyor, bir yandan
da Nancy'ye, onları hangi sırayla denemesini söylemek için
odaklanmaya çalışıyorum. Açık kahverengi cilt rengini ta-
mamlayacak, leylak rengi ceketle başlamasına karar veriyor-
um. Tecrübelerim bana, başlangıç için ceketlerin her zaman
en iyisi olduğunu söyler, çünkü müşterilerin, üzerlerinde na-
sıl durduğunu görmeleri için soyunmalarına gerek yoktur.

Etek ve elbise hakkında daha iyi bir değerlendirme yapa-
bilmesi için bir yerden çorap ve topuklu ayakkabı bulup geti-
riyorum. Nancy sonunda bir ceket, iki elbise –ki aralarında o
kırmızı olan da var– ve lacivert bir takım elbisede karar kılı-
yor. Takım elbisenin eteğinin kenarlarını kıvrıp dikmesi için
terziyi çağırıyor, Nancy'ye giysilerini yazar kasaya işlemeye
gideceğimi söylüyorum.

Ama kasaya gitmiyorum; o siyah-beyaz elbiseye doğru çe-
kiliyorum adeta. Rafta o elbiseden üç tane var. Elbiseleri ko-
luma atıp onları depoya götürüyor, defolu giysilerin durduğu
rafın arkasına saklıyorum.

Nancy iş kıyafetlerini giyerken, kredi kartı ve makbuzuy-
la birlikte geri dönüyorum.

Nancy “Teşekkür ederim” diyor. “Tek başıma olsam bu giysileri seçmezdim doğrusu; ama onları üstümde gördüğümde heyecanlandım.”

İşimin keyif aldığım bir parçası da bu işte; müşterilerimin iyi hissetmelerini sağlamak. Giysi denemek ve para harcamak birçok kadının kendisini sorgulamasına neden oluyor: *Şişman mı görünüyorum; Bunu hak ediyor muyum? Bu ben miyim?* Bu kuşkuları, güvensizlik hissini çok iyi biliyorum, çünkü ben de birçok kez o soyunma kabinlerinin içinde, kim olmam gerektiğini anlamaya çalışır halde durmuştum.

Nancy’nin yeni giysilerinin üzerine naylon poşet geçirip ona veriyor ve bir an için Charlotte teyzenin haklı olup olmadığını merak ediyorum. Sürekli hareket halinde olduğum takdirde, belki de zihnim, eninde sonunda, bedenimin itici gücünün izinden gitmeye başlayacak.

Nancy gittikten sonra birkaç müşteriye daha yardım ediyor, ardından müşterilerin satın almaktan vazgeçtikleri malzemeleri yerine kaldırmak üzere soyunma kabinlerinin yolunu tutuyorum. Askıya astığım elbiselerin kırıksıklıklarını düzeltirken, yandaki bölmelerde sohbet eden iki kadının sesini duyuyorum.

“İyy, bu Alaïa korkunç görünüyor. Davul gibi şiştim resmen. O garson kadının, soya sosu düşük sodyumlu derken, yalan söylediğini biliyordum.”

O kıvrak Güney aksanını hemen tanıyorum: Richard’ın meslektaşlarından George Searles’in karısı Hillary Searles bu. Geçmişte Hillary’yle birlikte sayısız partiye ve işle ilgili organizasyona katıldık. Onun devlet okullarıyla özel okullar, Atkins diyetiyle Zone diyeti, St. Barts’la Amalfi Sahilleri hakkındaki fikirlerini dinledim zamanında. Ama bugün ona hiç tahammül edemeyeceğim.

“Hey! Yakınlarda bir satış görevlisi var mı? Başka beden denemek istiyoruz” diye sesleniyor birisi.

Soyunma kabininin kapısı açılıyor ve bir kadın dışarıya çıkıyor. Kadın kızıl saçlarına kadar Hillary'ye o kadar beziyor ki, ancak kız kardeşi olabilir. "Bayan. Bize yardımcı olabilir misiniz? Bize bakan diğer satış görevlisi ortadan kayboldu da."

Cevap vermeye fırsat bulamadan, turuncu bir ışıltı gözümüne çarpıyor; Alaia soyunma kabininin kapısının üstünden küçük düşürölürcesine fırlatılıyor. "Bunun kırk iki bedeni var mı?"

Hillary bir elbiseye 3.100 dolar harcayabiliyorsa, alacağım komisyon, soracağı sorulara tahammül etmeme degecek.

"Bir bakayım" diye karşılık veriyorum. "Ama öğlen ne yemiş olursanız olun, Alaia'nın o anlamda pek hoşgörölü bir marka olmadığını söyleyebilirim. Küçük gelme ihtimaline karşı, kırk dört bedeni de getirebilirim."

"Sesin çok tanıdık geldi bana." Hillary sodyum yüzünden şişmiş vücudunu gizleyerek kapıdan dışarıya göz atıyor. Sonra tiz bir çığlık koparıyor, o halde durmak için çaba harcarken, ağzı şaşkınlıktan açık kalmış halde bana bakıyor. "Senin burada ne işin var?"

Kız kardeşi lafa karışıyor. "Hill, kimle konuşuyorsun?"

"Vanessa eski bir arkadaşım. George'un ortaklarından biriyle evli, şey, evliydi. Bir saniye, üstüme bir şeyler giyeyim, hemen çıkıyorum!" Hillary kabinden çıkıp beni boğarcasına kucaklıyor ve aynı anda çiçek kokulu parfümüyle sarmalıyor.

"Farklı görünüyorsun! Değişmişsin!" Ellerini beline koyuyor; beni baştan aşağıya incelemesine tahammül etmek için zorluyorum kendimi. "Bir kere acayip incelmışsin, seni kaltak. Alaia giymek senin için hiç sorun olmamalı. Eee, şimdi burada mı çalışıyorsun?"

"Evet. Seni gördüğüme sevindim..."

Telefonu çalıyor; daha önce konuşmamın bölünmesine hiç bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum. Hillary "Alo?" diyor, titrek bir sesle. "Ne? Ateşi mi çıktı? Emin misin? Unutma,

geçen sefer seni kandırmıştı... Tamam, tamam. Hemen geliyorum.” Hillary kız kardeşine dönüyor. “Okul hemşiresiydi arayan. Madison’ın hasta olduğunu düşünüyormuş. Çocuk biraz burnunu çekmeye başlasa, hemen eve gönderiyorlar.”

Hillary bir kez daha eğilip beni kucaklarken, elmas küpleri yanağımı sıyrıyor. “Bir öğlen yemeği randevusu ayarlayıp görüşemediğimiz zamanın acısını çıkaralım. Mutlaka ara beni!”

Hillary kız kardeşiyle birlikte topuklu ayakkabılarının çıkardığı tıkırtılar eşliğinde asansöre doğru yürürken, soyunma kabinindeki iskemlenin üstünde duran platinyum bilezik iliştiriyor gözüme. Bileziği kapıp Hillary’ye koşuyorum. Tam ona seslenecekken, bana kadar ulaşan sesini duyuyorum. “Zavallı şey” diyor kız kardeşine; sesindeki gerçek acıma duygusunu sezinliyorum o an. “Evi, arabaları, her şeyi adam aldı...”

“Gerçekten mi? Avukat tutmadı mı?”

Hillary omuz silkiyor. “Sonu felaket oldu işte.”

Görünmez bir duvara çarpmış gibi oluyorum.

Uzaklaşırken izliyorum onu. Asansörü çağırmak için düğmeye bastığında, soyunma kabininde yere atılmış ipek ve ketenleri toplamak üzere geri dönüyor, ama önce platinyum bileziği bileğime takıyorum.

Evliliğimizin bitmesinden kısa bir süre önce, Richard’la evimizde bir kokteyl parti vermiştik. Hillary’yi işte en son o zaman görmüştüm. Akşam, ikram servisi yapacak olan firmanın ve elemanlarının eve zamanında gelmemesi yüzünden tatsız başladı. Richard sinirlendi bu duruma; firmaya, firmanın geliş saatini bir saat daha erkene almadığım için bana, içine düştüğü duruma... Ama yine de oturma odamızda o akşam için kurduğumuz barın arkasına gönüllü olarak geçip

martiniler, cin-tonikler hazırladı, ortaklarından biri ona yirmi dolar bahşış verdiğinde başını arkaya atarak kahkahalarla güldü. Bense misafirler arasında dolaşarak yetersiz kalan brie tekeri ve üçgen kaşar peyniri için özür diliyor, gerçek yiyeceklerin birazdan geleceğinin sözünü veriyordum.

“Tatlım? Mahzenden bir şişe 2009 Raveneau getirir misin?” Richard odanın diğer ucundan seslendi bana. “Geçen hafta bir kasa sipariş vermiştim. Şarap dolabının orta rafında duruyorlar.”

Herkesin gözünün üstümde olduğunu hissederek donup kaldım. Hillary o sırada bardaydı. Şarabı muhtemelen o istemişti; 2009 Raveneau en sevdiği içkiydi çünkü.

Bodruma doğru ağır çekimde hareket ediyormuşçasına ilerlediğimi, Richard’a tüm arkadaşları ve meslektaşlarının önünde zaten bildiğim bir şeyi söylemeyi mümkün oldukça geciktirmeye çalıştığımı hatırlıyorum: Mahzenimizde Raveneau olmadığı gerçeğini...

Sonraki yaklaşık bir saati, adaşının vaftiz töreninde giymek için yeni bir giysi satın almak isteyen bir babaanneyle ilgilenerek ve Alaska’ya seyahate gidecek bir kadına dolap düzerek geçirdim. Vücudum ıslak kum gibiydi; Nancy’ye yardımcı olduktan sonra gördüğüm o umut ışığı kısa sürede sönmüştü.

Bu kez sesinden önce kendisini görüyorum Hillary’nin.

Askıya bir etek asarken yanıma geliyor.

“Vanessa!” diye sesleniyor. “Hâlâ buradasın... Ne kadar mutlu oldum bilsen. Lütfen bana onu bulduğunu...”

Bakışları bileğime kaydığı anda cümlesi yarım kalıyor.

Bileziği apar topar çıkarıyorum. “Ben... ben, onu kayıp eşyalar bölümüne bırakmak istemedim... Geri geleceğini tahmin ettim; gelmeseydin arayacaktım seni.”

Hillary'nin gözlerindeki karanlık ifade birden yok oluyor. İnaniyor bana. En azından inanmak istiyor.

"Kızının durumu iyi mi?"

Hillary başıyla evetliyor. "Küçük numaracının derdi, matematik dersinden kaytarmaktı sanırım." Kıkırdayıp ağır platinyum bileziği bileğine takıyor. "Hayatımı kurtardın. George bunu daha geçen hafta doğum günü hediyesi olarak verdi bana. Ona bileziği kaybettiğimi söylediğimi düşünebiliyor musun? Resmen boşardı..."

Tam o anda yanakları kıpkırmızı oluyor ve gözlerini kaçırıyor. Hillary hiçbir zaman kaba biri değildi, hatırlıyorum. Eskiden beni güldürdüğü zamanlar bile olmuştu.

"George nasıl?"

"Meşgul, çok meşgul! Bilirsin işte."

Yine anlık bir duraklama yaşanıyor.

"Son zamanlarda Richard'la görüşüyor musun?" Sesimin kaygısız çıkmasına gayret etsem de başaramıyorum. Richard'a dair bilgi açlığım son derece aşikâr.

"Aa, arada bir konuşuyoruz."

Bekliyorum, ama daha fazla bir şey söylemek istemediği belli.

"Peki! Alaia'yı denemek istiyor musun?"

"Gitmem gerek tatlım. Başka zaman gelirim." Ama Hillary gelemeyecek, biliyorum. Hillary'nin önünde –düğmesi göçük iki yıllık Chanel, profesyonel yardıma muhtaç saç stili– bulaşıcı olmaması için içten içe dua ettiği bir görüntü var çünkü.

Beni hafifçe kucaklayıp gitmek üzere hareketleniyor. Ama arkasına dönüyor sonra.

"Ben olsaydım..." Kaşları çatılıyor; bir şey söyleyecek, ama kelimeleri seçmeye çalışıyor gibi. Sonunda karar veriyor. "Şey, sanırım, bilmek isterdim."

Sonraki sözleri son sürat üstüme gelen bir tren hissi yaratıyor bende.

“Richard nişanlandı.” Sesi çok, ama çok uzaklardan bana doğru süzülüp gelmiş gibi. “Üzgünüm... Duymamış olabileceğini düşündüm; görünüyor ki...”

Kafamdaki uğultu diğer kelimelerini boğuyor, benim için duyulmaz hale getiriyor. Başımı sallayıp uzaklaşıyorum yanından.

Richard nişanlandı. Kocam o kadınla gerçekten evlenecek.

Soyunma kabinine gitmeyi başarıyorum. Sırtımı duvara dayayıp yere bırakıyorum kendimi; elbisemin toplanmasıyla birlikte zemindeki halı bacaklarımı yakıyor. Sonra başımı ellerimin arasına alıp hüngür hüngür ağlıyorum.

Bilgi Merdiveni'ne ev sahipliği yapan eski kilisenin çan kulesinin bir yanında, zaman içinde aşınmış ve ağaçların ortasında gizlenmiş, mezarların yerini gösteren, üç yüzyıllık bir levha duruyordu. Diğer taraftaysa kum havuzunun bulunduğu küçük bir oyun alanıyla, mavi-yeşil bir tırmanma paneli vardı. Hayat ve ölümü onurlandıran sayısız törene şahitlik etmiş olan kilise, bir anlamda, her iki yanından bu iki olaya dair sembollerle desteklenmiş gibiydi.

Mezar taşlarından birinde Elizabeth Knapp adı yazılıydı. Kadın yirmili yaşlarında ölmüştü ve mezarı diğerlerinden biraz daha uzaktaydı. Nellie her zaman yaptığını yaptı ve küçük mezarlıktan geçmemek için yolunu uzatıp binanın çevresinden dolaştı. Yine de aklı o kadındaydı.

Kadın hastalık yüzünden ya da çocuk doğururken ölmüş olabilirdi. Belki de bir kaza geçirmişti.

Evlenmiş miydi acaba? Çocuğu var mıydı?

Rüzgâr ağaçların arasında uğuldarken, Nellie oyun sahasını çevreleyen çitin çocuklar için güvenli kapı mandalını açmak üzere çantasını yere bıraktı. Elizabeth yirmi altı ya da yirmi yedi yaşındaydı; Nellie tam olarak hatırlayamadı. Bu detay birden rahatsız etti onu.

Kontrol etmek için mezarlığa doğru yürümeye başladı, ama kilise çanının havada titreşen boğuk, kasvetli sesiyle

sekiz kez çalması veli görüşmelerinin on beş dakika içinde başlayacağını hatırlattı ona. Güneşin önünden bir bulut sürüklenip geçti, hava aniden soğudu.

Nellie döndü, kapıdan geçip arkasından kilitledi. Kum havuzunun üstüne serilen muşambayı açtı; böylece çocuklar oyun oynamaya çıktıklarında havuz hazır olacaktı. Sert esen rüzgâr muşambayı bir ucundan kuvvetle çekiştirip duruyordu; rüzgâra karşı koymaya çalıştı, ardından muşambayı sağlam almak için ağır bir saksıyı sürükleyip üstüne koydu.

Koşar adımlarla binaya girip merdivenden aşağıya bodruma, anaokulunun olduğu yere indi. İnsanın iştahını kabartan zengin kahve kokusu, anaokulu müdürü Linda'nın okula çoktan geldiğinin habercisiydi. Nellie normalde Linda'ya selam vermeden önce eşyalarını yerleştirirdi. Ama bugün boş odasına uğramadan geçti, tanıdık bir yüz görme ihtiyacı hissettiğinden koridor boyunca yürümeye devam ederek Linda'nın dışarıya sarı ışık taştan çalışma odasına doğru ilerledi.

Nellie odaya girdiğinde içeride sadece kahve değil, bir de kuru pasta tabağı olduğunu gördü. Yelpaze şeklinde dizilmiş peçeteler ve köpük bardak yığınının yanında, siyah, parlak kısa saçları, boz renkli pantolon ceketten oluşan takım elbisesi ve timşah derisi kemeriyle, bir yönetim kurulu toplantısına bile uygun tarzda giyinmiş Linda oturuyordu. Linda'nın bu özenli giyimi velilere mahsus değildi; spor bayramında bile şık olurdu.

“Bunların çikolatalı kruvasan olduğunu söyleme sakın.”

“Dean ve DeLuca'dan” diye doğruladı Linda. “Al lütfen.”

Nellie inledi. Daha bu sabah çıktığı tartı, düğünden önce hâlâ vermesi gereken iki buçuk –tamam, dört– kilo olduğunu söylemişti ona.

Linda “Haydi ama” diye teşvik etti onu. “Velilerin ağızlarını tatlandıracak daha bir sürü kruvasan var burada.”

Nellie “Bunlar Upper East Side velileri” diye espriye vurdu işi. “Şekerli karbonhidrat ağızlarına sürmez onlar.” Nellie

bakışlarını bir kez daha tabağa yöneltti. “Belki sadece yarım...” Plastik bıçakla kruvasanlardan birini ortadan ikiye böldü.

Bir lokma ısırıp sınıfına yürüdü. Lüks bir ortamı yoktu sınıfının, ama ferahtı, yüksek pencereler içeriye doğal ışık girmesini sağlıyordu. Minikler, masal zamanı kenarlarında alfabe treni deseni olan yumuşak halıda bağdaş kurup elma püresi yer, mutfakta minik aşçı şapkaları takıp tencere ve tavalara vurur, giyinme köşesinde doktor önlüğünden balerin kostümüne ve astronot başlığına kadar birçok giysiyi seçip giyebilirlerdi.

Annesi bir keresinde Nellie’ye neden “gerçek” bir öğretmen olmak istemediğini sormuş, sonra da neden alındığını anlamamıştı.

O tombul, güvenilir ellerin, elleri arasındayken verdiği his, bir çocuğun bir kelimeyi söküp ilk kez yüksek sesle okumayı başardığı ve başını kaldırıp merakla Nellie’ye baktığı an, çocukların dünyayı o saf halleriyle yorumlamaları... Tüm bunların ne kadar değerli hisler olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki?

Nellie kendini bildi bileli öğretmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu; bazı çocukların, kaderlerinde yazar ya da sanatçı olmanın yattığını hissetmelerine benzer bir şeydi bu.

Nellie parmak uçlarındaki yağlı ince parçayı yaladı, çantasından elektronik ajandasıyla, velilere dağıtacağı bir yığın “karne” çıkardı. Veliler çocuklarını günde birkaç saatliğine buraya göndermek için yılda 32 bin dolar ödüyordu; okulda neyin nasıl olması gerektiği konusunda talepte bulunanlar, yalnızca Kızılderili çadırı link’ini gönderen Porter’lar değildi. Nellie’ye her hafta e-posta geliyordu; kısa bir süre önce Levine’lar yetenekli küçük Reese için ek çalışma programı talep etmişlerdi. Okul kitapçığında acil durumlar için öğretmenlerin cep telefon numaraları yazıyordu, bazı veliler “acil

durum” kelimesini görmezden geliyordu. Bennett’ın annesi, oğlu gece kusmaya başlayınca, bir önceki gün okulda ne yediğini öğrenmek için sabah beşte telefona sarılıp Nellie’yi aramıştı.

Telefonun karanlıkta çınlayan o kulak tırmalayıcı sesi, Nellie’nin, çağrının önemsiz olduğunu anlamasından sonra bile evdeki tüm ışıkları açmasına neden olmuştu. Sonra odadaki dolabını ve çekmecelerini yeniden düzenleyerek, damarlarına hücum eden adrenalinin seviyesini düşürmüştü biraz.

Nellie gelen telefondan oda arkadaşı Sam’e söz ettiğinde, Sam, “Divaya bak” demişti. “Uyurken neden telefonunu kapatmıyorsun?”

Nellie “İyi fikir” derken, yalan söylemişti; tavsiyeye uymayacağını biliyordu çünkü. Nellie koşarken veya evden işe giderken yüksek sesle müzik dinlemez, akşamları geç saatte eve asla yalnız yürümezdi.

Yaklaşmakta olan bir tehdit varsa, mümkün olduğunca uyanık olmayı isterdi.

Nellie masasında oturmuş son notları yazıyordu ki kapısının tıklatıldığını duydu. Başını kaldırıp baktığında Porter’ları gördü. Adam lacivert, çizgili takım elbise, kadın gül rengi bir elbise giymişti. Klasik müzik konserine giderken okula uğramış gibi bir halleri vardı.

Porter’lar masaya yaklaşırlarken, Nellie “Hoş geldiniz” dedi. El sıkıştılar sonra. “Lütfen oturun.” Adamla kadın atıştırmalık yiyeceklerin durduğu masanın çevresindeki çocuklar için yapılmış minik iskemlelere oturmaya çalışırken, Nellie gülümsememek için zor tuttu kendini. Nellie de o iskemlelerden birine oturdu, ama o alışkındı.

“Evet, bildiğiniz gibi Jonah harika bir çocuk” diye başladı söze. Nellie bütün veli görüşmelerinde konuşmaya gerçekçi olmayan bir iyimserlik havasında başlardı, ama Jonah söz konusu olduğunda bu doğrudu. Nellie’nin yatak odasının duvarları en sevdiği öğrencilerinin çizdiği resimlerle kaplıydı

ki bunların arasında Jonah'ın onu şeker kadın olarak tasvir ettiği resim de vardı.

Bayan Porter çantasından kalem ve not defteri çıkarıp, "Jonah'ın kalem tutuşunu fark ettiniz mi?" diye sordu.

"Eee... hayır."

Bay Porter "İçe dönük" diye araya girdi. Karısının kalemini elinden alıp gösterdi. "Bakın, yazarken eli bu şekilde kıvrılıyor. Ne dersiniz, uğraşı terapisi görmesi gerekir mi sizce?"

"Şey, Jonah daha üç buçuk yaşında."

"Üç ay sonra, dört olacak" diye düzeltti Bayan Porter.

Nellie "Doğru" dedi. "Birçok çocuk ince motor becerilerini o yaşlardan itibaren kazanmaya..."

Bay Porter sözünü keserek "Siz Florida'lısınız, değil mi?"

Nellie gözlerini kırptırdı. "Siz nerden bili... Özür dilerim, neden soruyorsunuz?" Porter'lara nereli olduğunu daha önceden söylemiş olmasına imkân yoktu. Geçmişi hakkında çok fazla şey açık etmemeye dikkat ederdi, her zaman.

Yöntemini bir kez öğrendiniz mi, sorulardan kaçmak o kadar da zor bir şey değildi. Birisi size çocukluğunuz hakkında soru sorduğunda, onlara babanızın sizin için yaptığı ağaç evden, kendisini köpek sanan ve ön ayaklarını havaya kaldırıp bisküvi isteyen kedinizden söz ederdingiz. Üniversiteden söz açıldığında, futbol takımının yenilgisiz kapattığı sezona, üniversite kampusundaki restoranda yarı zamanlı olarak yaptığınız işe ve tost hazırlarken çıkardığınız küçük yangın yüzünden restoranın boşaltılması olayına odaklanırdınız. Karşınızdakine renkli, ilgi çekici hikâyeler anlatıp dikkatini, gerçekte onunla hiçbir şey paylaşmadığınız gerçeğini görmeyeceği şekilde başka yöne çevirirdiniz. Sizi kalabalıktan ayıran detaylara girmekten kaçınırdınız. Mezun olduğunuz yıl hakkında müphem ifadeler kullanır, yalanı ancak çok gerektiğinde söylerdiniz.

Bay Porter "Eh, New York'ta işler farklıdır" diyordu. Nellie dikkatle baktı adama. Neresinden baksa, ondan en az on

beş yaş büyüktü ve aksanından Manhattan doğumlu olduğu anlaşılıyordu; yolları daha önceden kesişmiş olamazdı. Nereden bilebilirdi ki?

Bay Porter iskemlesinde öne doğru eğilir, sonra devrilmek için çabalarırken, “Jonah geri kalsın istemiyoruz” dedi.

Bayan Porter araya girerek “Kocamın söylemek istediği şey” dedi, “gelecek sonbahar anaokuluna başvuracağız ve elit okullar arayışı içindeyiz.”

“Anlıyorum.” Nellie tekrar o ana odaklandı. “Eh, bu tamamen sizin vereceğiniz bir karar, ama bir yıl daha bekleyebilirsiniz belki.” Jonah’ın daha şimdiden Mandarin, karate ve müzik dersleri aldığını biliyordu. Bu hafta sınıfta iki kez eserken ve uykulu gözlerini ovuştururken görmüştü onu. Burada en azından, kum kaleler ve lego kuleler inşa etmek için bol bol zamanı oluyordu çocuğun.

Nellie, “Sınıf arkadaşlarından biri, bir gün öğle yemeği getirmeyi unuttuğunda neler olduğunu size anlatmak istiyorum” diye başladı söze. “Jonah yemeğini onunla paylaşmayı teklif etti ki bu da onun ne kadar halden anlar ve iyiliksever bir çocuk olduğunu gösteriyor...”

Bay Porter’ın cep telefonu çalmaya başladığında Nellie’nin sesi gittikçe duyulmaz oldu.

Bay Porter “Evet” dedi. Nellie’ye baktı ve gözünü ondan ayırmadı.

Nellie adamla daha önceden, biri Veliler Gecesi, diğeri sonbahardaki veli-öğretmen görüşmesi olmak üzere, iki kez karşılaşmıştı. Daha önce ona böyle gözünü dikmemiş ya da tuhaf davranmamıştı.

Bay Porter Nellie’ye devam etmesini anlatmak için, eliyle hızlı biçimde daireler çizdi. Adam kiminle konuşuyordu acaba?

Bayan Porter “Çocuklar hakkında düzenli olarak değerlendirme yapıyor musunuz?” diye sordu.

“Özür dilerim, anlamadım?”

Bayan Porter gülümsedi; Nellie rujunun renginin elbisesinin tonuyla bire bir aynı olduğunu fark etti. “Smith Okulu’nda yapıyorlar. Her üç ayda bir... Akademik anlamda hazır olma, yeteneğe dayalı ön okuma grupları, erken çarpım tablosu öğrenme...”

Çarpım tablosu mu? “Çocuklar hakkında değerlendirme yapıyorum.” Nellie sırtının dikleştiğini hissetti.

Bay Porter telefonda konuştuğu kişiye, “Şaka yapıyorsun herhalde” dedi. Nellie bakışlarının yine adama doğru çekildiğini hissetti.

“Çarpım tablosuyla ilgili değerlendirme yapmıyorum... eee... saymak ve harfleri tanımak gibi, daha çok temel becerileri değerlendiriyorum” dedi Nellie. “Karnenin arka tarafına bakarsanız, göreceksiniz... Çeşitli kategorilerde değerlendirmeler var.”

Bayan Porter Nellie’nin notlarını incelerken kısa bir sessizlik yaşandı.

“Sandy’ye söyle o ilgilensin. Müşteriyi kaybetmeyin sakın.” Bay Porter telefonu kapatıp başını iki yana salladı. “Burada işimiz bitti mi?”

Bayan Porter Nellie’ye, “Eh” dedi, “eminim yapacak çok işiniz vardır.”

Nellie dudaklarını birbirinden ayırmadan gülümsedi. *Evet, demek geçti içinden. Yapacak çok işim var. Dün bir çocuk çikolatalı süt döktüğü için o halıyı temizlemek zorunda kaldım. Aşırı stresli çocuğunuz dinlenebilsin diye, “sakinleşme köşesi”ne yumuşak bir battaniye satın aldım. Burada kazandığım para masraflarımı karşılamadığı için, bu hafta garsonluk yaptığım restoranda üç akşam fazla mesaiye kaldım ve hâlâ her sabah bu kapıdan içeriye, çocuklarınız için, enerjimden bir şey kaybetmemiş olarak giriyorum.*

Nellie kruvasanının diğer yarısını almak üzere Linda’nın çalışma odasının yolunu tutmak üzereydi ki, Bay Porter’ın

gür sesinin duydu: “Ceketimi unuttum.” Adam tekrar sınıfa girip minik iskemlenin arkasında duran ceketini aldı.

Nellie, “Florida’lı olduğum fikrine nerden kapıldınız?” diye soruverdi adama.

Bay Porter omuz silkti. “Yeğenim de orada, Grant Üniversitesi’nde okumuştı. Birisi Florida’lı olduğunuzdan da söz etmişti galiba.”

Bu bilgi anaokulunun web sitesinde yer almıyordu. Nellie mezun olduğu üniversitenin sembolünü taşıyan herhangi bir şeye de sahip değildi; ne svetşörtü, ne anahtarlığı, ne de flamasına...

Porter’lara kimlik bilgilerimi Linda vermiş olmalı; bu tür şeyleri bilmek isteyecek tipte insanlara benziyorlar, diye düşündü Nellie.

Yine de dikkatle süzdü adamı; gençlik yıllarında yüz hatlarını genç bir kadının üstünde hayal etmeye çalıştı. Soyadı Porter olan kimseyi hatırlamıyordu, ama bu, kadının zamanında sınıfta arkasında oturmamış veya dernek binasında kalmamış olduğu anlamına gelmezdi.

“Şey, bir sonraki veli görüşmemin zamanı geldi, o yüzden...”

Bay Porter önce boş koridora, sonra Nellie’ye baktı. “Tabii. Mezuniyet günü görüşmek üzere...” Bay Porter koridora çıktı, ıslık çalarak yürümeye devam etti. Nellie, kapıdan çıkıp gözden kaybolana dek gözünü adamdan ayırmadı.

Richard eski karısından nadiren söz ederdi, o yüzden Nellie kadın hakkında çok az şey biliyordu. Kadın hâlâ New York’ta yaşıyordu, Nellie Richard’la tanışmadan kısa bir süre önce ayrılmışlardı. Siyah, uzun saçları ve dar yüzüyle güzel bir kadındı. Nellie Google’da bir araştırma yapmış ve kadının küçük, bulanık bir resmine rastlamıştı.

Randevularına sürekli geç kalan bir kadındı ayrıca Richard'ı sinir etmişti bu huyuyla.

Nellie İtalyan restoranına gelmeden önceki son sokağı da hızlı adımlarla geride bıraktı. Veli görüşmesini sağ salim atlatmalarının şerefine, 3. ve 4. sınıf öğretmenleriyle birlikte içtiği iki kadeh Pinot Grigio yüzünden daha şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı. Gelmeden önce öğretmenlerle birbirlerine savaş hikâyelerini anlatmışlardı. Sınıfı Nellie'nin sınıfının hemen yanında olan Marnie günün kazananı ilan edilmişti çünkü velilerden biri, görüşmeye kendisini temsilen, yanlarında kalıp çocuklarıyla ilgilenen ve İngilizcesi pek de iyi olmayan bir genç kızı göndermişti.

Nellie tuvalete giderken telefonunu kontrol etmiş ve o anadok zamanın nasıl geçtiğini fark edememişti. Tuvaletten çıkarken az kalsın bir kadınla çarpışıyordu. Nellie refleksiyle, "Özür dilerim!" demiş, ama yana doğru çekilirken çantasını yere düşürmüştü ve çantanın içinde ne varsa hepsi yere saçılmıştı. Kadınsa tek bir kelime bile etmeden eşyaların üstünden atlayıp hızla bölmeye girmişti. (Nellie yere çömelip cüzdanını ve makyaj malzemelerini toplarken içindeki, Nellie'nin içindeki anaokulu öğretmeni, "Biraz terbiye!" diye söylenmişti.)

Nellie restorana on bir dakika geç geldi, ağır kapıyı açarken, şef garson başını deri rezervasyon defterinden kaldırıp ona baktı. Nellie, "Nişanlımla buluşacaktım" dedi, nefes nefese.

Nellie restoranı şöyle bir taradı ve Richard'ın, köşede oturduğu masadan ayağa kalktığını gördü. Gözlerinin çevresinde birkaç çizgi, şakaklarında, koyu renk saçlarının arasında belirgin gri birkaç tel vardı. Onu her gördüğünde, o an olduğu gibi, midesinde kelebekler uçuşmaya devam edecek mi, merak etti.

Richard'ın yanına gelirken "Özür dilerim" dedi. Richard onu öpüp iskemlesini tutarken, Nellie parfümünün tertemiz kokusunu içine çekti.

“Her şey yolunda mı?”

Başka biri olsa bu soruyu usulen sorardı. Ama Richard’ın bakışları Nellie’nin üstünde sabitlenmişti; Nellie Richard’ın, vereceği cevabı gerçekten önemsediyini biliyordu.

“Çılgın bir gündü.” Nellie içini çekerek yerine oturdu. “Veli-öğretmen görüşmesi... Richard, çocuğumuz için masanın diğer tarafında oturduğumuzda, öğretmenlere teşekkür etmem gerektiğini mutlaka hatırlat bana, olur mu?”

Nellie eteğini düzeltirken, Richard kovada, buzun içinde soğumakta olan Verdicchio şişesine uzandı. Masada bir adak mumu cansız biçimde yanıyor, koyu krem rengi masa örtüsünün üstüne altın daireler bırakıyordu.

“Bana yarım kadeh yeter. Görüşmeler bittikten sonra diğer öğretmenlerle de ayaküstü bir şeyler içtim çünkü.”

Richard’ın kaşları çatıldı. “Bilseydim, şişe sipariş etmezdim.” Hemen göze çarpmayan bir hareketle işaretparmağını hafifçe oynatarak garsonu yanına çağırdı ve bir kadeh San Pellegrino istedi. “Gün içinde içki içtiğinde bazen başın ağrıyor.”

Nellie gülümsedi. Bu ona ilk söylediği şeylerden biriydi.

Nellie Güney Florida’da oturan annesini ziyaretten dönerken, uçakta bir askerin yanında oturuyordu. Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra yeni bir başlangıç yapmak üzere Manhattan’a taşınmıştı. Annesi hâlâ Nellie’nin doğup büyüdüğü yerde yaşıyor olmasa, oraya asla gitmezdi.

Uçak kalkmadan önce uçuş görevlisi yanına yaklaşmış ve genç askere, “Birinci sınıf yolcularımızdan bir beyefendi size yerini vermeyi teklif ediyor” demiş, askerse ayağa kalkıp “Harika!” diye karşılık vermişti.

Sonra Richard koridor boyunca yürümüştü. Boynundaki kravatı, uzun bir gün geçirmiş gibi gevşetmişti, elinde içki kadehi ve evrak çantası vardı. Gözleri Nellie’nin gözleriyle buluşmuş ve sıcak bir ifadeyle gülümsemişti.

“Çok kibar bir davranıştı.”

Richard Nellie'nin yanına otururken, "Önemli değil" dedi.

Sonra güvenlik anonsları başladı, kısa bir süre sonra da uçak yalpalayarak burnunu gökyüzüne çevirdi.

Uçak hava boşluğuna girip de sarsılmaya başladığında Nellie koltuğun kolçaklarına sıkı sıkıya yapıştı.

Richard'ın kulağının hemen dibindeki kalın sesi şaşırttı onu: "Arabanın çukura girmesi gibi. Merak edecek hiçbir şey yok."

"Mantiken öyle, biliyorum."

"Ama bir yardımı olmuyor anlaşılan. Belki bunun olur."

Richard bardağını ona uzatırken Nellie, parmağında yüzük olmadığını fark etti. Bir anlık tereddütten sonra, "Gün içinde içki içtiğimde bazen başım ağrıyor" dedi.

Uçağın gümbürdemesiyle birlikte içkiden iri bir yudum aldı Nellie.

"Hepsini bitir. Ben bir tane daha söyleyeceğim... Yoksa bir kadeh şarap mı tercih edersin?" Richard'ın kaşları havaya kalktığı anda, Nellie onun sağ şakağındaki hilal şeklindeki yara izini fark etti.

Nellie başıyla evetledi. "Teşekkür ederim." Daha önce uçakta yanında oturan hiç kimse onu böyle rahatlatmaya çalışmamıştı; Nellie paniğini atlatmaya çalışırken, insanlar genelde ya bakışlarını kaçırır ya da önlerindeki derginin sayfalarını karıştırırlardı.

"Seni anlıyorum" dedi Richard. "Kan gördüğüm zaman ben de kendimi kaybediyorum."

"Öyle mi?" Uçak hafifçe sarsılıp sola doğru yattı. Nellie gözlerini kapatıp zar zor yutkundu.

"Anlatırım, ama sonra benimle dalga geçmek yok, tamam mı?"

Nellie Richard'ın yatıştırıcı sesinden mahrum kalmamak için hiçbir şey söylemeyip yine başını sallamakla yetindi.

"Birkaç yıl önce meslektaşlarımdan biri toplantının ortasında baygınlık geçirip başını masanın kenarına vurdu..."

Tansiyonu düşmüştü sanırım. Ya öyleydi ya da sıkıcı toplantı yüzünden komaya girmişti.”

Nellie gözlerini açtı; hafifçe güldüğünü fark etti o an. Uçakta en son ne zaman güldüğünü hatırlayamadı bile.

“Herkes uzaklaşmasını söyleyip bir iskemle çektim ve adamı iskemleye oturttum. Kafasının ciddi biçimde kanadığını görünce su getirmeleri için bağırdım. Birden başım dönmeye başladı, ben de bayılacak gibi oldum. Sonra ben oturma yım diye adamı resmen iskemleden alaşağı ettim. O an herkes onu unutup bana yardıma koştu.”

Uçak yatay hale geldi. Hoparlörlerden hafif bir müzik sesinin duyulmasıyla birlikte, koridorda yürüyen bir uçuş görevlisi isteyenlere kulaklık dağıtmaya başladı. Nellie ellerini koltuğun kolçaklarından çekip Richard’a baktı. Richard ona gülümsüyordu.

“Hayattasın; bulutlardan çıktık. Bundan sonrası rahat artık...”

“Teşekkür ederim. Hem içki, hem de hikâye için... Bayılmış olmana rağmen, seninle dalga da geçmeyeceğim.”

İki saat sonra Richard Nellie’ye yatırım fonu müdürü olarak yaptığı işten bahsetmiş ve ‘R’leri telaffuz etmeyi öğrendiğinden beri, öğretmenlere zaafı olduğunu söylemiş, “Kendimi sana Vichavd olarak tanıtmadıysam, o öğretmenin sayesinde” demişti. Nellie New York’ta ailesi olup olmadığını sorduğunda, Richard başını iki yana salladı. “Boston’da yaşayan bir ablam var sadece. Anne ve babam yıllar önce öldüler.” Bakışlarını, birleştirdiği parmaklarına yöneltti. “Araba kazası.”

Nellie, “Ben de babamı kaybettim” dedi. Richard ona baktı. “Bu eski svetsört onun. Bazen giyiyorum.”

Bir süre ikisi de sessiz kaldı, sonra uçuş görevlisi yolculara önlerindeki masaları yerine itmeleri ve koltuklarını dik duruma getirmeleri talimatını verdi.

“İnişlerde sorun yaşıyor musun?”

“İşin o tarafını da atlatmam için belki bana bir hikâye daha anlatırsın” dedi Nellie.

“Hımm. Şu anda aklıma bir şey gelmiyor. Olur da aklıma gelirse diye söylüyorum, neden telefon numaranı vermiyorsun?”

Richard takım elbisesinin cebinden bir kalem çıkarıp verdi. Nellie numarayı peçeteye yazarken başını hafifçe eğdi, sarı saçları omuzlarından önüne düştü.

Richard, kulağının arkasına atmadan önce, parmaklarını saçlarının üstünde hafifçe gezdirdi. “Muhteşem. Sakın kestirme” dedi.

Soyunma kabininde, yerde oturuyorum; gül kokulu parfümün kabinden çıkmayı bilmeyen kokusu bana düğünü hatırlatıyor. Yerimi alan kadın harikulade bir gelin olacak. Onu, tıpkı benim yaptığım gibi, bakışlarını Richard'a çevirmiş, onu seveceğine ve sayacağına dair söz verirken canlandırıyorum gözümde.

Kadının sesi adeta kulaklarımda çınlıyor.

Sesini tanıyorum. Bazen arıyorum onu; ama arayan kişinin numarasının görünmediği, kullan-at telefonlardan kullanıyorum.

“Selam” diye başlıyor mesajı. Kaygıdan uzak, ısıltılı bir ses tonu var. “Üzgünüm, şu an cevap veremiyorum!”

Gerçekten de üzgün mü? Yoksa tam tersine sevinçli mi? Richard'la olan ilişkisi ben onunla evliyken başlamış olsa bile, şimdi herkes tarafından biliniyor. Richard'la sorunlarımız vardı; cicim aylarının geride kalmasından sonra, hangi çift sorun yaşamıyor ki? Yine de Richard'ın evden bu kadar çabuk taşınmamı istemesini beklemiyordum. İlişkimizin izlerini bir an evvel silmek istemişti anlaşılan.

Richard hiç evlenmemişiz gibi davranmak istiyor. Ben hiç var olmamışım gibi...

O kadın hiç beni düşünüyor mu? Yaptığı şey yüzünden hiç suçluluk hissediyor mu acaba?

Bu sorular her akşam beynimi kemiriyor. Bazen yatakta, etrafımdaki çarşaflar kırıışmış halde, saatler boyu gözümü

kırpmadan yatıyorum. Gözümü kapatıp nihayet uykuya yenik düştüğümdeyse, yüzü gözümün önüne geliyor. İrkilip bir anda doğruluyor, el yordamıyla komodin çekmecesindeki haplarımı bulmaya çalışıyorum. Hapı, etkisini çabuk göster-sin diye yutmadan çiğniyorum.

Kadının, telesekreterindeki karşılama mesajı, duyguları hakkında hiçbir ipucu vermiyor bana.

Ama bir akşam onu Richard'la birlikte gördüğümde, göz kamaştırıyordu.

Upper East Side'daki en sevdiğimiz restorana doğru yürüyordum. Okuduğum kişisel gelişim kitaplarından birinde, üzerimdeki etkisinden sıyrılabilmem ve yaşadığım şehri tekrar benimsemem için geçmişimde kötü hatıralarla ayrıldığım mekânları ziyaret etmem yönünde bir tavsiye vardı. Böylece Richard'la birlikte eskiden kahvelerimizi yudumladığımız, *New York Times*'ın pazar sayısını paylaştığımız kafeye ağır adımlarla yürüyor, Richard'ın şirketinin her yılın aralık ayında verdiği ve hiçbir masraftan kaçınmadığı partiye de ev sahipliği yapan bürosunun önünden geçiyor, Central Park'taki manolya ve leylak ağaçlarının arasında geziniyordum. Attığım her adım daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. Korkunç bir fikirdi bu; kitabın indirimli kitaplar rafında sürünmesine şaşmamak gerek.

Yine de çabalamaya devam ediyor, turumu, Richard'la, son birkaç yıldönümümüzü kutlamak için gittiğimiz restoran-barda içki içerek tamamlamayı planlıyordum ki onları işte orada gördüm.

Belki Richard da mekânı kendince tekrar benimsemeye çalışıyordu, kim bilir.

Biraz daha hızlı yürüyor olsaydım, girişe nerdeyse aynı zamanda varacaktık. Onları fark ettiğimde bir mağazanın önünde durup kenardan izledim. Kadının bronz bacakları, tahrik edici kıvrımlara sahip vücut hatları ilişti gözü-

me; sonra kapıyı tutan Richard'a bir an bakıp gülümsediğini gördüm.

Kocam doğal olarak arzulayacaktı bu kadını. Hangi erkek arzulamazdı ki? Olgun bir şeftali misali, hoş ve nefisti.

Usulca biraz daha yaklaşıp restoranın yerden tavana camla kaplı cephesinden Richard'ın kız arkadaşına bir içki ısmarlamasını –anlaşılan, kadın şampanyadan hoşlanıyordu– ve kadının flüt kadehten altın sarısı içkiyi yudumlamasını izledim.

Richard'ın beni görmesine izin veremezdim; bu karşılaşmanın bir tesadüf olduğuna asla inanmazdı. Onu daha önce de takip etmiştim elbette. Daha doğrusu, onları...

Ancak ayaklarım geri gitmeyi reddediyordu. Kadın yırtmaçlı elbisesiyle bacak bacak üstüne atar, bacaklarını gözler önüne sererken, doya doya izledim onu.

Richard ona yakın oturuyor, kolunu kadının taburesinin arkasına atmış halde ona doğru eğiliyordu. Saçları uzamıştı Richard'ın, ensesinden gömleğinin yakasına değiyordu ve ona çok yakışmıştı. Yüzünde, aylardır peşinde koştuğu önemli bir işi bağlamak üzere olduğu zamanlarda gördüğüm o yırtıcı ifade vardı.

Kadın Richard'ın söylediği bir şeyden sonra, başını arkaya atıp güldü.

Tırnaklarım avucumun içine gömüldü; Richard'dan önce kimseye âşık olmamıştım. O an daha önce kimseden nefret etmediğimi de fark ettim.

“Vanessa?”

Soyunma kabininin dışından gelen ses beni hatıralardan alıp çıkardı. İngiliz aksanı, patronum Lucille'e, pek de sabırlı olmadığı bilinen kadına aitti.

Gözlerimin altını siliyorum; rimelin muhtemelen her yere bulaşmış olduğunun farkındayım. “Etrafı topluyorum.” Sesim boğuk çıkıyor.

“Stella McCartney reyonunda bir müşterinin yardıma ihtiyacı var. O işle daha sonra ilgilenirsin.”

Kabinden çıkmamı bekliyor. Yüzümü toparlamaya, yaşadığım ıstırabın darmadağın izlerini silmeye zaman yok; çantam da personel odasında zaten.

Kabinin kapısını açıyorum; patronum bir adım geri çekiliyor. “Kötü mü hissediyorsun?” Kusursuz biçimde kavis verilmiş kaşları havaya kalkıyor.

Fırsatı kaçırmıyorum. “Emin değilim. Biraz... Biraz midem bulanıyor galiba...”

“Mesaini tamamlayabilecek misin?” Lucille’in sesinde halden anlar tondan eser yok; o an çalışma kurallarını son kez mi ihlal ediyorum acaba, diye merak ediyorum. Benden önce cevap veriyor: “Hayır, bulaşıcı bir şey olabilir. Eve gitmelisin.”

Başım la evetleyip acele adımlarla uzaklaşıyor, personel odasına gidip çantamı kapıyorum. Lucille’in fikrini değiştirmesi hiç işime gelmiyor, çünkü.

Asansöre binip giriş katına iniyor, yolda yürürken önünden geçtiğim aynalara yansıyan harap görüntümü izliyorum.

Bir ses kulağıma, *Richard nişanlandı*, diye fısıldıyor.

Personel kapısından çıkarken, güvenlik görevlisi çantamı kontrol etsin diye bir an duraklıyor, sonra sırtımı duvara dayayıp spor ayakkabılarımı giyiyorum. Taksi çağırmayı düşünüyorum bir an; ama Hillary’nin sözlerinin doğru olduğunu biliyorum. Westchester’daki evimiz, Richard’ın Manhattan’daki bekârlık günlerinden kalma, toplantıları geç saatte bittiği zamanlarda kullandığı ve onu ağırladığı daire... Hepsi Richard’da kaldı. Arabalar, hisse senetleri, birikimler de. Bu konuda hiç mücadele vermedim. Evlenirken hiçbir şeyim yoktu. Çalışmamıştım. Onun çocuğunu doğurmamıştım. Onu kandırmıştım.

İyi bir eş olmamıştım.

Ancak şimdi, Richard'ın bana önerdiği o az miktardaki toplu ödemeyi hangi akılla kabul ettim, merak ediyorum. Yeni gelini masayı, benim seçtiğim porselen takımıyla kuracak; ona benim seçtiğim süet kanepenin üstünde sokulacak; bizim Mercedes'imizde yanına oturacak, elini bacağına dayayacak, Richard arabayı dördüncü vitese atarken gırtlaktan gelen kahkahasını atacak.

Bir otobüs yanımdan hantal hantal geçip egzozu üstüme kusuyor. Gri duman her yanıma sarıyor sanki. Binalardan uzaklaşıp Beşinci Cadde boyunca yürüyorum. Büyük alışveriş poşetleri taşıyan iki kadın nerdeyse kaldırımdan düşme neden oluyor. Bir işadamı yüzünde kararlı bir ifade, telefonunu kulağına bastırmış halde yanımdan geçip gidiyor. Karşıya geçmek üzereyim ki hemen önümden son sürat bir bisikletli geçiyor; santimlerle kurtuluyorum çarpılmaktan. Adam arkamdan bir şeyler bağılıyor.

Şehir çevremi kuşatıyor da kuşatıyor; boğuyor beni. Biraz ferahlamaya ihtiyacım var. Elli dokuzuncu caddeyi geçip Central Park'a giriyorum.

Örgülü saçlı minik bir kız, bileğine bağlanmış hayvan şeklindeki balona hayretle bakarken ben de ona dikiyorum gözlerimi. O kız benim olabilirdi. Hamile kalabilmiş olsaydım, Richard'dan ayrılmazdım, muhtemelen. Benden evi terk etmemi istemezdi, herhalde. Öğle yemeğinde babacıkla buluşmak üzere buraya gelebilirdik.

Nefes nefese kaldım. Ellerimi karnımın üstünden çekip doğruluyorum. Kuzeye doğru yürüyorum; gözümü ileriye sabitler, kaldırıma vuran spor ayakkabılarımın çıkardığı düzenli sese odaklanırken, adımlarımı sayıyor, kendime küçük hedefler koyuyorum. Yüz adım. Şimdi yüz adım daha.

Sonunda parktan, seksen altıncı cadde ile Central Park West tarafından çıkıyor, dönüp, Charlotte teyzenin apartmanına doğru yürüyorum. Uyumaya can atıyorum. Haplardan

sadece altı tane kaldı, geçen sefer doktora reçeteyi yenilmesini söylediğimde tereddüt etti.

“Bu haplara bağımlı hale gelmek istemezsin” dedi. “Her gün spor yapmaya çalış, öğleden sonra kafein almamaya dikkat et. Yatmadan önce ılık bir duş al; sonra tekrar bakalım durumuna.”

Ama bunlar sıradan uykusuzluk hastalığına iyi gelebilecek önlemler. Bana bir faydası olmuyor.

Apartmana gelmek üzereyim ki, Charlotte teyzenin şarabını almayı unuttuğumu fark ediyorum. Eve girip tekrar çıkmak istemeyeceğim için aynı yoldan geri dönüyor ve içki satan dükkânın yolunu tutuyorum. Charlotte teyze dört şişe kırmızı ve iki şişe beyaz demişti. Alışveriş sepetini alıp Merlot ve Chardonnay’lerle dolduruyorum.

Pürüzsüz ağır şişeleri kavırıyorum. Richard’ın, evi terk etmemi istediği günden beri şarap içmesem de, dilimdeki o kadifemsi meyve tadını çok özledim. Bir an duraklıyor, sonra sepete yedi ve sekizinci şişeyi ekliyorum. Ağır sepetin sapı koluma batarken, şarapların parasını ödemek üzere kasaya yürüyorum.

Genç görevli hiç yorum yapmadan şişeleri kasadan geçiriyor. Tasarımcı giysileri giymiş, saçı başı dağılmış kadınların gün ortası buraya gelip şarap stoklamalarına alışkın belki de. Richard’la birlikteyken şarabı eve getirtirdim; içkiyi bırakmamı istediği güne kadar böyleydi, en azından. Sonra tanıdık birilerine rastlamamak için arabayla yarım saat mesafedeki markete gitmeye başlamıştım. Çöpleri çıkaracağımız gün, sabahları erken saatte yürüyüşe çıkar, boş şişeleri komşunun geri dönüşüm kutusuna atardım.

Kasiyer “Hepsi bu kadar mı?” diye soruyor.

“Evet.” Bankamatik kartımı çıkarıyorum, biliyorum ki on beş dolarlık şaraplar yerine pahalı olanları tercih etmiş olsaydım, cari hesabım alışveriş tutarını karşılamazdı.

Genç adam sekiz şişe şarabı iki poşete sığdırıyor; poşetleri alıyor, kapıyı omzumla açıp dışarı çıkıyor ve Charlotte teyzenin evinin yolunu tutuyorum. Yürürken kollarımda şarapların o rahatlatıcı ağırlığını hissediyorum. Binaya vardığımda, kağıt misali çalışan asansörün kapılarının gıcırdayarak açılmasını bekliyorum. On ikinci kata olan yolculuğum hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor; aklım, boğazımdan aşağıya kayıp midemi ısıtacak, ağız dolusu ilk yudum şarapta. Acılarımı köreltecek o yudumda...

Şansıma, teyzem evde değil. Buzdolabının yanında asılı duran takvime bakıyor ve *D-öğlen üç* notunu görüyorum. Muhtemelen çay içmek için bir araya geleceği bir arkadaşı; teyzemin kocası olan gazeteci Beau, yıllar önce ani bir kalp krizi sonucu vefat etti. Beau teyzemin hayatının aşkıydı ve teyzemin, bildiğim kadarıyla, onun ölümünden beri kimseyle ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Poşetleri tezgâhın üstüne bırakıp Merlot'nun mantarını çıkarıyorum. Kadehe gidiyor elim, ama sonra vazgeçip kahve kupası alıyorum. Kupayı yarısına kadar dolduruyor, sonra bir saniye daha bekleyemeden dudaklarıma götürüyor, şarabın o yoğun vişne tadının ağzımı okşamasına izin veriyorum. Gözlerimi kapatıp içkiyi yutuyor ve boğazımdan mideme damladığım hissediyorum. Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı yavaş yavaş kayboluyor ve rahatlamaya başlıyorum. Charlotte teyze eve ne zaman dönecek emin değilim, o yüzden kupaya biraz daha şarap doldurup şişeyle birlikte yatak odama götürüyorum.

Elbisemi çıkarıyor, yerde buruşmuş halde bırakıp üstünden atlıyorum. Sonra eğilip yerden kaldırıyor ve askıya asıyorum. Açık gri bir tişörtle yumuşacık bir eşofman altı giyip yatağa uzanıyorum. Buraya ilk taşındığımda, Charlotte teyze odaya küçük bir televizyon koydu, ama pek seyrettiğim söylenemez. Ancak şimdi, elektronik dahi olsa, bana eşlik edecek bir şeye ihtiyacım var. Uzaktan kumandayı alıp

kanallar arasında geziyor, sonunda bir sohbet programında karar kılıyorum. Kahve kupasını ellerimin arasına alıp iri bir yudum daha alıyorum.

Ekranada sahnelenen dramda kaybetmeye çalışıyorum kendimi, ama günün konusu sadakatsizlik.

Yanında oturan adamın elini tutmakta olan orta yaşlı bir kadın, “Evliliği daha da güçlü kılabilir” diye ısrar ediyor. Adam oturduğu yerde ağırlığını bir taraftan diğer tarafa vererek gözlerini yere dikeyor.

Aynı zamanda yerle bir edebilir, diye geçiriyorum içimden.

Gözlerimi adama dikiyorum. *Kim bu kadın? diye merak ediyorum. Onunla nasıl tanıştın? İş seyahatinde mi, yoksa şarküteride sandviç sırasında mı? Seni ona çeken, bu yıkıcı çizgiyi geçmeye mecbur eden şey neydi?*

Kupayı o kadar sıkı biçimde kavriyorum ki ellerim acıyor. Ekranada fırlatmak geçiyor içimden, ama öyle yapmak yerine kupayı şarapla dolduruyorum.

Adam bacak bacak üstüne atıp sonra vazgeçiyor. Boğazını temizliyor, başını kaşıyor. Böyle huzursuz biçimde kıpırdanması memnun ediyor beni. İriyari, eşkıya tipli bir adam; benim tipim değil yani. Ama kadının gözüne nasıl çekici göründüğünü görebiliyorum.

Ekrandaki görüntüsünün altında, çiftlere danışmanlık hizmeti verdiği yazan bir kadın “Güveni yeniden tesis etmek uzun bir süreç, ama her iki taraf da kendini bu işe adarsa, pekâlâ mümkün” diyor.

Fahişe tipli kadın, adamla aralarındaki güveni tamamen nasıl yeniden inşa ettiklerine, evliliklerinin şimdi her şeyden önce geldiğine, geçmişte birbirlerini kaybetmişken şimdi nasıl bulduklarına dair bir şeyler geveliyor. Hallmark kartı okuyor, sanki.

Terapist, sonra kocaya yöneltiyor bakışlarını. “Güvenin yeniden tesis edildiği konusunda hemfikir misiniz?”

Adam omuz silkiyor. *Hödük, ne olacak*, diye geçiriyorum içimden; bir yandan da iş üstünde nasıl yakalandı, onun merakı içindeyim. “Bunun için çalışıyorum. Ama kolay değil. Onu o...” –son kelimesi bip sesiyle sansürleniyor– “... birlikteyken gözümün önüne getiriyorum, ister istemez.”

Yanılmışım demek ki. Aldatan tarafın adam olduğunu düşünmüştüm oysa. Resim ortadaydı da, ben yanlış okumuşum. İlk kez yapmıyorum bunu.

Merlot’dan bir yudum daha almak isterken kupayı ön dişime vuruyorum. Yatakta biraz daha kaykılırken, keşke televizyonu hiç açmasaydım, diye düşünüyorum.

Kaçamağı evlilik teklifinden ayıran şey nedir? Richard’ın sadece gönül eğlendirdiğini düşünmüştüm. İlişkileri nasıl aniden alevlendiyse, aynı şekilde hızla söneceğini düşünmüştüm. Bilmiyormuş gibi davranmış, başımı diğer tarafa çevirmiştim. Hem Richard’ı kim suçlayabilirdi ki? Ben onun, yaklaşık on yıl önce evlendiği kadın değildim ki. Kilo almıştım, evden dışarı nadiren adım atıyordum ve Richard’ın eylemlerinde gizli anlamlar aramaya başlamış, artık benden bıktığına işaret ettiğini düşündüğüm ipuçlarını bulup çıkarmanın derdine kapılmıştım.

Richard’ın arzuladığı her şey o kadında var. Eskiden benim sahip olduğum her şey.

Yedi yıllık evliliğimizi bitiren o kısa, nerdeyse duygusuz o olayın ardından, Richard Westchester’daki evimizi satışa çıkarıp şehrin merkezindeki dairesine taşındı. Ama Richard o muhiti ve sağladığı mahremiyeti seviyordu. Yeni karısı için banliyöde yeni bir yer alacaktır muhtemelen. O kadın da tıpkı benim gibi işinden ayrılıp kendisini Richard’a adayacak ve hamile kalmaya çalışacak mı, merak ediyorum.

Hâlâ dökecek gözyaşımın kaldığına inanamıyorum, ama kahve kupasını şarapla doldururken, yanaklarımdan aşağıya yaşlar süzülüyor yine. Şişe boşalmak üzere; beyaz çarşafın

üstüne birkaç damla döküyorum. Kan gibi görünüyor ve hemen göze çarpıyor lekeler.

Eski bir dost tarafından kucaklanır gibi, aşına olduğum bir sis tabakası çöküyor etrafıma. Çarşafların içinde kaybolma isteğinin ne olduğunu anlıyorum o an. Belki de “karanlıkta yatma” günlerinde annem de bu tip duyguları yaşıyordu. Keşke o zamanlar olan biteni daha iyi kavrayabilseydim; kendimi terk edilmiş gibi hissetmiştim, ama şimdi bazı acıların mücadele edilemeyecek kadar kuvvetli olduğunu biliyorum. Yapabileceğiniz tek şey, sinmek ve kum fırtınasının dinmesini beklemek. Ama bunları anneme söylemek için artık çok geç. Ebeveynimin ikisi de hayatta değil.

“Vanessa?” Yatak odamın kapısının hafifçe tıklatıldığını duyuyorum. Charlotte teyze odaya giriyor. Kalın camlarının ardındaki ela gözleri kocaman görünüyor. “Televizyonun sesini duydum sandım.”

“İşte rahatsızlandım. Yanıma fazla yaklaşmasan iyi olur.” İki şarap şişesi komodinin üstünde duruyor. Lambanın, görünmelerini engellediğini umuyorum.

“Sana bir şey getirebilir miyim?”

“Biraz su çok iyi olur” derken, kelimeler ağzımda hafiften yuvarlanıyor. Onu odamdan bir an önce çıkarmam gerek.

Teyzem mutfağa giderken kapıyı aralık bırakıyor. Yataktan fırlayıp şişeleri kapıyorum; birbirlerine çarpınca irkiliyorum bir an. Elbise dolabına gidip şişeleri içine koyuyor, biri tam devrilecek gibi olurken son anda düzeltiyorum.

Charlotte teyze geri döndüğünde bıraktığı pozisyonda buluyor beni.

“Tuzlu krakerle bitki çayı da getirdim.” Sesindeki o şefkatli ton, göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Tepsiyi yatağın ayakucuna bırakıp odadan çıkmak üzere arkasını dönüyor.

Nefesimdeki alkol kokusunu almadığını umuyorum. “Şarapları mutfağa bıraktım.”

“Teşekkür ederim tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

Kapı kapanırken başımı yastığa atıyor, baş dönmesinin beni girdap gibi içine çektiğini hissediyorum. Altı hap kaldı. O acı, beyaz tabletlerden birinin dilimde çözülmesine izin verdiğim takdirde sabaha kadar uyurum muhtemelen.

Ama birden daha iyi bir fikir geliyor aklıma. Düşünce, zihnimdeki sisi delip geçiyor: *Sadece nişanlandılar. Henüz hiçbir şey için geç kalmış sayılmazsın!*

El yordamıyla çantamı karıştırıp telefonumu çıkarıyorum. Richard’ın numarası hâlâ kayıtlı... Cep telefonu iki kez çaldıktan sonra sesini duyuyorum. Ses tonu eski kocamdan daha iri, daha uzun boylu bir adamı düşündürüyor; bu tezat, her zaman ilgimi çekmiştir. Kayıtlı mesajında, “Sizi arayacağım” diye söz veriyor. Richard her zaman, ama her zaman sözünde durmuştur.

“Richard” diyorum, pat diye. “Benim. Nişanlandığınızı duydum. Seninle konuşmam gerek...”

Kısa bir süre önce içimi saran o netlik duygusu, parmaklarımın arasında kıpır kıpır edip de kayıveren balık misali, bir anda yok oluyor. Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

“Lütfen beni ara... Bu gerçekten önemli...”

Sesim son kelimedede çatallaşıyor ve *Çağrı Sonlandırma* tuşuna basıyorum.

Telefonu göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum. Uyarı işaretlerini görmek için biraz daha fazla çaba sarf etmiş olsaydım, bedenime zarar verme pişmanlığını da yaşamazdım belki. Bir şeyleri *düzeltmek*... Bunun için çok geç olamaz. Richard’ın bir daha evlendiği düşüncesine katlanamam.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü telefonum titreştiği anda sarsılarak kendime geliyorum. Ekranı baktığımda şu mesajı görüyorum:

Üzgünüm, ama artık konuşacak bir şey yok. Kendine iyi bak. R.

Tam o an bir şey dank ediyor kafama. Richard başka bir kadınla beraberse, ben de eninde sonunda toparlanırdım, kendime yeni bir hayat kurabilirdim. Kiralık bir ev tutacak kadar para biriktirene dek Charlotte teyzemin yanında kalabilir, ya da bana geçmişi hatırlatmayacak başka bir şehre taşınabilir, bir hayvan sahiplenebilirdim. Belki zamanla, güneşin pilot gözlüklerinin camında parıldadığı, köşeyi dönmekte olan iyi giyimli, siyah saçlı bir işadama gördüğümde, onun Richard olmadığını anlayana dek kalbimin teklediğini hissetmezdim.

Ama Richard o kadınla –ben yaşananlara kayıtsız kalıyormuş gibi yaparken, yeni Bayan Richard Thompson olmak için şen şakrak ortaya çıkan o kadınla– birlikte olduğu süreçte, asla huzura kavuşamayacağım.

Nellie geçmişine dikkatle baktığında, yirmi yedi yıllık hayatı boyunca birçok farklı kadın olarak var olduğunu hissediyordu. Zamanını mahallenin bir ucundaki dereye oynayarak geçiren ailenin tek çocuğu; bebek bakıcılığı yaparak kazandığı parayı yatağına saklayan ve karanlıkta canavarların pusuda beklediğini umut eden bir ergen; bazen kapısını kilitleme zahmetine girmeden uykuya dalan, Chi Omega'nın sosyal işler sorumlusu... Sonra da kadın kahraman köşeye sıkıştırıldığında, yaşadığı korkuyla sinemadan kalkıp giden, Gibson'ın küçük restoranında dükkânı kapatan ve sabahın birinde ayrılan son garson olmamaya özen gösteren bugünkü Nellie.

Anaokulunda da farklı bir Nellie vardı: Mo Willems'in yazdığı her bir Fil ve Domuzcuk kitabını ezbere bilen, çocuklara hayvan şekillerinde organik krakerler ve üzüm veren, Şükran Günü'nde el baskısı hindiler yapmalarına yardım eden, kot pantolonlu öğretmen... Gibson'daki iş arkadaşlarıysa onu iyi bir bahşiş almak için, içkileri ardı ardına yuvarlayan bir masa dolusu maganda işadamına eşlik eden, hamburger tepsisini zahmetsizce taşıyan, siyah mini etek giyip kırmızı ruj süren bir garson olarak tanıyorlardı. O Nellie'lerden biri gündüze, diğeri geceye aitti.

Richard Nellie'nin iki dünya arasında gidip gelmesini görmüşse de anaokulu öğretmeni kişiliğini tercih ediyordu tabii.

Nellie evlendikten hemen sonra garsonluğu, hamile kaldıktan sonra da –ki Richard’la birlikte bunun bir an evvel olmasını umuyorlardı– öğretmenliği bırakmayı planlamıştı.

Ancak nişanlanmalarından kısa bir süre sonra Richard Nellie’den, Gibson’daki patronuna işten çıkacağını haber vermesini önerdi.

Nellie şaşkınlıkla ona bakmış, “Şimdi ayrılmamı mı istiyorsun?” diye sormuştu.

Nellie’nin paraya ihtiyacı vardı, ama bundan daha önemlisi, birlikte çalıştığı insanları seviyordu. Enerjik bir gruptular; ülkenin dört bir yanından New York’a akın etmiş, ıslıl ıslıl parıldayan bu şehre ateşböcekleri misali çekilmiş, tutkulu, yaratıcı tiplerden oluşan küçük bir evrendi onunki. İş arkadaşı olan diğer iki garson kız Josie ve Margot kapağı tiyatroya atmaya çalışan iki aktristi. Başgarson Ben, yeni Jerry Seinfeld olmaya kararlıydı ve işlerin durgun olduğu zamanlarda komediyle ilgileniyordu. Jason Statham’ın hık demiş burnundan düşmüş benzeri, restorana kadın müşterilerin gelmesinin muhtemelen bir numaralı sorumlusu, bir doksanlık barmen Chris, her gün işe gelmeden önce kitabı üzerinde çalışıyordu.

İş arkadaşlarının korkusuzluğundaki bir şeyler, sürekli olarak reddedilmelerine rağmen kalplerini açıp hayallerinin peşinden gitmeleri, Nellie’nin, Florida’da geçirdiği son yılda yok saymaya başladığı bir yönüne hitap ediyordu. Nellie’nin fark ettiği gibi, iş arkadaşları bu anlamda çocuktan farksızdı; gözü pek bir iyimserliğe, dünyanın kendilerine birçok olanaklar sunduğu yönünde bir algıya sahipti.

Nellie “Haftanın sadece üç akşamı garsonluk yapıyorum” demişti Richard’a.

“Eh, benimle üç akşam daha fazla olabilirsin anlamına geliyor bu.”

Nellie’nin bir kaşı havaya kalktı. “Aa, demek artık o kadar sık seyahat etmekten vazgeçtin?”

Richard'ın dairesinde, kanepede uzanmışlardı. Richard için suşi ve Nellie için tempura⁵ sipariş vermişler ve biraz önce Richard'ın, izleyene dek onunla evlenmeyeceğine dair espri yaptığı, en sevdiği film *Yurttaş Kane*'i izlemişlerdi. Richard, “Çiğ balıktan nefret etmen zaten yeterince kötü” diye takılmıştı Nellie'ye. Nellie'nin bacakları bacaklarının üstündeydi ve sol ayağına hafifçe masaj yapıyordu Richard.

“Parayı dert etmen gerekmiyor artık. Sahip olduğum her şey senin.”

“Bu kadar harika olmasana.” Nellie eğilip dudaklarını, dudaklarına sürttü, Richard bunu daha ateşli bir öpüşme haline çevirmek istese de, geri çekildi. “Ama hoşuma gidiyor.”

“Hoşuna giden şey nedir?” Richard'ın elleri Nellie'nin bacağının üst kısımlarına doğru kayıyordu. Nellie Richard'ın seks istediği her defasında olduğu gibi, yüz ifadesinin ciddileştiğini, okyanus rengi gözlerinin karardığını gördü.

“İşim.”

“Tatlım” –Richard'ın elleri durdu– “Bütün gün ayaktasın, sonra gece boyunca sağa sola koşuşturup o ahmaklara içki servisi yapıyorsun. Böyle yapmak yerine, çıktığım seyahatlerde bana eşlik etmek istemez misin? Geçen hafta ben Boston'dayken, Maureen'le birlikte üçümüz akşam yemeği yiyebilirdik mesela.”

Maureen Richard'ın, yedi yaş büyük ablasıydı ve birbirlerine hep yakın olmuşlardı. Richard ergenlik çağında anne babasını kaybettiğinde ablasının yanına taşınmış ve okulu onunla birlikte yaşadığı dönemde bitirmişti. Maureen şimdi üniversitede kadın araştırmaları bölümünde profesördü, Cambridge'de yaşıyordu ve Richard'la haftada birkaç kez telefonlaşıyorlardı.

“Seninle tanışmaya can atıyor. Gelemeyeceğini söylediğimde gerçekten büyük hayal kırıklığına uğradı.”

5. Tempura: Japonlara özgü bir deniz mahsulü yemeği. (ç.n.)

Nellie "Seninle seyahate çıkmayı çok isterim" dedi. "Ama Miniklerim ne olacak?"

"Tamam, tamam. En azından akşamları garsonluk yapmak yerine resim dersleri almayı düşün. Bir süre önce bunu yapmak istediğinden söz etmiştin."

Nellie duraksadı. Olay, resim dersi almak istemesiyle alakalı değildi. "Gibson'da çalışmayı gerçekten çok seviyorum" diye tekrarladı. "Zaten kısa bir süre sonra ayrılacağım..."

Bir süre hiç konuşmadılar. Richard bir ara bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, ama sonra uzanıp Nellie'nin beyaz çoraplarından birini çıkardı ve havada sallayarak, "Teslim oluyorum" dedi. Ayağını gıdıkladı sonra. Nellie ciyaklayınca, elini tutup başının üstünde sabitledi ve bu kez kaburgalarına yöneldi.

Nellie zar zor nefes alırken, "Lütfen, yapma" dedi.

Richard işi şakaya vurup "Ne yapmayayım?" diye sorduktan sonra, kaldığı yerden devam etti.

"Richard, gerçekten. Yapma!" Nellie kıvranıp kurtulmayı denese de, Richard şimdi üstüne çıkmıştı.

"Anlaşılan zayıf tarafını keşfetmiş durumdayım."

Nellie ciğerlerine yeterli oksijen gitmiyormuş gibi hissetti. Richard'm güçlü bedeni, bedenini zapt etmişti ve televizyonun uzaktan kumandası sırtına batıyordu. Sonunda elini kurtarmayı başardı ve Richard'ın biraz önce öpüşmeyi uzatma çabası içindeyken yaptığından daha sert biçimde itti onu.

Biraz soluklandıktan sonra "Gıdıklanmaktan nefret ederim" dedi.

Sesi sert çıkmıştı; niyet ettiğinden çok daha sert... Richard dikkatle baktı ona. "Özür dilerim hayatım."

Nellie üstünü başını düzelterip ona doğru döndü. Aşırı tepki verdiğinin farkındaydı. Richard şaka yapıyordu sadece, ama kapana kısılmış hissi paniklemesine neden olmuştu. Kalabalık asansörlerde ya da yer altı tünellerindeyken de aynı hisse kapılıyordu. Richard genelde bu tip şeylere karşı duyarlı

davranırdı, ama Nellie'nin aklından geçenleri her zaman okumasını beklemek de doğru değildi. Çok güzel bir akşam geçirmişlerdi; akşam yemeği yemişler, film izlemişlerdi ve Richard sadece cömert ve düşünceli davranmaya çalışıyordu.

Nellie sıkıntılı havayı dağıtmak arzusuyla, "Hayır, asıl ben özür dilerim. Aksi davrandım... Son zamanlarda sürekli koşturma halindeymişim gibi hissediyorum sadece. Sokağım hep gürültülü; penceremi açtığımda uyumam mümkün değil. Haklısın, biraz rahatlamak iyi gelecek bana. Bu hafta restoranın müdürüyle konuşurum."

Richard gülümsedi. "Kısa zamanda yerine birini bulurlarmı sence? Yeni müşterilerimizden biri Broadway'de iyi birçok tiyatroya mali destek veriyor. Sana ve Sam'e görmek istediğiniz oyunlar için davetiye bulabilirim."

Nellie New York'a taşındığından beri üç oyun görmüştü ve bilet fiyatlarının fahiş olduğunu biliyordu. Her defasında balkondan yer almış, bir keresinde iri kafalı bir adamın arkasına düşmüş, diğerindeyse bir direk görüşünü kısmen de olsa engellemişti.

"Harika olur!" Nellie Richard'a sokuldu.

Bir gün ciddi anlamda kavga edeceklerdi, ama Nellie Richard'a gerçekten öfkeleneneğini hayal bile edemiyordu. Olsa olsa, dağınıklığı, baştan savma işlerim yüzünden onu sinirlendiririm, diye düşünüyordu. Nellie giysilerini yatak odasındaki iskemlenin üstüne, bazen de yere atarken, Richard elbiselerini mutlaka askıya asar, dolaba yerleştirmeden önce kaliteli kumaşın kırıxıklığını eliyle düzeltirdi. Tişörtleri bile dolabında, çekmecelerine uyan şeffaf plastik bir parça yardımıyla –ki parçaları muhtemelen Container Store'dan⁶ satın almıştı– askeri düzende, jilet gibi dizilmiş, dahası, renklerine

6. Container Store: Genel merkezi Teksas'ta bulunan, Amerika genelinde birçok şubesi olan mağazalar zinciri. (ç.n.)

göre de ayrılmıştı: Bir sırada siyah ve griler varken, diğer sırada renkliler ve bir diğerinde de beyazlar sıralanmıştı.

Richard'ın işi detaylara yoğun bir şekilde odaklanma ve dikkat gerektiriyordu; mutlaka düzenli olmalıydı. Kimse ana okulu öğrencilerine öğretmenlik yapmanın kolay bir iş olduğunu söylemese de, stresi nispeten az bir işti; çalışma saatlerinin daha kısa ve seyahat zorunluluğunun, arada bir hayvanat bahçesine düzenlenen gezilerle sınırlı olması da cabası...

Richard çok ilgili, özenli bir erkekti; hem kendisine, hem de Nellie'ye karşı... Nellie'nin Gibson'dan evine dönene kadar yaptığı yolculuklar onu hep endişelendiriyor, eve sağ salım döndüğüne emin olmak için onu her gece ya arıyor ya da mesaj atıyordu. Ona son model, en iyi telefondan almış, "Dışarıya çıktığın zamanlarda bunu da yanına alırsan kendimi daha iyi hissedeceğim" demişti. Ona göz yaşartıcı sprey almayı da teklif etmiş, ama Nellie çantasında zaten biber gazı taşıdığını söylemişti. "İyi" demişti Richard. "Sokaklar sapık dolu."

Nellie titremesini bastırarak, *Bilmez miyim*, diye geçirmişti, içinden. O gün uçağa bindiğine, o genç askere, hatta sohbetlerinin kıvılcımın çakan uçma korkusuna minnettardı.

Richard kolunu vücuduna sararak, "Filmi beğendin mi?" diye sordu.

"Hüzünlü bir filmdi. Kocaman ev, onca para... Ama çok yalnız bir adam..."

Richard başıyla evetledi. "Kesinlikle. O filmi ne zaman izlesem ben de aynı şeyi düşünürüm."

Richard ona sürpriz yapmaya bayılıyordu; Nellie bir süre sonra anlamıştı bunu.

Bugün için bir planı vardı –mini golf oynamaktan müze-ye gitmeye kadar, herhangi bir şey olabilirdi– ve onu evden almak için işten erken çıkacağını söylemişti. Nellie'nin birçok

olasılığı düşünerek giyinmesi gerekiyordu, o nedenle en sevdiği lacivert-beyaz çizgili sırtı açık elbise ve düz sandaletlerde karar kıldı.

Bilgi Merdiveni'ne giderken giydiği tişört ve çok cepli pantolonunu çıkardı, çamaşır sepetinin bulunduğu yöne doğru fırlatıp dolabını açtı. Askıdaki giysileri tek tek kenara itip kalın çizgili elbisesini aradı, ama bulamadı.

Samantha'nın odasına gitti ve elbiseyi yatağın üstünde gördü. Bu durumdan şikâyet edecek hali yoktu pek; dolabında Samantha'nın en az iki bluzu duruyordu. Kitap, giysi, yiyecek her şeyi paylaşıyorlardı; ayakkabı hariç, çünkü Nellie'nin ayağı bir numara büyüktü. Bir de makyaj malzemeleri ayrıydı tabii; Samantha melezdi, saçları ve gözleri koyu renkti. Nellie ise; eh, Jonah onu tasvir ederken cilt rengini temsilen boşuna lokum rengini seçmemiştii.

Nellie kulaklarının arkasına Chanel parfüm sürdü hafifçe—bu, Richard'ın Sevgililer Günü'nde, Cartier bilezikle birlikte hediyesiydi ona— ve Richard'ın her an gelebileceğini düşünerek onu dışarıda beklemeye karar verdi.

Nellie daireden çıkıp kısa koridorda yürüdü, binanın ana kapısını açıyordu ki aynı anda birinin içeriye girmekte olduğunu gördü. Elinde olmadan geriye sıçradı.

Sam'di gelen. "Aa! Evde olduğunu bilmiyordum. Ben de anahtarlarımı bulmaya çalışıyorum." Sam uzanıp Nellie'nin kolunu sıktı hafifçe. "Seni ürkütmek istemedim."

Nellie buraya ilk taşındığında Sam'le birlikte bütün bir hafta sonunu eski daireyi boyayarak geçirmişlerdi. Yan yana çalışır, mutfak dolaplarını krem sarısına boyarken, Sam'in güçlü kuvvetli erkeklerle tanışma umuduyla katılmayı düşündüğü kaya-tırmanma grubundan, anaokulundaki öğretmenlerle flört etmeye çalışan babaya, Sam'in onu tıp fakültesine göndermek isteyen terapist annesine ve Nellie'nin Gibson'daki işi mi kabul etmesi, yoksa giyim mağazasındaki

hafta sonu vardiyasındaki işe mi başvurması gerektiğine kadar birçok farklı konudan sohbet etmişlerdi.

Sonra hava kararınca Sam iki şişe şaraptan birincisini içmiş ve sohbet biraz daha kişisel konulara kaymıştı. Sabahın üçüne kadar güzel güzel sohbet etmişlerdi.

Nellie o akşamı, en iyi arkadaş oldukları akşam olarak düşünüyordu hep.

Samantha “Çok hoş görünüyorsun” dedi. “Bebek bakıcılığı için biraz fazla şıksın belki, o kadar.”

“Önce dışarıda olacağım; ama altı buçukta mutlaka Coleman’lardayım.”

“Tamam. Yerime baktığın için tekrar teşekkürler. Ayn zamanda iki farklı yere söz verdiğime inanamıyorum. Hiç de bana göre bir davranış değil.”

“Ya, ne demezsin.” Nellie güldü. Samantha’nın niyeti de muhtemelen onu güldürmekti zaten.

“Bebegin anne ve babası akşam on birde döneceklerine söz verdiler; yani, gece yarısından önce gelmelerini bekleme. Yatma zamanı geldiğini söylediğinde Hannibal Lecter’a dikkat etmeyi de unutma. Geçen sefer oyun hamurunu elinden almaya kalktığımda bileğimi ısırmaya kalkıştı.”

Sam sınıftaki bütün çocuklara takma ad takardı: Isıran çocuğun adı Hannibal’dı, minik filozofun Yoda, ağzından nefes alıp verenin ise Darth Vader... Ama iş bir çocuğu öfke nöbetinden alıp çıkarmak için tatlı dille kandırmaya geldiğinde, bunu Sam’dan daha iyi kimse yapamazdı. Çocuklar anne ve babalarından ayrı kalmanın stresini yaşarken, öğretmenlerin onları yatıştırabilmeleri için Linda’yı sallanan iskemle almaya ikna eden de o olmuştu.

Nellie bir araba kornası duyunca başını kaldırıp baktı. Bu Richard’ın üstü açılabilen BMW’siydi. Richard arabayı, ön camının sileceğinde park bileti olan beyaz bir Toyota’nın yanına park etti.

Sam “Güzel araba” diye seslendi.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Richard. “Ödünç almak istersen haber ver.”

Nellie Sam’in gözlerini devirdiği fark etti. Sam’in Richard’a bir takma ad takıp takmadığını uzun zamandır merak ediyordu, ama bunu ona hiç sormamıştı. “Haydi, ama. Kendini sana sevdirmeye çalışıyor.”

Sam bir kez daha Richard’a bakarken gözlerini kıstı.

Nellie çabucak sarıldı arkadaşına, sonra merdivenlerden koşar adımlarla indi. Richard kapıyı açmak üzere inerken arabaya doğru yürüdü.

Richard pilot gözlüğü takmış, kot pantolon ve siyah gömlek giymişti; Nellie onun bu haline bayılıyordu. “Selam güzelim.” Richard uzun uzun öptü onu.

“Selam.” Nellie arabaya bindi, emniyet kemerini bağlamak üzere yan tarafına döndüğünde, Samantha’nın hâlâ kapı ağzında durduğunu gördü. Nellie ona el sallayıp tekrar Richard’a döndü. “Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?”

“I-ıh.” Richard motoru çalıştırdı, kaldırımından uzaklaşıp FDR Yolu’na girmek üzere doğruya yöneldi.

Richard yolculuk boyunca sessizdi, Nellie ne zaman ona baksa, yüzünde düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büktüğünü gördü.

Hutchinson River Parkway’den çıktıklarında, Richard torpido gözüne uzanıp içinden bir göz maskesi çıkardı. Maskeyi Nellie’nin kucağına atıp, “Oraya varana dek çıkarmak yok” dedi.

Nellie, “Bak şimdi kendimi tuhaf hissetmeye başladım” diye takıldı ona.

“Haydi, tak.”

Nellie esnek bandı başının arka tarafından geçirip taktı. Maske, altından gizlice etrafı gözetleyemeyeceği kadar gerindi.

Richard keskin bir dönüş yaparken, Nellie kapıya yaslanmak zorunda kaldı. Önünü göremediğinden, vücudunu arabanın hareketlerine karşı hazırlayamıyor, Richard da her zaman olduğu gibi arabayı hızlı kullanıyordu.

“Ne kadar yolumuz var?”

“Beş on dakika daha.”

Nellie nabzının hızlandığını hissetti. Daha önce uçağa bindiğinde, korkusunu yatıştırmaya yardımcı olur düşünceyle göz maskesi takmayı denemiş, ama bu girişim tam tersi bir etki yaratarak klostrofobisini daha da azdırmıştı. Nellie şimdi de koltuk altlarının terlediğini, kapı kolunu sıkı sıkı kavradığını fark etti. Bir an Richard’a, maskeyi çıkarıp gözlerini kapalı tutmayı teklif etmek geçti aklından, ama sonra, maskeyi kucağına atarken yüzündeki o çocuksu gülümsemeyi hatırlayıp vazgeçti. Beş dakika. Altmış kere beş. Üç yüz. Nellie saniyeleri saymaya başladı, saat kadranının etrafında daire çizen saniye ibresini gözünün önüne getirip dikkatini dağıtmaya çalıştı. Richard dizini hafifçe sıktığında bir an nefessiz kaldığını hissetti; bunu sevgisini göstermek için yaptığını biliyordu, ama kasları çok gerilmiş ve Richard’ın parmakları, dizkapağının hemen üstündeki hassas noktaya gömülmüştü.

Richard, “Sadece bir dakika kaldı” dedi.

BMW aniden durdu. Nellie motorun sustuğunu duydu. Maskeyi çıkarmak üzere elini kaldırmıştı ki, Richard’ın, “Henüz değil” diyen sesi onu durdurdu.

Richard’ın, kapısını açıp dışarıya çıktığını duydu. Nişanlısı onun tarafına gelip inmesine yardım etti, kolundan tutup ona yol gösterdi. Nellie sert bir zeminde yürüdüğünü hissetti; çim değildi, asfaltta mı, yoksa kaldırımında mı yürüyorlardı? Nellie şehirde onu dört bir yandan saran gürültüye o kadar alışmıştı ki yokluğu, kulaklarını tırmalıyordu. Bir kuş titrek bir sesle şakıdı, sonra sesi aniden duyulmaz oldu.

Yaklaşık yarım saattir yoldaydılar, ama Nellie sanki başka bir gezegene ayak basmış gibi hissediyordu.

Richard, "Geldik sayılır" dedi. Nellie onun ılık nefesini kulağında hissetti. "Hazır mısın?"

Nellie başıyla evetledi. O maskeyi bir an önce çıkarmak için kabul etmeyeceği hiçbir şey yoktu.

Richard maskeyi çıkardı. Nellie keskin güneş ışığıyla bir an kör oldu ve gözlerini kırptırdı. Gözleri ortama alıştığında, bahçesinde SATILDI! tabelası bulunan büyük, tuğla bir eve bakarken buldu kendini.

"Nellie, bu senin düğün hediyen." Nellie dönüp Richard'a baktı; ıslıl ıslıldı yüzü.

Nefesinin kesildiğini hisseden Nellie, "Bu evi satın mı aldın?" diye sormayı başardı.

Ev sokağın bir paralelindeydi ve en az bir dönümlük araziye yayılmıştı. Nellie'nin evler hakkında fazla bilgisi yoktu –Güney Florida'daki büyüdüğü tek katlı, tuğla mütevazı ev "dikdörtgen bir kutu" olarak tarif edilebilirdi– oysa karşısında duran kesinlikle lüks bir evdi. Büyüklüğü kadar detayları da, nasıl bir mekân olduğuna dair ipuçları veriyordu: lekeli camlı ve pirinç tokmaklı devasa bir ahşap kapı, çimenlik alanı çevreleyen bakımlı bahçeler, duvarların yanında birer nöbetçi gibi duran uzun fenerler... Her şey bozulmamış, el değmemiş görünüyordu.

"Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Richard, "Seni hiç bu halde göreceğimi düşünmemiştim" diye takıldı. "Aslında düğün sonrasına saklayacaktım, ama anlaşmayı erken bitirdik, ben de daha fazla bekleyemedim."

Anahtarı uzattı. "İçeriye girelim mi?"

Nellie ön basamakları tırmanıp anahtarı kilide soktu. Kapının kayarak açılmasıyla, iki katlı giriş salonuna adımını attı, ayak seslerinin parlak zeminde yankılandığını duydu. Solunda gaz şömineli, ahşap panelli bir çalışma odası vardı,

sağındaysa penceresinin önünde koyu renkli bir koltuğun durduğu, oval şeklinde ikinci bir oda...

“Yapılacak hâlâ çok iş var. Bunun da bir parçası olduğunu hissetmeni istiyorum.” Richard elini tuttu. “En güzel yer arka tarafı. Büyük oda. Gel.”

Nellie Richard’m arkasından geliyor, parmaklarını çiçekli duvar kâğıtlarında gezdiriyordu ki, duvarda bir lekeye rastlayıp hızla geri çekti elini.

Odayı “büyük oda” olarak tanımlamak, yetersiz bir ifade olurdu. Mutfak kum rengi granit tezgâhı, renkli davlumbazlı barı ve şarap dolabıyla, modern kesimli camları olan avizenin bulunduğu yemek salonuyla iç içeydi. Yemek salonunun bir kademe altında kalan oturma odasının gömme tavanında ahşap detaylar vardı, duvarlarsa lambri kaplıydı. Richard arka kapının kilidini açıp Nellie’yi ikinci kata açılan alana yönlendirdi. Uzakta, bir ağacın altında iki kişilik bir hamak sallanıyordu.

Richard ona bakıyordu. “Beğendin mi?” Kaşlarının arasında hafif bir kırıışıklık belirdi sonra.

Nellie “Bu... inamlmaz bir ev” demeyi becerebildi. “Bir yere dokunmaya korkuyorum!” Hafif bir kahkaha kopardı. “O kadar mükemmel ki.”

“Banliyöde yaşamak istediğini biliyorum. Şehir çok gürültülü ve stresli.”

Nellie merak etti; ona böyle bir şey söylemiş miydi, gerçekten. Manhattan’ın karmaşasından şikâyet etmişti, evet, ama taşınmak istediğinden söz ettiğini hatırlamıyordu. Çocukluğunun sadece evlerin bulunduğu, sakin bir sokakta geçtiğinden bahsederken, belki dile getirmiş olabilirdi; muhtemelen kendi çocukları için de böyle bir ortam yaratma arzusundan bahsetmişti ona.

“Nellie, sevgilim.” Richard yanına gelip onu kollarına aldı. “Bir de yukarı katı görsen.”

Elini tutup merdivenlerden çıkardı onu; sonra birkaç küçük odayı geride bıraktıkları koridorda yürüdüler. “Burayı Maureen için misafir odası haline getirebiliriz diye düşündüm.” Eliyle işaret etti, sonra büyük odanın kapısını açtı. Sağlı sollu gömme dolapların yanından yürüyerek geçip ardından içine gün ışığı dolan büyük banyoya girdiler... Bir sıra pencerenin altında iki kişilik bir jakuziyle, etrafı camla çevrilmiş ayrı bir duş bölmesi vardı.

Nellie bir saat önce komşusunun pişirdiği soğanın kokusunu içine çekmiş, Samantha’nın, kapılarının önüne bıraktığı Diet Cola kasasına ayağını vurmıştu. İkinci el giysiler satan mağazada yüzde yirmi beş indirim aldığında ya da hoş bir Hudson kot pantolon bulduğunda heyecanlanan Nellie, şimdi bir şekilde yeni bir hayata adım atıyordu.

Banyo penceresinden dışarıya baktı. Bir sıra gür, yeşil çalı çit komşu evin görünmesini engelliyordu. New York’ta radyatörlerden, bir kat aşağıdaki komşularının Giants maçıyla alakalı yaptıkları tartışmayı duyabiliyorken, burada kendi soluk alıp verişinin sesi bile yüksek geliyordu kulağına.

Titrediğini hissetti.

“Üşüdün mü?”

Nellie başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, birden bir titreme geldi işte. ‘Biri mezarımın üstünde yürüyor’⁷ galiba. Ürkütücü bir deyim değil mi? Babam çok sık kullanırdı.”

“O kadar sessiz, sakın ki.” Richard yavaş ve derin bir soluk aldı. “Son derece huzur verici...” Nellie’yi omuzlarından hafifçe tutup onu yavaşça kendisine doğru döndürdü. “Alarm şirketi haftaya geliyor.”

“Teşekkür ederim.” Richard bütün detayları düşünmüştü elbette.

7. ‘Biri mezarımın üstünde yürüyor’, nedeni açıklanamayan, ani titreme, ürperme anlamına gelen bir deyimdir.

Nellie kollarını onun vücuduna doladı, güçlü göğsüne yaslanıp rahatladığını hissetti.

“Mmmm.” Richard boynunu öpmeye başladı. “Nefis kokuyorsun. Jakuziyi denemek ister misin?”

“Ah, hayatım...” Nellie kendini yavaşça geri çekti. Parmakındaki nişan yüzüğünü yavaşça döndürdüğünü fark etti sonra. “Bu harika bir fikir, ama benim gitmem gerek. Hatırlarsan, Sam onun yerine bebek bakıcılığı yapmamı rica etmişti... Çok üzgünüm.”

Richard başını sallayıp ellerini cebine soktu. “O zaman beklemekten başka çarem yok.”

“Burası muhteşem bir yer; bizim evimiz olacağına inanmıyorum.”

Richard kısa bir süre sonra ellerini cebinden çıkarıp bir kez daha sarıldı Nellie’ye. Ona bakarken yüzünde şefkatli bir ifade vardı. “Bu akşam için üzülme. Bundan sonra hayatımız boyunca her gece kutlama yapabiliriz.”

Başım zonkluyor. Ağzımın içi mayhoş bir tatla kaplı... Komodinin üstünde duran su bardağına uzanıyorum, ama bardak boş.

Parlak güneş, ruh halime meydan okurcasına, açık perdelerden içeriye doluyor, gözlerime saldırıyor adeta. Saatim nerdeyse dokuz olduğunu haber veriyor bana. İşi arayıp hasta olduğumu ve gelemeyeceğimi söylemeliyim; bir gün daha işten uzak kalacak, komisyondan mahrum kalacağım. Dün içkiden sonra o kadar kötü durumdaydım ki, kulak tırmaayan sesim Lucille'i hasta olduğuma nerdeyse ikna etmişti. Gün boyu yatakta yatıp önce ikinci şişe şarabı, sonra da Charlotte teyzenin salonunda kalan yarım şişe şarabı içtim. Richard'ın o kadınla sarmaş dolaş görüntüsü gözümün önünden gitmemekte ısrar edince, haplarımdan da aldım.

Telefonuma uzanırken midemin kalktığını hissediyor, vazgeçip banyonun yolunu tutuyorum. Dizlerimin üstüne çöküyor, ama bir türlü kusamıyorum. Karnım o kadar boş ki, içine göçmüş gibi hissediyorum.

Ayağa kalkıp lavabonun musluğunu açıyor, metal tadı veren suyu kana kana içiyorum. Sudan biraz da yüzüme çarpıp aynadaki yansıma bakiyorum.

Uzun siyah saçlarım birbirine dolanmış, gözlerim şişmiş. Elmacıkkemiklerimin altında yeni oyuklar peyda olmuş, köprücük kemiğim iyice göze batmaya başlamış. Dişlerimi

fırçalayıp alkol tadını yok etmeye çalışıyor, sonra bornozumu giyiyorum.

Kendimi tekrar yatağa atıp telefonu elime alıyorum. Saks'ı arıyor ve beni Lucille'e bağlamalarını söylüyorum.

"Benim, Vanessa." Sesimin hâlâ kalın çıkmasına minnettarım. "Özür dilerim, ama hastalığım hâlâ geçmedi..."

"Ne zaman işbaşı yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Yarın, muhtemelen" demeye cüret ediyorum. "Olmadı, mutlaka öbür gün."

"Tamam." Lucille duraklıyor. "Bugün özel satışa başlıyoruz. Çok yoğun bir gün olacak."

Hiçbir şey söylemiyor, ima ettiği şeyin etkisini göstermesini bekliyor. Lucille hayatında tek bir gün bile işe gelmezlik etmemiştir muhtemelen. İlk tanıştığımızda ayakka-bılarıma, giysilerime, saatime not verircesine nasıl baktığını, işe geç kaldığımda dudaklarının nasıl gerildiğini gördüm. Beni tanıdığını sanıyor; bu işe eğlence gözüyle baktığımı düşünüyor; her gün benim gibi tiplere hizmet ettiğinden pek emin.

"Ateşim yok ama" diyorum, alelacele. "Belki gelmeyi deneyebilirim."

"Güzel."

Telefonu kapatıp, her bir kelimesi hafızama kazınmış olsa da, Richard'ın mesajını bir kez daha okuyor, sonra kendimi duşa girmeye zorluyorum. Suyun kaynar kaynar akması için duş düğmesini olabildiğince sola döndürüyorum. Cildim kırmızıya dönerken bir süre suyun altında duruyor, sonra çıkıp havluya sarınıyorum. Saçlarımı kurutuyor, diplerindeki beyazları gizlemek için toplayıp, bu akşam boyayacağıma kendi kendime söz veriyorum. Üstüme düz gri kaşmir bir süveterle siyah pantolon geçirip siyah babetlerimi giyiyorum. Sağlıksız görünümümü gizlemek için lekeleri ve kırmızı cildimi kapatacak kremden sürüyorum bolca.

Mutfağa gidiyorum. Charlotte teyze orada değil, ama benim için tezgâhın üstüne servis açmış. Hazırladığı kahveden bir yudum alıyor, muzlu ekmekten çöpleniyorum; ekmeğin ev yapımı olduğu belli. Birkaç ısırdıktan sonra midem isyan bayrağını açıyor; ekmek diliminden kalanları kâğıt havluya sarıp teyzemin yediğimi düşünceği umuduyla çöpe atıyorum.

Ön kapı metalik bir tıngırtı eşliğinde arkamdan kapanıyor. Görünen o ki hava son iki gündür sismik bir değişime uğramış. Fazla kalın giyindiğimi anlamam uzun sürmüyor. Ama üstümdekileri değiştirmek için çok geç; Lucille beni bekliyor. Metro istasyonu sadece dört sokak zaten...

Kaldırımında yürümeye başladığım an hava çarpıyor beni; sıcak, boğucu hava, köşedeki seyyar satıcının gözlemeleri, henüz toplanmamış çöplerin kokusu ve sigara dumanıyla birlikte süzülüp yüzüme yüzüme geliyor. Sonunda metro istasyonu girişine varıyor, merdivenlerden aşağıya iniyorum.

Güneş aniden yok oluyor; rutubet burada daha da yoğun. Metro kartımı hazneden geçirip turnikeden geçerken, sert demirin belime yaptığı baskıyı hissediyorum.

Tren hızla istasyona giriyor, ama benim hattım değil bu. İnsanlar alt alta üst üste trene doğru yaklaşıyor, ama ben duvarın dibinden ayrılmıyor, ölüm tehlikesinin bulunduğu elektrik ray hattından uzak duruyorum. İnsanların oraya düşüp öldüğünü biliyorum; bazılarının itildiğini de. Polis bu tür olayları kaza mı, cinayet mi, çok nadir anlayabiliyor.

Genç bir kadın yanıma gelip duvarın dibinde duruyor. Sarışın, minyon bir tip ve karnı burnunda... Arada bir şefkatle karnını okşuyor, eli, üstünde ağır ağır daireler çiziyor. Büyülenmiş halde onu izliyorum; merkezkaç kuvveti düşüncelerime komuta ediyor, banyomun zemininde oturmuş, hamilelik testindeki mavi çizgilerden biri mi, yoksa ikisi mi ortaya çıkacak, merakla beklediğim o güne savuruyor düşüncelerimi.

Richard ve ben çocuk istemiştik. Richard bu konuda bir düzine olsun, diye espri yapardı, ama biz, aramızda üç çocukta anlaşmıştık. Çalışmıyordum, eve her hafta hizmetçi geliyordu; tek işim buydu, çocuk yapmak yani.

Başlarda nasıl bir anne olacağım diye endişeleniyordum, örnek aldığım kişiden öğrendiğim ve tam olarak ayırdına varamadığım birkaç ders vardı sadece. Bazı günler okuldan eve geldiğimde annemi elinde kürdan, yemek odasındaki iskemlelerin çatlakları arasına girmiş kırıntıları temizlerken bulurdum. Bazı günlerse kapıdaki yarıktan atılmış postaların hâlâ yerde durduğunu, lavaboda bulaşıkların biriktiğini görürdüm. “Karanlıkta yatma” günleri annemim kapısını tıklatmamam gerektiğini çabuk öğrenmiştim. Annem okul bitiminde katıldığım sanat derslerinin veya oyunların sonrasında bazen beni almayı unuttuğunda, öğretmenlerime bu konuda bir bahane uydurmakta ve annem yerine babamı çağrılarını önermek konusunda ustalaşmıştım.

Üçüncü sınıfa geldiğimde okula götüreceğim öğle yemeğimi kendim hazırlamaya başlamıştım. Diğer çocukların termoslarından ev yapımı çorbaları kaşıkladıklarını, yıldız şeklindeki Tupperware’lerden makarnalarını yemelerini izlerken, ben, fıstık ezmesini soğukken sürmeye çalıştığım için dağılmış ekmeğimi kimse görmesine diye, günlük sandviçimi alelacele yemeye çalışırdım.

Ancak aylar geçtikçe çocuk sahibi olma isteğim, anneliğin altından kalkabilir miyim, kaygısına baskın çıktı. Kendi kendime annelik yapmıştım, bir çocuk için de yapabilirdim pekâlâ. Akşam Richard’ın yanında yatarken, uzun kirpikli küçük oğluma Dr. Seuss kitapları okumanın veya sevimli, yamuk bir gülümsemesi olan kızımın minik çay fincanlarını tokuşturmanın hayalini kuruyordum.

Hamilelik testinde tek bir mavi çizginin belirlediğini uyuşmuş bir halde izlerken, vücuduma bıçak saplanmıştı adeta.

Richard o sabah yatak odasında idi, kuru temizlemeciden gelen kömür rengi yün takım elbisesini poşetten çıkarıyor, banyodan çıkmamı bekliyordu. Sonucu gözlerimden okuyacağını, benim de gözlerinde hayal kırıklığının yansımasını göreceğimi biliyordum. Kollarını uzatıp, “Sorun değil hayatım, seni seviyorum” diyecekti.

Ama arka arkaya altıncı kez negatif çıkan bu testle birlikte zamanım resmen dolmuş oldu. Altı ayın sonunda hamile kalmama durumunda, Richard’ın test yaptırması konusunda anlaşmıştık. Kadın hastalıkları ve doğum uzmanı doktorum, sperm sayımı yapmanın daha az riskli olduğunu açıklamıştı. Richard’ın yapması gereken tek şey, *Playboy* dergisine bakıp elini pantolonunun içine sokmaktı. Gençlik yıllarının onu bugüne iyi hazırladığı konusunda espri yaparken, niyetinin, kendimi iyi hissetmemi sağlamak olduğunu biliyordum. Sorun Richard’dan kaynaklanmıyorsa –ki bundan emindim, sorun bendeydi– o zaman sıra bana gelecekti.

“Tatlım?” Richard banyo kapısını tıklatmıştı.

Ayağa kalkıp kolsuz, uçuk pembe geceliğimi düzelttim. Gözlerimde yaşlar, kapıyı açtım.

“Üzgünüm” derken, test çubuğunu utanılacak bir şeymiş gibi arkamda saklıyordum.

Richard her zamanki gibi sıkıca sarıldı bana ve o an söylebilecek doğru ve yerinde ne kadar şey varsa hepsini söyledi, ama ben aramızdaki enerjide, güç algılanan bir değişimin olduğunu hissettim. Düşünümüzden kısa bir süre sonra evimizin yakınındaki parkta yürüyüşe çıktığımızı ve sekiz, dokuz yaşlarındaki oğlula ebelemece oynayan bir baba gördüğümüzü hatırladım. İkisi de birbirine benzer Yankee şapkası takmıştı.

Richard duraklayıp onlara bakmıştı. “Aynı şeyi ben de kendi oğlumla yapmaya sabırsızlanıyorum. Umarım onun benden daha iyi bir atışı olur.”

Göğüslerimin biraz hassas olduğunun farkında, gülmüş-tüm. Regl olmadan önce de yaşadığım bir şeydi bu, ama bir yerde, aynı zamanda hamilelik belirtisi olduğunu da okumuş-tum. Daha o günlerde doğum öncesi vitaminlerden almaya başlamıştım. Sabahları uzun yürüyüşler yapıyordum ve yeni başlayanlar için yoga videosu satın almıştım. Pastörize edil-memiş peynir yemiyor, akşam yemeklerinde bir kadehten fazla şarap içmiyor, doktorların tavsiye ettiği her şeyi yapı-yordum.

Ama nafile; ne yapsam fayda etmedi.

Richard başlarda, iyimserliğimizi henüz kaybetmediğimiz o günlerde, “Denemeye devam etmeliyiz” demişti. “Dünyanın sonu gelmedi ya?”

Altıncı hamilelik testini banyodaki çöp kutusuna atmış, görmeyeyim diye üstünü kâğıt mendille kaplamıştım.

“Düşünüyorum da...” demişti Richard. Kravatını bağlar-ken şifoniyerin üstündeki aynaya bakabilmek için uzaklaş-tı benden. Arkasında, yatağın üstünde açık bir bavul duru-yordu. Richard sık sık seyahat ederdi, ama bunlar genellikle bir ya da iki akşamalık kısa seyahatler olurdu. Birden bana ne diyeceği dank etti kafama: Beni kendisiyle seyahate çık-maya davet edecekti. Ben tek bir arkadaşımın bile olmadığı, güzide mahalledeki harikulade, boş evimizden kaçacağımı, en son başarısızlığımın arama mesafe koyacağımı hayal eder-ken, üstümdeki kara bulutların dağıldığını hissetmişim.

Ama Richard diye diye, “Belki de içkiyi tamamen bırak-malısın” demişti.

Hamile kadın benden uzaklaşıyor ve ben yer ve zaman mefhumunu yeniden kazanabilmek için gözlerimi kırpıştı-rıyorum. Kadının tren raylarına ve yaklaşmakta olan tren-in gümbürtüsüne doğru yol almasını izliyorum. Tren acı bir

feryat koparıp duruyor, kapıları, bitkin birinin soluk vermesine benzer bir ses çıkararak açılıyor. Kalabalığın içeriye doluşmasını bekliyor, içimde hafif bir huzursuzluk hissiyle ileriye doğru hareketleniyorum.

Kapı ağzından içeriye adımımı atarken kapıların kapanacağına dair uyarı zilini duyuyorum. "Pardon" diyorum önümdeki adama, ama adam yerinden kımıldamıyor. Kafası kulaklıklarından bangır bangır gelen müzik sesiyle uyumlu bir şekilde sallanıyor; basın titreşimini hissedebiliyorum. Kapılar kapanıyor, ama tren hareket etmiyor. İçerisi o kadar sıcak ki, pantolonumun bacaklarıma yapıştığını hissedebiliyorum.

"Siz buyurun." Yaşlıca bir adam ayağa kalkıp yerini hamile kadına veriyor. Kadın yüzünde gülümseme, oturuyor. Oldukça sade ve ucuz görünümlü, ekose bir elbise giymiş. Saçlarını arkasında toplamak için kolunu kaldırıp diğer eliyle yüzünü yelpazelemeye başladığında, dolgun göğüsleri elbisenin ince kumaşını zorluyor. Cildi parlak ve hafif terli; kadın ıslıl ıslıl...

Richard'ın yeni aşkı hamile olamaz, değil mi?

Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum, ama birden Richard'ı onun arkasında durmuş, elleriyle şişkin karnını kavramış olarak gözümün önüne getiriyorum.

Sığ nefesler çekiyorum içime. Beyaz fanilalı, kol oyuntusu sararmış bir adam, başımın hemen yanında direği tutuyor. Yüzümü ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da o mayhoş ter kokusu geliyor burnuma.

Vagon yalpalıyor ve ben *Times* okumakta olan bir kadına çarpıyorum. Kadın gazeteden başını kaldırıp bakmıyor bile. Birkaç durak var, diyorum kendi kendime. On dakika, bilemedin on beş...

Tren rayların üstünde gümbürdüyor, karanlık tünele doğru yol alırken öfkeli sesler çıkarıyor. Birinin üstüme abandığını hissediyorum. Burnumun dibinde; herkes herkesin

burnunun dibinde... Dizlerimin bağı çözülürken, terli ellerim tutunduğum direktten kayıyor. Başım dizlerime yakın halde kapılara yaslanıp yere çöküyorum.

Biri, “İyi misiniz?” diye soruyor.

Fanılalı adam bana doğru eğiliyor.

“Midem bulanıyor galiba” diyor, nefesimi tutuyorum.

Sallanmaya başlıyor, tekerleklerin raylar üstündeki ritmik vızıltısını sayıyorum. *Bir, iki... on, yirmi...*

Bir kadın “Kondüktör!” diye sesleniyor.

“Hey! Burada doktor var mı?”

... elli... altmış dört...

Tren yetmiş dokuzuncu caddede duruyor. Kolların belime dolandığını ve ayağa kalkmam için bana yardımcı olduklarını hissediyorum. Sonra biraz kendi çabam, biraz başkalarının yardımıyla trenden inip yekpare platforma çıkıyorum. Birisi on metre ötedeki banka kadar eşlik ediyor bana.

“Birine haber vermemi ister misiniz?”

“Hayır. Griptendir... Eve gitmem gerek.”

Tekrar nefes almayı başarana dek oturuyorum orada.

Sonra apartmana dönmek için on dört sokak yürüyor, yatağa varıncaya dek attığım 1.848 adımı yüksek sesle sayıyorum.

Nellie yine geç kalmıştı.

Bugünlerde sürekli yorgun hissediyordu kendini, amansız uyuyamama hastalığı yüzünden bitkin, durumu dengelemek adına içtiği fazla kahveden dolayı sinirleri tepesindeydi. Programına hep bir şey daha sıkıştırmaya çalışıyormuş gibiydi. Mesela bu öğleden sonrası: Richard anaokulu paydos eder etmez, girişe teras inşa edecek müteahhitle bir araya gelmek üzere yeni evlerine gitmeyi önermişti.

Richard, “Taşların rengini seçersin” demişti.

“Gri dışında başka renklerde de taş oluyor mu?”

Richard onun ciddi olduğunu fark etmemiş ve gülmüştü.

Nellie eve yaptıkları ilk geziyi kısa kesmiş olmanın getirdiği suçluluk duygusuyla öneriyi kabul etmişti. Bu, akşam Sam’in kendisi için vereceği bekârlık partisi için yapacakları ve hiçbir masraftan kaçınmayacakları hazırlığa katılamaması anlamına geliyordu. Partiye hem Bilgi Merdiveni, hem de Gibson’dan arkadaşları davetliydi; partiyle aynı zamanda, Nellie’nin ait olduğu iki farklı dünyanın çok ender bir araya geldiği bir ortam yaratacaklardı. Nellie Sam’e, *Özür dilerim!* diye mesaj yazdı, sonra duraksayıp, *Düğünle alakalı bir son dakika angaryası*, diye ekledi.

Bu duruma, nişanlısını en iyi arkadaşına tercih ediyormuş gibi görünmemesi için nasıl bir açıklama getirebileceğini bilememişti.

“Partiye hazırlanabilmem için saat altıda evde olmalıyım” dedi Richard’a. “Arkadaşlarla yedide restoranda buluşacağız.”

Richard Nellie’nin burnunun ucuna hafif bir öpücük konurken, “Gece on ikiden sonra dışarıda dolaşmak yasak Cinderella” dedi. “Merak etme, geç kalmazsın.”

Ama geç kalmışlardı. Trafik feciydi ve Nellie eve ancak altı buçukta girebildi. Sam’in odasının kapısını tıklattı, ama ev arkadaşı çoktan gitmişti.

Bir süre kapı ağzında durup Samantha’nın yatak başının çıtalarına sardığı beyaz Noel ışıklarına ve ikisinin Beşinci Cadde’deki bir apartmanın önündeki kaldırımında dürülmüş ve atılmış halde bulunduğu yeşil ve mavi renklerdeki kabarık tüylü kilime dikkatle baktı. Samantha, “İnsan böyle bir şeyi nasıl atabilir?” diye sormuştu. “Zenginler resmen deli. Fiyat etiketi bile hâlâ üstünde duruyor!” Kilimi omuzlayıp eve götürmüşler, karşıdan karşıya geçmek üzere bekleyen yakışıklı bir adamın yanından geçerlerken, Sam Nellie’ye göz kırpmış, sonra kilimin ucunu kasten adamın göğsüne çarpmışlardı. Sonrasında Sam adamla tanışmış, iki ay birlikte olmuşlardı; bu Sam’in en uzun ilişkilerinden biriydi.

Nellie’nin restorana zamanında yetişebilmesi için otuz dakikası vardı, yani duş almaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Yine de hazırlanırken Beyonce dinleme ve yarım kadeh şarap içme fırsatı buldu. Şarap, Richard’m ona ısmarladığı pahalı şaraplardan değildi, ama aralarındaki farkı anlamıyordu zaten.

Yüzüne soğuk su attı, hafif nemlendirici sürüp yumuşattıktan sonra, duman grisi kalemle yeşil gözlerinin altını renklendirdi. Banyoları o kadar küçüktü ki her defasında ya lavaboya ya da kapının kenarına çarpıyor, ecza dolabını ne zaman açsa bir diş macunu tüpü ya da saç spreyi devriliyordu. Burada çok uzun zamandır banyo yapmamıştı; dairenin minik duş bölmesi, eğilip bacaklarını tıraş edebileceği kadar genişti çünkü.

Yeni evdeki banyonun duş bölmesindeyse oturacak özel bir alan ve modern bir duş başlığı vardı. Tabii bir de o jakuzi.

Nellie o duşun altında sıırıslıklamken hayal etti kendini. Bütün gün çalışmış ve... iyi de gün boyu neyle meşgul olacaktı ki? Olsa olsa arka bahçeyle ilgilenebilir, Richard için akşam yemeği hazırlayabilirdi.

Richard evdeki tek süs bitkisinin fazla sulandığı için öldüğünü ve yemek dağarcığının Lean Cuisines marka hazır yemeklerini ısıtmakla sınırlı olduğunu fark etmiş miydi acaba?

Şehre dönerlerken, Nellie arabanın penceresinden manzarayı doya doya seyretti. Yeni evinin çevresinin güzelliği inkâr edilemezdi; malikâneler, çiçeklenmiş ağaçlar, tertemiz kaldırımlar... Asfalt kaplı yollarda tek bir çöp yoktu, çimler bile şehirdekine kıyasla daha yeşil görünüyordu.

Güvenlik kulübesinin yanından geçerlerken, Richard üniformalı adama hafifçe el sallamıştı. Nellie kemerli tabelada sitenin kalın ve süslü harflerle yazılmış adını görmüştü: YANRÜZGÂRLAR.

Her gün Richard'la birlikte Manhattan'a gidip gelecek, iki farklı dünyanın tadını çıkaracaktı elbette. Sam'le iş çıkış saatlerinde buluşacak, hamburger yemek için Gibson'a uğrayacak ve Chris'in kitabının nasıl gittiğini öğrenecekti.

Nellie arka camdan bakmak için döndü. Kaldırımında yürüyen tek bir kişi bile görmemişti. Hareket halinde bir araba da... Sanki bir fotoğrafa bakıyordu.

Yeni hayatını geçireceği yerin uzaklarda gözden kaybolmasını izlerken, düğünden hemen sonra hamile kalırsam, muhtemelen sonbaharda Bilgi Merdiveni'ne dönmem, diye düşündü. Senenin ortasında çocukları bırakıp gitmek sorumsuzluk olurdu. Richard her hafta ya da on beşte bir seyahate çıkarken, Nellie zamanının büyük bölümünü evde yalnız geçirecekti.

Doğum kontrol haplarını kullanmayı bırakması için bir kaç ay beklemek mantıklı olurdu belki de. Bir yıl daha öğretmenlik yapabilirdi böylelikle.

Richard'ın profiline baktı; biçimli burnunu, güçlü çenesi ni, sağ gözünün üstündeki yara izini dikkatle inceledi. Sekiz yaşındayken bisikletten düştüğünü, yaranın o günden kaldığını söylemişti ona. Richard bir eli direksiyondayken, diğer eliyle radyo istasyonunun düğmesine uzandı.

En sevdiği klasik müzik istasyonu WQXR'ı açarken, Nellie, "Ben..." diye söze başladı.

Richard radyonun sesini açarak, "Ravel'in bu eseri muhteşem" dedi. "Ravel çağdaşlarına kıyasla daha az eser vermiştir, ama onu Fransa'nın en iyi bestecisi olarak görenler var."

Nellie başıyla evetledi. Sözleri, müziğin açılış notalarının içinde kaybolmuştu, ama belki de böylesi daha iyiydi. Bu konuyu konuşmanın zamanı değildi, çünkü.

Piyanonun temposu gittikçe artarken, Richard trafik ışığında durup Nellie'ye baktı. "Beğendin mi?"

"Evet. Çok... hoş." Klasik müzik ve şarap hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerektiğine karar verdi. Richard her iki konuda da oldukça bilgiliydi ve Nellie onunla konulara hâkim biri olarak tartışabilmeyi istiyordu.

Richard, "Ravel müziğin önce duygusal, sonra düşünsel olması gerektiğine inanıyordu" dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sorun da buydu; o an, çantasını açmış, gözdesi, Clinique'in uçuk pembe renkli dudak parlatıcısını ararken dank etti kafasına. Nellie pes etti –en son baktığında da bulamamıştı zaten– ve şeftali tonundaki parlatıcıyı kullanmaya karar verdi. Düşünsel açıdan baktığında, onu bekleyen değişimlerin harikula-de, hatta gıpta edilecek cinsten olduğunu biliyor, ama duygusal açıdan baktığında, biraz bunaltıcı olduğunu hissediyordu.

Sınıftaki, Jonah'ın anne ve babasının Kızılderi çadırıyla değiştirilmesini istedikleri oyuncak bebek evini düşündü.

Öğrencileri sevgili küçük evlerindeki mobilyaların yerlerini değiştirmeye, bebekleri bir odadan başka bir odaya taşımaya, taklit şöminenin önünde farklı yerlere koymaya, onları masanın etrafındaki iskemlelere oturtmaya ve dar, ahşap yataklarında uykuya yatırmaya bayılıyorlardı.

Fikir aklını, okul bahçesinde zorba bir çocuktan gelen alay benzeri istila ediverdi: *Oyuncak Evdeki Nellie*.

Nellie şarabından bir yudum alıp elbise dolabının kapağını açtı, giymeyi planladığı, boynu V yaka, beli kurdeleli, etek boyu dizkapağına gelen elbiseyi bir kenara itip New York'a ilk geldiğinde Bloomingsdale'deki indirimden satın aldığı dar, siyah pantolonu çıkardı. Pantolonun düğmelerini kapatırken midelerini içine çekmek zorunda kalıp yüzünü buruşturdu. Nasılsa esner, diye rahatlattı kendini. Daha sonra en üstteki düğmeyi açma ihtiyacı duyabilir diye, pantolonun üstüne yakası açık bol bir bluz giyecekti.

Bu iki giysiyi bir daha giyecek miyim acaba, diye merak etti. Oyuncak Evdeki Nellie'yi küçük keklerle dolu tepsiyi taşıırken bol bej pantolonu, örgü desenli kaşmir süveteri ve kahve rengi süet mokasen ayakkabılarıyla gözünün önüne getirdi.

Asla, diye söz verdi kendi kendine, sonra siyah topuklu ayakkabılarını aramaya koyuldu; yatağın altında buldu onları. Richard'la birlikte bir ev dolusu çocuk sahibi olacaklar, evin zevkli ve zarif biçimde döşenmiş odalarının havası kahkahalarla, yastık kalelerle, kapının önündeki sepetlere yığılmış küçük ayakkabılarla yumuşayacaktı. Şöminenin önünde Candy Land⁸ ve Monopol oynayacaklar, ailece kayak yapmaya gideceklerdi; Nellie daha önce hiç kayak yapmamıştı, ama Richard ona öğreteceğine söz vermişti. Bundan on yıl sonra Richard ve o, verandadaki salıncakta oturacak, geçmişteki mutlu hatıraları yâd edeceklerdi.

8. Candy Land: Üç yaşından büyük çocukların oynayabildiği bir masa oyunu. (ç.n.)

Bu arada Nellie, evin duvarlarını süslemek için kesinlikle kendi resimlerini de getirecekti. Anaokulu öğrencilerinin yaptığı, aralarında Jonah'ın kendisini şeker-kadın olarak tasvir ettiği resimle, Tyler'ın beyinle ilgili çizdiği ve adını gayet yerinde bir biçimde *Beyaz Üstünde Mavi* olarak koyduğu resmin de olduğu birçok malzeme vardı elinde.

Evden planladığından on dakika geç çıktı. Apartman kapısından çıkıyordu ki vazgeçti, geri dönüp dairenin ön kapısının yanındaki askıda duran renkli boncuklu iki ipi aldı. Samantha'yla, birkaç yıl önce Village'deki bir sokak fuarından satın aldıkları boncuklara, bizim şen boncuklarımız, diyorlardı.

Nellie birini boynuna asıp taksi bulmak üzere sokağa çıktı.

Nellie uzun dikdörtgen masada oturan kadınlara doğru koştururken, "Kusura bakmayın, kusura bakmayın" diye seslendi. Masanın bir yanına Bilgi Merdiveni'ndeki meslektaşları, diğer yanınaysa Gibson'daki iş arkadaşları sıralanmıştı. Nellie herkesin önünde birkaç tek atma kadehiyle birlikte, şarap kadehleri durduğunu gördü; herkesin keyfi yerinde gibi görünüyordu. Masayı dolaşarak her birini tek tek kucakladı.

Sam'in yanına geldiğinde, yanında getirdiği boncukları ev arkadaşının boynuna geçirdi. Sam muhteşem görünüyordu.

Garson arkadaşlarından biri Nellie'ye tekila kadehini uzatırken, "Önce iç, sonra konuş" dedi.

Nellie arkadaşlarının tezahüratları arasında kadehi başına dikti.

"Ve şimdi takabileceğin bir şey verme sırası bende." Samantha parıltılı tül bir duvağa iştirilmiş ve bir tarağa tuturulmuş tacı Nellie'nin başına taktı.

Nellie güldü. "Çok zekice."

“Anaokulu öğretmenine duvak emanet edersen olacağı budur” dedi Marnie.

Samantha, “Bugün neler yapmak zorunda kaldın?” diye sordu.

Nellie cevap vermek üzere ağzını açtı, sonra etrafına bakındı. Masadaki bütün kadınlar düşük maaşlı işlerde çalışıyorlardı, ama hepsi paraya kıymış ve odun fırını pizzalarıyla meşhur restorana gelmişlerdi. Nellie masanın sonundaki boş iskemlenin üstünde duran hediye paketi yığınına da görebiliyordu. Sam bu aralar kendine yeni bir ev arkadaşı aramaya başlamıştı; evin kirasını tek başına ödeyemezdi. Nellie birden, o an yapmak istediği en son şeyin havalı evinden söz etmek olduğunu hissetti. Bugün geç kalmasının nedeni, düğünle ilgili bir angarya sayılmazdı zaten. Sam bunu anlamayabilirdi belki.

Nellie, “Heyecan verici bir şey değildi” dedi. “Bir tek daha atma zamanı gelmedi mi?”

Samantha güldü, sonra garsona işaret etti.

Marnie, “Nişanlın balayına nereye gideceğinizi söyledi mi?” diye sordu.

Nellie içten içe garsonun tekilayı bir an evvel getirmesini dilerken, başını iki yana salladı. Sorun, Richard’ın nereye gideceklerini söylemeyip sürpriz yapmak istemesiydi. İpuucu vermesi için ona yalvardığında, “Yeni bir bikini al” demekle yetinmişti. Ya Richard onu Tayland’da bir plaja götürüyorsa? On iki saatlik uçak yolculuğuna dayanamazdı; düşüncesi bile kalp çarpıntısına neden oluyordu.

Geçen haftalarda gördüğü iki rahatsızlık verici rüyada, uçaktayken türbülansa girmişti. En son rüyasında, paniğe kapılan uçak görevlisi koridor boyunca koşturuyor, herkese çarpışma pozisyonu alması için bağıırıyordu. Görüntüler son derece canlıydı; uçak görevlisinin irileşmiş gözleri, havada zıplayan uçak, uçağın minik penceresinin dışında toplanan siyah bulutlar... Nellie nefes nefese uyanmıştı rüyadan.

Ertesi gün minik banyolarında Samantha gözüne rimel sürer, Nellie uzanmış ev arkadaşının vücut losyonunu alır. Ken, “Stresten ötürü böyle rüyalar görüyorsun” demişti, Sam. Sam her zaman terapist kıızıydı; arkadaşlarını analiz etmeye bayılırdı. “Seni tedirgin eden şey nedir?”

“Hiçbir şey. Şey, uçmak, tabii ki...”

“Düğünle alakalı değil yani? Çünkü ben uçmanın bir metafor olduğunu düşünüyorum.”

“Üzgünüm Sigmund, ama bu puro, sadece bir puro.”

Nellie’nin önüne yeni tekila kadehleri geldi; minnettarlık la mideye indirdi içkisini.

Sam masanın karşı tarafından onunla göz göze geldi. “Tekila... Cevap her zaman tekiladadır.”

Aralarında alışkanlık haline gelmiş konuşmanın sonraki sözleri Nellie’nin dudaklarından dökülüverdi anında: “Orta da bir soru olmasa bile.”

Josie Nellie’nin elini sıkıca kavrayıp, “Dur da şu taşa bir daha bakayım” dedi. “Richard’ın seksi, zengin bir erkek kardeşi var mı? Bilirsin, kendine kız arkadaş arayan bir kardeşi gibi mesela?”

Nellie elini geri çekip, üç karatlık elması görünmesin diye masanın altına sakladı –arkadaşları bununla ilgili ne zaman yaygara koparsalar hep rahatsız oluyordu– ve güldü. “Üzgünüm, ama sadece ablası var.”

Maureen geçmiş yıllarda olduğu gibi, Columbia’da altı hafta sürecektir bir kursta hocalık yapmak için yazın New York’a geliyordu. Nellie nihayet birkaç gün içinde onunla tanışacaktı.

Bir saat sonra garsonun tabakları toplamasının ardından, Nellie hediyelerini açmaya başladı.

4 yaş sınıfının yardımcı öğretmeni Donna, Nellie’ye parlak kırmızı renkte kurdeleli, gümüş bir kutu uzatarak, “Bu Mar-nie ve benden” dedi. Nellie kutudan, Josie’nin beğeni dolu

ıslığı eşliğinde siyah renkli ipek bir külot çıkardı. Külotu üstüne tutarken, uyar umarım, diye geçirdi içinden.

Sam, “Bu ona mı, yoksa Richard’a mı?” diye sordu.

“Harika... Çok beğendim. Hanımlar havada seks-gecesi kokusu alıyorum.” Nellie külotu Jo Malone’nun parfümünün, çeşitli cinsel ilişki pozisyonlarını gösteren oyun kartlarının ve biraz önce ambalajını açtığı vücut-masajı mumlarının yanına koydu.

“Sonuncu, ama diğerleri kadar önemli hediye de sıra...” Sam Nellie’ye, içinde gümüş bir resim çerçevesinin bulunduğu hediye çantasını verdi. Çerçevenin içine ekru, kalın bir kâğıt parçasına italik harflerle yazılmış bir şiir konmuştu.

Nellie şiiri yüksek sesle okumaya başladı:

Tanıştığımız günü, nasıl kazandın kalbimi hatırlıyorum

Akşamdan kalmaydım, Bilgi Merdiveni’nde Advil verdin bana,

Anında bir sıcaklık oldu aramızda.

Bu senin New York’taki ilk işindi ve sana yardımcı oldum

Sana en iyi spor salonlarını, en yakın Duane Reade’yi nerde

bulabileceğini gösterdim

Linda’nın suyuna nasıl gidilir; bunun gibi şeyleri ben öğrettim.

Bir şey saklamak istediğinde, zula dolabının yerini de...

Kısa zamanda ev arkadaşı olduk, böcek kaynayan bir dairede

Makyaj malzemeleri, dergiler ve çocukların boyadığı kupalarla

dolu o evde.

Kirayı yatırmakta gecikmiştin; kabul edelim, para konusunda pek

başarılı değilsin,

Ben de biraz pasaklıyım; unuturum kupalarımı sağda solda

Çocuklara saymayı ve yazmayı öğrettin yıllar boyunca

Kavga etmeye başladıklarında ellerini değil, kelimeleri nasıl

kullanacaklarını da.

Her gün çok çalıştık; aileler elimizden geleni yaptığımızı

anlamadı mı?

Yine de bazen çıkıştılar bize; işte o zaman ağlamaya başlamadık mı?
 Ama seninle harikulade beş yıl geçirdik,
 Birbirimizi çok iyi tanıdık, umut ve korkularımızı çok iyi öğrendik.
 Nişanlandın ve Linda sana bol kalorili süslü püslü kekler aldı
 O keklerle ödediği paranın, ikimizin toplam maaşından fazla
 olması ne acı.

Yakında evden taşınıyorsun ve ben bunalıma gireceğim diye
 endişeleniyorum

En azından içkiye başlarım diye korkuyorum (şey, zaten
 içiyordum da, şimdi kendimi kaptırırsam, diyorum).
 Ama sen kilisenin koridorunda eski ve yeni bir şey giymiş yürürken
 Lütfen şunu bil ki ben senin her zaman en iyi arkadaşın olacağım
 ve seviyorum seni gerçekten...

Nellie şiiri zar zor bitirebildi. Şiir şehre ilk geldiği, kendisiyle Florida'da olup bitenler arasına mesafe koymaya çalıştığı günlere götürdü onu. Palmiye ağaçlarını kaldırımlarla, gürültülü, kişiliksiz binalarla değiş tokuş etmişti. Her şey farklıydı burada; onca mesafe kat etmiş olmasına rağmen peşini bırakmayan, onu ağır bir pelerin gibi saran hatıralar haricinde tabii.

Sam olmasaydı, Nellie şehirde kalmayabilirdi. Kendini güvende hissedebileceği bir yer bulmaya çalışıyor olabilirdi hâlâ. Nellie uzanıp ev arkadaşına sıkıca sarıldı ve gözlerini sildi. "Eksik olma Sam. Çok beğendim." Duraksadı. "Hepinize çok teşekkürler. Hepinizi özleyeceğim. Ve..."

"Oh, bu kadar sulu gözlülük yeter. Sadece bir tren yolculuğu kadar uzakta olacaksın. Her zaman görüşeceğiz. Ama artık hesapları sen ödeyeceksin" dedi Josie.

Nellie hafifçe güldü bu sözlere.

"Haydi bakalım. Gidelim buradan." Samantha iskemlesini arkaya doğru itti. "Katil Melekler Ludlow Caddesi'nde döküyor. Haydi, dansa."

Nellie üniversitedeki son yılından beri sigaradan uzak durmuştu, ama şimdi üç Marlboro Lights içmiş, üç tek teki-la ve iki kadeh şarap devirmişti; saatlerdir dans ediyor, sırtından ter damlalarının süzüldüğünü hissediyordu. Deri pantolon giymekle çok akıllıca bir seçim yapmamıştı, belki de. Dans pistinin karşısında, yakışıklı barmen Samantha'nın duvağını takmış, Marnie'yle flört ediyordu.

Nellie bangır bangır çalan müzikten sesini duyurmak için bağırdı: "Dans etmeyi ne kadar çok sevdiğimi nerdeyse unuttuğum."

Josie de aynı şekilde bağırarak karşılık verdi. "Ben de senin ne kadar kötü dans ettiğini..."

Nellie güldü. "Azimliyim ama!" diye karşı çıktı arkadaşına. Ellerini başının üstüne kaldırarak abartılı şimi dansı yaptı, ardından olduğu yerde hızla dönmeye başladı. Dönmeye devam ediyordu ki, birden dondu kaldı.

Josie kendilerine doğru yaklaşmakta olan 1979 Rolling Stones konser hatıra tişörtü ve koyu renk kot pantolon giymiş, uzun boylu, ince yapılı adama hitaben, "Selam Nick" dedi.

Nellie kollarının hâlâ başının üstünde durduğunu sonradan fark ederek, "Burada ne işin var?" dedi. Terli bluzunun vücuduna nasıl yapıştığının bilincinde, kollarını indirip göğsünde kavuşturdu.

"Josie davet etti beni. Birkaç hafta önce döndüm buraya."

Nellie alev saçan gözlerle baktı arkadaşına. Josie ise masum bir yüz ifadesi takınıp omuz silktikten sonra kalabalığa karıştı.

Nick bir yıl kadar Nellie'yle aynı yerde garsonluk yapmış, sonra grubuyla birlikte Seattle'a taşınmıştı. Herkes ona Hoş Nick dese de, kalp kırıklığı yaşayan bazı kadınlar, onun ardından bu sözü Puşt Nick olarak değiştirmişlerdi. Nick Nellie'nin hayatında çıktığı –birlikte oldukları zamanın büyük bölümü yatak odasında geçtiğinden, "çıkmaq" kelimesi

ilişkileri için doğru bir tanımlama olmazdı aslında— en seksi adamdı.

Nick'in siyah saçları şimdi daha kısa kesilmiş, elmacık kemiklerini iyice ortaya çıkarmıştı. Küt burnu, kalın kaşları, geniş ağzı tek başına pekâlâ baskın olabilecekken, bir araya geldiklerinde gayet güzel bir görüntü çıkıyordu ortaya. Nellie'nin hatırladığından bile daha güzel...

“Nişanlandığına inanamıyorum. Sanki daha dün birlikteydik...” Nick uzanıp elini yavaşça Nellie'nin çıplak kolunda gezdirdi.

Nellie kolunu çekip bir adım geri atsa da, vücudu bu dokunuşa anında tepki verdi.

Şimdi nişanlı olmasına rağmen Nick'in ona hâlâ kur yapıyor olması ne kadar da öngörülebilir bir durumdu. Nick şehirden ayrıldıktan iki dakika sonra Nellie'nin mesajlarına cevap vermez olmuştu; meydan okumaktan oldum olası hoşlanan bir adamdı o.

“Nişanlandım ve çok mutluyum. Gelecek ay düğün var.”

Nick'in iri gözkapaklı gözlerinde eğlenmiş bir ifade vardı. “Kısa bir süre sonra evlenecek biri gibi durmuyorsun.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Birisi Nellie'ye arkadan çarpıp öne kaykılmasına ve Nick'e doğru adım atmasına neden oldu. Nick elini beline doladı. Yumuşak bir sesle “Çok seksisin” derken, dudakları kulaklarına o kadar yakındı ki, Nellie, çenesindeki kirli sakalın cildini gıdıkladığını hissetti. “Seattle kadınları seninle kıyas bile kabul etmez.”

Midesinin çekildiğini hissetti Nellie.

“Özledim seni. Bizi özledim.” Nick'in parmakları bluzunun altına kayıp belinde durdu. “Bütün günü yatakta geçirdiğimiz o yağmurlu pazar gününü hatırlıyor musun?”

Nick viski kokuyor, Nellie tişörtünün altındaki kaslı vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Bangır bangır çalan müzik ve kalabalık mekânın sıcaklığı Nellie'nin başının dönmesine neden oldu. Yüzüne bir tutam saç düştü, Nick hemen kulağının arkasına attı.

Nick gözünü gözünden ayırmadan başını yavaşça eğdi. "Son bir öpücük? Eski günlerin hatırına; ne dersin?"

Nellie başını kaldırıp baktı, sonra yanağını uzattı.

Nick çenesini nazıkçe ellerinin arasına alıp ağzını ağzına doğru çevirdi ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Dili Nellie'nin dudaklarını sıyırdı; Nellie dudaklarını birbirinden ayırdı. Nick onu sıkıca kendine doğru çekince, ister istemez inledi.

Nellie kendine bile itiraf etmekten nefret etse de, Richard'la seks her zaman iyiymen, Nick'le muhteşem olmuştu.

"Yapamam." Nick'i itip kendinden uzaklaştırdı. Dans ederken bile nefes almakta bu kadar güçlük çekmemişti.

"Haydi ama bebeğim."

Nellie başını iki yanda salladı, kalabalığın arasında bara doğru zar zor yürürken, bir adamın dirseğinin sağ şakağına çarpmasıyla irkildi. Biraz ilerledikten sonra, bu kez birinin ayağına takılıp tökezledi.

Sonunda Marnie'nin yanına geldi; Marnie kolunu omzuna atarak "Tekila zamanı mı?" diye sordu.

Nellie bir adım geri çekildi. Akşam yemeği sırasında sürekli sohbet etmekten sadece bir dilim pizza yiyebilmiş, öğleni de salatayla geçiştirmişti. Midesinin bulandığını hissediyor, topuklu ayakkabılarla dans etmekten ayakları ağrıyordu. "Önce su içeceğim." Yanakları cayır cayır yanıyordu; bir eliyle yüzünü yelpazelemeye başladı. Barmen siparişi duyduğunu ifade etmek için başını sallarken, duvak aşağı yukarı sallandı. Adam uzun bir bardağa su doldurmaya başladı.

Marnie "Richard'ı gördün mü?" diye sordu. "Seni arıyordu."
"Ne?"

"Burada. Ona dans ettiğini söyledim."

Nellie hızla arkasına döndü, etrafındaki yüzleri taradı ve sonunda onu barın karşı tarafında gördü.

Bara eğilmiş, barmenle tek atımlık kadehini tokuşturmakta olan Marnie'ye, "Şimdi geliyorum" dedi.

Nellie, "Richard!" diye seslendi. Aceleyle ona doğru seğirtti, tam yanına gelmişti ki, kaygan zeminde ayağı kaydı.

"Aman." Richard uzandı, onu kolundan yakalayıp dengesi ni bulmasını sağladı. "Birileri çok içmiş anlaşılan."

"Burada ne yapıyorsun?"

Grup sahnede yeni bir parçaya başlarken, Richard'ın yüzüne mor bir ışık vurdu. Nellie yüz ifadesini göremedi onun.

"Ben gidiyorum." Richard kolunu bıraktı. "Geliyor musun?" Görmüştü. Nellie tutuşundan anlamıştı bunu; bedeni hareketsizdi, ama içinde fokurdayan enerjiyi hissedebiliyordu.

"Evet. İzin ver de arkadaşlarıma veda edeyim..." Nellie Sam ve Josie'yi en son dans pistinde görmüştü, ama şimdi hiçbir yerde bulamıyordu.

Arkasına dönüp Richard'a şöyle bir baktığında, şimdiden çıkışa doğru hareketlendiğini gördü. Yetişmek için koştu arkasından.

Birlikte dışarı çıktıklarında hiçbir şey söylemedi Richard; taksi çağırıp evinin adresini söyledikten sonra da.

"O adam... Eskiden birlikte çalışıyorduk."

Richard dümdüz ileriye bakıyordu, Nellie de birkaç saat önce birlikte arabayla gelirken olduğu gibi, onu profilden görüyordu. Ama o zaman Richard'ın eli onun kalçasındayken, şimdi kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş, oturuyordu.

"Bütün eski iş arkadaşlarını böyle heyecanla mı karşılar-sın?" Richard'ın ses tonu o kadar resmiydi ki, Nellie ürperdiğini hissetti.

Taksi şoförü trafikte zikzaklar çizerek ilerlerken, Nellie midesinin kalktığını hissetti. Elini karnına götürdü, sonra

düğmeye basıp pencereyi araladı. Rüzgâr saçlarını dövdü, yüzüne savurdu.

“Richard, yaklaşmasına izin vermedim... Ben yapmadım...”

Richard dönüp yüzüne baktı. Kelimelerin üstüne basa basa, “Ne yapmadın?” diye sordu.

Nellie, “Düşünmedim” diye fısıldadı. Yanılmıştı; Richard öfkeli değildi, canı yanmıştı. “Çok üzgünüm. Uzaklaştım ondan; seni arayacaktım.”

Arama kısmı yalandı, ama Richard bilemezdi nasılsa.

Richard’ın yüz ifadesi yumuşadı sonunda. “Seni her şey için affedebilirim.” Nellie elini tutmak için hamle yapsa da, Richard’ın sonraki sözleri durdurdu onu: “Ama beni asla aldatma.”

Telefonda çok hararetli bir iş görüşmesi yaparken bile, Richard’ı bu kadar kesin konuşurken duymamıştı.

“Söz veriyorum” diye fısıldadı Nellie. Gözlerinden yaşlar geldi, sonra. Richard ona muhteşem bir ev almıştı. O günün ilk saatlerinde e-posta göndermiş ve düğün töreniyle akşam yemeği arasında davetlilere meze mi ikram etmeleri, yoksa açık büfe mi hazırlamaları gerektiği konusunda fikrini sormuştu. Ya da *ikisi birden mi?* diye yazmıştı. Richard geceleri karanlıkta evine giderken kendisini emniyette hissetmediğini biliyor ve mesajlarına cevap yazmadığında onun için endişeleniyordu. Bu akşam da güvende olduğuna emin olmak için onu bulmaya gelmişti işte.

Nellie ise tüm bunlara, Gibson’daki kadınların nerdeyse yarısıyla çıkmış, muhtemelen soyadını hiçbir zaman hatırlamayacak olan Nick’i öperek karşılık vermişti.

Neden bu kadar büyük bir riske girmişti ki?

Richard’la evlenmek istiyordu; bundan bir şüphesi yoktu.

Ancak Nick yarım kalmış bir işti. Üzerinde çalışılmış cazibesine rağmen, Nellie Nick’in şefkatli bir tarafı olduğunu da

biliyordu. Gibson'da büyükannesiyile telefonda konuşurken duymuştu onu. Nick Nellie'nin o sırada, hemen köşede çatal bıçak takımlarını peçetelere sardığından habersizdi. Büyü. kannesine ertesi akşam için çikolata parçalı rulo pasta geti. receğine ve birlikte *Çarkıfelek*'i izleyeceklerine söz vermişti.

Nick aynı zamanda, üniversiteden ayrıldıktan sonra yat. tığı ilk adamdı. Onu daha Richard'la tanışmadan önce unut. muştı, ama Nick dans pistinde ona doğru eğildiğinde, onu ne kadar arzuladığını anlamasına, gücün kendi ellerine geçtiği hissine kapılmasına neden olan, o muhteşem anın tadını çı. karmıştı.

Keşke her şey, o anki duyguları için suçu içkiye atmak ka. dar olsaydı. Ama kazın ayağı öyle değildi işte.

Nellie çok kısa süren isyankâr bir anda, spontanlığı otu. raklı olmaya tercih etmiş, banliyöye yerleşmeden önce, şeh. rin son bir kez tadını almak istemişti.

Nellie, "Gelip beni aldığın çok mutluyum" dedi ve sonunda Richard'ın kollarının vücudunu sardığını hissetti.

Derin bir nefes aldı Nellie.

Hayatında aldığı ve pişmanlık duyduğu bazı kararlar var. dı, ama Richard'ı seçmek, onlardan biri olmayacaktı kesin. likle.

Başını göğsüne yaslayarak, "Teşekkür ederim" dedi. Richard'm, başka hiçbir şeyin başaramadığını başararak onu sakinleştiren ve uyumasını sağlayan düzenli kalp atışlarını duydu.

O an bir süreliğine, Richard'ın geçmişindeki derin acıyı, bir zamanlar ona çok yakın olup da kendisiyle paylaşmadı. ğı şeyi duyumsadı. O şey eski karısıyla alakalıydı belki; belki de kalbi çok daha önce kırılmıştı.

"Üzülmene neden olacak hiçbir şey yapmayacağıma emin olabilirsin." Nellie evlendikleri gün bile bundan daha kutsal bir yemin etmeyeceğini biliyordu.

Başımı çevirdiğimde kapı ağzında duran Charlotte teyzenin, arkadan, koridordaki abajurun ışığıyla aydınlanmış silüetini görüyorum. Ne kadar zamandır orada, ya da beni gözümü boş bir ifadeyle tavana dikmiş halde gördü mü, bilmiyorum.

“Nasılsın, iyi misin?” Teyzem odaya girip perdeleri açıyor. Güneş ışığı doluyor odaya; irkilip ellerimi gözlerime siper ediyorum.

Ona grip olduğumu söylemiştim. Ama Charlotte teyze duygusal ve fiziksel sağlığın iç içe olduğunu, duygusal sağlığın fiziksel sağlığı kapana kısıtıp kalın bir sarmaşık misali boğabileceğini bilir. Ne de olsa sadece bana bakmakla kalmamış, geçirdiği nöbetler esnasında annemle de yakından ilgilenmişti.

“Biraz daha iyiyim.” Böyle desem de yataktan kalkmak için hiçbir hamle yapmıyorum.

“Endişe etmemi gerektirecek bir durum var mı?” Charlotte teyzenin ses tonu şakacılıkla ciddiyet arasında gidip geliyordu. Oldukça aşına olduğum bir şeydi bu aslında; anneme yataktan kalkıp duşa gitmesine yardım ederkenki ses tonuydu bu. Kolunu annemin beline dolayıp, “Hemen girip çıkar-sın” derken tatlı sözlerle onu ikna etmeye çalışırdı. “Bu arada ben çarşafı değiştiririm.”

Charlotte teyze harikulade bir anne olurdu, ama hiç çocuğu olmamıştı. Bunda, onca yıl annemi ve beni büyütmeyle meşgul olmasının da payı vardı, sanırım.

“Hayır, işe gidiyorum.”

“Ben gün boyunca stüdyoda olacağım. Özel bir portre işi aldım. Bir kadın, şöminenin üstüne asması için kocasına vermek üzere çıplak bir tablosunu yapmamı istedi.”

“Gerçekten mi?” Doğrulurken sesimin enerjik çıkmasına gayret ediyorum. Richard’ın nişanlısının düşüncesi, zonklayan diş ağrısı misali, hayatımın tüm yönlerini etkiliyor.

“Biliyorum. Y’deki ortak soyunma alanından bile uzak duran benim gibi biri için hele...”

Teyzem odadan ayrılmaya hazırlanırken gülümsemeyi başarıyorum. Teyzem çıkarken kapı boşluğunun yanında duran şifoniye kenarına kalçasını çarpıp hafif bir çığlık atıyor.

Yataktan fırlıyorum; şimdi kolumu Charlotte teyzenin beline dolayıp onu iskemleye oturtma sırası bende.

Charlotte teyze ne yardımımı istiyor, ne de endişelenmemi. “Ben iyiyim. Yaşlı insanlar sakar olur biraz.”

O an kafama dank ediyor; teyzem yaşılanıyor artık.

Karşı çıkmasına rağmen kalçası için buz getiriyor, sonra ikimizi için peynirli ve yeşil soğanlı omlet yapıyorum. Bulışıkları yıkıyor, mutfak tezgâhını siliyor, işe gitmeden önce Charlotte teyzeme sıkı sıkı sarılıyorum. Biraz önceki düşünce yeniden sarsıyor beni; dünyada teyzemden başka kimsem yok.

Lucille’in karşısına çıkmaya ödüm kopuyor doğrusu, ama o şaşkırtıcı biçimde endişeli bir tavırla karşılıyor ben: “Dün iş gelmen konusunda seni sıkıştırmamalıydım.”

Lucille’in gözlerinin Valentino el çantamın üstünde gezindiğini fark ediyorum. Richard o çantayı, bir akşam, iş için

San Francisco'ya gitmeden önce getirmişti bana. Çantanın, tokasının çevresindeki derisi hafifçe aşınmış durumda; dört yıllık bir çanta bu. Lucille bu tür detayları gözlemleyen bir tip; çantayı iyice incelemesinin ardından, eski Nike'larım ve çıplak yüzük parmağıma bakıyor. Gözlerini iri iri açmış; beni gerçekten ilk kez şimdi görüyor sanki.

Metroda yaşadığım sinir bozukluğunun ardından onu aradım. Aramızda geçen konuşmayı baştan sona hatırlamıyorum, ama ağladığım aklımda.

"Biraz erken ayrılmak istersen bana haber ver" diyor.

"Teşekkür ederim." Utanıyor ve başımı eğiyorum.

Yoğun bir gün; özellikle pazar günü için oldukça kalabalık sayılır, ama o kadar da değil. İşe gelmenin beni meşgul edeceğini, kafamda dolanıp duran o düşüncelerden biraz olsun uzaklaştıracağını sanmıştım, ama Richard'ın nişanlısının görüntüsü gözümün önünden gitmiyor bir türlü. Kadının ellerinin şişmiş karnında gezindiğini hayal ediyorum; Richard'ın ellerinin de... Richard'ın ona vitaminlerini almayı hatırlatmasını, yeterince uyuması için onu teşvik etmesini, geceleri ona sarılmasını da. Kadın hamile kalırsa, Richard muhtemelen bir beşik alıp içine oyuncak ayı koyar.

Hamile kalmaya çalıştığım dönemlerde bile, bebek için ayırdığımız odada gülümseyen, pofuduk bir oyuncak ayı vardı. Richard başlarda, oyuncak ayıya, o bizim uğurumuz diyordu.

Richard endişelerimi gidermek çabasıyla, "Olacak" demişti.

Ancak olumsuz sonuçlanan testlerle geçen o altı ayın sonunda, spermlerinin analizi için doktora gitti. Sperm sayısı normaldi. "Doktora göre spermlerim Michael Phelps gibi yüzyörlarmış" diye espri yapmış, ben de gülümsemeye çalışmıştım.

Bu gelişme sonrası kısırlık tedavi uzmanıyla bir randevu ayarladım. Richard benimle birlikte gelmek için iş programını yeniden düzenleyeceğini söyledi.

Sesimin olabildiğince normal çıkmasına gayret ederek, “Gelmek zorunda değilsin” dedim. “Daha sonra seni arar, neler konuştuğumuzu anlatırım.”

“Tatlım, emin misin? O zaman müşterilerimin işi erken biterse, seninle şehirde öğle yemeğinde buluşuruz. Diane’e Amaranth’ta bize yer ayırtmasını söylerim.”

“Birlikte öğle yemeği çok iyi bir fikir...”

Ama Richard, ben randevu saatinden bir saat önce trene binmek üzereyken arayıp muayenehaneye geleceğini söyledi. “Müşterimi başka bir saate aldım. Bu çok daha önemli...”

O an yüz ifademi görmediği için seviniyordum.

Kısırlık tedavi uzmanı bana sorular soracaktı; kocamın önünde cevap vermek istemeyeceğim türden sorular...

Trenim Grand Central Terminali’ne doğru yol alırken, pencereden, çıplak ağaçlara, pencerelerine tahta çakılmış, duvarları graffitilerle dolu binalara baktım. Yalan söyleyebilirdim; ya da doktora tek başıma gitmeyi ve durumumu ona yalnızken açıklamayı deneyebilirdim. Gerçeği dile getirmek benim için bir seçenek değildi.

Ani bir acı hissedip gözlerimi aşağıya yönelttim. Tırnağımın çevresindeki ölü deriyle oynuyordum ve şimdi de tırnak altındaki hassas deriyi koparmıştım. Parmağımı ağzıma alıp kanı emdim.

Tren tiz bir çığlık koparıp istasyona girerken ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu; bir taksiye atlayıp Park Avenue’daki zarif binaya geldim.

Richard beni lobide karşıladığında gerginliğimin farkında değilmiş gibi görünüyordu; belki de sadece randevu yüzünden tedirgin olduğumu düşünmüştü. Asansörde on dördüncü katın düğmesine basarken kendimi uyurgezer gibi hissediyordum, sonra ilk inen ben olayım diye bir adım geri çekildim.

Dr. Hoffman’a bizi Richard’ın üroloğu yönlendirmişti. Elili yaşların ortasında zarif, ince bir kadın olan Dr. Hoffman,

kayıt defterini imzalamamızın ardından gelip güler yüzlü bir ifadeyle karşıladı ve muayenehanesine yönlendirdi bizi. Bir an için laboratuvar önlüğünün altındaki eflatun renkli elbisesi çarptı gözüme. Koridor boyunca onu takip ederken, ayağındaki dokuz santimlik topuklu ayakkabılara rağmen ona yetişmekte zorlandım.

Richard'la birlikte masasının karşısındaki kapitone bir kanepeye oturduk. Kucağımda duran ellerimi burkuyor, parmağımdaki zarif, ince altın yüzükle oynayıp duruyordum. Dr. Hoffman başta, birçok çiftin hamile kalmasının altı aydan daha uzun sürdüğünü açıklarken, yaşadığımız güvensizlik duygusunu bile hoş görmekte tereddütlü gibiydi. "Çiftlerin yüzde seksen beşi bir yıl içinde hamile kalıyor" diyerek rahatlatmaya çalıştı bizi.

Zor da olsa gülümsemeyi başararak, "İyi o zaman" dedim.

Ama Richard araya girdi. "İstatistikler bizi ilgilendirmiyor." Elime uzandı. "Eşimin şimdi hamile kalmasını istiyoruz."

Görüşmenin bu kadar kolay geçmeyeceğini bilmem gerekirdi.

Dr. Hoffman başını salladı. "Sizi kısırlık tedavisinden alıkoyan hiçbir şey yok; ama bu zaman alan, pahalı bir tedavidir. Yan etkileri de vardır."

Richard, "Kusura bakmayın ama biraz önce dediğim gibi, bu tip şeyler bizi ilgilendirmiyor" dedi. Bir an için onun iş hayatında nasıl biri olabileceğini düşündüm; buyurucu, ikna edici... Dayanılması imkânsız...

Böylesine önemli bir şeyi ondan saklayabileceğimi hangi akla hizmet düşünebilmişim?

"Tatlım, ellerin buz gibi..." Richard elimi avuçlarının arasına alıp ovuşturdu.

Dr. Hoffman dönüp doğrudan bana baktı. Saçına son moda, dalgalı bir şekil verilmişti, cildi pürüzsüz ve kırışiksizdi. Siyah pantolon ve manşetinde hafif bir kan lekesi olduğunu

yeni fark ettiğim krem rengi balıkçı yaka kazaktan daha zarif bir şeyler giyseydim keşke, diye geçirdim içimden. Lekeyi kanattığım parmağımın altına alarak gizlemeye ve dudaklarımı yukarı doğru büzmeye çalıştım.

“Peki, o zaman. İzin verin de Vannessa’ya bazı sorular sorarak başlayalım. Richard sen bu arada bekleme odasına geç istersen.”

Richard bana baktı. “Tatlım gitmemi istiyor musun?”

Tereddüt ettim. Benden ne dememi istediğini biliyordum. Yanımda olabilmek için işini gücünü bırakmıştı. Ondan odaya ayrılmasını istesem, ama sonra o, gerçeği bir şekilde öğrense, bundan daha büyük bir ihanet olabilir miydi? Dr. Hoffman etik olarak ona durumu anlatmak zorundaydı, belki de bir gün hemşire raporlarıma bakar ve gerçeği ağzından çıkarabilirdi.

İki arada bir derde kalmıştım.

Richard, “Tatlım?” diyerek beni cevap vermeye zorladı.

“Özür dilerim. Tabii ki kalabilirsin, sorun yok.”

Dr. Hoffman sorularına başladı. Alçak ve ölçülü bir sesle konuşuyor olsa da, her bir soru vücuduma sıkılmış bir mermiden farksızdı: Hangi sıklıkta regl oluyorsun? Ne kadar sürüyor? Hangi doğum kontrol yöntemlerini kullandın? Midem sıkılmış yumruk gibiydi. Bu konuşmanın sonunun nereye varacağını biliyordum.

Sonra Dr. Hoffman, “Daha önce hamile kaldın mı?” diye sordu.

Kalın tüylü, pembe renkli minik kare desenli gri halıya diktim gözlerimi. Şekilleri saymaya başladım sonra.

Richard’ın bakışlarındaki harareti hissedebiliyordum. “Daha önce hamile kalmadın” dedi. Bildiği bir şeyi kelimelelere dökmüştü.

Hayatımın o dönemini düşünüyordum hâlâ, ama hatıralar ruhumda kilitli kalmıştı.

Bu çok, ama çok önemliydi.

Yalan söyleyemezdim.

Başını kaldırıp Dr. Hoffman'a baktım. "Evet, kaldım." Sesim tiz çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Henüz yirmi bir yaşımdaydım."

'Henüz' kelimesi Richard'a yönelik bir yakarıştı aslında.

"Kürtaj mı yaptırdın?" Richard'ın sesinden neler hissettiğini anlayamadım.

Başını kaldırıp kocama baktım yine.

Ve o anda ona gerçeği de söyleyemeyeceğimi anladım.

"Ben, şey, düşük yaptım." Bir kez daha boğazımı temizleyip onunla göz göze gelmemeye çalıştım. "Birkaç haftalık hamileydim sadece." En azından bu kadarı doğruydu. Altı haftalık hamileydim.

Richard arkasına yaslanıp benden uzaklaşırken, "Neden bunu daha önce söylemedin?" dedi. Yüzünde bir an için şok, ardından başka bir ifade belirdi. Öfke mi, ihanete uğramışlık mı, bilemedim.

"Söylemek istedim... Ben sadece, bunu nasıl yapabileceğimi bilemedim." Son derece yetersiz bir cevaptı bu. Richard'ın gerçeği asla öğrenemeyeceğini umarak ne büyük bir aptallık etmişim.

"Söylemeye niyetin var mıydı, yoksa sonsuza dek saklayacak mıydın?"

Dr. Hoffman araya girerek, "Dinleyin" dedi. "Bu tür konuşmalar duygusal bir hal alabilir. Biraz ara vermek ister misiniz?"

Yatıştırıcı bir ses tonu vardı, not aldığı kalın gümüş kalem, biraz önce çok normal bir şey söylemişim de, konuşmanın normal akışı içinde ara vermişçesine, havada kalmıştı. Ancak diğer kadınların kocalarından, benimkine benzer sırlar sakladıklarını tasavvur edemiyor, Dr Hoffman'a bir yerde, özel olarak, tüm gerçeği anlatmam gerekeceğini biliyordum.

Richard, “Hayır, hayır... İyiyiz. Devam edebilir, değil mi?” dedi. Bana dönüp gülümsedi, ama birkaç saniye sonra bacak bacak üstüne atıp elini elimden çekti.

Sorular nihayet bitince Richard bekleme salonuna geçti; o BlackBerry’inde e-posta yazarken, Dr. Hoffman fiziksel muayenemi yapıp, kan testimle ilgilendi. Yanımdan ayrılmadan önce elini omzuma koyup hafifçe sıktı. Anaç bir hareketti bu; öyle hissettim, gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışırken boğazım sıkışır gibi oldu. Richard’la birlikte öğle yemeğine gitme umudunu taşıyordum hâlâ, ama o müşteri randevusunu saat bire ertelediğini ve büroya dönmek zorunda olduğunu söyledi. Asansöre binip birkaç kişiyle birlikte, hepimizin gözü ile ride, sessizce aşağıya indik.

Dışarıya çıktığımızda başımı kaldırıp Richard’a baktım. “Üzgünüm. Yapmam gereken...”

Muayenehanedeysen sessize aldığı telefonu, şimdi gelen çağrılarla arka arkaya vızıldıyordu. Ekрана baktı, sonra dönüp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Buna cevap vermeliyim. Evde görüşürüz tatlım.”

Sokakta uzaklaşmasını izlerken, arkadan ona baktım, dönüp bana gülümsemesini veya el sallamasını umdum. Ama o köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Bu Richard’a ilk ihanetim değildi, sonuncu da olmayacaktı. En kötüsü de... En kötüsünün yanına bile yaklaşamazdı.

Ben asla onun evlendiğini sandığı kadın olmadım.

Saks’ta hareketliliğin geçici de olsa durulduğu saatlerde kahve içmek için dinlenme odasına giriyorum. Midem biraz yatıştı, ama başımda hafif de olsa bir türlü geçmek bilmeyen bir ağrı var. Ayakkabı bölümünde çalışan satış görevlisi Lisa koltukta oturmuş, ağır ağır sandviçini yiyor. Yirmili yaşlarda, sarışın, güzel ve sağlıklı bir kız.

Bakışlarımı kaçırıyorum ondan.

Psikolojiyle ilgili podcast'lerden birinde Baader-Meinhof olgusu işleniyordu. Bir şeyin farkında olduğunuzda –örneğin, pek tanınmamış bir müzik grubunun ya da yeni bir tür hamur işinin adı– o şeyin birdenbire kendisini her yerde göstermeye başlamasıyla alakalı bir durumdu. Söz konusu olgunun bir diğer adı da algıda seçicilikti.

Şimdi her yerim sarışın kadınlarla sarılmıştı.

Bu sabah işe geldiğimde, biri Laura Mercier tezgâhında ruj deniyor, bir başkası Ralph Lauren standında kumaşlara bakıyordu. Lisa ısırarak üzere sandviçini kaldırdığında, sol elinde parıldayan yüzüğü görüyorum.

Richard ve nişanlısı çok kısa sürede evlenmeye karar vermişlerdi. *Kadın hamile kalmış olamaz, değil mi?* diye meraklandım yine. Bir an aşına olduğum o nefessiz kalma ve kanımın buz kesmesi hissiyle sarmalansam da, panik duygusunu bir şekilde savuşturmayı başardım.

O kadını bugün görmeliyim. Bundan emin olmalıyım.

Evi, şu anda bulunduğum yerden çok da uzakta değil.

Bazen internetten bir insan hakkında çok şey öğrenmek mümkün; öğlen dürümlerine koydukları ekşi kremadan, yaklaşmakta olan düğün tarihlerine kadar birçok şeyi. Diğer insanların izini bulmaksa zor... Ancak nerdeyse herkesin adresi, telefon numarası, nerde çalıştığı gibi bazı temel gerçeklere ulaşmak mümkün...

Diğer detaylarıysa izleyerek öğrenebiliyorsun.

Hâlâ evli olduğumuz günlerde bir akşam Richard'ı o kadının evine kadar takip ettim ve apartmanının dışında bekledim. Richard'ın elinde beyaz gül demeti ve bir şişe şarap vardı.

Kapıyı yumruklayabilir, Richard'ın arkasından apartmana girebilir, ona bağırabilir ve eve gelmesi için haykırabilirdim.

Ama bunların hiçbirini yapmadım. Evimize geri döndüm, Richard birkaç saat sonra geldiğinde onu gülümseyerek karşıladım. “Akşam yemeğinden ayırmıştım. Isıtmamı ister misin?”

Kocasının ihanetini en son öğrenen kişinin karısı olduğunu söylerler. Ama bu durum benim için geçerli değildi. Ben sadece olayı görmezlikten gelmeyi seçmiş, devamının geleceğini asla düşünmemiştim.

Pişmanlığım kanayan bir yara.

Güzel satış görevlisi Lisa sandviçini tamamen bitirmese de, kalan artıkları toparlayıp çöpe atıyor. Sinsi bir bakış atıyor bana, alnı kırışıyor sonra.

Ona ne kadar zamandır öyle dik dik baktığımı hiç bilmiyorum.

Dinlenme odasından çıkıyor, vardiyamın sonuna kadar müşterilerle yakından ilgileniyorum. Onlara istedikleri giysileri getiriyor, başımı sallayarak beğenimi ifade ediyor, elbise ve takım elbiselerin, üzerlerine oturup oturmadıklarını sorduklarında, fikrimi söylüyorum.

Bu arada gittikçe büyüyen gereksinimimi yakında tatmin edeceğimin bilincinde, uygun zamanı kolluyorum.

Nihayet işten çıktığımda, kendimi o kadının evine doğru çekilirken buluyorum.

O kadına doğru...

Nellie Richard'ın banyosunda midesi kalkmış halde tuvalete eğildi, sonra mermer zemine bıraktı kendini.

Bir önceki akşamın görüntüleri yavaş yavaş su üstüne çıkmaya başladı: Shot kadehleri; sigara, öpücük... Ve taksiyle Richard'ın evine giderlerken, yüzündeki o ifade. Nellie Richard'la olan geleceğini sabote etmenin kıyısından döndüğüne inanamıyordu.

Önündeki boy aynasına yansıyan görüntüsüne baktı. Gözlerinin altına rimel bulaşmış, saçı duvaktan dökülen gümüşü parıltılarla benek benek olmuştu, üzerinde Richard'ın verdiği yepyeni bir New York Maratonu tişörtü vardı.

Zar zor ayağa kalkıp ağzını silmek üzere havluya uzandı, sonra durakladı. Havluların hepsi kar beyazı renkteydi ve lacivert desenlerle süslenmişti. Richard'ın dairesindeki diğer her şey gibi, bunlar da müthiş zarifti; ben hariç, diye geçirdi içinden Nellie. Havlu yerine bir kâğıt mendil aldı, ağzını silip kâğıdı tuvalete attı. Richard'ın evindeki çöp tenekelerinde hiç çöp görmemişti; kirli kâğıt mendili arkasında bırakacak değildi.

Nellie dişlerini fırçaladı; buz gibi suyla yıkadığı yüzü solgun ve yer yer kızarıktı. Richard'ın konforlu yorganının altına geri dönmeye can atıyordu aslında, ama kendini onunla yüzleşmeye ve söyleyeceklerine katlanmaya hazırladı.

Mutfakta nişanlısı yerine, parıltılı granit tezgâhın üstünde duran bir şişe Evian'la, bir Advil kutusu buldu. Şişeyle kutu arasında Richard'ın adının ve soyadının baş harflerinin bulunduğu açık kahverengi, kalın bir kâğıda yazılmış bir not vardı: *Seni uyandırmak istemedim. Atlanta'ya gidiyorum, yarın döneceğim. En kısa zamanda iyileşmeye bak. Seni seviyorum. R.*

Fırının üstündeki saat 11.43'ü gösteriyordu. Nasıl bu kadar uzun süre uyuyakalmıştı?

Richard'ın seyahat programını nasıl unutabilmişti? Doğrusu, onun Atlanta'dan söz ettiğini bile hatırlamıyordu.

Nellie iki Advil tabletini ağzına atıp ılık suyla mideye indirirken, Richard'ın büyük harflerle yazılmış özenli yazısını inceleyip ruh halini anlamlandırmaya çalıştı. Zihnindeki dün akşama ait görüntüler bulanık ve eksikti, ama kendisini yatağa yatırdığını, odadan çıkıp kapıyı kapattığını hatırlıyordu. Richard daha sonra odaya dönmüş ve yatağa, yanına yatmışsa da fark etmemişti.

Tezgâhın üstünde duran kablosuz telefonu eline alıp cep numarasını tuşladı, ama hat doğrudan telesekretere düştü. Richard sesli mesajında, "Sizi arayacağım" diye söz veriyordu.

Sesini duyunca onu özlediğini hissetti.

"Selam tatlım." Ne söyleyeceğini bilemedi bir an. "Şey... Sadece seni sevdiğimi söylemek için aradım."

Koridor boyunca sıralanmış büyük, çerçeveli birkaç fotoğrafı geride bırakıp yatak odasına geri döndü. O fotoğraflardan en çok, okyanusun kenarında Maureen'le beraber durmuş, minik eliyle ablasının elini tuttuğu fotoğrafı seviyordu. Maureen ondan çok daha uzundu. Richard şimdi bir seksen boyundaydı, ama Nellie'ye söylediğine göre, on altı yaşına gelinceye dek kısa kalmış, sonra birden boy atmıştı. Diğer fotoğrafta Richard ve Maureen ebeveyniyle birlikte poz vermişlerdi. Nellie Richard'ın o delici bakışlarını annesinden, dol-

gun dudaklarını babasından aldığını görebiliyordu. Son fotoğraf ise, annesiyle babasının düğün günlerinde çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğraftı.

Richard'ın evinin bir duvarını bu fotoğraflarla süslemiş olması, onun hakkında çok şey anlatıyor, her gün bu yüzleri görmek istediği anlamına geliyordu. Nellie Richard'ın anne ve babasının hayatta olmalarını isterdi, ama en azından bir ablası vardı. Yarın akşam yemeğinde Richard'ın en sevdiği restoranlardan birinde Maureen'le tanışacaktı.

Nellie dalıp gittiği düşüncelerden ev telefonunun sesiyle sıyrıldı. *Richard herhalde*, diye düşündü ve sevinç içinde mutfığa koşup telefonu eline aldı.

Ama karşısındaki ses bir kadına aitti: "Richard orada mı?"

"Eee, hayır." Nellie duraksadı. "Kim arıyor, Maureen sen misin?"

Sessizlik yaşandı. Sonra kadın, "Hayır, ben sonra tekrar ararım" diye karşılık verdi. Ardından telefonun tekdüze, kesintisiz çevir sesi duyuldu.

Kim pazar günü Richard'ı arar ve mesaj bırakmak istemezdi?

Nellie bir anlık tereddüdün ardından arayanın kimliğine baktı, ama numara görünmüyordu.

Daha önce birçok vesileyle Richard'ın dairesine gelmişti, ama ilk kez bugün yalnız kalıyordu.

Arkasında kalan oturma odasındaki pencerelerden Central Park'ın enfes manzarasının yanı sıra, konut olarak kullanılan birkaç binayı da görmek mümkündü. Nellie pencerelere yaklaşıp dışarıya baktı, gözleriyle binaları taradı. Çoğu ya karanlıktı ya da pencerelerine jaluzi veya perde çekilmişti, diğerlerininse camlarını örten hiçbir şey yoktu.

Nellie belli açılardan baktığında bazı mobilyaların ya da içerideki kişilerin hatlarını belli belirsiz de olsa seçebildiğini fark etti.

Bu, oradakilerin de Richard'ın dairesini görebildikleri anlamına geliyordu.

Akşamları Richard'ın perdeleri çektiğini görmüştü; duvar da evin aydınlanması ve perdelerin çekilmesini sağlayan karmaşık bir elektronik sistem vardı. Nellie bir düğmeye basınca spot lambalar söndü. Dışarısı o kadar kasvetliydi ki, daire bir anda gölgelere büründü.

Nellie bir kez daha bastı düğmeye, bu kez ışıklar yandı. Nefesini yavaşça verip diğer düğmeyi denedi. Bu kez doğru düğmeye basmıştı; perdeler kayarak kapandı. Lobide her zaman kapıcı bekliyor olsa da, Nellie hemen ön kapıya gidip kilidi kontrol etti. Kilitliydi kapı. Ne kadar kızgın olursa olsun, Richard beni hiçbir zaman korunmasız bir ortamda bırakmaz, diye düşündü.

Duş yaptı, vücudunu Richard'ın limon kokulu L'Occitane sabunuyla yıkadı, başını şampuanlayıp saçlarındaki bayat sigara dumanı kokusunu defetti. Köpüğü durularken, başını geriye atıp gözlerini yumdu. İş bitince suyu kapattı ve aklı telefonda duyduğu o yumuşak seste, Richard'ın bornozlarından birini giydi.

Kadının aksanı yoktu. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı.

Nellie Richard'ın ecza dolabını açıp jöle çıkardı, bir parçasını nemli saçına sürüp taradıktan sonra atkuyruğu yaptı. Binadaki spor salonundan arada bir faydalanmaya başladığından beri burada bıraktığı spor giysilerini giydi, sonra yatağın ayakucunda büyük, bez bir el çantasının üstünde özenle katlanmış halde duran, buruşmuş bluzuyla deri pantolonunu buldu. Eşyalarını bez çantanın içine yerleştirip daireden ayrıldı, kapıyı, kilidin yerine oturduğuna emin olmak için arkasından kuvvetle çekti.

Asansöre doğru yürürken, Richard'ın katında yaşayan tek komşusu Bayan Keene'yi elinde beyaz tüylü, koyu renk gözlü küçük köpeğinin tasmaı, kapıdan çıkarken gördü. Richard

kadınla ne zaman lobide karşılaşsa ya mektuplarına bakıyor-muş gibi yapar ya da onunla konuşmaktan kaçınmak için bir bahane bulurdu. Richard, “Konuşmasına izin verirsen, kendini zor kurtarırsın” diye uyarmıştı Nellie’yi.

Nellie kadının yalnız olduğunu tahmin ediyordu; asansörün çağırma düğmesine basarken bakıp gülümsedi ona.

“Bir süredir ortalarda görünmüyordun, canım, merak ettim seni!”

Nellie, “Birkaç gün önce buradaydım” dedi.

“Eh, bir daha geldiğinde kapımı tıklat da seni evime çaya davet edeyim.”

“Köpeğiniz çok şirin.”

Nellie köpeğin kabarık beyaz tüylerini okşadı. Kadın ve köpek aynı kuaföre gidiyor galiba, diye düşündü.

“Bay Pofuduk hoşlandı senden. Eee, sevgilin nerde bakalım?”

“Richard’ın iş için Atlanta’ya gitmesi gerekti.”

“İş için mi? Pazar günü mü?” Köpek Nellie’nin ayakkabılarını kokladı. “İşleri çok yoğun, öyle değil mi? Sürekli uçaklara yetişme derdinde. O yokken dairesine göz kulak olmayı teklif ettim, ama o rahatsız olmamı istemiyor anlaşılan... Eee, şimdi nereye gidiyorsun?”

Yalnız ve dedikoducu, diye düşündü Nellie. Asansör geldi, Nellie kolunu kapıya dayayıp, Bayan Keene ve köpeğinin içeriye girmelerini bekledi.

“Aslına ben de işe gidiyorum. Anaokulunda öğretmenim ve dönem sonu hazırlığı için sınıfımı temizlemem gerekiyor.”

Mezuniyet töreni ertesi gündü; öğretmenler genelde sınıfları, öğrencilerin okuldan ayrılmasından birkaç gün sonra verdikleri küçük partiler ve yanlarında gizlice getirdikleri küçük şarapları içmelerinin ardından derleyip toparlasalar da, Nellie hafta sonunda Florida’ya gideceği için bu işi şimdi halletmek istiyordu.

Bayan Keene onaylarcasına bir ifadeyle salladı başını. “Ne güzel. Richard’ın hoş, genç bir hanım bulmasına sevindim. Sonuncusu pek dost canlısı değildi, ama.”

“Öyle mi?”

Bayan Keene Nellie’ye doğru bir adım attı. “Daha geçen hafta kapıcı Mike’la konuşurken gördüm onu. Çok telaşlı bir hali vardı.”

“O burada mıydı?” Richard ona bundan hiç söz etmemişti.

Bayan Keene’nin gözlerindeki pırıltı, Nellie’ye, bu tür haberleri taşımaktan ne kadar zevk aldığını söylüyordu. “Tabii ya. Mike’a bir poşet verdi; bir Tiffany’s poşetiydi, belirgin mavi renginden tanıdım. Sonra onu Richard’a vermesini söyledi.”

Asansörün kapıları açıldı, Bayan Keene’nin köpeği, binaya yeni girmekte olan bir başka komşunun köpeğini görüp o yöne doğru atıldı.

Nellie küçük bir sanat galerisini andıran lobiye çıktı. Alçak arkalıklı iki kanepenin arasında duran cam masayı iri bir orkide süslüyor, soyut tablolar krem rengi duvarlara renk katıyordu. Pazar günlerinin kapıcısı, ağır bir Bronx aksanıyla konuşan Frank, Nellie’yi selamladı. Frank Upper East Side’daki binalara göz kulak olan beyaz eldivenli adamlar arasında Nellie’nin gözdesiydi.

Nellie, “Selam Frank” derken, onun, ayırık dişlerinin görüldüğü kocaman gülümsemesiyle bir kez daha karşılaşmaktan mutluydu. Dönüp diğer komşuyla hararetle bir konuşmaya dalmış olan Bayan Keene’ye baktı. Anlaşılan Richard’ın eski karısı, bir zamanlar ona verilmiş olan bir şeyi iade etmek üzere dönmüş ve Richard onu görmemişti bile. O poşetin içinde kim bilir ne vardı? Belli ki kötü bir ayrılık olmuştu onlarınki.

Nellie, ayrılıkların birçoğu böyle, dedi kendi kendine. Yine de rahatsız olmuştu işte.

Frank gözünü kırptı, sonra dışarıyı işaret etti. “Yağmur yağacak gibi görünüyor tatlım. Şemsiyen var mı?”

“Üç tane. Hepsi de evimde.”

Frank güldü. “Buradakini ödünç alabilirsin.” Kapının yanında duran sarı metal sehpayı uzandı.

“Harikasın.” Nellie sol elini uzatıp şemsiyeyi aldı. “Geri getireceğime söz veriyorum.”

Frank’in, yüzüğüne şöyle bir bakıp nişanlandığını anladığını, sonra kendini toparlayıp bakışlarını kaçırdığını fark etti. Frank’in nişandan haberi vardı aslında, ama Nellie şehre geldiğinde, görünmesin diye, elması elinin iç kısmına doğru bakacak şekilde döndürüyordu. Bunu ona Richard önermiş, her zaman dikkatli olması gerektiğini hatırlatmıştı.

Nellie Frank’e, “Teşekkürler” derken, yanaklarının kızardığını hissetti. Frank’in ve tabii *kendisinin* de muhtemelen bir yıllık maaşına denk gelen bir şeyi takıyor olmak, biraz gösteriş meraklısı bir görüntü çizdiği hissini vermişti ona.

Richard’ın eski karısı yakınlarda bir yerde mi oturuyor, diye merak etti, Nellie. Sokakta yürürken yanından geçmiş bile olabilirdi.

Şemsiyenin düğmesiyle oynadığını fark edene dek bir süre geçti. Sonra düğmeye basıp şemsiyeyi açtı. Tam o sırada babasının sesi çınladı kulaklarında: *Kapalı yerde şemsiye açma; uğursuzluk getirir.*

Nellie gri bulutların toplandığı sokağa adımını atarken, Frank, “Aman ıslanayım deme” diye uyardı onu.

Sam onun, önünde AMMA DA GÜZEL BİR KARGAŞA yazan, uzun kollu pijamasını giymişti.

Nellie yumurtalı, peynirli, ketçaplı, haşhaş tohumlu simitlerin bulunduğu kâğıt torbayı hışırdattı; bu, ikisinin akşamdan kalma hallerine buldukları, en gözde çözümdü. “Tünaydın küçük hanım.”

Sam'in dün akşamdan kalma sandaletleri giriş kapısının hemen önünde çıkarılıp atılmıştı, sonra cüzdanı, birkaç metre ilerde de mini eteği duruyordu. "Sam'in ayak izleri" diye espri yaptı Nellie.

"Selam." Sam kupaya kahve doldurdu, ama dönüp bakmadı ona. "Dün akşam ne oldu sana?"

"Richard'ın evinde kaldım. Tekilayı biraz fazla kaçırmışım."

"Ya, Marnie Richard'ın geldiğinden bahsetti." Sam'in ses tonu sertti. "Gitmeden önce veda ettiğin iyi oldu."

"Ben..." Nellie gözyaşlarına boğuldu. Sam'i de üzmeyi başarmıştı ya...

Sam hızla arkasına döndü. "Hey... Neler oluyor?"

Nellie başını iki yana salladı. "Ne olmuyor ki." Hıçkırarak, "Çok üzgünüm, ayrılacağımı söylemedim sana..." dedi sonra.

"Bu sözlerin için teşekkür ederim. Sana kızdığımı itiraf ediyorum, özellikle de akşam yemeğine geç kalmadan sonra."

"Ayrılmak gibi bir niyetim yoktu aslında, ama... Nick'le öpüştüm."

"Biliyorum. Gördüm."

"Ya, Richard da görmüş." Nellie gözlerini kâğıt peçeteye kuruladı. "Çok içerlemiş bana."

"Gönlünü alabildin mi bari?"

"Aldım sayılır. Bu sabah Atlanta'ya gitmek zorunda kaldı, o yüzden doğru dürüst konuşamadık... Ama Sam... Sabah evde yalnızken, bir kadın Richard'ı evinden aradı. Adını vermedi ama. Sonra Richard'm komşusu geçen hafta eski karısının apartmana geldiğini söyledi."

"Ne? Richard o kadınla hâlâ görüşüyor muymuş?"

Nellie alelacele, "Hayır" dedi. "Bir şey iade etmek üzere gelmiş sadece. O şey neyse, kapıcıya bırakmış."

Sam omuz silkti. "Eh, kulağa çok da şaibeli bir durummuş gibi gelmiyor."

Nellie duraksadı. “Ama aylar önce bitmişti ilişkileri. Kadın madem bir şey iade edecekti de neden bu zamanı seçti?” Söz konusu şeyin, Richard’ın eski karısına, birlikte oldukları günlerde verdiği bir hediye olduğundan şüphelendiğini Sam’e neden söylemediğinden emin değildi Nellie. Hediye Tiffany’s’den alınmışsa, muhtemelen pahalı bir şey olmahydı.

Sam kahvesinden bir yudum alıp kupayı Nellie’ye verdi. Nellie de bir yudum içti kahveden. “Neden bu konuyu Richard’a açmıyorsun?”

“Düşünüyorum ki... bu konu beni rahatsız etmemeli.”

“Hah...” Sam simitten bir ısırık alıp çiğnedi. Nellie kendi simidinin ambalajını açarken midesinin düğümlendiğini hissetti. İştahı kaçmıştı birden.

“O kadının, hayatından tamamen çıktığını sanıyordum. Bu tamamen rastlantısal bir olay, tamam mı? Ama bana gelen şu tuhaf telefonlar...”

“O kadından mı sence?”

Nellie, “Bilmiyorum” diye fısıldadı. “Ama telefonların Richard’la nişanlanmamdan hemen sonra gelmeye başlaması bir tesadüf olamaz, değil mi?”

Sam’in bu soruya verecek bir cevabı yokmuş gibi görünüyordu.

“Bu sabah telefonu açtığımda sadece nefesini duydum; tıpkı daha önce gelen telefonlarda olduğu gibi. Sonra Richard’ı sordu... Şimdi böyle anlatınca kulağa çılgınca geliyor.”

Sam simidini bırakıp Nellie’ye sıkıca sarıldı. “Aklını filan kaçırmış değilsin, ama Richard’la konuşman gerek. Richard ve eski karısı uzun süre birlikteydiler, değil mi? Richard’ın hayatının o dönemi hakkında bilgi sahibi olmak senin hakkın.”

“Denedim bunu.”

“Seni bu şekilde dışlaması hiç de adil değil.”

“Sam, o bir erkek. Bu tip şeyleri bizim gibi konuşma ihtiyacı duymuyor.” Nellie, *senin gibi*, diye geçirdi içinden.

“Bu konuyu ona hiç açmamışsın gibi konuşuyorsun.”

Nellie meseleyi daha fazla kurcalamak istemedi. Sam’le çok nadir tartışırlardı. “Bana birbirlerinden yavaş yavaş kopukluklarını söyledi. Böyle şeyler hep oluyor, öyle değil mi?”

Ancak Richard bir başka şey daha söylemişti ve o şey, özellikle şimdi önemliymiş gibi görünüyordu.

O kadın sandığım kişi değildi.

Aynen böyle demişti Richard. Nellie o an Richard’ın yüzünde beliren tiksinti dolu ifadeyi görünce şaşırılmıştı.

Nellie’nin ev arkadaşının bu konuda söyleyeceği şeyler mutlaka olurdu.

Ancak Sam’in yüzünde, Nellie’nin ona Richard’ın satın aldığı evden söz ettiği zamanki o gizemli ifade vardı. Aynı ifade, Nellie’nin eve nişan yüzüğüyle geldiği günde de yüzündeydi.

Nellie kaygısız bir tavırla, “Haklısın” dedi. “Bir daha soracağım ona.”

Sam’in konuyu kapatmak istemediğini sezmişti, ama Richard’ı, en iyi arkadaşının önüne atmak istemiyordu. Sam’den beklentisi, Richard’ın eski karısıyla ilgili olarak onu rahatlatmasıydı, Nellie’nin Richard’la olan ilişkisinde yaptığı hataları işaret etmesi değil...

Nellie buzdolabıyla duvar arasındaki dar bölüme sıkıştırılmış birkaç alışveriş poşetini aldı. “Zaman kaybetmeden okula gitmeliyim. Sınıfımı toparlamam gerek. Gelmek ister misin?”

“Çok yorgunum. Biraz kestireceğim galiba.”

“Seni ektiğim için tekrar özür dilerim. Gerçekten harika bir partiydi.” Nellie en iyi arkadaşını omzuyla hafifçe dürttü. “Hey, akşam buralarda mısın? Yüzümüze maske yapar, *Nothing Hill*’i seyrederek. Çin yemeği ısmarlarım sana...”

Sam’in yüzünde hâlâ o ifade vardı, ama kelimelere dökülmemiş ateşkesi kabul etti. “Tabii. İyi fikir...”

* * *

Richard'ın eski karısı nasıl bir tipti?

Nellie Bilgi Merdiveni'ne yaklaşırken, *ince ve göz alıcı*, diye düşündü. Richard'ın eski karısı klasik müzikten hoşlanıyor, şarabı kokusundan tanıyordu, belki. Kadının, Nellie'den farklı olarak, mönude yazan bazı Fransızca kelimeleri rahatça telaffuz edebildiğinden ve ne anlama geldiğini sorma gereğı duymadığından da emindi.

Nellie Richard'la tanışmasından kısa bir süre sonra, hayatını, kendisinden önce kimle paylaştığını merak ederek konuyu açmış ve ona eski karısını sormuştu. Bir pazar sabahı sevişmelerinin ve birlikte duş almalarının ardından tembellik yapıyor, *Times* gazetesinin eklerini değış tokuş ediyorlardı. Nellie Richard'ın kendisi için aldığı diş fırçasını kullanmıştı ve üstünde bir önceki gelişinde bıraktığı tişörtü vardı. Dairede neden eski karısına ait tek bir iz bile görmediğini merak etmişti. Yıllar boyu birlikte yaşamışlar, ancak Nellie ne banyo lavabosunun altındaki dolapta bir lastik saç bandı, ne kilerin derinliklerinde çürümeye terk edilmiş bir kutu bitkisel çay, ne de Richard'ın süet kanepesinin keskin hatlarını yumuşatacak renkli minderler görebilmişti.

Daire baştan aşağı erkeksiydi; eski karısı burada hiç yaşamamıştı sanki.

“Düşünüyordum da... Eski karın hakkında hiç konuşmadık. İlişkiniz neden bitti?”

“Tek bir nedeni yoktu.” Richard omuz silkip ekonomi ekinin sayfasını çevirmişti. “Zaman içinde yavaş yavaş koptuk birbirimizden...”

Richard işte o an Nellie'nin şimdi aklından bir türlü çıkaramadığı o sözleri söylemişti: *O kadın sandığım kişi değildi.*

“Peki, nasıl tanışmıştınız?” Nellie Richard'm okuduğı gazeteyi şakacı bir tavırla çekirtmeye başladı.

“Haydi ama tatlım, ben seninle birlikteyim. O, hakkında konuşmak isteyeceğim en son kişi.” Richard'ın kullandığı

kelimeler sert değildi belki, ama ses tonu için aynı şey söyle-
nemezdi.

“Özür dilerim... Sadece merak etmiştim.”

Nellie bu konuşmadan sonra konuyu bir daha hiç açma-
mıştı. Ne de olsa onun da hayatında Richard’la konuşmak iş-
temediği bazı olaylar vardı.

Nellie anaokulunun oyun sahasını çevreleyen kapının
mandalını açar ve binaya doğru yürürken, Richard şimdiye
dek Atlanta’ya inmiş olmalı, diye düşündü. Toplantıdaydı,
ya da otel odasında yalnızdı, muhtemelen. Richard Nellie’nin
eski erkek arkadaşını, Nellie’nin onun eski karısını takıntı
haline getirdiği gibi, takıntı haline getiriyor ve sinirleniyor
muydu acaba?

Richard’ı bir başka kadını öperken görmenin içini ne denli
acıtacağını tasavvur bile edemiyordu. Richard’ın zaman için-
de, Nellie’nin de sandığı kişi olmadığı gibi bir düşünceye ka-
pılıp kapılmayacağını merak etti.

Onu aramak üzere eli cep telefonuna gitti, ama vazgeçti. Kı-
sa bir süre önce mesaj bırakmıştı zaten. Eski karısının ziyare-
tiyle ilgili onu sorguya çekmeye de niyeti yoktu. Richard onun
güvenini kazanmış, oysa o, Richard’ın güvenini sarsmıştı.

“Selam!”

Nellie başını kaldırıp bakınca, kilisenin gençlik liderinin
kapıyı açmış onu beklemekte olduğunu gördü. “Teşekkürler”
diyerek ona doğru adımlarını hızlandırdı. Çocuğun adını ha-
ırlamadı ve bu durumu, yüzüne yerleştirdiği kocaman gü-
ümsemeye telafi etmeye çalıştı.

“Kapıyı kilitlemek üzereydim. Pazar günü okuldan birile-
rinin geleceğini düşünmedim.”

“Sınıfımı temizlemeye başlayacaktım.”

Delikanlı başıyla evetledi, sonra bakışlarını gökyüzüne çe-
virdi. Kara bulutlar güneşin önünü kapatıyordu. “Yağmur-
dan ucuz kurtuldunuz gibi görünüyor” dedi, neşeyle.

Nellie bodruma yöneldi, merdivenlerden inerken tavan lambasını yaktı. Sınıfıma keşke Richard'ın evinden çıktığından hemen sonra, kilise cemaati buradayken gelseydin, diye geçirdi içinden. Böyle boş bir yerle karşılaşmayı beklemiyordu.

Sınıfına girerken kâğıttan bir tacın üstüne basıyordu neredeyse. Eğildi, tacı yerden alıp kırıksıklığını düzeltti. İç tarafında Brianna'nın adı vardı; yazma öğrettiği kızın titrek harflerini tanıdı hemen. Brianna *B* harfini sürekli tersten yazarken, Nellie, "Unutma, B'nin dışarı fırlamış iki göbeği vardır" demişti ona. Brianna doğru yazmayı öğrendiğinde ise çok mutlu olmuştu.

Minikler mezuniyet töreninde takmak üzere yapmışlardı o taçları. Bir perdenin arkasında sıralanmışlar, kıpır kıpır kıpırdanır, yerlerinde zor dururlarken, Nellie tek tek omuzlarına dokunup, "Haydi!" diyene dek beklemişlerdi. Sonra ebeveynleri ayağa kalkıp onları alkışlar, fotoğraflarını çekerlerken, tören için özel düzenlenmiş koridorda uygun adım yürümüşlerdi.

Brianna tacını kaybettiği için üzülecekti; tacın üstüne o çıkartmaları yapıştırmak için uzun zaman harcamış, uç kısımlarına farklı renklerden ponponları tutturmak için yarım şişe zambak tüketmişti. Nellie Brianna'nın velisini arayıp tacı bulduğunu haber verecekti.

Tacı alışveriş torbalarından birinin içine koyduktan sonra, hiç de alışkın olmadığı sessiz ortamda öylece durdu.

Sınıfı oldukça mütevazı idi, oyuncaklar, çocukların evlerindeki kıyasla epey basitti, ama yine de öğrencileri her sabah yemek kaplarını küçük bölmelere koymak, minik ceket ve süveterlerini yerlerine asmakla yükümlüydüler. Nellie'nin günün en sevdiği zamanı, öğrencilerin bir nesne getirip ona dair bir sunum yaptıkları, öngörülemez olduğu öngörülebilir saatlerdi. Annie bir keresinde sunum için ecza dolabında bulduğu küçük bir 'frizbiyi'

getirmiş, Nellie diyaframı, Annie'yi okuldan almaya gelen annesine teslim etmişti. Annesi, "En azından vibratörümü almamış" diye espri yapmış ve Nellie'ye anında kendini sevdirmişti. Bir başka seferdeyse Lucas beslenme çantasını açıp içinden canlı bir hamster çıkarmış, hayvan bu fırsatı değerlendirip kaçmıştı. Nellie'nin onu bulması iki gün sürmüştü.

Çocuklardan ayrılmanın kendisini bu kadar üzeceğini hiç düşünmemişti Nellie.

Duvarlardaki, çocukların yaptığı renkli kartonlardan kelebekleri toplayıp dosyalara koymaya başladı; dosyaları daha sonra evlerine götürmeleri için çocuklara dağıtacak. Kartonlardan birinin kenarı işaretparmağının yumuşak ucunu kesince bir an irkildi.

"Hay lanet." Küçük David Connelly'yi şoka uğrattığından ve onu oyuncak kamyonu kastettiği konusunda ikna etmek için dil döktüğünden beri, yıllardır şöyle içinden geldiği gibi küfür etmemişti. Parmağını ağzına koyup ecza dolabına uzandı ve içinden bir yara bandı çıkardı.

Bandı parmağına sarıyordu ki koridorda bir gürültü duydu.

"Merhaba?" diye seslendi.

Cevap alamadı.

Kapıya yürüyüp başını dışarı uzattı ve dikkatle bakındı etrafa. Dar koridor boştu, muşamba zemin tavandaki ışıkların parıltısını yansıtıyordu. Diğer sınıflar karanlıktı ve kapıları kapalıydı. Yaşlı kilisenin kemikleri çatırdardı bazen böyle; döşeme tahtalarının çökmesinden kaynaklanan bir sestiyordu muhtemelen.

Kahkaha sesleri ve karmaşa ortamının yokluğunda, okulun dengesi bozulmuş gibiydi.

Nellie çantasından cep telefonunu çıkardı. Richard aramamıştı henüz. Bir anlık tereddütten sonra ona mesaj attı: *Bilgi Merdiveni'ndeyim... Müsaitseñ ara. Burada yalnızım.*

Sam nerde olduğunu biliyordu, ama şu anda uyuyor olmalıydı. Nellie okulda olduğunu Richard'ın da bilmesinin iyi olacağını düşündü; kendini böyle daha rahat hissedecekti.

Telefonunu tekrar çantasına koymak üzereydi ki, vazgeçip taytının bel kısmına sıkıştırdı. Başını bir kez daha kapıdan uzatıp koridora baktı ve uzunca bir süre kulak kabarttı.

Sonra çocukların duvarda asılı sanat çalışmalarını toplamaya kaldığı yerden devam etti, hızlı hareket edip bütün duvarları temizledi. Şövalenin üstünde duran, büyük harflerle yazılmış faaliyet programını indirdi, duyuru panosundaki büyük takvimi sıyırıp aldı. Takvimin üstünde, haftanın günlerinin ve hava durumu sembollerinin yazılı olduğu, kendinden yapışkan kartlar vardı. Cuma gününün üstüne gülümseyen bir güneş tutturulmuştu.

Nellie pencereden dışarıya baktı. İlk damlalar düşmeye başlamıştı; yağmur yumuşak, ama aralıksız biçimde yağıyordu.

Kapının hemen arkasında duran kadını nerdeyse fark etmeyecekti.

Uzun, havaya doğru yükselen bir dikme görüşünü kısmen kapatıyor, kadının sadece yağmurluğunu ve yüzünün görünmesini engelleyen yeşil şemsiyesini görebiliyordu. Uzun kahverengi saçlarının rüzgârda savrulduğunu da...

Belki de köpeğini yürüyüşe çıkarmış biriydi.

Nellie kadını farklı bir açıdan görebilmek için başını iyice uzattı. Köpeği yoktu.

Okulu görmek isteyen müstakbel velilerden biri olabilir miydi?

Ancak Bilgi Merdiveni'nin kapalı olduğu pazar günü bir velinin gelmesi pek mantıklı görünmüyordu.

Kilise cemaatinden biri olabilirdi; ama ayin saatler önce sona ermişti.

Nellie cep telefonunu çıkarıp yüzünü pencereye yasladı. O sırada kadın hareketlendi, telaşlı adımlara ağaçların arasına

karıştı. Nellie kadının üç mezar taşının yanındaki köşeyi döndüğünü görebildi ancak.

Kilisenin karşı tarafındaki girişe doğru yönelmişti.

Kilisede Adsız Alkolikler toplantısı benzeri faaliyetler olduğu akşamlar, o kapıyı, önüne tuğla koyup açık bırakıyorlardı.

Kadının aniden arkasını dönüp gitmesi, o hızlı, sarsak hareketi, Nellie'ye veli-öğretmen görüşmesi günü banyoda ona çarpıp çantasının yere düşmesine neden olan kadını hatırlattı.

Nellie orada bir dakika daha kalamazdı artık. Yanında getirdiği poşetleri topladı, masasındaki kâğıtları dağınık halde bırakıp kapıya yöneldi. O sırada elindeki cep telefonu vızıldayınca bir an irkildi. Arayan Richard'dı.

"Aradığına ne kadar sevindim, bilsen" dedi, nefes nefese.

"İyi misin? Gergin geliyor sesin."

"Okulda yalnızım da."

"Evet, mesajında yazmışsın. Kilise kapıları kilitli mi?"

"Emin değilim, ama şimdi çıkıyorum buradan." Nellie koşar adımlarla merdivenleri tırmandı. "Bilmiyorum, birden çok ürkütücü bir yer oldu burası."

"Korkma tatlım. Sen oradan ayrılana kadar telefonu kapatmayacağım."

Nellie binadan çıkarken arkasına şöyle bir baktı, sonra yavaşlayıp biraz nefeslendi. Sokağın sonuna gelip şemsiyesini açtı ve karşıdaki hareketli caddeye doğru yürümeye başladı. Artık dışarıdaydı ve aşırı tepki gösterdiğinin farkındaydı.

"Seni çok özledim. Dün akşamdan ötürü kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bak, o olayı ben de düşünüyordum; seni o adamı iterken gördüm. Beni sevdiğini biliyorum." Richard sahiden de gerçek olamayacak kadar iyiydi.

"Keşke bugün seninle olabilseydim." Nellie Richard'ın, seyahatini unuttuğunu bilmesini istemedi. "Mezuniyetten sonra tamamen seninim."

“Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.” Richard’ın sesi güven telkin eder cinstendi.

Nellie o an öğretmenliğe devam etmek istemediğine karar verdi. Sonbaharda Richard’la birlikte seyahate gidecekti. Etrafında yine çocuklar olacaktı; *kendi* çocukları.

“Müşterime geri dönmem gerek. Şimdi nasılsın?”

“Çok daha iyi.”

Richard, sonra, Nellie’nin sonsuza dek unutmayacağı bir şey söyledi:

“Orada olmasam bile, hep seninleyim.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Kadın hareketli bir sokakta yaşıyor. New York City’de bunun gibi onlarca sokak var; ne lüks, ne yoksulluktan mustarip bir muhit burası... İkisinin ortasında bir yerde...

Bana Richard’la ilk kez tanıştığım da yaşadığım mahalleyi hatırlatıyor.

Şiddetli yağan yağmur biraz önce durmuş olmasına rağmen etrafta yine insanlar var, o yüzden ortalarda dolanıp dikkat çekmek istemiyorum. Şarküterinin yanında otobüs durağım görüyorum, binanın iki kapı ilersinde de küçük bir kuaför... Bebek arabasını iten bir babanın yolu, el ele tutuşmuş yürüyen bir çiftle kesişiyor. Bir kadın elindeki gıda malzemeleriyle dolu üç poşeti düşürmeden taşımaya çalışıyor. Bir Çin restoranının paket servisini yapan delikanlı bisikletiyle su birikintisinin içinden geçerken üstüme su sıçratıyor, uzaklaşırken bisikletinin arkasında duran kutudan yemek kokuları yayılıyor. Eskiden olsa kızarmış tavuk, pilav, tatlı-ekşili karides kokusuyla karnım acıkırdı.

Kadının mahalleyi ne kadar bildiğini merak ediyorum.

Üstündeki dairenin zilini çalıp yanlışlıkla kendi kapısının önüne bırakılmış UPS kolisini teslim edecek kadar mı samimi komşularıyla? Alışverişini kasada sahibinin durduğu ve onu adıyla selamladığı şarküteriden yapıyordur, belki.

Ortadan kaybolduğunda onu kim özleyecek, kim arayacak?

Uzun süre beklemeye hazırlıklıyım. Hiç iştahım yok; ne sıcaktan bunalıyorum, ne de soğuktan üşüyorum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama çok geçmeden –en azından, çok beklemediğim düşüncesindeyim– onun köşeyi döndüğünü görüp nabzımın hızlandığını ve nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

Elinde bir çanta taşıyor. Gözlerimi kısıp baktığımda, evlere paket servisi yapan salatacı Chop't'un logosunu seçiyorum. O yürüdükçe elindeki çanta, hafifçe sallanan uzun atkuyruğu saçıyla uyumlu olarak sallanıyor.

Bir cocker spaniel aniden önüne çıkıyor; köpeğin tasmaı dolanmasın diye duraklıyor. Sahibi köpeğin tasmaını sarıyor; başını sallayıp ona bir şey söylediğini görüyorum, sonra eğilip hayvanın başını okşuyor.

Richard'ın köpekler hakkında neler hissettiğini biliyor mu acaba?

Cep telefonumu kulağımda tutuyorum, vücudum ona yarı dönük, şemsiyem yüzümü göremeyeceği şekilde eğik duruyor. Bana doğru yürümeye devam ediyor; dikkatle inceliyorum onu. Yoga pantolonuyla, bol beyaz bir bluz giymiş, beline yağmurluğunu bağlamış. Salata ve spor; gelinliğini giydiğinde en iyi haliyle görünmek istiyor anlaşılan. Oturduğu binanın önüne gelince duraklayıp elini çantasına atıyor, hemen ardından binanın içinde gözden kayboluyor.

Şemsiyemi indiriyor, alnıma masaj yapıp odaklanmaya çalışıyorum. Çılgınca hareket ettiğimi söylüyorum kendime. Kadın hamile bile olsa –ki bunun mümkün olduğunu sanmıyorum– henüz karnı büyümemiştir.

Madem öyle, neden geldim buraya?

Kapalı kapısına dikiyorum gözümü. Kapıyı çalsam, o da açsa, ne derim? Ona düğünü iptal etmesi için yalvarabilir, böyle bir adım atması durumunda pişman olacağı, Richard'm beni aldattığı gibi, onu da aldatacağı hakkında uyarabilirdim; ama

muhtemelen kapıyı yüzüme çarpar ve hemen telefona sarılıp Richard'ı arardı.

Richard'ın, bu kadını takip ettiğimi bilmesini asla istemiyorum.

Kadın kendini güvende sanıyor şimdi. Plastik salata kâsesini durulayıp geri dönüşüm kutusuna attığını, yüzüne maske yaptığını, belki de ailesini arayıp düğünle ilgili son dakika detaylarını konuştuğunu gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Az da olsa hâlâ zaman var. Düşünmeden hareket etmemeliyim.

Eve dönmem için uzun bir yol kat etmem gerek. Köşeyi dönüyor, onun adımlarını takip ediyorum. Bir sokak sonra Chop't'u geride bırakıyor, sonra geri dönüp dükkâna giriyorum. Mönüyü inceliyor, onun yediği şeyin aynısından sipariş edebileyim diye, canının ne çektiğini tahmin etmeye çalışıyorum.

Görevli kız salatamı plastik kâse içinde, yanında beyaz kâğıt poşet, çatal ve peçeteyle birlikte getirdiğinde gülümseyip teşekkür ediyorum. Parmakları parmaklarıma sürtünüyor, o kadına da bu kız mı servis yaptı, merak ediyorum.

Daha kapıdan çıkmadan, açlığın getirdiği ani ve şiddetli bir ağrı yüzünden iki büklüm oluyorum. Uyuyakalıp da kaçırdığım onca akşam yemeği, ihmal edip de atladığım kahvaltılar, çöp kutusunu boylayan öğle yemekleri, şimdi hepsi bir araya gelmiş üstüme çullanıyor, içimdeki boşluğu doldurmakla alakalı vahşi arzusunun ateşine odun atıyorlar sanki.

Tabure ve tezgâhın durduğu yan tarafa doğru bir adım atıyor, ama eşyalarımı koyup tabureye yerleşecek kadar uzun bekleyemiyorum.

Kâsenin kapağını açıp çatal dolusu salatayı ağzıma atarken parmaklarım titriyor. Etrafa dökmeyeyim diye kâseyi çeneme yakın tutuyor, keskin tadını aldığım salatayı oburca

yerken, çatalımla kaygan kâsenin çevresine saçılmış yumurta ve domates kırıntılarını topluyorum.

Son lokmayı yutarken midemin bulandığını, karnımın şiştiğini hissediyorum. Ama her zamanki gibi boş içim.

Boş kâseyi atıp evime yürümeye başlıyorum.

Eve geldiğimde, Charlotte teyzemi başı bir yastığın üstünde yana dönmüş, gözlerinin üstüne el bezi atmış halde kanepede sere serpe yatarken buluyorum. Pazar akşamları genelde Bellevue’de sanat terapisi dersleri verir; bugüne dek tek bir dersi bile kaçırdığını hatırlamıyorum.

Onu daha önce kestirirken gördüğümü de...

İçimi endişe kaplıyor birden.

Kapanan kapının gürültüsüyle başını kaldırıyor, gözünün üstünde duran bez kayıp eline düşüyor. Yüz hatları gözlüksüz daha yumuşak görünüyor.

“İyi misin?” İroninin farkına varıyorum hemen; bir taksi yanımdaki üç bavulla birlikte beni evinin önüne bıraktığından beri onun bana tekrar tekrar sorduğu sorunun yankılanması bu sözler.

“Başım ağrıyor sadece.” Kanepenin kenarına tutunup ayağa kalkıyor. “Bugün temizliği abarttım biraz. Oturma odasına bir bak. Tablo için poz veren kadının gitmesinden sonra yirmi senedir birikmiş ıvır zıvır topladım.”

Teyzemin üstünde hâlâ resim yaparken giydiği üniforma var; kot pantolonuyla merhum kocasının mavi gömleği, yani. Gömleğin kumaşı yumuşamış ve yıpranmış, damlamış, sıçramış boya tabakalarıyla kaplanmış. Gömleğin bizzat kendisi, yaratıcı hayatının görsel bir tarihi, sanat eseri olmuş artık.

“Hastasın.” Kelimeler ağızımdan gayriihtiyari çıkıyor sanki. Sesim tiz ve telaşlı.

Charlotte teyze yanıma gelip ellerini omuzlarıma dayıyor. Hemen hemen aynı boydayız; doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Ela gözleri geçen yılların ardından solmuş olsa da, her zamanki gibi dikkatli bakıyor.

“Hasta değilim.”

Charlotte teyze zorlu konuşmalardan asla kaçmaz. Gençliğimde annemin zihinsel sağlığıyla ilgili sorunlarını anlayabileceğim kelimelerle, basitçe ve dürüstçe anlatmıştı bana.

Teyzeme inanmama rağmen, “Gerçekten mi?” diye soruyorum. Boğazım düğümleniyor, ağlamaklı oluyorum. Charlotte teyzeyi kaybedemem; bir de onu kaybedemem.

“Gerçekten. Vanessa merak etme, bir yere gittiğim yok.”

Sarılıyor bana ve o an çocukluğumda aklıma kazınan o kokuyu içime çekiyorum; boyalarının beziryağıyla, bileklerine sürdüğü lavanta kokusunu...

“Yemek yedin mi? Bir şeyler hazırlayacaktım...”

“Yemedim” diyerek yalan söylüyorum. “Ama izin ver de yemeği ben hazırlayayım. Tam da yemek pişirme havasındayım.”

Onun böyle bitkin düşmesi belki de benim suçum; belki onu çok koşturdum.

Gözlerini ovuşturuyor. “Harika olur.”

Peşimden mutfığa gelip tabureye oturuyor. Buzdolabında tavuk, tereyağı ve mantar buluyor, tavuk etini tavada kızartıyorum.

“Portre nasıl gidiyor?” İkimize birer bardak madensuyu dolduruyorum.

“Kadın bir ara uyuyakaldı.”

“Gerçekten mi? Çıplakken uyuya mı kaldı?”

“Şaşıracaksın ama, hayatları yoğun tempoda geçen New York’lular poz vermeyi oldukça rahatlatıcı bulurlar.”

Ete limon suyu ilave ederken Charlotte teyze eğilip kokuyu içine çekiyor. “Enfes... Annenden çok daha iyi bir aşçısın sen.”

Bir an duraklayıp kesme tahtasını çalkalıyorum.

Hislerimi gizlemeye o kadar alıştım ki, yüzüme gülümseme yerleştirip Charlotte teyzeyle sohbet etmek hiç de zor değil benim için. Ancak her yer, her zaman olduğu gibi geçmişi hatırlamama neden olan şeylerle dolu. Sosa döktüğüm beyaz şarap, buzdolabının sebze bölmesindeki mantarları alabilmem için kenara ittiğim marul... Teyzemle havadan sudan konuşuyor, çırpıtığı ayaklarını gizleyip suyun üstüne yüzen kuğu misali, aklıma üşüşen düşüncelerin üstünde süzülüyorum.

“Annem kasırga gibiydi” derken, gülümsemeyi bile başarıyorum. “Mutfaktaki lavabonun her zaman tencere ve tavalarla dolup taşıdığını, tezgâhın zeytinyağı ve ekmek kırıntılarıyla kaplı olduğunu hatırlıyor musun? Ya yerler? Çoraplarımın altı yapış yapış olurdu. Mutfğa girdiğinde, etrafı derleyip toplaması gerektiği düşüncesini bir türlü kabul etmezdi.” Tezgâhın üstünde duran seramik kâseye uzanıp içinden tatlı soğan alıyorum. “Ama yemekleri harikaydı.”

Annem iyi günlerinde özenle üç öğün yemek hazırlardı. Kitap raflarımızı Julia Child, Marcella Hazan ve Pierre Franey’nin yıpranmış ciltleri süslerdi; benim Judy Blume kitaplarını yalayıp yutmama benzer şekilde, annemin sık sık o kitapları okuduğuna tanıklık ederdim.

Charlotte teyze, “Sıradan bir salı akşamı ev yapımı et fondü ve limonlu turta yiyen beşinci sınıf öğrencisi bir tek sen vardın herhalde” diyor.

Dışı kızaran tavuk etini çeviriyorum, pişmemiş tarafı sıcak tavada cızırdamaya başlıyor. O an annem gözümün önüne geliyor; fırından yayılan sıcaklık yüzünden saçlarının dağıldığını, ocağa tencereleri koyar, sarmısağı doğrarken yüksek sesle şarkı söylediğini hatırlıyorum. Beni görünce, “Haydi Vanessa!” derdi. Beni olduğum yerde döndürür, sonra avucuna bir miktar tuz döküp tencerenin içine atardı. “Tarife asla harfi harfine sadık kalma” derdi hep. “Kendinden de bir şeyler kat.”

O akşamların ardından, enerjisinin bitmesiyle birlikte, annemin çöküşünün başlayacağını bilirdim. Ama annemin özgür ruh halinin, süzgeçten geçmemiş delice neşe patlamalarının, çocukken beni çok korkutmuş olsa da, ihtişamlı bir tarafı vardı.

Charlotte teyze, “Annen bambaşka bir kadındı” diyor. Dirseklerini mutfak tezgâhının mavi karosunun üstüne koyup çenesini eline dayıyor.

“Öyleydi.” Evlendiğimde annem hayatta olduğu için mutluyum; bir bakıma sonumun böyle olduğunu görmediği için de müteşekkirim.

“Sen de onun gibi yemek yapmayı seviyor musun?” Charlotte teyze dikkatle izliyor beni; hatta inceliyor bile diyebilirim. “Ona o kadar çok benziyorsun ki; sesin de onu andırıyor, bazen diğer odada oturan kişi oymuş gibi hissediyorum.”

Teyzemin aklında, dile getirmediği bir başka soru var mı, diye merak ediyorum. Annemin nöbetleri otuzlu yaşlarına geldiğinde iyice şiddetlenmişti; yani aşağı yukarı, şimdi benim olduğum yaşta...

Evliyken Charlotte teyzeyle iletişimim kopmuştu ve bu tamamen benim suçumdu. O günlerde annemden de daha kötü durumdaydım ve Charlotte teyzenin hemen yanımda bitip bana yardım edemeyeceğini biliyordum, onun yardımından faydalanabileceğim noktayı çoktan geçmiştim çünkü. Richard’la evlendiğimde umut dolu, neşeli genç bir kadındım; şimdi o kadını ben bile tanıyamıyorum.

Hillary, *Tam anlamıyla çökmüş*, demişti. Haklıydı da.

Annem de nöbetleri esnasında takıntılı düşüncelerden mustarip miydi, diye merak ediyorum. Yatağına yatırıldığında, zihninin hep boş –uyuşmuş– olduğunu tasavvur ederdim oysa; ama bunu asla öğrenemeyeceğim.

Bu konuyu düşünmek yerine, daha basit bir soruya cevap vermeyi tercih ediyorum: “Yemek yapmak zoruma gitmiyor.”

Bıçağım soğanın üstüne iner ve onu temiz bir şekilde doğrarken, *nefret ediyorum aslında*, diye geçiriyorum içimden.

Richard'la evliliğimizin ilk günlerinde mutfakta yol yordam hiç bilmiyordum. Bekârlık günlerim, eve Çin yemeği sipariş etmek, tartı bana hor davranmadığı sürece mikro dalga fırında Lean Cuisine yemeklerini ısıtmakla geçmişti. Bazı akşamlar akşam yemeğini tamamen es geçer, hatır hutur kraker ve peynir yiyip şarap içerdim.

Richard'la evlendiğimizde, hafta içi akşamları ona yemek pişireceğim konusunda söze dökülmemiş bir anlaşmamız vardı. İşten ayrılmıştım, o yüzden gayet anlaşılabilir bir şeydi bu. Dönüşümlü olarak tavuk, dana, kuzu etiyle balık pişiriyordum. Öyle havalı yemekler değildi yaptıklarım; basit, protein, karbonhidrat ve sebze yemekleriydi, ama Richard gösterdiğim çabayı takdir ediyordu.

Dr. Hoffman'a muayeneye gittiğimiz gün –Richard'ın, üniversitede hamile kaldığımı öğrendiği gün– ona ilk kez özel bir şey pişirme girişiminde bulunmuştum.

Aramızdaki gerginliği azaltmak istiyor ve Richard'ın Hint yemeklerini sevdiğini biliyordum. Böylece Dr. Hoffman'ın muayenehanesinden ayrıldıktan sonra fazla karmaşık görünmeyen bir kuzu vindaloo⁹ tarifi arayıp buldum.

Bazı detayların insanın aklında kalması ne ilginç; ahşveriş arabasının tekerleklerinin ayar gerektirdiği, arabamn, yeni bir reyona girmek için yana döndürdüğüm her defasında gıcırdadığı gibi, mesela. Kimyon ve kişniş almak üzere markette gezinirken, başka bir adamdan hamile kaldığımı öğrendiğinde Richard'ın yüzünün aldığı hali unutmaya çalışıyordum.

Richard'ı, onu sevdiğimi söylemek için aramıştım, ama telefonumu açmamıştı. Yaşadığı hayal kırıklığı –daha da kötüsü, gerçekleri görmüş olması– beni her şeyden daha çok üzmişti. Richard bağırıp çağırmamıştı bana. Öfkelendiğinde,

9. Vindaloo: Kırmızı biberli, körili bir Hint yemeği. (ç.n.)

duygularını kontrol altına alana dek sessizleşir, içine kapandı. Genelde çok da uzun sürmezdi bu durum; ama bu kez fazla ileri gittiğimden endişeleniyordum.

Sessiz sokaklarda araba kullandığımı hatırlıyorum; Richard'a oturduğumuz evi satan müteahhidin yaptığı, sömürge dönemi tarzındaki diğer evlerin bulunduğu sokaktan, Richard'ın bana aldığı Mercedes sedanla, arabanın kedi mırıltısını andıran sesi eşliğinde geçmiştım. Ara sıra ufak bir çocukla ilgilenen bir dadı görüyordum mahallede, ama civarda tek bir arkadaşım bile yoktu hâlâ.

Yemeği yapmaya başladığımda umutluydum. Kuzu etini iri parçalar halinde kesmiş, tarifi dikkatle uygulamıştım. Gün sonlarında her zaman olduğu gibi, oturma odamızın büyük pencerelerinden içeriye güneş ışığının dolduğunu hatırlıyorum. iPod'umu alıp ekrandaki listeyi kaydırıp Beatles'ı bulmuş, "Back in the U.S.S.R"ı dinlemiştim. Beatles her zaman iyi gelirdi bana; onları dinlemek mutlu ederdi beni, annemin bir, iki gün süren ve Charlotte teyzenin yardımının gerekmediği türden, nispeten hafif nöbetler geçirdiği zamanlarda, babam beni dondurma yemeye ya da film izlemeye götürürken, eski sedan arabamızda bangır bangır John, Paul, George ve Ringo dinlerdi çünkü.

O akşam Richard'a en sevdiği yemeği yaptıktan sonra yatakta birbirimize sarılıp o konuyu konuşacağımızı hayal etmiştim hep. Ona her şeyi anlatmayacak, sadece birkaç detayı itiraf edecektim. Anlattıklarım birbirimize daha da yaklaşmamızı sağlayacaktı belki. Ona ne kadar üzgün olduğumu, geçmişte olanları bir kalemde silip her şeye yeniden başlamayı ne kadar çok arzuladığımı söyleyecektim.

İşte aklımda bu düşünceler, Wüsthof bıçakları, Calphalon tencere ve tavalarıyla dolu büyük ve modern mutfağında yeni kocama yemek pişiriyordum. Mutluydum sanırım, ama şimdi hafızam bana oyun mu oynuyor, bana yaşamadığım bir

şeyi gerçekten yaşamışım gibi hissettirecek yanılsama hediyesini mi veriyor, diye merak ediyorum. Hepimizin yaptığı bir şey bu; yanılsamaları hatıralarımızın üstüne sermek... Onlar, geçmişe bakarken kullandığımız süzgeçler.

Yemek tarifini bire bir uygulamaya çalışmış, ama ne olduğunu hiç bilmediğimden, çemen otu almayı ihmal etmiştim. Sıra yemeye dereotu ilave etmeye geldiğinde, alışveriş sepetine koyduğuma emin olsam da, bir türlü bulamamıştım. İnşa etmeye çalıştığım iç huzuru un ufak olmaya başlamıştı. Elimin altında her türlü olanağa rağmen bir yemeği bile doğru dürüst yapamıyordum.

Hindistancevizi sütünü koymak için buzdolabının kapısını açtığımda yarım şişe beyaz şarap görmüş, bir an duraksayıp gözümü şişeye dikmişim.

Richard'la içkiyi bırakmam konusunda anlaşmıştık, ama bir iki yudumdan bir şey olmazdı. Yarım bardak şarap koydum kendime. Şarabın dilimde bıraktığı o gevrek, mineral tadın ne kadar güzel olduğunu unutmuştum.

Yemek odasındaki büyük meşe dolaptan, ütülü mavi yemek altıklarıyla, onlarla uyumlu peçeteleri getirdim. Hillary ve George'un düğün hediyesi olarak verdikleri hoş porselemleri çıkarıp masayı kurdum. Evliliğimizin ilk günlerinde, usulüne uygun masa nasıl kurulur öğrenmek için görgü kurallarıyla ilgili internet sitelerine danışmak zorunda kalmıştım. Annem güzel yemek yapmasına rağmen ortamla hiç ilgilenmezdi; bütün tabakların kirli olduğu zamanlarda, kâğıt tabaklarda yedik yemeğimizi.

Masanın ortasına şamdanı koydum, klasik müzik açıp Richard'ın en sevdiği bestecilerden biri olan Wagner'i seçtim. Sonra şarap kadehi yanımda kanepeye oturdum. O zamana dek evimize birçok mobilya almış ve dekore etmiştik; oturma odasında kanepeler, duvarlarda, aralarında Charlotte teyzenin küçüklüğümde yaptığı portrem de olmak üzere,

çeşitli tablolar ve sanat eserleri, şöminenin önünde canlı mavimsi ve kırmızı renklerde oryantal bir halı vardı, ama odalar hâlâ karakterden biraz yoksunmuş gibi geliyordu bana. Yemek odasına yüksek arkalıklı bir iskemle, halıların üstünde serpiştirilmiş birkaç yumuşak yastık farklı bir hava verebilirdi. Parmaklarımla şarap kadehinin üstünde tempo tutup zil sesine benzer sesler çıkardığımı fark edince elimi geri çektim.

Richard eve genelde sekiz buçuk civarlarında gelirdi, ama o akşam kapı kilidini açar ve evrak çantasını yere bırakırken çıkan sesi duyduğumda saat dokuzu bulmuştu.

“Sevgilim” diye seslendim. Cevap alamadım. “Tatlım?”

“Bir saniye izin ver.”

Ayak seslerini duydum; merdivenleri çıkıyordu. Arkasından mı gitsem, yoksa kanepede mi beklesem, bilemedim. Aşağıya indiğini duyduğumda gözüm şarap kadehine ilişti. Lavaboya koştum, o görmeden kadehi ıslak haliyle dolaşa koydum.

Richard’ın ruh halini anlamak mümkün değildi. Bana kızgın da olabilirdi, işte zor bir gün geçirmiş de... Richard bütün hafta boyunca gergin gibiydi; zor bir müşteriyle ilgilendiğini biliyordum. Yemek yerken onunla sohbet etmeye çalıştım; kaygısız ses tonum, altındaki endişeli halimi maskeliyordu.

“Güzel olmuş.”

“Hatırlıyorum; bir zamanlar bana kuzu vindaloo’nun en sevdiğin yemek olduğunu söylemiştin.”

“Öyle mi?” Richard başını eğip bir çatal dolusu pilavı ağzına attı.

Aklım karışmıştı. Richard böyle bir şey söylememiş miydi yoksa?

“Özür dilerim; benim... şeyimle ilgili olarak sana daha önceden...” Sesim gittikçe duyulmaz oldu. O kelime bir türlü çıkmak bilmedi ağzımdan.

Richard başını salladı. “O olayı unuttum bile” dedi, alçak bir sesle.

Kendimi soracağı sorulara hazırlamıştım; bu sözleri neredeyse hayal kırıklığı yarattı bende. Hayatımın o bölümünü gerçekten de onunla paylaşmak istemiştım belki de.

Söyleyebildiğim tek şey, “Peki” oldu.

Masayı toplarken tabağının yarısının dolu olduğunu fark ettim. Etrafı temizlediğimde Richard çoktan uykuya dalmıştı bile. Kıvrılıp yanına yattım, sonunda ben de uykuya esir düşene dek düzenli nefeslerini dinledim.

Ertesi sabah Richard işe gitmek üzere erken kalktı. Günün ortasına doğru, kuaförde saçımı boyatırken telefonum vızıldadı; semtimizdeki Fransız aşçılık okulundan bir e-posta gelmişti.

E-postada, *Ma cherie. Je t’aime.*¹⁰ Richard, yazıyordu. Postanın ekini açtığımda on derslik aşçılık kursuna ait bir hediye çeki olduğunu gördüm.

“Tatlım?” Charlotte teyzenin sesi endişeli geldi kulağıma.

Gözlerimi kurularyp kesme tahtasını işaret ettim. “Soğan yüzünden” dedim. Teyzem bana inandı mı, bilmiyorum.

Akşam yemeğinden sonra Charlotte teyze erken yatarken, ben mutfakı temizledim. Sonra odama gidip eski binanın seslerine kulak verdim; buzdolabının ani uğultusuna, aşağı kat- ta çarpılan kapının sesine... Normal günlük ritmimi bastır- mak adına yaptıklarım- dan sonra gün içinde normalden fazla uyumaya başlamıştım ve şimdi başımı yastığa koyduğum- da uyumak öyle kolay olmuyordu.

Aklım son dinlediğim podcast’in konusu, takıntıdaydı.

Kayıtta konuşmacı, “Genlerimiz kaderimiz değildir” diyor- du ısrarla. Diğer yandan, bağımlılığın kalıtımsal olduğunu da kabul ediyordu.

10. Sevgilim, seni seviyorum. (ç.n.)

Annemin çöküşüyle bağlantılı olarak, arkasında nasıl izler bıraktığını düşündüm.

Annemin sıkıntılı olduğu zamanlarda tırnaklarını nasıl avucuna batırdığını düşündüm.

Ve her zaman olduğu gibi, o kadını düşündüm.

Aklımda bir plan şekillenmeye başlıyordu. O plan belki de her zaman oradaydı da, onu yakalamam, uygulama safhasına geçebilmem için yeterince güçlenmemi beklemişti.

Onu bir kez daha, yoluna çıkan köpeğin başını okşamak için eğilirken görüyorum. Onu barda –*bizim* barımızda– biçimli bacağını diğer bacağının üstüne atar ve Richard’a doğru eğilirken görüyorum. Ve Richard’la hâlâ evli olduğumuz günlerde, öğle yemeği yemek için sürpriz bir ziyarette bulunmak üzere bürosuna gittiğim gün görüyorum. Kırmızıya çalan renkte bir elbise vardı üstünde, Richard kapıdan önce onun çıkması için yana çekilirken, eli hafifçe onun belindeydi. O hareketiyle, *Bu kadın benim*, diyordu adeta.

Richard eskiden bana da böyle dokunurdu. Parmaklarının verdiği, o ne yaptığımı bilen, seksi hisse bayıldığımı söylemiştim ona.

Ayağa kalkıyor, karanlıkta sessizce hareket ederek, giysi dolabımın en alt çekmecesinde duran tek kullanımlık telefonu ve dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

Richard bir kez daha evlenemez.

Hazırlık yapmaya başlıyorum. O kadını bir dahaki görüşümde hazır olacağım.

Nellie karanlıkta uzanmış, şehrin, açık penceresinin parmaklıklarından içeriye sürüklenen sesine kulak veriyordu. Bir korna sesi, bağıra çağıra Y.M.C.A. şarkısını söyleyen birini, uzaklarda öten bir araba alarmı duydu.

Banliyö ona çok sessiz gelecekti.

Sam birkaç saat önce gitmişti, ama Nellie evde kalmaya karar vermişti. Richard ararsa, evde olmak istiyordu. Son yirmi dört saatte yaşanan kargaşa, duygusal olarak da yıpranmasına neden olmuştu.

Bilgi Merdiveni'nden eve döndüğünde, Sam'le birlikte Çin restoranından sipariş ettikleri kaburga, domuz etli mantı, tatlı-ve-ekşi tavuk ve Nellie'nin düğün diyetinin bir göstergesi olarak, kahverengi pirinçten pilavın gelmesini beklerlerken, yüzlerine kobalt mavisi maskeler yapmışlardı.

Sam Nellie'nin yanaklarındaki bulamacı eşit olarak yarkarken, "Mavi Adamlar Grubu'na katılmak için başvurup, reddedilmiş gibi bir halin var" demişti.

"Sen de Seksi Şirine'ye dönmüşsün."

Sabah yaşanan gerilim ve okuldaki esrarengiz olaydan sonra, Sam'le karşılıklı kahkaha atmak çok iyi gelmişti Nellie'ye.

Nellie lavabonun yanındaki, acı sos, hardal ve birbirleriyle uyumsuz kâğıt peçetelerin de olduğu, tıka basa dolu çekmecedan plastik çatalları almıştı. "Bu akşam gümüşleri kul-

lanıyorum” diye espri yapmıştı. Sonra bunun, muhtemelen, düğünden önce birlikte yedikleri son akşam yemeği olduğu dank etti kafasına.

Sipariş ettikleri yemek gelince yüzlerindeki maskeyi temizlediler. Sam aynada cildini incelerken, “On papel boşa gitti” dedi. Sonra kanepeye devrilip iştahla yediler yemeklerini; bu arada, Nellie’nin aklında olanlar dışında, hemen her konuda sohbet ettiler.

Sam, “Geçen yıl Staub’lar mezuniyetten sonra Barbara’ya bir Coach çanta hediye etmişlerdi” dedi. “Bana da öyle hoş bir şey düşer mi, ne dersin?”

“Umarım.” Richard geçen hafta Nellie’ye, okula giderken kullandığı çantasında mürekkep lekesi olduğunu fark ederek yeni bir Valentino çanta almıştı. Çanta orijinal ambalajının içinde yatağının altında duruyordu hâlâ; Nellie, çocukların parmak boyası lekesinin o çantaya bulaşması riskini göze alamazdı. Valentino’dan Sam’e söz etmemişti.

Sam Nellie’nin AG marka kot pantolonuna sığmaya çalışırken, “Benimle gelmek istemediğine emin misin?” diye sordu.

“Hâlâ akşamdan kalmayım.”

Nellie Sam’in evde kalmasını istemiş, film izleriz diye düşünmüştü, ama onun diğer arkadaşlarına da zaman ayırması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa kendisi bir hafta sonra taşınmış olacaktı.

Nellie’nin aklından annesini aramak geçmişti, ama ne zaman konuşsalar Nellie’nin sinirleri tepesine fırlıyordu. Annesi Richard’la sadece bir kez bir araya gelmiş ve hemen aralarındaki yaş farkına odaklanmıştı. “O adam kurtlarını dökmüş, istediği gibi gezmiş tozmuş ve *yaşamış*” dedi Nellie’ye. “Yuva kurmadan önce sen de aynı şeyi yapmak istemez misin?” Nellie Richard’la birlikte gezmek ve *yaşamak* istediğini söyleyince, annesi omuz silkmişti. “Peki, öyle olsun” dese de, pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

Şimdi saat gece yarısını geçmişti ama Sam hâlâ dışarıdaydı; belki yeni erkek arkadaşıyla birlikteydi, belki de eskisiyle...

Nellie çok yorgun olmasına, papatya çayı içmek ve en sevdiği meditasyon müziğini dinlemek gibi bazı alışkanlıklarına sadık kalmasına rağmen, kulağı, Sam'in kilitte dönecek olan anahtarının gıcirtısındaıydı. İnsan uykuya en çok geceleri ihtiyaç duyuyor, ama uyku en çok da bu zamanlarda bulunmaz oluyordu.

Bir süre sonra düşüncelerinin Richard'ın eski karısına kaydığını fark etti. Yakınlarda yüz maskesi satın almak için Duane Reade'de sıra beklerken, cep telefonuıla konuşan ve akşam yemeğı için biriıle buluşma planları yapan bir kadının konuşmasına kulak misafiri olmuştı. Kadın minyondı, sağlıklı bir vücudu vardı; muhtemelen yoga yapıyor, konuşurken neşeli, hayat dolu kahkahalar atıyordu. Richard'ın hoşlandığı bir tip olabilir miydi?

Nellie'nin cep telefonu komodinin üstünde, kolayca erişebileceğı bir yerde duruyordu. Gözü sürekli telefondaıydı ve huzursuz olmasına yol açan o sessiz aramalardan gelebileceğı ihtimaline karşı kendisini hazırlıyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, telefonun sessizliğı daha da tekinsiz bir hal almaya başladı; onunla alay ediyordu sanki. Nellie sonunda kalkıp dolaba yürüdü. Çocukluğundan kalma oyuncak köpeğı Moogie yan yatmış halde dolabın üstünde duruyordu; kahverengi-beıaz kısa tüyleri yıpranmış olsa da hâlâ yumuşacıktı. Nellie aptalca olduğunu bilse de oyuncacı yanına alıp yatağı döndü.

Bir ara uyuklamayı başardı, ama sabah saat altıda, apartmanının hemen dışındaki matkabın patlamayı andıran gürültüsüıle uyandı. Yalpalayarak yataktan kalkıp pencereyi kapattı, ama gürültü ısrarla odaya dolmaya devam etti.

Nellie'nin alt kat komşusu, "Kapatın şu kahrolası şeyi!" diye bağıırken, sesi radyatörden odaya kadar taşıındı.

Nellie yastığı başına çekse de fayda etmedi.

Duşa girdi ve uzunca bir süre kaldı orada; boynundaki ağrıyla azaltmak için başını sağa sola oynattı, sonra bornozunu giyip mezuniyet töreni için çok uygun olduğunu düşündüğü, küçük sarı çiçekli elbisesini bulmak amacıyla dolabının altını üstüne getirdi. Bir süre sonra o elbisenin beş altı parça eşyasıyla birlikte kuru temizlemecide olduğunu hatırladı.

O giysileri temizleyiciden almak, spor salonunda müzik eşliğinde bisiklete binip pedal çevirme programının arkasına yazdığı, *Kitapları Richard'ın deposuna kaldır, Bikini al ve Postaneye gidip posta adresini değiştir*, maddeleriyle birlikte yapılacak işler listesinde yer alıyordu. Bu ay spor salonuna gitmeyi de ihmal etmişti ya...

Telefonu saat tam yedide çaldı.

“Deodorant reklamına kabul edildim! Terleyen Kızlardan Üçüncüsü olacağım!”

“Josie, sen misin?”

“Özür dilerim, özür dilerim. Seni bu kadar erken aramak istememiştim, ama diğer herkese tek tek sordum. Vardiyamın ilk yarısını Margot üstlenecek; ikinci yarısı için de birine ihtiyacım var.”

“Aa, ben...”

“Repliğim de var! Bu reklamdan sonra SAG¹¹ kartımı da alabilirim!”

Nellie'nin hayır demek için bin tane nedeni vardı. Mezuniyet töreni birden önce sona ermezdi. Eşyalarını toplaması gerekiyordu, hâlâ bitmemişti o iş. Ve akşama Richard ve Maureen'le yemek yiyecekti.

Diğer yandan Josie çok iyi bir arkadaşıydı; kız SAG kartını almak için iki yıldır çabalıyordu.

“Tamam, anlaşıldı. Haydi, sen işine bak; git ve kır şu şeytanın bacağı! Terli şeytanın yani...”

Josie güldü. “Seni seviyorum!” diye bağırdı.

11. SAG: Screen Actors Guild: Sahne Sanatçıları Derneği. (ç.n.)

Nellie şakaklarını ovuşturdu. Hafif bir baş ağrısı başlamıştı.

Dizüstü bilgisayarını açıp konu başlığı *YAPILACAK İŞLER!!!* olan bir e-posta yazdı kendine: *Kuru temizlemeciye git, kitapları kolilere kaldır, saat 2'de Gibson'da ol, saat 7'de Maurren'le buluş...*

Bilgisayardan gelen çınlama sesi, bekleyen mesajların olduğunu haber veriyordu. Nellie posta kutusunu açtı. Mesajlardan birinde Linda, mezuniyet hazırlıkları için öğretmenlere, o sabah okula erken gelmelerini hatırlatıyordu. Bir başka posta, kız öğrenci birliğinden, hâlâ Florida'da yaşayan eski bir arkadaşından gelen nişan tebrikiydi. Nellie bir an durakladı, sonra cevaplamadan sildi mesajı. Bir diğer postada teyzesi Nellie'ye, düğünle ilgili son dakikada herhangi bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Her ay hayır işleri için vadesiz hesabından otomatik olarak tahsil edilen bağışla ilgili bir tebligat postası da vardı. Ve düğün fotoğrafçısından gelen bir posta: *Paranızı iade etmemi mi istersiniz, yoksa başka bir tarih belirleyelim mi?*

Nellie'nin kaşları çatıldı; hiçbir anlam veremedi okuduklarına. Cep telefonuna uzanıp mesajın altındaki numarayı tuşladı.

Fotoğrafçı üçüncü çalışta açtı telefonu; sesi uykulu geliyordu.

Nellie e-postayla ilgili aradığını söyleyince, "Bir saniye" dedi adam. "Büroma geçeyim."

Nellie önce ayak sesleri, ardında da karıştırılan kâğıtların sesini duydu.

"Evet. Mesaj burada işte... Geçen hafta bizi arayıp düğünün ertelendiğini söylemişler."

"Ne?" Nellie şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış halde küçük yatak odasını arşınlamaya başladı, her birkaç adımda bir gelinliğinin önünden geçiyordu. "Kim aramış?"

“Yardımcım aldı mesajı. Bana sizin aradığınızı söylemişti.”

Nellie, “Ben kimseyi aramadım! Düğün tarihini filan da değiştirmedik!” diyerek durumu protesto ederken, yatağa bıraktı kendini.

“Özür dilerim, ama yardımcım iki senedir benimle ve daha önce hiç böyle bir şey olmadı.”

Richard’la yakın çevrelerinin katılacağı, ufak çaplı bir tören arzulamışlardı. Richard, “Töreni New York’ta yaparsak, bütün meslektaşlarımı davet etmek zorunda kalırım” demiş ve Florida’da, Nellie’nin annesinin evine çok da uzak olmayan bir yerde, okyanusu gören, etrafı palmye ağaçları, kırmızı ve turuncu amber çiçekleriyle çevrili beyaz kolonlu binasıyla harikulade bir tatil köyü bulmuştu. Törene katılacak misafirlerin oda, yemek ve içki masrafları da dahil her şeyi Richard karşılıyordu. Sam, Josie ve Marnie’nin uçak biletlerinin parasını bile o ödemişti.

Fotoğrafçının web sitesine bakarlarken, Richard muhabirlere has tarzını çok beğendiğini söyleyerek, “Birçok fotoğrafçı fotoğraf çekerken insanlardan poz vermesini istiyor; bu adamsa duyguyu yakalamanın peşinde” demişti.

Nellie haftalardır para biriktiriyordu; fotoğrafları Richard’a düğün hediyesi olarak vermeyi planlamıştı.

“Bakın...” Sesinin tonu, ağlamaklı olduğu zamanlardaki gibi inişli çıkışlıydı. Belki tatil köyünün kendi fotoğrafçısı vardı, ama istedikleri şey bu değildi ki. “Bakın zorluk çıkarmak niyetinde değilim, ama bu hata belli ki sizden kaynaklanıyor.”

“Şu anda gelen mesaja bakıyorum. Durun bir dakika, bir şeyi kontrol etmek istiyorum. Töreniniz saat kaçtaydı?”

“Dörtte. Törenden önce de çektireceğimiz fotoğraflar da olacak tabii.”

“Saat üçte başka bir çekim için söz verdim, ama bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Üçteki randevum nişan portresi çekimi; o yüzden bir iki saat gecikmeye bir şey demezler sanırım.”

Nellie, “Teşekkür ederim” diyerek rahat bir nefes aldı.

“Bakın durumunuzu çok iyi anlıyorum; bu sizin düğünü-
nüz. Her şey kusursuz olmalı.”

Nellie telefonu kapatırken elleri titriyordu. Yardımcısı bir hata yapmış, fotoğrafçı da onu korumaya çalışmıştı, muhtemelen; kız düğün törenini başka bir çiftin töreniyle karıştırmış olmalıydı. Diğer yandan, fotoğrafçı o postayı göndermeseydi, düğün sonrası herhalde ellerinde, annesinin ucuz kamerasının çekeceği bulanık görüntülerden başka şey olmayacaktı.

Fotoğrafçı bir noktada haklıydı ama; her şey kusursuz *olmalıydı*.

Her şey kusursuz *olacaktı*. Ama bir şey eksikti... Nellie elbise dolabının üst çekmecesini açıp içinden saten küçük bir kese çıkardı. Kesede, üzerinde bir ismin baş harfleri işlenmiş, açık mavi renkte bir mendil vardı. Mendil babasının; babası kilise koridorunda onunla birlikte yürüyemeyeceği için, Nellie mendili elindeki bukete sarmayı planlamıştı. Bu sembolik yolculuk esnasında babasını yanında hissetmek istiyordu.

Babası metanetli bir adamdı. Nellie’ye, kolon kanseri teşhisi konulduğunu anlatırken bile ağlamamıştı. Ancak Nellie liseden mezun olduğunda, babasının gözlerinin yaşardığını görmüştü; “Kaçıracağım onca şeyi düşünüyorum da...” demişti babası. Sonra Nellie’yi alnından öpmüş, babasının gözlerindeki o pus, güneşin çıkmasıyla birlikte buharlaşan sis misali yok olmuştu. Altı ay sonra da kendisi...

Nellie parmaklarının arasına doladığı yumuşacık mendilin kırıklıklarını düzeltti. Babasının Richard’la tanışmasını o kadar çok arzu ederdi ki. Babası hayatta olsa, Richard’ı onaylardı; bundan emindi. “İyi bir seçim yapmışsın” derdi, “İyi yapmışsın.”

Mendili yanağına götürdü, sonra keseye koydu.

Ocağın saatine baktı. Kuru temizlemeci saat sekizde açılıyordu, mezuniyet töreniyse dokuzda başlayacaktı. Şu anda

evden çıkması durumunda, çiçekli elbisesini alıp üzerini de-
ğiştirecek ve okula tören hazırlıkları öncesi yetişebilecekti.

Nellie bara yaslanmış, Chris'in, yaş günü kutlaması için gelmiş bir grup avukatın oturduğu 31 numaralı masanın si-
pariş ettiği martinileri hazırlamasını bekliyor, bu arada bile-
ğindeki bilezikle oynayıp duruyordu. Kalın ve parlak boncuk-
ları kullanışsız bir düğümle birbirlerine tutturulmuş bu bile-
zik, Jonah'ın ona mezuniyet hediyesiydi.

Nellie'nin ilgilendiği masalar üçüncü kez dolup boşalmış,
saat nerdeyse altı olmuştu; restorandan ayrılmayı planladığı
saatti bu. Nellie Josie'nin vardiyasına baktığını Richard'a
söylememiştir ve Maureen'le olan randevusuna geç kalmayı
göze alamazdı.

Restorana ilk geldiğinde işler durgundu. Nellie saçları-
na ak düşmüş Ohio'lu bir çiftle sohbet etmiş, onlara lezzet-
li simit yiyebilecekleri bir yer önermiş ve Met'teki yeni açılan
sergiye gitmelerini tavsiye etmişti. Çift çantalarından torun-
larının fotoğraflarını çıkarıp, içlerinde en küçük olanın oku-
ma zorluğu çektiğinden söz ettiğinde, Nellie çocuğa bu konu-
da yardımı dokunabilecek bazı kitaplar önermiş ve kâğıt ka-
lem alıp kitapların adlarını yazmıştı.

Yaşlı kadın, "Sen bir harikasın" diyerek kâğıdı çantasına
koymuştu. Nellie o sırada kadının sol parmağındaki nikâh
yüzüğünü fark etmiş ve bundan on yıllar sonra, tanıdıkla-
rına kendi torunlarının fotoğraflarını göstermenin nasıl bir
his olacağını merak etmişti. Nikâh yüzüğü o zamana dek
parmağında ağırlık yapan yeni bir obje olmaktan çıkıp, vü-
cudunun bir parçası haline gelecek, cildine kök salmış ola-
caktı elbette.

Ancak vardiyasının sonlarına doğru restoran yirmi, otuz
kişilik gruplarla dolup taşmıştı.

Nellie, barda yanından geçen diğer bir garson Jim'e, "Benim masalarımın hesabını alabilir misin?" diye sordu.

"Kaç masan kaldı?"

"Dört. Yemek yemek niyetinde değiller, sadece oyalanıyorlar."

"Hay aksi; şu anda aşırı yoğunluğum var. Bana birkaç dakika verebilir misin?"

Nellie bir kez daha baktı saatine. Eve gidip duş almayı, sonra da siyah elbisesini giymeyi umuyordu. Gibson'dan çıktığında patates kızartması kokardı hep. Ama şimdi üstünü değiştirip mezuniyette giydiği çiçekli elbiseyi giymek zorunda kalacaktı.

Avukatların martinilerini tepsiye koymuş masaya doğru hareketlenmek üzereydi ki, omzuna bir kol dolandığını fark etti. Dönüp bakınca, muhtemelen, yirmi yaşını yeni bitirmiş, uzun boylu genç bir adamın yanında durduğunu gördü. Genç adamın yanında, önemli bir maç öncesi üzerlerinden enerji fışkıran sporcuları andıran birkaç arkadaşı vardı. Normalde erkek grupları en sevdiği müşteri tipiydi; kadınlardan farklı olarak ayrı hesap istemezler ve bol bahşiş bırakırlardı.

"Bizimle ilgilenmeni nasıl sağlayabiliriz?" Genç adamın üstünde Sigma Chi tişörtü vardı; Yunanca harfler Nellie'nin burnunun dibindeydi.

Nellie gözlerini kaçırıp, "Kusura bakma, ama birkaç dakika sonra vardiyam bitiyor" dedi. Eğilip çocuğun kolundan kurtuldu.

Nellie içkileri alıp hızla dönerken gençlerden birinin, "İlgisini çekemezsem, yatağa nasıl atacağım?" dediğini duydu.

O an elindeki içki tepsisinin dengesini kaybetti; içkilerin devrilmesiyle üstü başı cin ve zeytin özüyle sıırılsıklam oldu; kadehlerin yere düşüp parçalanmasıyla birlikte gençler onu alkışlamaya başladılar.

Nellie, "Kahretsin!" diye bağırp koluyla yüzünü sildi.

"Islak Tişört yarışması!" diye böğürdü, gençlerden biri.

Jim gençlere, "Sakin olun beyler" dedi. "Nellie, iyi misin? Ben de sana yardımcı olmaya geliyordum."

"İyiyim." Bir komi elinde paspasla kırılan bardakların başına gelirken, Nellie sırlıklam olmuş gömleğini göğsüne yapışmasın diye çekiştirip acele adımlarla arka büroya seğırtti. Spor çantasını alıp banyoya koştı. Giysilerini çıkarıp birkaç kâğıt havluyla elinden geldiğince üstünü başını temizledi. Sonra birkaç havlu daha alıp iyice ovdu cildini, ardından çantadan çiçekli elbisesini aldı. Elbise biraz kırışmıştı, ama temizdi en azından.

Aynadaki yansımasına baktı; kızarmış yanakları ya da dağılmış saçları değildi gördüğü şey.

Yirmi bir yaşındayken, dernek üyelerinin kaldığı binada, her şeyin değişmesinin ardından, sabah uyandığındaki haliydi aynadaki... O sabah ağlamaktan boğazı ağrıyor, pijamalarına ve yorgana rağmen tir tir titriyordu.

Banyodan çıktı; o serserilerden uzak durmaya gayret edecekti.

Gençler barın yanında daire olmuşlar, ellerinde bira şişeleri, gürültülü bir biçimde kahkahalar atıyorlardı.

İçlerinden biri, "Ayyy, niyetimiz seni kaçırmak değildi" dedi. "Öpüşüp barışalım mı?" Kollarını uzattı sonra. Muhtemelen etraftaki kadınları kesebilmek için, o da diğerleri gibi sırtını bara dayamıştı.

Nellie alev saçan gözlerle baktı ona; yüzüne içki fırlatmak geçti içinden. Neden olmasın, dedi kendi kendine. Kovulsa ne yazardı ki.

Ama bara yaklaştıkça genç adamın hemen arkasındaki bir şey dikkatini çekti. "Tabii" dedi, tatlı bir dille. "Dur da sana sarılayım."

Nellie spor çantasını barın üstüne bıraktı; sonra eğildi ve genç adamın vücudunu vücuduna bastırdığı andaki o hisse tahammül etmeye çalıştı.

Sonra eşyalarını toplayıp, “İyi eğlenceler gençler” dedi.

Dışarı çıkıp hemen bir taksi çağırdı. Arka koltuğa yerleşir yerleşmez, bardan spor çantasıyla birlikte, fark ettirmeden alıverdiği ince, deri ek defterini açtı. st kısmından kredi kartının ucunun göründüğü o ek defterini...

Taksi bir sokak sonra kırmızı ışıktaki durduğunda, camı açtı ve ek defterini kalabalık kavşaka doğru rastgele savurdu.

Eve dönüğümde Charlotte teyze, “Saks’ta mıydın?” diye soruyor. “Nedense bugün izin gününmüş gibi geldi bana... Neyse, FedEx’ten bir koli geldi. Odana bıraktım.”

“Gerçekten mi?” diyerek ilgilenmiş numarası yapıyor ve teyzemin sorusunu savuşturuyorum. Bugün işte değildim. “Ben bir şey sipariş etmemiştim ama...”

Charlotte teyze mutfakta taburenin üstüne çıkmış, dolapları düzenliyor. Düzenlediği kâse ve fincanları mutfak tezgâhının üstüne dizdikten sonra iniyor tabureden. “Koli Richard’dan gelmiş. Teslim alırken, iade adresinde onun adını gördüm.” Teyzem nasıl bir tepki göstereceğimin merakı içinde, gözünü bana dikmiş bakıyor.

Soğukkanlılığımı koruyorum. “Evden ayrılırken unuttuğum bazı şeyleri gönderdi, herhalde.” Teyzemin Richard ve nişanlanması hakkındaki hislerimi bilmesine imkân yok. Daha sonra, bana yardım etmek için daha fazla çaba göstermediğini düşünüp kendisini suçlamasını istemiyorum.

Siyah harfler ve dans eden yeşil yapraklı sebzelerle süslü beyaz kâğıt poşeti havaya kaldırıp, “Akşam yemeği için salata aldım” diyorum. Kendime, daha sık salata yeme sözü verdim. Chop’t eve oldukça yakın da. “Şunları buzdolabına koyup üstümü değiştireyim.” Koliyi bir an evvel açmaya can atıyorum.

Koli yatağımın üstünde duruyor. Hepsi de özenli biçimde büyük harflerle yazılmış harf ve rakamları görünce ellerim titremeye başlıyor. Richard eskiden, işe gitmeden önce neredeyse her sabah o elyazısıyla notlar bırakırdı bana: *Uyurken çok güzel görünüyorsun... Akşam seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum...*

Zamanla bıraktığı notların içeriği değişmeye başlamıştı. *Tatlım, bugün biraz spor yapmaya çalış. Kendini daha iyi hissedersin.* Evliliğimizin sonlarına doğru notların yerini e-postalar almaya başladı: *Biraz önce aradım, cevap vermedin. Uykuda mısın yine? Akşam bu konuyu konuşmamız gerek.*

Bandı makasla kesip geçmişimi gözler önüne serecek kolyi açıyorum.

Düğün albümümüz en üstte duruyor. Ağır, parlak yadigârı elime alıyorum. Altında, özenle katlanmış bazı giysilerimin olduğunu görüyorum. Evden ayrılırken yanıma, çoğunlukla kalın giysileri almıştım. Richard yaz mevsimine uygun kıyafetler göndermiş ve üstümde her zaman güzel duranları seçmiş.

Kolinin altında içi keçeyle kaplı siyah bir mücevher kutusu var. Kutuyu açınca içinde elmas bir gerdanlık olduğunu görüyorum. Bu, Richard'ın bana en şiddetli kavgalarımızdan birini ettiğimiz günün ertesinde verdiği ve o nedenle, daha önce bir kez bile takmayı istemediğim gerdanlık.

Evden ayrılırken geride bıraktığım her şey bunlardan ibaret değil, tabii. Richard geri kalan eşyaları, muhtemelen, bir hayır kurumuna bağışlamıştır.

Giysilere, kıyafetlere hiçbir zaman önem vermediğimi bilir. Benden almamı özellikle istediği şey bu albüm ve gerdanlık, biliyorum. Ama neden?

Kolide herhangi bir not yok.

Ama farkındayım; bu gönderdikleriyle bana bir mesaj veriyor.

Albümü açıp dantelli, uzun etekli elbisesiyle Richard'a gülümseyen genç kadına dikiyorum gözlerimi. Kendimi zor tanıyorum; farklı bir insanın fotoğrafına bakıyorum sanki.

Richard'ın yeni nişanlısı onun soyadını alacak mı, merak ediyorum. Thompson... Bu hâlâ benim de soyadım.

Papaz onları karı koca ilan ederken, kadını yüzünü Richard'a çevirirken görüyorum. Işıl ışıl parlıyor yüzü. Richard o an hatırayı bir kenara itmeden önce, kısa bir süreliğine de olsa beni düşünecek ve nasıl göründüğümü hatırlayacak mı? Yatakta birbirlerine sarılıp yatarlarken, benden söz ediyorlar mı acaba?

Albümü alıp fırlatıyorum. Tok bir sesle yere düşmeden önce duvarda iz bırakıyor. Bütün vücudum tir tir titriyor şimdi.

Charlotte teyze için rol yapıyorum şu anda. Ama maskem nasıl bir insana dönüştüğüm konusunda beni kamufle edemiyor artık.

Sokağın devamındaki içki dükkânı geliyor aklıma. Bir iki şişe içki alabilirim oradan. Biraz içmek, içimdeki öfkeyi bastırmama yardımcı olabilir.

Koliyi dolabıma tıktırıyorum. Ama şimdi de Richard'ın o kadının çenesini hafifçe kaldırıp elmas gerdanlığını boynuna taktığı, sonra da eğilip onu öptüğü geliyor gözümün önüne. Richard'ın dudaklarının ağzında, ellerinin onun ellerinin üstünde olduğu düşüncesine katlanamam.

Zamanım hızla tükeniyor.

O kadını görmeliyim. Bugün saatlerce apartmanının dışında bekledim, ama göremedim onu.

Korktu mu? diye merak ediyorum. *Neler olacağını hissetti mi yoksa?*

Son bir şişe şarap içmek için izin veriyorum kendime. Şarabı içecek ve bir kez daha planımın üstünden geçeceğim. Ancak daha önce bir şey yapmaya karar veriyorum ve mucizevi bir şekilde, o tek, basit eylem sayesinde beklenmedik bir fırsat geçiyor elime.

Maureen'i aramaya karar veriyorum. Ne de olsa o, onca yıldan sonra bile, Richard'a en yakın olan insan.

Bir süredir konuşmadık onunla. İlişkımız gayet iyi başlamış, ama kardeşiyle evliliğim sırasında bana karşı hisleri değişmiş, uzaklaşmıştı benden. Richard'm sırlarını onunla paylaştığına eminim; bana karşı temkinli bir tavır almasına şaşmamak gerek.

Ama başlarda Maureen'le bağımsız bir ilişki kurmaya çalışmıştım. İkimizin yakın olması Richard açısından önemli görünüyordu. O nedenle haftada bir iki kez arardım onu. Ama kısa bir süre sonra, konuşacak ortak fazla bir şeyimiz kalmadığını gördük. Maureen'in doktorluk payesi vardı ve her ilkbahar Boston Maratonu'nda koşuyordu. İçkiyle arası iyi değildi; özel günlerde, o da en fazla bir kadeh şampanya içer, sabah beşte kalkıp yetişkinliğinde öğrenmeye başladığı piyanoyu daha iyi çalmak için çalışırdı.

Düğünümünden kısa bir süre sonra Maureen ve Richard'a, Maureen'in doğum gününü kutlamak için her yıl gittikleri kayak gezisinde eşlik ettim. Onlar zorlu pistlerden kolaylıkla kayarken, ben onlara ayak bağı oluyordum. Sonunda öğle saatlerinde kaymayı bırakmış, şöminenin karşısında kıvrılarak, onlar beni akşam yemeğine götürmek üzere yüzleri al al olmuş, neşe içinde dönene dek, sıcak içkimi yudumlayarak zaman geçirmeye başlamıştım. O ilk geziden sonra beni hep davet etseler de, bir daha hiç gitmedim kayağa; onların Aspen, Vail veya bir hafta süren İsviçre gezilerinde evde kalmayı tercih ettim.

Şimdi Maureen'in numarasını tuşluyorum.

Üçüncü çalışta cevap veriyor: "Bir saniye lütfen." Sonra boğuk bir sesle, "Doksan ikinci sokak-Lexington lütfen" dediğini duyuyorum.

Demek Maureen şehirde; yazları Columbia Üniversitesi'ne ders vermeye gelir buraya.

“Vanessa? Nasılsın?” Ölçülü bir ses tonu var. Doğal.

“İyiym” diye yalan söylüyorum. “Sen nasılsın?”

“Her şey yolunda...”

Dinlediğim podcast’lerden birinde psikolojik bir deneyden söz ediliyordu. Araştırmacı ekrana farklı yüzler yansıtıyor ve öğrencilerden, kısa süre içinde, gördükleri yüzlerin hangi duyguları yansıttıklarını tanımlamalarını istiyordu. Çok çarpıcı bir deneydi bu. Öğrencilerin neredeyse hepsi, bir saniye-den daha kısa zamanda, hemen göze çarpmayan ve güç algılanan iğrenme ve korku, şaşkınlık ve neşe gibi farklı duyguları doğru biçimde ayırt edebilmişlerdi. Ama ben yüz ifadesi kadar seslerin de birçok duyguyu yansıttığını, beynimizin ses tonundaki en ufak farklılığın anlamını çözüp kategorize ettiğini düşünmüşümdür.

Maureen benimle hiçbir şekilde ilişkisi olsun istemiyor. Konuşmayı fazla uzatmayacak.

“Ben, merak ediyordum da... acaba yarın birlikte öğle yemeği yiyebilir miyiz? Kahve de içebiliriz, istersen.”

Maureen sesli bir şekilde nefesini veriyor. “Bu aralar biraz yoğunum.”

“Ben sana gelebilirim. Merak ettim... düğünü yani. Acaba Richard...”

“Vanessa, Richard hayatına devam ediyor. Senin de aynı şeyi yapman gerekir.”

Tekrar deniyorum şansımı. “Ben sadece...”

“Lütfen; yeter. Richard bana sürekli aradığından söz ediyordu... Bak; ilişkinizin bitmesinden dolayı üzgünsün, biliyorum, ama o benim kardeşim.”

“O kadınla tanıştın mı?” diye soruveriyorum, aniden. “Richard onunla evlenemez. O kadını sevmiyor, Richard... bunu yapamaz...”

“Evet, biraz ani bir gelişme oldu, ben de böyle düşünüyorum.” Maureen nazik bir ses tonuyla konuşuyor. “Onu başka

bir kadınla görmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Onun, senin dışında başka bir kadınla olduğunu düşünmenin de... Ama Richard için hayat devam ediyor.”

Ve sonra beni Richard’a bağlayan o son, yıpranmış ip de kapanan telefonun sesiyle birlikte kopuyor.

Uyuşmuş halde öylece kalveriyorum. Maureen Richard’la ilgili olarak hep korumacı bir tavır takınmıştır. Yeni gelinle arkadaş olacaklar mı, birlikte öğle yemeklerine gidecekler mi, merak ediyorum...

Sonra beynimdeki pus, araba sileceğinin camdaki kiri temizlemesine benzer bir şekilde dağılıyor. Doksan ikinci sokak-Lexington... Richard’ın bir zamanlar en sevdiği restoranlardan biri olan Sfoglia orada. Saat de nerdeyse yedi olmak üzere; akşam yemeği zamanı, yani.

Maureen onu aradığımda, taksi şoförüne adresi veriyordu herhalde. Restoran Columbia’ya uzak, ama Richard’ın apartmanına yakın. Maureen orada Richard’la –*Richard ve nişanlısıyla*– buluşmaya gidiyor olabilir mi?

O kadını yalnız başınayken, Richard’ın göremeyeceği bir yerdeyken yakalamalıyım.

Şimdi çıkarsam, o restorana varmadan, köşede onu bekliyor olabilirim. Olmazsa, kadınlar tuvaletine yakın yerde bir masaya oturabilir, tuvalete geldiğinde peşinden gidebilirim.

İki dakika... Yalnızca iki dakikaya ihtiyacım var.

Elbise dolabımın yanında duran eğimli aynada yansı-mama bakıyorum. Bir an evvel gitmeliyim oraya, ama göze çarpmamak, insanların arasına karışmak için güzel görünmem gerek. Saçlarımı fırçalıyor, dudaklarıma ruj sürüyor, sonra renginin, kireçten farksız ten rengime göre biraz fazla koyu kaçtığını fark ediyorum. Gözlerimin altına lekeleri gizleyen kremden sürüyor, kızarıklarımı yok ediyorum.

Anahtarlarımı ararken Charlotte teyzeye seslenip bir iş için acilen dışarıya çıkmam gerektiğini söylüyor, cevabını

beklemeden kapıya koşuyorum. Asansör çok yavaş, o yüzden kıvrıla kıvrıla inen merdivenlere yöneliyorum; basamaklardan hızla inerken çantam kalçama çarpıp duruyor. İhtiyacım olan her şey o çantanın içinde.

İş çıkış saati; trafik tıkalı. Görünürde tek bir otobüs bile yok. Taksi mi tutsam? East Side'a doğru ilerlerken gözüm sarı arabalarda, ama hepsi dolu gibi görünüyor. Restoran yirmi dakikalık yürüyüş mesafesinde... Koşmaya başlıyorum.

Nellie taksi yolculuğunun sonunda, restoranda eğlenen üniversiteli gençlerin kendisine dokunmalarından dolayı hissettiği o bunaltıcı histen kurtulmayı başarmıştı. Çok zor olmamıştı bunu yapmak; onu etkileyen bu tür duyguları diğer duygulardan ayırmayı çoktan öğrenmişti çünkü. Yine de restoranın tuvaletinde bir süre yalnız kalmak istiyordu. Biraz daha dudak parlatıcısı sürse iyi olacaktı; üstüne başına parfüm sıkmaya ihtiyacı olduğu da kesindi.

Ancak restorana geldiğinde, şef garson masasında bir başka kadının oturduğunu söyledi ona. “Çantanızı alayım mı?”

Nellie içkiden sıırıslıklam olmuş üniformasının bulunduğu elektrik mavisi ve sarı renkli Nike omuz çantasını bırakırken taşralı gibi hissetti kendini. Garsona bahşış vermeli miyim, diye düşündü bir ara. Bunu Richard’a sorması gerekecekti; Nellie daha çok, müşterilerine devasa mönüler ve mönülerin yanında, çocuklar için boya kalemlerinin olduğu paketler veren garsonların çalıştığı restoranlara aşınaydı.

Garson onu bar alanına yönlendirirken, Nellie smokin giymiş beyaz saçlı bir adamın çaldığı kuyruklu piyanonun yanından geçti, ardından yüksek tavanlı yemek salonuna girdi. O an midesinin düğümlendiğini hissetti. Maureen ondan on altı yaş büyük, bir üniversite profesörüydü; Nellie ise fritöz kokan, darmadağın bir anaokulu öğretmeni.

Richard'ın ablasıyla tanışmak için bundan daha kötü bir zaman olamazdı herhalde.

Ama Nellie Maureen'i gördüğü anda derin bir oh çekti. Richard'ın ablası, kardeşinin negatif fotoğrafı gibiydi. Saçlarını klasik stilde kısa kestirmiş, sade bir pantolon ceket takım giymişti. Okuma gözlükleri gözünde *The Economist* okuyor, Richard'ın bir şeye odaklandığı zamanlarda yaptığı gibi alt dudaklarını ısırıyordu.

Nellie, "Selam!" diyerek Maureen'i kucaklamak üzere eğildi. "Ne garip, değil mi? Kardeş olacağız gibi hissediyorum... ve benim hiç kardeşim olmadı."

Maureen gülümseyip dergiyi çantasına sıkıştırdı. "Seninle tanışmak çok güzel..."

"Kusura bakma, biraz dağılmış durumdayım." Nellie Maureen'in karşısındaki iskemleye oturdu. İçindeki gittikçe büyüyen stresin bir yan etkisi olarak çenesi düşmüştü yine. "İşten doğrudan buraya geldim de..."

"Anaokulundan mı?"

Nellie başını iki yana salladı. "Aynı zamanda garsonluk da yapıyorum... Daha doğrusu yapıyordum. Yeni ayrıldım ve bir arkadaşın yerine bakmaya gittim. Geç kalacağım diye telaş yaptım ve yorgun düştüm biraz."

"Eh, bence gayet iyi görünüyorsun." Maureen hâlâ gülümseyordu, ama sonraki sözleri Nellie'yi gafil avladı. "Tam da Richard'm tipisin."

Richard'ın eski karısı esmer değil miydi? "Ne demek istiyorsun?" Nellie ekmek sepetine uzandı. En son, yaklaşık on saat önce mezuniyet törenine giderken bir tane muz yiyebilmişti. Masada bir kâsenin içinde, üstüne sirke ve kekik dalı serpilmiş zeytinyağı vardı. Bir parça ekmek kopardı, üstündeki süsü bozmadan ekmeği dikkatle yağa bandı.

"Bilirsin işte; tatlı, sevimli..." Maureen ellerini birleştirip hafifçe öne doğru eğildi.

Richard Maureen'in haddinden fazla dürüst bir kadın olduğunu söylemişti; bu, ablasının en çok takdir ettiği özelliklerinden biriydi. Maureen'in bu sözleri söylerken, küçümseme gibi bir niyetinin olmadığını düşündü Nellie; tatlı ve sevimli olarak nitelendirilmeyi kimse hakaret olarak almazdı.

Maureen, "Biraz kendinden söz etsene" dedi. "Richard Florida'lı olduğundan bahsetmişti."

"Hı, hı... Esasında soruları *ben* sormalıyım; Richard küçükken nasıl bir çocuktı, mesela? Bana anlatmadığı bir şeyden söz edebilirsin." Otluk ekmek sıcacıktı; Nellie iştahla bir lokma daha attı ağzına.

"Nereden başlasam acaba?"

Maureen daha fazla bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Nellie Richard'ın, gözlerini ona dikmiş halde masaya yaklaşmakta olduğunu gördü. Bekârlığa veda partisi sonrası kendisini yatağa yatırdığından beri görmemişti onu. Richard yanına geldi, hiç tereddüt etmeden eğilip dudağından öptü. *So-run yok*, diye düşündü Nellie. *Beni affetmiş*.

"Kusura bakmayın." Richard ablasının yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Uçak rötar yaptı."

"Aslında erken geldin. Maureen tam da senin karanlık sırlarını ifşa etmek üzereydi" diye espri yaptı Nellie.

Nellie konuşmaya başladığı anda Richard'ın yüz hatları hafifçe gerilse de, sonra gülümsedi. Nellie onun masanın diğer tarafından dolanıp yanına oturmasını bekliyordu, ama Richard Maureen'in sağındaki iskemleye, Nellie'nin çaprazına yerleşti.

"Anladım; kulüpteki golf dersleri aldığım o çılgın yazdan söz ediyorsunuz." Richard peçetesini silkeleyip kucığına koydu. "Tabii bir de münazara takımının başkanı seçildiğimde yaşanan o olay var."

Maureen, "Utanç verici" diyerek araya girdi. Elinin tersiyle Richard'ın yakasındaki kumaş tiftiğini silkeledi; Nellie'nin

gözünde anaç bir hareketti bu. Richard yetimdi belki, ama ona tapan bir ablası vardı en azından.

Nellie, "Temiz pak golf kıyafetleri içinde, eminim çok ya. kışıklı görünüyordun" dedi.

Richard ona cevap vermek yerine dönüp garsona işaret etti. "Açlıktan ölüyorum. Ama önce bir şeyler içelim."

Maureen garsona, "Limonlu madensuyu" dedi.

Richard, "Nişanlım için şarap listesini alabilir miyim?" diyerek Nellie'ye göz kırptı. "Senin içkiye hayır dediğini hiç görmedim."

Nellie güldü, ama Maureen'in bu sözleri nasıl algılayacağını farkındaydı. Nellie buraya gelirken yağ kokarım diye endişeleniyordu, ama Richard'ın ablası, kucaklaştıkları anda cin kokusu almış olabilir miydi?

Nellie, "Bir kadeh Pinot Grigio sadece, teşekkürler" derken, utancını, ekmeğinden kalan son parçayı da keskin tatlı zeytinyağına batırarak örtmeye çalıştı.

Richard, "Ben buzlu Highland Park alacağım" dedi.

Garsonun siparişleri alıp masadan ayrılmasının ardından kısa bir sessizlik yaşandı. Ardından Nellie, "Buraya doğrudan Gibson'dan geldim" deyiverdi. "Sersemin teki üstüme içki döktü. Islak üniformam çantamın içinde duruyor, yani..." Yine çenesi mi düşmüştü yoksa?

Richard, "Orada artık çalışmadığını sanıyordum" dedi.

"Çalışmıyorum" dedi Nellie. "Josie'nin önemli bir işi vardı, onun yerine baktım sadece. Josie ilk reklam filmi çekimini yapıyordu; başka birini bulamayınca beni aradı..." Nellie neden böyle bir açıklama yapma gereği duyduğunu merak ederken sesi gittikçe canlılığını yitirmiş, son sözleri zor duyulmuştu.

Garson içkileri getirdikten sonra Richard kadehini Maureen'e doğru kaldırdı. "Dizin nasıl oldu?"

"Daha iyi. Birkaç fizik tedavi seansından sonra uzun mesafeli koşulara başlayacağım."

“Sakatlandın mı?” diye sordu Nellie.

“Ufak bir kas zorlaması. Maratondan beri ara sıra rahatsız ediyordu beni.”

Nellie, “Ben hayatta maraton koşamam!” dedi. “Beş kilometreden sonra nefes nefese kalırım. Yaptığın şey gerçekten etkileyici...”

Maureen, “Maraton herkesin harcı değil” diye espri yaptı. “Ancak hırslı, mükemmeliyetçi insanların işi...”

Nellie ekmek sepetine uzanıp bir ekmek daha aldı, sonra kendisinden başka kimsenin yemediğini fark edip geri koydu. Usulca tabağındaki ekmek kırıntılarını topladı, sonra.

Richard, “Cinsiyet tabakalaşması ve kesişmesi teorisiyle ilgili makalenı zevkle okudum” dedi, Maureen’e. “İlginç bir bakış açısı yakalamışsın. Makaleye gelen tepkiler nasıldı?”

Onlar konuşurken Nellie başını sallayıp gülümsedi, Jonah’ın hediyesi bileziğiyle oynadı, ama konuşmaya bir türlü dahil olamadı.

Etrafındaki masalara bakındı, bir garson gümüş tepsinin üstünde duran kredi kartını alırken, bir an için kartın yeşil rengi ilişti gözüne.

O an aklına taksinin penceresinden dışarıya fırlattığı AmEx kartı geldi. Kart şimdiye dek hırsızların eline düşmüş, Best Buy ve P.C’de birkaç kez kullanılmıştır, diye umdu. Hatta daha da iyisi, kart, çocukları için bol bol yiyecek alacak fakir bir anneye nasip olmuştur belki.

Garson başlangıç yemeklerini getirdiğinde rahatladığını hissetti; böylece tavuğuna ve kuskusuna odaklanmış gibi davranabilecekti.

Maureen durumu fark etmiş gibiydi. Nellie’ye dönerek, “Erken yaşlarda eğitim çok önemli. Seni bu mesleğe çeken şey ne oldu?” diye sordu. Sonra eriştesini zarif bir hareketle çatalına dolayıp bir ısırık aldı.

“Çocukları oldum olası sevmişimdir.”

Nellie Richard'ın bacağına, masanın altından bacağına değdiğini hissetti. Richard, "Hala olmaya hazır mısınız?" diye sordu Maureen'e.

"Kesinlikle."

Nellie Maureen'in neden hiç evlenmediğini veya çocuk sahibi olmadığını merak etti. Richard Nellie'ye ablasının zekâsıyla erkeklerin gözünü korkuttuğundan bahsetmişti; Nellie ise onun Richard'a annelik yaptığını düşünüyordu.

Maureen Nellie'ye baktı. "Richard çok güzel ve sevimli bir bebektir. Daha dört yaşındayken okumayı öğrenmişti."

"O işi tek başıma becermedim. Maureen'in de bu konuda bana büyük yardımı dokundu."

Nellie, "Eve geldiğinde kalacağın oda şimdiden belli" dedi. "Sık sık gelmelisin."

"Sen de Boston'a gel. Sana şehri gezdiririm. Daha önce Boston'a gelmiş miydin?"

Nellie ağzına bir çatal dolusu kuskus atmıştı; o yüzden başım iki yana sallayıp olabildiğince çabuk yuttu ağzındaki-leri. "Pek fazla seyahat etmedim. Güneyde birkaç eyalet gördüm, o kadar."

Nellie New York'a gitmek üzere Florida'dan ayrılırken o eyaletlerin sadece içinden geçtiği ayrıntısına girmedir. Bin altı yüz kilometrelik yolculuk iki gün sürmüş, memleketini olabildiğince çabuk arkasında bırakmak istemiştir.

Hatırladığı kadarıyla Maureen akıcı Fransızca konuşuyordu ve birkaç yıl önce Sorbonne Üniversitesi'nde misafir hoca olarak görev yapmıştı.

Richard, "Nellie kısa bir süre önce ilk pasaportunu aldı" dedi. "Ona Avrupa'yı gezdirmek için sabırsızlanıyorum."

Nellie minnettar bir ifadeyle gülümsedi.

Bir süre düğün hakkında sohbet ettiler. Maureen yüzmekten çok hoşlandığından ve okyanusta dalmayı dört gözle beklediğinden söz etti. Garsonun masayı toplamasının ardından

Maureen ve Richard tatlı istemediklerini söyleyince, Nellie çok doymuş gibi yapmak ve aslında yemek için can attığı portakallı musu unutmak zorunda kaldı. Richard çoktan ayağa kalkmış Nellie'nin iskemlesini çekiyordu ki, Nellie, "Oh Maureen, az kalsın unuttuyordum. Sana bir şey aldım" dedi.

Bu Nellie'nin üzerinde fazla düşünmeden, ani bir dürtüyle yaptığı bir hareketti. Geçen hafta Union Square pazarında gezerken ziynet eşyası satan bir işportacıya rast gelmiş, adamın tezgâhındaki bir kolye dikkatini çekmişti. Kolyenin açık mor ve cam mavisi renklerdeki boncukları havada süzülüyor gibi görünsün diye, incecik ve hafif gümüş bir zincire asılmıştı. O kolyeyi boynuna takıp da mutlu olmayacak kimseyi düşünememişti.

Richard Nellie'ye, Maureen düğünde nedimesi olabilir mi, diye sormuş, Nellie aslında Samantha'yı tercih etse de, evet demişti. Çok küçük çaplı bir düğün olacak ve törene aileyi temsilen bir tek Maureen katılacaktı çünkü. Maureen efla-tun rengi bir elbise giymeyi planlıyordu ve kolye o elbisenin üstünde çok güzel duracaktı.

Kolyeyi yapan sanatçı kolyeyi kahverengi kartondan (geri dönüşümlü, olduğunu söylemişti) küçük bir kutunun içindeki pofuduk kumaşa yerleştirmiş ve kutuyu sicime benzer bir kurdeleyle bağlamıştı. Nellie Maureen'in kolyeyi beğeneceğini, Richard'ın da bunun bir kolyeden fazlası olduğunu anlayacağını ummuştı. Bu Nellie'nin de, ablasına yakın olmak istediğini ifade eden bir jestti çünkü.

Nellie küçük kutuyu çıkarmak için elini çantasına attı. Kutunun iki köşesi hafifçe bükülmüş, kurdelesı buruşmuştu.

Maureen hediye-yi dikkatle açtı. "Hoşmuş" dedi. Kolyeyi kaldırıp Richard'a gösterdi.

"Düğünde takarsın diye düşündüm" dedi Nellie.

Maureen kulağındaki altın küpelerle uyuşmasa da, hemen taktı kolyeyi. "Çok düşüncelisin."

Richard, “Canım” diyerek Nellie’nin elini sıktı hafifçe.

Nellie ise yanaklarının kızardığını görmesinler diye başını eğdi. Gerçeğin farkındaydı; daha geçen hafta estetik ve hoş görünen kolye, şimdi Maureen’in boynunda birden uyduruk ve çocuksu görünmüştü gözüne.

Elime bir broşür tutuşturmaya çalışan adamı görmezlikten gelerek acele adımlarla yürüyorum. Bacaklarım titrese de, Central Park girişine doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Bir sonraki yaya geçidine vardığım sırada kırmızı ışık yanıyor ve ben köşede durup biraz soluklanıyorum. Maureen şimdiye dek çoktan restorana gelmiş olmalı. Richard kaliteli bir şarap sipariş etmiş, masasına iştah açıcı ekmeklerden getirtmiştir. Belki de üçü kadehlerini gelecek için tokuşturuyor, Richard'ın eli masa altından nişanlısının elini tutuyordur. Richard'ın elimi tuttuğu her defasında kendimi güçlü hissettiğim geliyor aklıma.

Işığın yeşile dönmesiyle hızla karşıya geçiyorum.

Birlikte birçok kez gittik Sfoggia'ya; ama o akşamdan sonra bıçak gibi kesildi ziyaretlerimiz.

O akşamı çok iyi hatırlıyorum. Kar yağıyordu ve ben beyaz kar tanelerinin şehri nasıl bambaşka bir yer haline getirdiğine, sokakların tozunu aldığına, kaba hatları ve pisliği nasıl silip attığına bakıyordum şaşkın şaşkın. Richard bürodan gelecekti ve benimle restoranda buluşmak istediğini söylemişti. Taksi penceresinden dışarıya gözümü dikmiş, çizgili bir şapka giymiş küçük bir çocuğun kışın tadını almak istercesine dilini dışarı çıkardığını görüp gülümsemiştim. O an içimdeki çocuk özlemi depreşmişti; Dr. Hoffman o güne dek

neden hamile kalamadığımı tespit edememişti ve biz, bir dizi yeni test yaptırmak üzere tarih belirlemiştik.

Taksi restoranın önüne yanaşırken Richard beni aramış ve birkaç dakika gecikeceğini söylemişti.

“Tamam; beklerim. Buna değecek birisin, sanırım.”

Richard’ın kalın sesiyle kıkırdadığını duydum, sonra şoföre parasını verip taksiden indim. Bir süre kaldırımda durup o an çevremdeki enerjiyi içime çektim. Richard’la şehirde buluşmayı dört gözle beklerdim hep.

Tek bir boş taburenin olduğu bara yürüdüm. Madensuyu ısmarlayıp çevremdeki insanların konuşmalarına kulak kabarttım.

Sağımdaki genç kadın, “Merak etme arayacak, görürsün” diye rahatlatmaya çahşıyordu kız arkadaşını.

“Ya aramazsa?” diye sordu arkadaşı.

“Eh, ne derler bilirsin: Bir erkeği unutmanın en iyi yolu, bir başka erkeğin kollarına atlamaktır.”

Kadınlar kahkahalara boğuldular.

Son zamanlarda kız arkadaşlarımla görüşmemiştim; özlemiştim onları. Hâlâ tam zamanlı olarak çalışıyorlar, hafta sonlarında mesai yapıyorlardı; dışarıya eğlenmeye çıkıp da erkek arkadaşlarını çekiştirdiklerinde ben hep Richard’la birlikte oluyordum.

Birkaç dakika sonra barmen önüme bir kadeh beyaz şarap koydu. “Barın sonundaki beyefendinden...”

O yöne doğru dönüp baktığımda, elindeki kokteyl kadehini bulduğum yöne doğru kaldıran bir adam gördüm. Nikâh yüzüğümü göreceğini umut ederek sol elimle şarap kadehini havaya kaldırdığımı, sonra ufak bir yudum alıp kadehi bara bıraktığımı hatırlıyorum.

Birkaç dakika sonra arkamdan bir ses, “Pinot Grigio’dan pek hazzetmiyorsun galiba” dedi. Kıvırcık saçlı, kısa boylu ama kaslı bir adamdı bu. Richard’ın tam tersi yani...

“Hayır, sorun yok... Teşekkürler. Kocamı bekliyorum da...” Adamı terslemiş olmamın onda yaratmış olabileceği olumsuzluğu ortadan kaldırmak için içkiden bir yudum daha aldım.

“Karım olsaydın, seni barda bekletmezdim; kimin asılacağımı bilemezsin.”

Şarap kadehi elimde, güldüm.

Kapıya doğru baktığımda Richard’la göz göze geldim ve her şeyi gördüğünü anladım; adamı, şarabı, tiz sesli asabi kırdayışımı... Sonra bana doğru geldi Richard.

“Tatlım!” diye bağırıp ayağa kalktım.

“Masada oturursun diye tahmin ediyordum. Umarım başkasına vermemişlerdir.”

Richard kadın görevliye işaret ederken, kıvrıkcık saçlı adam ortadan kayboldu.

Kadın görevli, “Kadehinizi yanınıza almak ister misiniz?” diye sordu.

Sesimi çıkarmadan başımı iki yana sallamakla yetindim.

Masaya doğru yürürken, “İçmiyordum zaten” diye mırıldandım Richard’a.

Yüzünde gergin bir ifade vardı, cevap vermedi.

Bu hatıra o kadar kaptırmışım ki kendimi, birisi beni kolumdan yakalayıp hızla geri çekene dek caddeye adımımı attığımı fark edemiyorum. Bir saniye sonra bir kamyon kornasını öttürerek hızla geçiyor önümden.

Yeşil yanana dek köşede bir süre daha bekliyorum. Richard’ın yeni aşkına, mutlaka denemesini söylediği, mürekkep balıklı siyah makarna sipariş ettiğini getiriyorum gözümün önüne. Kadın tuvalete gitmek için izin istediğinde, Richard’ın oturduğu yerde hafifçe ayağa kalktığını görüyorum. Maureen Richard’a doğru eğilip, başını, *Bu bir öncekine göre daha iyi*, dercesine onaylar bir ifadeyle sallıyor mu, merak ediyorum.

Tanımadığım adamın bana şarap ısmarladığı, benim de kaba davranmamak adına bir iki yudum içtiğim akşam, yemeğimiz tam anlamıyla mahvoldu. Restoran çıplak tuğla duvarları ve samimi ortamıyla çok hoştu, ama Richard benimle doğru dürüst iki kelime bile etmedi. Onunla sohbet etmeye, yemek hakkındaki fikirlerini öğrenmeye çalıştım, ama nafile. Bir süre sonra ben de pes ettim.

Richard yarısı yenmiş makarna tabağını önümden itmenin ardından nihayet konuştuğunda, sözleri vücuduma batan birer iğneden farksızdı.

“Şu üniversitedeki oğlan; seni hamile bırakan... Onunla görüşüyor musun hâlâ?”

“Ne?” dedim, nefesimin kesildiğini hissederken. “Richard... Hayır. Yıllardır konuşmuyorum onunla.”

“Bana anlatmadığın başka neler var?”

“Hiç... Hiçbir şey!” diye kekeledim.

Richard’ın ses tonu, çevremizdeki zarif ortamla ve elinde tatlı mönüsüyle masamıza yaklaşmakta olan güler yüzlü garsonla hiç bağdaşmıyordu. “Barda flört ettiğin adam kimdi?”

Bu yeni suçlamayla birlikte yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Sözlerinin yandaki masada oturan çift tarafından duyulduğunu fark ettim o an; şimdi bize bakıyorlardı.

“O adamı tanımıyorum. Bana içki ısmarladı; hepsi o.”

“Ve sen de içtin.” Richard’ın dudakları gerildi, gözleri kısıldı. “Bebegimize zarar verebileceğini bile bile yaptın bunu.”

“Richard, ortada bebek filan yok! Bana neden böyle öfkelenisin?”

“Hayatım, birbirimiz hakkında yeni şeyler öğrenirken, bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

Gözümü yakan yaşları savuşturmak için kırpıştırdım gözlerimi; sonra birden iskemlemi geriye ittim. Ahşap iskemlenin bacakları zemini sıyırdı. Paltomu kaparak dışarıya, hâlâ yağan kara attım kendimi.

Yanaklarımdan yaşlar akarken, nereye gidebileceğimi düşünüp öylece durdum orada.

Richard yanımda bitiverdi. “Özür dilerim tatlım.” Bu sözü içtenlikle söylediğini biliyordum. “Korkunç bir gündü. Acısını senden çıkarmamalıydım.”

Kollarını uzattı bana; kısa bir süre sonra kendimi ona bıraktım.

Saçlarımı okşadı; artık ağlamıyor, yüksek sesle hıçkırırıyordum. O an sessizce güldü Richard. “Aşkım.” Ses tonundaki o nefret yok olup gitmiş, yerini kadifemsi bir sevecenliğe bırakmıştı.

“Ben de özür dilerim.” Başımı göğsüne bastırdığımdan, boğuk çıktı sesim.

O akşamdan sonra Sfoglia’ya bir daha hiç gitmedik.

Nerdeyse varmak üzereyim. Parkı geçtim, yürümem gereken üç sokak kaldı. Göğsümün sıkıştığını hissediyorum. Zar zor nefes alıyorum. Bir dakikalığına bile olsa oturmaya can atıyorum, ama onu görme şansını heba edemem.

Kendimi daha hızlı koşmaya zorluyor, topuğumun kırılabileceği ızgaralardan uzak durmaya çalışarak, elinde bastonu kamburu çıkmış halde yürüyen adamın yanından zikzak yaparak geçiyorum. Sonunda varıyorum restorana.

Kapıyı itip dar girişten geçiyor, karşılama görevlisinin masasını geride bırakıyorum. Elinde mönü olan genç kadın, “Buyurun” diye seslense de, onu duymazlıktan geliyorum. Bar bölümünü ve masalarda oturanları tarıyorum. Burada değil. Ama daha sessiz ve sakın olduğu için Richard’ın oturmayı tercih ettiği bir başka salon daha olduğunu biliyorum.

Karşılama görevlisi genç kadın peşimde. “Yardımcı olabilir miyim?” diye soruyor.

Acele adımlarla arka salona seğirtiyor, o an basamakta tökezleyip dengemi bulabilmek için duvara tutunuyorum. Masalara tek tek bakıyorum; sonra bir daha kontrol ediyorum.

“Genç sarışın bir bayanla esmer bir erkek... Burada mıydılar?” diye soruyorum nefes nefese. “Yanlarında da ikinci bir kadın olabilir.”

Genç kadın gözlerini kırpıştırıp bir adım geri çekiliyor. “Bu akşam çok kalabalığız. Ben...”

“Rezervasyonlar!” derken, nerdeyse bağıriyorum. “Lütfen... Kontrol edin... Richard Thompson! Ablasının adına da olabilir... Maureen Thompson!”

Yanımıza biri yaklaşıyor. Lacivert takım elbiseli, kaşlarını çatmış, tıkmaz bir adam bu. Karşılama görevlisiyle bakıştığını görüyorum.

Adam kolumdan tutuyor. “Dışarıya çıkalım lütfen. Misafirlerimizi rahatsız etmek istemeyiz.”

“Lütfen! Nerde olduklarını öğrenmem gerek!”

Adam kolumdan sıkıca tutmuş, çıkışa götürüyor beni.

Titremeye başladığımı hissediyorum. *Richard, lütfen o kadınla evlenme...*

Bu sözleri yüksek sesle mi söyledim yoksa? Restoran birden sessizliğe gömülüyor. İnsanlar gözünü bana dikeyiyor.

Çok geç kaldım. İyi de, bu nasıl olabilir? Yemek yiyecek kadar bile zamanları yoktu ki. Maureen’in taksi şoförüne verdiği talimatı hatırlamaya çalışıyorum. Bambaşka bir şey söylemiş olabilir mi? Yoksa zihnim duymak istediklerimi söyleyerek bana oyun mu oynuyor?

Takım elbiseli adam beni sokağın köşesine bırakıyor. Tekrar ağlamaya başlıyorum, hem de hıçkırığa hıçkırığa; gözyaşlarım kontrolden çıkmış durumda. Ama bu kez vücudumu saran kollar yok. Yüzüme düşen saçları arkaya atıp okşayan nazik eller de...

Yapayalnızım.

Nellie daha önce üniversitedeyken bir kez âşık olduğunu düşünüyordu. Erkek arkadaşı akşamları arabayla kaldığı dernek binasının köşesine gelir, Nellie ayaklarının altında sünger gibi yumuşak çimenleri, çıplak bacaklarında ılık havayı hissederken bahçeyi koşarak geçer ve onu karşılardı. Erkek arkadaşı eski model Alfa Romeo arabasının bagajından pamuklu yumuşak bir battaniye çıkarır, silkeleyip plaja serer, sonra yanında getirdiği küçük içki şişesindeki içkiden ikram ederdi. Nellie dudaklarını biraz önce erkek arkadaşının koyduğu yere koyar, boğazından midesine inen kehribar rengi sıvının içini ısıttığını hissedirdi.

Güneş battıktan sonra giysilerini çıkarıp okyanusa koşarlar, sonra battaniyeye sarınırlardı. Nellie sevgilisinin cildindeki tuz tadına bayılırdı.

Erkek arkadaşı şiirlerden alıntı yapar, gökyüzündeki takımyıldızlarını işaret ederdi. Son derece tutarsız biriydi; bazen günde üç kez ararken, bazen tüm hafta sonu hiç hatırlarını sormadığı olurdu.

Hiçbiri gerçek değildi bunların.

Sevgilisi zaman zaman bir iki gün ortadan kaybolduğunda Nellie bu durumu hiç sorun etmezdi. Ta ki o ekim ayında ona ihtiyaç duyduğu o akşama kadar. O akşam onu defalarca aramış, aciliyeti her defasında daha çok hissedilen mesajlar bırakmıştı. Ama ses seda çıkmamıştı.

Erkek arkadaşı günler sonra elinde ucuz bir karanfil demetiyle ortaya çıktığında Nellie onun kendisini teselli etmesine izin verdi. Aslında kendisini ortada bıraktığı için ondan nefret ediyordu. Çocuk bir gün gitmek zorunda olduğunu söylediği zaman ağladığında ise kendinden daha çok nefret etti.

Bir dahaki sefere daha akıllı davranacağına söz verdi kendine. Zor zamanlarında başını başka tarafa çeviren bir erkekle asla birlikte olmayacaktı bir daha.

Ama Richard bundan da fazlasını yaptı.

Nellie daha tökezlemeye başladığını bile fark edemeden, Richard bir şekilde yakaladı onu.

El ele, ağır adımlarla apartmanlarına doğru yürürlerken, Nellie, "Maureen harika bir kadın" dedi Richard'a.

"Onun da seni çok sevdiğini söyleyebilirim." Richard elini hafifçe sıktı.

Bir süre daha sohbet ettiler, sonra Richard sokağın karşısındaki dondurmacıyı işaret etti. "Canının tatlı çektiğini biliyorum."

Nellie, "Kalbim evet, diyetim hayır diyor" dedi, inleyerek.

"Bu senin işteki son günündü, değil mi? Eh, kutlama yapmayı hak ettin. Mezuniyet töreni nasıl geçti?"

"Linda benden küçük bir konuşma yapmamı istedi. Konuşmanın sonlarına doğru nutkum tutulduğunda, Jonah notlarımı okumakta zorluk çektiğimi sanarak, 'Ses ver sadece! Yapabilirsin!' diye bağırdı."

Richard güldü; onu öpmek için eğilmişti ki Nellie'nin cep telefonu, '*Güneş ısıdığında, birlikte ısıyacağız*' sözleriyle ötmeye başladı. Sam'in Nellie'nin cep telefonuna yüklediği, Rihanna'nın "Şemsiye" adlı şarkısıydı bu.

Telefonun çalması Richard'ı sinirlendirmişe benzemiyordu. "Açmayacak mısın?" diye sorunca, Nellie açmaya karar verdi.

Sam'di arayan. "Selam, akşam geliyor musun buraya?"

"Sanmıyorum. Ne oldu?"

"Bir kadın daireyi görmeye geldi. Dediğine göre, kendime yeni bir ev arkadaşı aradığımı duymuş. O gittikten sonra anahtarlarımı bir türlü bulamadım."

"Birkaç hafta önce alışveriş torbasının içinde unutmuş-tun; az daha çöpe atacaktın."

"Ama bakmadığım yer kalmadı. Eve döndüğümde kadın apartmanın dışındaydı; kapıyı açtıktan sonra anahtarları çantama koyduğuma yemin edebilirim."

Richard, "Her şey yolunda mı?" diye fısıldayana dek, Nellie kaldırımın ortasında durduğunu fark etmedi.

Nellie, "Nasıl bir tipti?" diye sordu hemen.

"Son derece normal... İnce yapılı, koyu renk saçlı, bizden biraz daha yaşlıca; yeni boşandığını ve kendine yeni bir hayat kurduğunu söyledi. Çok aptalcaydı, biliyorum, ama fena halde sıkışmıştım, tuvalete gitmem gerekiyordu; kadın da evi beğenmiş ve tutmak istiyormuş gibi sürekli soru sorup duruyordu. Mutfakta sadece iki saniye kadar yalnız kaldı."

Nellie sözünü kesti. "Şu anda yalnız mısın?"

"Evet, ama ne olur ne olmaz diye Cooper'ı çağırdım; birazdan gelecek. Akşam yatmadan önce kapının önüne ağır bir şey çekmesini söyleyeceğim. Kahretsin, çilingir çağırmak bir servete mal olacak."

Richard, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Nellie, "Bir dakika" dedi Sam'e.

Nellie daha olan biteni tam olarak anlatmadan, Richard cep telefonunu çıkararak bir numara tuşladı. "Diane?" dedi. Nellie Richard'ın uzun zamandan beri sekreterliğini yapan, daha önce birkaç kez gördüğü, altmış yaşlarındaki becerikli kadının adını tanıdı. "Bu saatte seni rahatsız ettiğim için özür dilerim... Biliyorum, biliyorum, hep söylersin... Evet,

özel bir mesele... Bu akşam hemen bir çilingir göndermelerini sağlayabilir misin? ... Hayır, benim evime değil... Tabii; dur sana adresi vereyim... Ne kadar tutarsa... Teşekkür ederim. Yarın işe biraz geç gel istersen.”

Richard telefonu kapatıp cebine koydu.

Nellie, “Sam?” dedi.

“Richard’ı duydum. Vay canına... Bu gerçekten hoş bir davranıştı. Lütfen ona teşekkürlerimi ilet.”

“İletirim. Çilingir gelince bana haber ver.” Nellie telefonu kapattı.

Richard, “New York’ta serseri çok” dedi.

“Biliyorum” diye fısıldadı Nellie.

“Ama Sam’in anahtarları olmayacak bir yere koymuş olma ihtimali de büyük” dedi. Uçakta ilk tanıştıkları gündeki o ahenkli ses tonuyla konuşuyordu Richard. “Yoksa kadın neden anahtarları alıp cüzdanına dokunmamış olsun ki?”

“Haklısın.” Nellie tereddüt etti. “Ama Richard... Bana gelen o telefonlar...”

“Sadece üç kez, değil mi?”

“Bir kez daha oldu. Tam olarak aynı olay değildi, ama bir kadın senin Atlanta’ya gittiğin gün sabah evinden aradı. Telefon çaldığında sen arıyorsun sandım ve hiç düşünmeden açtım. Kadın adını vermedi ve ben...”

“Tatlım, o arayan, bürodan Ellen’dı. Daha sonra cep telefonundan buldu beni.”

“Öyle mi?” Nellie yaşadığı gerginliğin bir anda boşaldığını hissetti; üstünden büyük bir yük kalkmıştı sanki. “Ben de sandım ki... Yani pazar günüydü, o yüzden...”

Richard burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. “Haydi, dondurma yemeye gidiyoruz. Sam birazdan arar ve anahtarları buzdolabında bulunduğunu söyler.”

Nellie gülerek, “Haklısın” dedi.

Richard her zaman yaptığını yaparak, kaldırımında Nellie'nin yanına, onunla akan trafik arasına girip kolunu vücuduna doladı. Birlikte yürümeye devam ettiler.

Sam'in çilingirin gelip işini hallettiğini bildirmek için aramasından sonra, Nellie kolsuz, tiril tiril geceliğini giymek ve dişlerini fırçalamak için banyoya girdi. Richard bok-sör şortuyla yatağa yatmıştı bile. Nellie yanına uzanırken, Richard'ın komodininin üstünde duran gümüş çerçeveli fotoğrafın duvara bakacak şekilde çevrilmiş olduğunu fark etti. Bu, Nellie'nin üstünde kot şortu ve kolsuz gömleğiyle Central Park'ta bir bankın üzerinde otururken çekilmiş fotoğrafıydı. Richard Nellie'nin orada olmadığı sabahlar uyandığında, o fotoğrafı görmekten hoşlandığını söylerdi hep.

Richard da aynı şeyi fark etmiş gibiydi; uzanıp çerçeveyi eski haline getirdi. "Temizlikçi geldi bugün."

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı, sonra iyice sokuldu Nellie'ye. Nellie önce, Richard'ın çarşafın altından ona uzandığı her defasında yaptığı şeyi yapacağını sandı, ama sonra Richard onu bıraktı ve sırtını döndü.

"Sana bir şey söylemem gerek." Ses tonu oldukça ciddiydi. Nellie, "Peki" dedi, yavaşça.

"Yirmili yaşlara gelinceye dek hiç golf oynamadım ben."

Nellie karanlıkta Richard'ın yüzünü göremedi. "Yani... Kulüpte geçirdiğin o yazlar..."

Richard nefesini verdi. "Golf takımlarını taşıyan yardımcı olarak çalışıyordum. Garsonluk, cankurtaranlık yaptım, golf sopalarını taşıdım, kullanılmış havluları topladım. Çocuklar benim bir saatte kazandığım paraya sosisli sandviç yerlerken, onlara hizmet ettim. O kahrolası kulüpten nefret ederdim."

Nellie hafifçe Richard'ın kolunu okşadı, parmaklarının altındaki koyu tüyleri düzeltti. Onu daha önce hiç bu denli

kırılğan görmemişti. “Bense hep zenginlik içinde büyüdün sanıyordum.”

“Sana babamın finans işinde olduğunu söylemiştim. Babam muhasebeciydi, mahalledeki tesisatçı ve ustaların defterlerini tutardı.”

Nellie sesini çıkarmadan bekledi; sözünü kesmek istemiyordu.

“Maureen üniversite bursu kazandı, sonra üniversiteye gidebilmem için bana maddi destek oldu.” Richard’ın vücudunun kaskatı kesildiğini hissetti Nellie. “Para biriktirebilmek için Maureen’le birlikte yaşadım ve yüklü miktarda kredi kullandım. Ve tabii canım çıkana dek çalıştım.”

Nellie Richard’ın, hayatının bu bölümünü çok fazla kişiyle paylaşmadığını hissetti.

Birkaç dakika boyunca sessizce o şekilde yatarlarken, Nellie yavaş yavaş, Richard’ın bu ifşaatının, kendisi için tamamlayıcı bir bilgi niteliğinde olduğunun farkına varmaya başladı.

Richard’ın davranışları o kadar kusursuzdu ki, önceden planlanmıştı sanki. İster takside taksi şoförüyle, ister bağış etkinliğinde filarmoni orkestrasında keman çalan bir müzisyenle konuşsun, her türlü sohbette, her zaman söyleyebileceği bir şeyler vardı. Gümüş çatal bıçak takımını zarif bir şekilde kullanmayı bildiği gibi, arabasının yağını da aynı ustalıklarla değiştirebiliyordu. Komodinin üstünde *ESPN*’den *The New Yorker*’a kadar her türlü derginin yanı sıra, biyografi kitapları da dururdu. Nellie onun, her ortama kolayca uyum sağlayan bir bukalemun olduğunu düşünürdü hep.

Ancak bu yetenekleri kendi çabasıyla kazanmış olmalıydı; belki de bazılarını Maureen öğretmişti ona.

Nellie, “Peki, ya annen?” diye sordu. “Evi çekip çeviren kişinin o olduğunu biliyorum...”

“Ne demezsin. Virginia Slims sigara ve pembe dizi tiryakisiydi.” Richard şaka mı yapıyordu? Ses tonu hiç de ona işaret

eder gibi değildi. “Annem üniversitenin önünden bile geçmemişti. Ödevlerimde bana yardım eden kişi Maureen’di. Benî ileriye doğru iten, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi, bunun için yeterince zeki olduğumu söyleyen kişi de... Her şeyimi ona borçluyum.”

“Ama annen, baban... Onlar seni seviyorlardı.” Nellie Richard’ın duvarında asılı olan fotoğrafları düşündü. Anne-siyle babasının Richard on beş yaşındayken araba kazasında öldüğünü, bu olaydan sonra Maureen’le birlikte yaşamak üzere onun yanına taşındığını biliyor, ama ablasının hayatında bu kadar önemli bir rol oynadığını yeni yeni anlıyordu.

“Tabii” dedi Richard. Nellie ebeveyni hakkında ona başka soru sormak üzereydi ki Richard durdurdu onu. “Çok yorgunum. Bu konuyu kapatahım, olur mu?”

Nellie başını göğsüne dayadı. “Bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim.” Bu konuşmayı yapmanın Richard için kolay olmadığını biliyordu —o da bir zamanlar garsonluk yapmıştı ve kendisinden her zaman bu kadar emin değildi— ona karşı şefkat duygularıyla sarmalandığını hissetti.

Richard o kadar sessizdi ki Nellie onun uyuduğunu sandı, ama Richard bir anda üstüne çıkıp onu öpmeye başladı; dizi bacaklarını ayırırken, dili dudaklarının arasına kaydı.

Nellie buna hazır değildi; Richard, içine girdiği anda nefesinin kesildiğini hissetti, ama durmasını söylemedi ona. Richard yüzünü Nellie’nin boynuna bastırırken, kollarını başının iki yanına koydu. Hemen bitirdi işini ve nefes nefese halde Nellie’nin üstünde kaldı.

Nellie yumuşak bir sesle, “Seni seviyorum” dedi.

Richard’ın, sözlerini duyduğundan emin değildi, ama sonra başını kaldırıp dudaklarından nazikçe öptü onu.

“Nellie, seni ilk gördüğümde ne düşünmüştüm biliyor musun?” Richard Nellie’nin saçını arkaya atıp düzeltti.

Nellie başını iki yana salladı.

“Havaalanında küçük bir çocuk gibi gülümsüyordun; melek gibi göründün gözüme. Ve beni kurtarabileceğini düşündüm.”

“Kurtarmak mı?” diye tekrarladı Nellie.

Richard’ın sözleri fısıltıdan ibaretti. “Beni, kendimden...”



Yıllar önce, New York’a taşınmamdan kısa bir süre sonra, bir gün işe gidiyor, çevremde olan biteni dikkatle izliyor, her şeye kulak kabartıyordum. Gökyüzüne uzanan binalar, birçok farklı dilde sohbet eden insanlar, caddelerde vızır vızır geçen sarı taksiler, krakerden sahte Gucci çantaya kadar birçok şey satan seyyar satıcılar... Sonra yaya trafiği aniden durdu. Kalabalığın arasından, ilerde bir yerde toplanmış birkaç polis gördüm; yanlarında, kaldırımın üstüne gri bir battaniye bırakılmıştı. Kaldırımın kenarındaysa bir ambulans duruyordu.

Kalabalıktan bir adamın, “Biri atlamış” dediğini duydum. “Yeni olmuş herhalde.”

Battaniyenin parçalanmış bir cesedin üstünü örttüğünü fark ettim.

Karşıya geçmek ve oradan uzaklaşmak, polis kalabalığı dağıtmak için çabalasa da, bir nedenden saygısızlıkmiş gibi geldi bana ve bir süre öylece durdum. Sonra kaldırımın yanında bir ayakkabı gördüm. Tabanı hafifçe yıpranmış, kısa topuklu mavimsi ayakkabı yan yatmış duruyordu. Profesyonel bir giyim tarzının gerekli olduğu bir işte çalışan, ama aynı zamanda uzun saatler ayakta kalacağını bilen bir kadının tercih edeceği türden bir ayakkabıydı bu. Polis memurlarından biri eğildi, plastik torba içine koymak üzere ayakkabıyı yerden aldı.

O ayakkabıyı ve ayakkabının sahibi kadını düşünmekten

alamadım kendimi. Kadın o sabah uyanmış, giyinmiş ve pencereden dışarıya atmıştı kendini.

Ertesi gün gazeteleri inceledim, ama olayla ilgili iki satırlık bir haberden başka bir şey göremedim. Kadını böylesine korkunç bir eyleme iten şeyin –tabii, önceden planlanmış bir şeyse– ne olduğunu, ya da içinde bir anda bir şeylerin kopmasıyla mı böyle bir işe kalkıştığını asla öğrenemedim.

Onca yılın ardından cevabı bulduğumu sanıyorum; her ikisiydi. Çünkü nihayet içimde bir şeylerin çatlayıp ortaya çıktığını hissederken, en başından beri bu ana doğru yol almakta olduğumu da fark ettim. Telefon açmam, izlemem, yaptığım diğer şeyler... Yerimi alacak kadının etrafında dönüp duruyor, gittikçe ona doğru çekiliyor, onu inceliyordum. Kendimi o ana hazırlıyordum.

O kadın Richard’la yeni bir hayata başlamak üzereyken, kendi hayatımm sona ermek üzere olduğunu hissediyordum.

O kadın kısa bir süre sonra gelinliğini giyecek, tertemiz, gencecik cildine makyaj yapacak, mavi renkte, ona uğur getirecek bir şey giyecekti. O, kilise sıraları arasındaki yolda, hayatta gerçekten sevdiği tek adama doğru ağır adımlarla ilerlerken, müzisyenler enstrümanlarını ona serenat yapmak üzere ellerine alacaklardı. O ve Richard birbirlerinin gözlerinin içine bakıp, “Kabul ediyorum” dedikten sonra, geri dönüşü olmayan yola girilecekti.

Düğünü durdurmak zorundayım.

Saat sabahın dördü ve ben hâlâ uyuyamadım. Gözümü saate dikmiş, ne yapmam gerektiği üzerinde tekrar tekrar düşünüyorum, farklı senaryolar üzerinde kafa patlatıyorum.

Kadın dairesinden taşınmadı henüz. Biliyorum, kontrol ettim çünkü.

Bugün bekleyecek ve yolunu keseceğim onun.

Gözlerinin büyüdüğünü, ellerini, kendini korumak üzere havaya kaldırdığını hayalimde canlandırabiliyorum.

Ona, *Çok geç artık!* diye bağırmaya can atıyorum. *Kocamdan uzak durmalıydın!*

Dışarıda hava nihayet aydınlandığında, yataktan kalkıp elbise dolabıma gidiyor, bir an bile tereddüt etmeden Richard'ın gözdesi olan zümrüt yeşili ipek elbiseyi seçiyorum. Richard o elbiseyi gözlerimin yeşilini ortaya çıkardığı için çok severdi. Bir zamanlar vücudumu saran elbise şimdi üstüme bol geliyordu; o yüzden belime altın halkalı bir kemer taktım. Yıllardır yapmadığım bir şekilde özenle makyaj yaptım, hiç acele etmeden fondötenimi karıştırdım, kirpiklerime kıvrım verdim ve iki kat rimel sürdüm. Sonra çantamdan yeni aldığım Clinique dudak parlatıcısını çıkarıp, yapışkan, yumuşak pembe kalem dudaklarımın üstünde gezdirdim. Bacaklarım uzun ve ince görünsün diye, en yüksek topuklu ten rengi ayakkabılarımı giydim. Lucille'e mesaj atıp bugün işe gelmeyeceğimi bildirdim; vereceği cevabın, bir daha işe gelme konusunda zahmet etmemem yönünde olacağından hemen hemen eminim.

Kadının apartmanına gitmeden önce uğramam gereken bir yer daha var. Upper East Side'daki Serge Normant kuaföründe erken saatte bir randevu ayarladım. Orada işim bittikten sonra apartmana gitmek için bol bol zamanım olacak.

Kadının günlük programına ulaşmak hiç de zor olmadı; bugün neler yapmayı planladığını biliyorum. Charlotte teyzeme not bırakmadan, sessizce çıkıyorum evden.

Kuaför salonuna geldiğimde, saçlarımı boyayacak olan kadın karşılıyor beni. Gözlerinin hiç rötuş yapmadığım saç dipleme kaydığını görüyorum. "Bugün nasıl bir şey istiyorsunuz?"

Ona genç, harikulade bir kadının fotoğrafını gösterip, aynı açık sarı, sıcak tonu tutturmasını söylüyorum.

Kadın önce fotoğrafa, sonra bana, ardından tekrar fotoğrafa bakıyor. "Bu siz misiniz?"

"Evet" diyorum.

Nellie babasının mendili uğur getirmesi için beyaz gül demetinin çevresine sarılmış halde, kilise sıralarının arasından yürümeye başladığında, müzisyenler Pachelbel'in Canon'ını çalacaklardı. Papaz, "Sahip olmak ve korumak... Onurlandırmak ve değer vermek... Ölüm sizi ayırana dek..." diyecekti.

Nellie havaalanına gitmek üzere birkaç saat içinde evden çıkacaktı. İki bavulundan birine yeni, kırmızı bikinisini koymuş ve yapılacak işler listesinin üstünden geçmişti. Gelinliği FedEx'le düğün töreninin yapılacağı tatil yerine gönderilmiş, otel görevlileri arayıp paketi teslim aldıklarını söylemişlerdi. Geriye toplanması gereken bir tek tuvalet malzemeleri kalmıştı.

Duvardaki soluk beyaz üçgenler, bir zamanlar resimlerin asıldığı yerleri gösteriyordu. Nellie yatağı, şifoniyeri ve lambayı burada bırakıyordu. Sam yeni bir ev arkadaşı bulmuştu; Pilates hocası olan kadın yarın taşınıyordu eve. Yeni ev arkadaşının mobilyaları istememesi halinde, evden taşınması işini üstleneceğine söz vermişti Nellie. "Eve yeni biri taşınana dek kiradan payıma düşen kısmı ödemeye devam etmek istiyorum" diye de ısrarla belirtmişti.

Richard'm Florida seyahati masraflarını karşıladığı ve kısa bir süre önce çilingir için para ödediği için, Sam bu teklifi kabul etmeye istekli değildi.

Nellie Sam'in, dairenin kirasını tek başına karşılayamayacağını biliyordu. Sam, yatağında oturmuş toplanmasını izlerken, ona, "Haydi, ama" demişti Nellie. "En adil olanı bu."

Sam Nellie'yi sıkıca kucaklayarak, "Sağ ol" demişti. "Vedarlardan nefret ediyorum."

"Birkaç gün sonra görüşeceğiz ya" diye itiraz etti Nellie.

"Söylemek istediğim şey o değil."

Nellie başını sallayarak "Biliyorum" dedi.

Kısa bir süre sonra Sam evden ayrıldı.

Nellie o ayın kirasına ait çeki yazarken telefon çaldı. Gözü imzasına takılı kalmış, eski soyadını bir daha kullanmayacağını fark etmişti. *Bay ve Bayan Thompson*, diye geçirdi içinden. Çok asil geliyordu kulağa.

Nellie telefona cevap vermeden önce kimin aradığına baktı. "Merhaba anne."

"Merhaba güzelim. Uçuş numaranı kontrol etmek istedim. Amerikan Hava Yolları, değil mi?"

"Evet. Bir saniye bekle." Nellie dizüstü bilgisayarını açtı, ekranda diğer e-postaları kaydırıp, havayolunun rezervasyon onayıyla ilgili gönderdiği e-postayı buldu ve yüksek sesle okudu. "Yedi on beşte orada oluyor."

"Yemek yemiş olacak mısın?"

"Bir paket fıstığı yemekten sayarsan, evet..."

"Sana yemek yapabilirim."

"Anne, yemek yapmakla uğraşma hiç. Havaalanı çıkışı yolumuzun üstünde bir şeyler alırız. Bu arada, spa programlarından hangisini seçeceğine karar verdin mi? Richard masaj ve yüz bakımı için rezervasyon yaptırmış; ama derin doku masajı, İsveç masajı veya başka bir şey istersen haber vermemiz gerekiyor. E-postayla gönderdiğim broşürü gördün mü?"

"Richard'ın benim için böyle zahmete girmesine hiç gerek yoktu. Bir yerde sürekli hareketsiz oturmakta zorluk çektiğimi biliyorsun."

Doğruydu söyledikleri; Nellie'nin annesinin rahatlama yöntemi, masöz masasında yüzüstü yatmaktan ziyade, gün batımında sahilde yürüyüş yapmaktı. Ama Richard bunu bilmiyordu tabii. Özel bir şey olsun istemişti. Nellie annesinin bu jestini reddettiğini ona nasıl söylerdi?

"Bence bir dene. Tahmin ettiğinden daha çok seveceğine iddiaya girerim."

"İyi bari; sen hangi programı seçiyorsan ben de ona gelirim."

Nellie annesinin anaç, ima dolu iğneleyici sözlerinden rahatsız olan tek kadın olmadığını biliyordu. Annesi son seferde, Nellie karşısına geçmiş bir paket Skittles yerken, "Çok fazla işlenmiş şeker tüketiyorsun" demiş, Nellie'ye birçok kez Manhattan'ın "klostrofobi"sine nasıl tahammül edebildiğini sormuştu.

"En azından Richard'ın karşısında biraz heyecanlanmış gibi yap lütfen."

"Tatlım, onun ne düşündüğünü biraz fazla kafaya takıyor gibisin."

"Kafaya taktığım filan yok. Kıymetini biliyorum, o kadar! Bana çok iyi davranıyor."

"Düğünden önceki günü yüz bakımıyla geçirmek ister misin, diye sordu mu sana?"

"Ne? Bunun ne önemi var ki?" Aptalca bir spa bakımı yüzünden Nellie'yi bu denli sinirlendirmeyi ancak annesi başa-rabilirdi. Hayır, spa bakımı aptalca değildi; Richard'ın hediyesiydi o.

"İzin ver de bir şey söyleyeyim. Bana yüz bakımının kızarıklıkla neden olduğunu söylemiştin. Madem öyle, Richard'a bundan neden söz etmedin? Sana ev aldı, ama sen o evi daha önce bir kez bile görmedin. Banliyöde yaşamak istiyor musun?"

Nellie burnundan soluyor olsa da annesi konuşmaya devam etti. "Kusura bakma ama Richard'ın biraz fazla baskın bir kişiliği varmış gibi görünüyor."

“Onunla sadece bir kez bir araya geldin!” diye itiraz etti Nellie.

“Hâlâ çok gençsin. Hayat enerjini yitirmenden korkuyorum. Onu sevdiğini biliyorum, ama lütfen kendine karşı dürüst ol.”

Belli ki annesi kavga çıkarmaya kararlıydı, ama Nellie bunu yapmayacak, tuzağa düşmeyecekti. “Bavulumu toplamam gerek. Birkaç saat içinde görüşeceğiz nasılsa.” *Uçakta içeceğim birkaç kadeh şarap beni güçlendirdikten sonra...*

Nellie telefonu kapatıp tuvalet malzemelerini toplamak üzere banyoya gitti. Seyahat takımının içine kozmetik malzemelerini, diş macununu ve losyonlarını yerleştirip lavabonun üstündeki aynaya baktı. Uykusuz olmasına rağmen cildi kusursuz görünüyordu.

Yatak odasına geri dönüp telefonunu aldı ve yüz bakımını randevusunu iptal etmek için tatil yerini aradı. “Yüz bakımını yerine, yosunlu vücut bakımı programına dahil olabilir miyim?”

Richard gelmeden önce annesiyle bir iki gün geçirecek, sonra düğün için tatil yerine geçeceklerdi; bu işin altından kalkabilirdi. Dahası, Sam ve teyzesi de düğünden bir gün önce orada olacaklar, annesiyle arasında tampon görevi görebileceklerdi.

Tuvalet malzemelerini hâlâ açık duran bavuluna koyup kapağını kapatmaya çalıştı, ama ne kadar uğraşsa da fermuarı yarıya kadar çekebildi.

“Kahretsin!” Kapağı kapatmayı bir kez daha denedi.

Sorun, balayına nereye gideceklerine dair hâlâ hiçbir fikrinin olmamasıydı. Richard’ın bikiniyle ilgili sözlerinden tropik bir yer olacağını sanıyordu, ama sıcak iklimi olan adalarda bile akşamları hava soğuyabiliyordu. Günlük giysiler, plaj kıyafeti, spor eşyaları, kıyafet zorunluluğunun olduğu bir yere gitmeleri olasılığına karşın birkaç gece elbisesinin yanı sıra, yüksek topuklu ayakkabılar ve sandaletler de almıştı yanına.

Bavulu yeniden düzenlemek zorundaydı. Dikkatle katlayıp yerleştirdiği eşyaları birer birer çıkardı. Dört şık elbise yerine üç elbise almaya karar verdi ve topuklu ayakkabılarından birini eşya sandığına attı. J. Crew kataloğunda çok hoş görünen, kenarları sarkık plaj şapkasının, aslında o kadar da şık durmayacağını düşündü.

Bu işi daha önce yapmalıydı; uçağı üç saat içinde kalkıyordu, Richard onu almak ve arabayla havaalanına götürmek üzere yoldaydı. Eşyalarını tekrar katladı ve kenarları sarkık şapka haricinde her şeyi bavula sığdırmayı başardı. Şapkayı dolabının üstünde koydu; Sam'e bırakacaktı. Buraya dönme-yecekti; şimdi yapması gereken şey, unuttuğu bir şey olup olmadığını anlamak için eşyalarını ikinci kez kontrol etmek ve...

Babasının mendili...

Bavulun iç kısmında örgülü cepler vardı ve mendili o ceplerden birine koyduğuna emindi, ama bavulu biraz önce boşaltırken görememişti.

Bavulunun fermuarını bir kez daha açtı ve mendilin durduğu o yumuşak torbayı aradı; içindeki panik duygusu git-tikçe büyüyordu.

Bütün eşyaları buruşuyordu, ama örgü ceplerin içlerini aramak için hepsini bir kenara attı. Çorapları, sutyenleri ve külotları hepsi oradaydı, ama torba yoktu.

Yatağın kenarma oturup başını ellerinin arasına aldı. Eşyalarının büyük bir kısmını birkaç gün önce yerleştirmişti bavuluna. Mavi renkli o kare kumaş çok önemliydi onun için; düğün için yanına aldığı, yeri doldurulamaz tek şey o mendildi.

Yatak odasının açık kapısının tıklatılmasıyla nefesinin kesildiğini hissetti. Başını hızla kaldırıp baktı.

"Nellie?"

Gelen Richard'dı, neyse ki.

Eve girdiğini duymamıştı; Richard ona verdiği yeni anahtarı kullanmış olmalıydı.

“Babamın mendilini bulamıyorum!” diye inledi Nellie.

“En son nerde görmüştün?”

“Bavulumda. Ama biraz önce baktım, yok. Her yeri didik didik ettim, ama yok. Zamanımız da kalmadı, havaalanına gitmeliyiz ve ben o mendili bulamazsam...”

Richard etrafına bakındı, sonra bavulu kaldırdı. Nellie mavi, kare kumaşı gördü; büyük bir rahatlama duygusuyla yumdu gözlerini.

“Teşekkür ederim. Nasıl da göremedim? Oraya baktığımı sanıyordum, ama o kadar bitkinim ki, ben...”

“Tamam, sorun yok. Şimdi uçağa yetişmemiz gerek.”

Richard dolabın yanına gitti, yeni plaj şapkasını alıp işaret parmağının çevresinde döndürmeye başladı. Sonra başına koydu. “Uçakta bunu takacak mısın? Muhteşem görünürsün.”

“Şimdi takacağım.” Şapka kot pantolonu ve çizgili tişörtünün yanı sıra, uçağa bineceği zamanlarda güvenlik kontrolünde fazla zaman kaybetmemek için giydiği Converse spor ayakkabılarıyla da uyumlu görünüyordu.

Annesinin bir türlü anlamadığı şey buydu işte. Richard’la her şey öyle veya böyle yoluna giriyordu. Nerede yaşarlarsa yaşasınlar, onunla birlikteyken güvende olacaktı.

Richard yatağın üstünde duran bavulu alıp kapıya yöneldi. “Burada güzel anıların oldu, biliyorum. Ama birlikte yeni anılar biriktireceğiz; daha da iyilerini... Hazır mısın?”

Nellie stres altındaydı ve yorgundu, annesinin sözleri içine oturmuş, kahrolası o dört kiloyu hâlâ verememişti. Ama Richard’ın bu sözlerine başını sallayarak karşılık verdi ve onun arkasından yürüdü. Richard Nellie’nin dolabına koyduğu kolilerin yanı sıra, apartmanın deposunda sakladığı diğer eşyaları alması ve yeni eve taşınması için nakliye kamyonu ayarlamıştı.

“Arabayı birkaç sokak öteye park ettim.” Richard bavulları kaldırıma bıraktı. “İki dakika içinde burada olurum tatlım.”

Richard hızlı adımlarla uzaklaşırken, Nellie sokakta etrafına bakındı. Birkaç kapı aşağıda, motoru çalışmakta olan bir dağıtım kamyonu gördü; iki adam kamyonun arkasından güç bela büyük bir koltuğu indirmeye çalışıyordu.

Ancak o adamlar ve otobüs durağında, sırtı Nellie'ye dönük olarak beklemekte olan genç kadının dışında, sokak boştu.

Nellie gözlerini kapatıp başını hafifçe arkaya attı, öğleden sonrasının bu ilk saatlerinde çıkan güneşin sıcaklığını yanaklarında hissetti. Kendisine seslenilmesini, artık gitme zamanının geldiğinin söylenmesini bekledi.

Yerimi alan kadın, geldiğimi görmüyor.

Yaklaştığımı hissettiği anda, gözleri uğradığı şokla büyüyor; burnunun dibindeyim artık.

Çılgınca etrafına bakınıyor, muhtemelen kaçış yolu arıyor.

“Vanessa?” Ses tonundan, gördüklerine inanmakta zorluk çektiği belli...

Beni bu kadar çabuk tanımış olmasına şaşıyorum. “Merhaba.”

Benden daha genç, kıvrımları daha belirgin ve alımlı; ama saçlarımın şimdi eski tonuna kavuşmasıyla birlikte, ikimizi pekâlâ kız kardeş sanabilirler.

Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. Şaşılacak biçimde hiç panik olmuyorum.

Avuç içlerim terlemedi; nefeslerim düzenli.

Sonunda yapıyorum, işte.

Şimdi, Richard’la birbirimize âşık olduğumuz yıllar önce-sindeki halime kıyasla, çok daha farklı bir kadını.

Her konuda dönüşüme uğradım.

Yirmi yedi yaşındayken suşiden nefret eden, *Nothing Hill* filmine bayılan, kaygısız ve konuşkan bir anaokulu öğretmeni-ydim.

Yarı zamanlı garsonluk işinde hamburger dolu tepsileri taşır, ikinci el eşyalar satan dükkânların altını üstüne getirir, arkadaşlarımla dansa giderdim. Ne kadar güzel olduğum farkında değildim; ne kadar *şanslı* olduğumun da...

Çok arkadaşım vardı, hepsini kaybettim ama. Samantha'yı bile.

Şimdi bir tek Charlotte teyzem var.

Eski hayatımda adım bile başkaydı.

İlk tanıştığımızda, Richard bana Nellie takma adını koymuş, o günden beri de hep o adla hitap etmişti.

Ama onun dışında diğer herkes için ben her zaman Vanessa'ydım; hâlâ da öyleyim.

İnsanlar nasıl tanıştığımızı sorduklarında, Richard'ın hikâyeyi –bizim hikâyemizi– o kalın sesiyle nasıl anlattığı hâlâ kulaklarımda.

“Onu havaalanının lüks yolcu salonunda fark ettim ilk kez” derdi. “Bir eliyle bavulunu çekmeye çalışırken, diğer eliyle el çantasını, su şişesini ve çikolatasını tutmaya çalışıyordu.”

Florida'daki annemi ziyaretten dönüyor, New York'a gidiyordum. Eve dönmek benim için her zaman acı dolu hatıraları çağrışırsa da, seyahatim iyi geçmişti. Eski evime döndüğümde babama olan özlemim bir kat daha artıyor, üniversite hatıralarımdan kaçamıyordum. Neyse ki, annemin bir anı diğerine uymayan tutarsız ruh hali, yeni ilaçlar sayesinde bir şekilde dengelenmiş gibiydi. Yine de uçmaktan nefret ediyordum; gökyüzünde birkaç buluttan başka bir şey görünmese de, özellikle o gün havada olacağım düşüncesi germiştii beni.

Onu hemen fark ettim. Koyu renk takım elbise ve tiril tiril beyaz gömlek vardı üstünde; kaşlarını çatmış, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

Richard hikâyeye devam ederken, “Küçük bir çocuğun öfke nöbetine kapıldığını gördüm sonra” diyecekti. “Zavallı annesinin pusette bir bebeği daha vardı ve kadın ne yapacağını şaşırmış haldeydi.”

Yanımda bisküvi vardı; annenin yanına gittim, bisküvi paketini işaret ederek ağlayan çocuğuna bir tane verip vermeyeceğimi sordum. Kadın minnettarlıkla başını salladı. Anaokulu öğretmeniydim; doğru zamanda verilen rüşvetlerin ne denli olumlu sonuçlar yarattığını iyi biliyordum. Eğilip çocuğa bisküvisini verdim; anında kesildi ağlaması. Hemen ardından Richard’ın bulunduğu yöne baktım ve orada olmadığımı gördüm.

Uçağa binerken onun –doğal olarak– birinci mevkideki koltuğunun yanından geçtim. Bir kadehten şeffaf bir içki yudumluyordu ve boynundaki kravatu gevşetmişti. Önündeki masaya gazetesini sermiş olsa da, gözü tek sıra halinde uçağa doluşmakta olan yolculardaydı. Bakışlarını üzerime sabitlediğinde, ona doğru çekildiğimi hissettim.

Richard, “Onu bavulunu uçağın koridorunda gürültülü biçimde çekiştirirken izledim” diye devam edecekti hikâyeye. “Hiç de fena bir manzara değildi.”

Bavulumu yirminci sıraya taşıdım, koltuğuma oturup uçuş öncesi her zamanki batıl inançlarımı uygulamaya başladım; Converse ayakkabılarımı çıkardım, pencerenin gölgeliğini kapattım ve vücuduma yumuşak bir şal doladım.

Richard, “Genç bir askerin yanında oturuyordu” diyerek anlatmayı sürdürecektir ve sonra bana göz kırpacaktı. “Ve birden vatanseverlik duygularım kabardı.”

Uçuş görevlisi yaklaşıp, birinci mevkide bir yolcunun yanımda oturan askerle yer değiştirmeyi önerdiğini söyledi. Asker, “Harika!” diyerek kabul etti bu teklifi.

Bir şekilde, teklifi yapan kişinin o olduğunu biliyordum.

Uçak havalandı, koltuğun kenarlarına sıkıca yapışıp güçlkle yutkundum.

Richard bana içki teklif etti. Parmağında yüzük yoktu. Bekâr olmasına şaşırmıştım –otuz altı yaşındaydı– ama daha sonra koyu renk saçlı eski bir karısının olduğunu öğrenecektim. Ayrıldıklarında, kadın yıkılmıştı.

Richard evlenme teklif ettikten sonra, kadın musallat oldu bana; varlığını her yerde hissedebiliyordum. Ve haklıydım da; biri beni takip ediyordu. Ama o kişi Richard'ın eski karısı değildi.

Richard anlattıklarından büyülenmiş muhatabına, “Çakırkeyif olmasını sağladım” diyecekti, daha sonra. “O haldeyken telefon numarasını alma şansım daha yüksek olur diye düşünmüştüm.”

Richard'ın verdiği votka tonikten bir yudum alırken, vücudundan yayılan sıcaklığın çok iyi farkındaydım.

“Ben Richard.”

“Vanessa.”

Richard hikâyenin bu bölümünde, başını dinleyicisinden bana doğru çevirecek ve şefkat dolu bir ifadeyle bakacaktı. “Pek de Vanessa'ya benzemiyor ama değil mi?”

Richard o gün uçakta bana gülümsedi, “Böylesine ciddi bir isim için fazlasıyla tatlı ve hoşsun” dedi.

“Ne tür bir ismim olmalıymış, peki?”

Uçak bir başka hava boşluğuna girdiğinde nefesim kesildi.

“Arabanın çukura girmesi gibi... Merak edecek bir şey yok.”

İçkisinden bu sefer iri bir yudum aldım; güldü.

“Sen kaygılı Nellie'sin.” Sesi beklenmedik biçimde yumuşak ve nazikti. “Evet, sana Nellie diye hitap edeceğim.”

İşin gerçeği, o takma addan hep nefret ettim. Kulağa de-mode bir ad gibi geliyordu, ama bunu Richard'a hiç söylemedim. Bana Nellie diye hitap eden tek kişi oydu.

Uçuşun geri kalanında sohbet ettik onunla.

Richard gibi birinin bana bu denli ilgi göstermesine inanamıyordum. Ceketini çıkarırken, hayatımın sonunda dek onunla özleştireceğim o limon kokusunu aldım. Uçak inişe geçtiğinde benden telefon numaramı istedi. Numarayı yazarken uzanıp yüzüme düşen saçlarımı düzeltti. O an bir ürperti kapladı içimi. O hareketi, bir öpücük kadar içten ve samimi geldi bana.

“Muhteşem” dedi. “Sakın kestirme.”

O günden itibaren –New York’taki flört dönemimizde, Florida’daki tatil yerinde yapılan düğünümüzde ve Richard’ın Westchester’da ikimiz için aldığı yeni evde geçirdiğimiz yıllar boyunca– ben hep onun Nellie’siydim.

Hayatımın hep güzellikler içinde geçeceğini düşündüm; Richard’ın beni hep kanatlarının altına almasını bekledim. Anne olacak, çocuklarımız büyüdükten sonra öğretmenliğe geri dönecektim. Yirmi beşinci evlilik yıldönümümüzde onunla dans etmeyi hayal ettim.

Ama bunların hiçbiri olmadı tabii.

Ve şimdi de Nellie sonsuza dek yok oldu.

Ben sadece Vanessa’yım.

Yerimi alacak olan kadın, “Neden buradasın?” diye soruyor.

Hızlı davranıp çevremden dolaşabilir ve sokağın ilersine doğru koşabilir mi, diye fırsat kolladığını söyleyebilirim.

Ama ayağında bantlı topuklu ayakkabılar var, üstünde de dar bir etek. Bugün gelinlik provasına gideceğini biliyorum; programını ele geçirmek hiç de zor olmadı benim için.

“İki dakikanı alacağım, o kadar.” Ona fiziksel bir zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını anlatmak için boş ellerimi iki yana açıyorum.

Bir an tereddüt ediyor, sokağın bir başına bir sonuna bakıyor yine. Çok az insan gelip geçiyor yanımızdan ve kimse durmuyor. Durup da bakacak ne var ki? Yanında bir şarküteri, bir sokak aşağısında otobüs durağı olan bir apartmanın önünde durmuş, iyi giyimli iki kadınız sonuçta.

“Richard birazdan burada olur. Dairemin kapısını kilitliyordu.”

“Richard yirmi dakika önce ayrıldı.” Gelinlik provasına o da gelir diye endişelenmişim bir ara, ama sonra bir taksi çevirip ayrılmıştı buradan.

Richard’ın uğruna beni terk ettiği kalp şeklinde yüzü ve sağlıklı bir vücudu olan harikulade genç kadına, “Lütfen, dinle sadece” diyorum. Kaygısız, konuşkan Nellie’den, bugünkü paramparça olmuş kadına nasıl dönüştüğümün hikâyesini bilmek zorunda. “Sana Richard’la ilgili gerçeği söylemem gerek.”

II

Onun adı Emma.

Önümde duran genç kadına bakarak, “Eskiden ben sendim” diye başlıyorum.

Bana dikkatle bakınca mavi gözleri irileşiyor. Değişen saçıma, çok zayıf vücudumda emanet gibi duran elbiseme bakıyor. Bu halimle beni kendisiyle pek bağdaştıramadığı çok açık...

Geceler boyu yatakta gözümü kırpmadan uzanmış, ona söyleyeceklerimin provasını yapmıştım. O Richard’ın asistanıydı; öyle tanışmışlardı. Richard beni onun uğruna, sekreteri Diane’nin yerine işe almasından bir yıldan daha kısa bir süre sonra, terk etti.

Kelimelerin bana ihanet etmesi ihtimaline karşılık, çantamda yapacağım konuşmanın metni var; ama ona ihtiyaç duymuyorum. “Richard’la evlenirsen, pişman olursun. Sana zarar verecek.”

Emma’nın kaşları çatılıyor. “Vanessa.” Sesi bile sakın çıkıyor; küçük bir çocukla konuşuyor sanki. Bu, eskiden Miniklerime oyuncakları bir kenara bırakmalarını ya da önlerindeki atıştırmalıkları bitirmelerini söylerken kullandığım ses tonu. “Boşanmak senin için kolay olmamış, bunu görebiliyorum. Richard için de öyleydi. Her gün gördüm onu; yürütebilmek için çok çabaladı. Evliliğinizde sorunlar olduğunu

biliyorum, ama Richard elinden geleni yaptı.” Bakışlarında bir tür suçlama sezinliyorum; suçlanması gereken kişinin ben olduğumu düşünüyor.

“Onu tanıdığını sanıyorsun” diyerek araya giriyorum. Planladığım konuşmadan sapmaya başladığının farkındayım, ama üsteliyorum. “İyi de ne gördün? Yanında çalıştığın Richard, gördüğün o adam gerçek kişiliğini yansıtmıyor. O çok dikkatlidir Emma. İnsanların kendisini tanımasına izin vermez. Onunla evlenirsen...”

Bu kez o benim sözümü kesiyor. “Olan biten her şey çok üzüyor beni. Bilmeni isterim ki bir meslektaş, bir dost olarak bana açılan o oldu. Ben evli bir erkekle ilişkiye girecek tipte bir kadın değilim. Âşık olmayı ikimiz de beklemiyorduk.”

İnanıyorum sözlerine. Richard’ın, telefonlarına bakması, yazışmalarını düzeltmesi ve programını takip etmesi için Emma’yı işe almasından kısa bir süre sonra başlamıştı ilişkileri.

“Oluverdi işte. Üzgünüm.” Emma’nın yuvarlak gözlerindeki samimiyeti görüyorum. Uzanıp yavaşça dokunuyor koluma. Parmak uçları cildimi hafifçe sıyrırken irkiliyorum. “Onu tanıyorum, gerçekten. Günde on saat, haftada beş gün onunla birlikteyim. Müşterilerle, çalışma arkadaşlarıyla ve diğer yardımcılarıyla nasıl ilişki içinde olduğunu gördüm. Seninle evli olduğu günlerde de... O iyi bir adam.”

Emma konuşmaya devam edip etmemek için kararsız kalmış gibi bir an duraklıyor. Gözü hâlâ açık renk saçımda... Doğal sarışınım ve saçımın dipleri, nihayet, saçlarımda genel görünümümle uyumlu. “Belki de onu tanımayan kişi sensin.” Sesinde üstünlük taslayan bir hava var.

“Richard böyle bir girişimde bulunabileceğini söylemişti bana.” Sesindeki, konuşmanın başındaki halden anlar tavrın yerini, şimdi küçümseme almış durumda. Kollarını göğsünde kavuşturduğu anda benden uzaklaştığını anlıyorum. “Bana

ilişkimizi kısıksandığını söylemişti, ama bu iş kontrolden çıkmış durumda. Geçen hafta seni apartmanımın dışında gördüm. Richard bir daha böyle bir şeye kalkışman durumunda mahkemeden uzaklaştırma emri çıkaracağımızı söyledi.”

Sırtımdan terler boşalıyor, daha da fazlası üst dudagım da birikiyor. Uzun kollu elbisem bu hava için fazla kalın. Her şeyi en ince detayına kadar planladığımı sanmış, ama yanılmışım. Düşüncelerim şimdi bu temmuz günü gibi ağır ve boğucu.

Pat diye, “Hamile kalmaya mı çalışıyorsun?” diyorum. “Sana çocuk istediğini mi söyledi?”

Emma bir adım geri çekiliyor, sonra yana doğru hamle yapıp yanımdan uzaklaşıyor. Kaldırımın kenarına yürüyüp taksi çağırıyor.

Arkasına dönmeden, “Bu kadar yeter” diyor.

“Ona son kokteyl partimizi sor.” Yaşadığım stres yüzünden sesim tiz çıkıyor. “Sen de oradaydın. İkrâmı yapacak şirketin elemanlarının geciktiğini ve Raveneau şaraptan kalmadığını hatırlıyorsun; değil mi? Bu Richard’ın hatasıydı; sipariş vermemiştir. O şaraplar evimize hiçbir zaman gelmedi!”

Bir taksi kaldırıma yanaşıyor. Emma bana dönüyor. “Evet, oradaydım. Şarabın eve teslim edildiğini biliyorum. Ben Richard’ın yardımcısıyım; siparişi kim verdi sanıyorsun?”

Bu hiç beklemediğim bir şey. Toparlanmaya fırsat bulmadan, Emma taksinin kapısını açıyor.

“Bunun için beni suçladı” diye bağıyorum. “Partiden sonra çok kötü şeyler yaşadık!”

“Senin gerçekten yardıma ihtiyacın var.” Emma taksinin kapısını çarparak kapatıyor.

Taksinin Emma’yı benden uzaklaştırmasını izliyorum.

Daha önce birçok kereler yaptığım gibi, Emma’nın apartmanının önündeki kaldırımda duruyor, ama ilk kez Richard’ın benimle ilgili söyledikleri doğru muydu, diye

merak ediyorum. Hayatı boyunca akıl hastalığıyla mücadele etmiş ve aynı durumdaki diğer insanlardan zaman zaman daha başarılı olmuş annem gibi, ben de deli miyim?

Tırnaklarımı avucumun içine batırıyorum. Richard ve nişanlısının bu akşam birlikte olacakları düşüncesine katlanamıyorum. Emma söylediğim her şeyi anlatacak ona. Richard Emma'nın bacaklarını kaldırıp bacaklarının üstüne koyup masaj yapmaya başlayacak, onu her zaman koruyacağına söz verecek. Her türlü tehlikeden ve benden...

Emma'nın beni dinleyeceğini, bana inanacağını umuyordum.

Ama Richard böyle bir şeye kalkışacağımı tahmin etmiş ve Emma'ya söylemiş.

Eski kocamın herkesten daha becerikli olduğunu biliyorum. Onun da beni tanıdığını unutmamam gerekirdi.

Düğün günü sabahı yağmur yağdı.

Babam olsa, "Yağmur berekettir, şans getirir" derdi.

Bir yanımda annem, diğer yanımda Charlotte teyzemle, tatil yerinin geniş avlusuna serilmiş lacivert yol halısı üstünde yürümeye başladığımdaysa hava açmıştı. Güneş çıplak kollarımı okşuyor, denizdeki dalgalar hoş bir melodi fısıldıyordu.

Beyaz ipek kurdele bağlanmış iskemlelerde oturan Sam, Josie ve Marnie'nin yanından geçtim önce; sonra da Hillary, George ve Richard'ın diğer ortaklarının... Ve ön tarafta, güllerle donatılmış kemerli girişte Maureen, baş nedime sıfatıyla Richard'ın yanında duruyordu. Boynunda ona hediye ettiğim cam boncuklu kolye vardı.

Richard ona doğru yaklaşmamı izlerken, yüzümün ıslıl ıslıl olduğunu hissettim. Yüzünde kararlı bir ifade vardı, gözleri nerdeyse siyaha çalmıştı. El ele tutuşmamızın ve papazın

bizi karı koca ilan etmesinin ardından, Richard'ın, eğilip beni öpmeden önce, yaşadığı duygu yoğunluğuyla dudaklarının titrediğini gördüm.

Fotoğrafçı akşamın bütün büyüsunü yakalamayı başardı. Richard'ın nikâh yüzüğünü parmağıma taktığı anı, tören sonunda birbirimize sarıldığımız ve It Had To Be You¹² şarkısı eşliğinde ettiğimiz romantik dansı; hepsini... Fotoğrafçıya sipariş ettiğim albümde Maureen'in Richard'ın papyonunu düzeltirken, Sam'in şampanya kadehini kaldırırken, annemin güneş batımında çıplak ayakla plajda yürürken, Charlotte teyzemin gecenin sonunda veda etmek üzere bana sarılırkenki fotoğrafları da vardı.

Hayatım ebeveynimin boşanması, annemin yaşadığı güçlükler, babamın ölümü ve tabii büyüdüğüm yerden kaçmama neden olan olaylar gibi şeyler yüzünden belirsizlik ve kargaşa içinde geçmişti, ama o akşam geleceğim, Richard'a yürürken önümde serili olan mavi ipek hah gibi, muntazam ve kumsursuz görünüyordu.

Ertesi gün Antigua'ya uçtuk. Birinci mevkide oturup arkamıza yaslandık; Richard daha uçak kalkmadan ikimize şampanya ısmarladı. Yolculuk öncesi yaşadığım kâbusların hiçbirisi gerçek olmadı.

Ama korkmam gereken şey, uçak yolculuğu değilmiş meğer.

Balayımıza ait fotoğraflardan bir albüm yapmadık, ama şöyle bir geriye baktığımda, o günleri aynen bir albüm gibi, bir dizi enstantane fotoğraf olarak hatırlıyorum.

Richard ıstakozumu ayıklıyor, ben kıskaçların içindeki tatlı eti emerek çıkarırken, o imalı biçimde sırtıyor.

İkimiz plajda yan yana uzanmış, çiftlere özel masaj yapıyoruz.

12. It had to be you: 'O sen olmalıydın.' Frank Sinatra'nın ünlü şarkılarından biri... (ç.n.)

Ben o gün için kiraladığımız çift tekneli sandalın ipini çözerken, Richard, eli elimin üstünde arkamda duruyor.

Özel hizmetçimiz her akşam, gül yaprağı kokulu banyomuzu hazırlıyor, küvetin etrafını mumlarla süslüyordu. Bir keresinde mehtapta sessizce plaja inmiş, güneşi engellemek için tasarlanmış, rüzgârdan dalgalanan perdelerin arasına gizlenip kabinde sevişmiştik. Özel jakuzinin keyfini çıkarmış, sonsuzluk havuzunda rom katılmış içkilerimizi yudumlamış, iki kişilik hamakta uyumuştuk.

Richard son günümüzde dalış için rezervasyon yaptırdı. Dalış sertifikamız yoktu, ama tatil yerinde görevli personel, havuzda özel ders almamız halinde, eğitmen eşliğinde sığ bir yerde dalabileceğimizi söylemişti.

Yüzmekten pek fazla hoşlanmazdım, ama durgun, klorlu suda her şey yolundaydı. Diğer turistler yakınımda, üstüme su sıçratarak yüzüyor, güneş ışığı başımın hemen üstündeki su yüzeyini aydınlatıyordu; hem, havuzun kenarı birkaç kulaçlık mesafedeydi.

Motora binerken derin bir nefes aldım, sesimin sakin ve kaygısız çıkmasına gayret ederek, Santa Barbara üniversitesinde okuyan ve yaz tatilini değerlendiren genç bir çocuk olan eğitmenimiz Eric'e, "Aşağıda ne kadar kalacağız?" diye sordum.

"Kırk beş dakika... Oksijen tüpünde, aslında daha uzun süre kalmana yetecek kadar hava var; yani biraz daha gezmek istersen, şartları zorlayabiliriz."

Başparmağımla, "Çok iyi" işareti yaptım ona; ama kardan hızla uzaklaşır, mercan kayalıklarına doğru yol alırken göğsüm sıkışmaya başladı. Sırtıma ağır oksijen tüpü bağlanmıştı, ayağımda da paletler vardı.

Richard'ın başının üstündeki plastik yüz maskesine bakarken, bendeki benzer maskenin şakaklarımdaki hassas saç tellerini çekiştirdiğini hissettim. Eric'in motoru durdurmasıyla,

etrafımızdaki su kadar uçsuz bucaksız ve mutlak sessizliği duyumsadım.

Eric motorun kenarından suya atladı, sonra su üstüne çıkıp yüzüne düşen saçlarını geriye attı. “Mercan kayalığı yaklaşık yirmi metre uzaklıkta... Paletlerimi takip edin.”

“Hazır mısın hayatım?” Mavi-sarı renklerdeki maymun balıklarını, gökkuşağı renklerindeki papağan balıklarını ve zararsız kum köpekbalıklarını görecektir Richard’ı heyecanlandırmışa benziyordu. Maskesini yüzüne çekti. Ben de maskemi yüzüme çektim; su geçirmez lastik gözlerimin çevresindeki cildi gererken, gülümsemeye çalıştım.

Merdivenden suya inerken, *İstediğim zaman geri dönebilirim*, diye telkinde bulundum kendime. Üstümdeki ağır dalgıç malzemeleri beni suyun altına çekerken, *Kapana kısılmayacağım*, dedim.

Serin, tuzlu okyanus suyuna daldıktan kısa bir süre sonra her şey silindi, ortadan yok oldu.

Duyabildiğim tek şey, nefes alıp verirken çıkardığım sestir.

Göremiyordum; Eric maskemizin içinin buğulanması durumunda, buğuyu yok edebilmek için maskeyi, içine çok az su alacak şekilde hafifçe çekmemiz gerektiğini söylemişti. “Herhangi bir terslik olursa bir elini havaya kaldır; bu acil durum işaretidir” demişti. Ama ellerimi kollarımı çırpıktan başka bir şey yapamıyordum. Dahşet malzemelerimin kayışları vücuduma baskı yapıyor, göğsümü sıkıştırıyor, ciğerlerime oksijen çekmeye çalışırken, maskem daha çok buğulanıyordu.

Ses korkunçtu; şimdi bile kulaklarımı dolduran o kaba, işkence verici solukları duyabiliyor, göğsümün sıkıştığını hissedebiliyorum.

Ne Eric’i, ne de Richard’ı görebildim. Kol ve bacaklarımı çırpıp, ciğerlerimden bir çığlık yükselmeye başlarken, okyanusun orasında yapayalnız dönüp durdum.

Sonra biri kolumdan yakaladı beni; çekildiğimi hissettim. Elim ayağım boşaldı o an.

Suyun yüzeyine çıkıp ağızlığımı attım, sonra sert bir hareketle maskemi çıkarırken saçımdan birkaç telin kopmasıyla ani bir acı hissettim.

Zorlukla soluklanıp öksürdüm. Ciğerlerime daha çok hava çekmeye çalıştım.

Eric, “Motor burada” dedi. “Tutuyorum seni. Sadece su yüzeyinde kalmaya çalış.”

Uzanıp merdiven basmağını yakaladım. Basamakları tırmanamayacak kadar bitkin düşmüştüm, ama Eric motora çıkıp elini uzattı ve çekti beni. Banka çökuverdim; başım dönüyordu, başımı bacaklarımın arasına almak zorunda kaldım.

Aşağıdan Richard’ın sesinin duydum. “Güvendesin. Bana bak.”

Kulaklarımdaki basınç, sesini bir yabancının sesiymiş gibi algılamama neden oldu.

Dediğini yapmaya çalıştım, ama o hâlâ suda aşağı yukarı hareket ediyor, mavi dalgacıkları görmek, midemi bulandırıyor.

Eric yanıma gelip çömeldi, vücudumu saran kayışları çözdü. “Birazdan düzelirsin. Paniğe kapıldın, değil mi? Bazen olur böyle; birçok kişinin başına gelen bir şey.”

“Hiçbir şey göremedim” diye fısıldadım.

Richard merdiveni tırmandı, yan taraftan atlayıp motora girerken dalış takımları takırdadı. “Geldim. Oh, tatlım, titriyorsun. Nellie, çok üzgünüm; böyle bir şey olacağını tahmin etmeliydim.

Maske, gözlerinin çevresinde kırmızı bir iz bırakmıştı.

Richard oksijen tüpümün kayışlarını çözüp yana çekilen Eric’e, “Tamam ben ilgilenirim” dedi. “Geri dönsek iyi olur.”

Sürat motoru dalgaların üstünden sekerek ilerlerken, Richard sıkıca sarıldı bana. Hiçbir şey konuşmadan geri dön-

dük. Eric motoru kıyıya çektikten sonra soğutucuyu açıp bir şişe su verdi bana. “Şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Çok daha iyi” diyerek yalan söyledim. Hâlâ titriyordum; elimdeki su şişesi de benimle birlikte titriyordu. “Richard, siz dalmaya devam edin isterseniz...”

Richard başını iki yana salladı. “Hayır, kesinlikle olmaz.”

Eric, “Seni karaya çıkaralım” dedi. Motordan rıhtıma atlarken, Richard da onu takip etti. Eric tekrar elini uzattı. “Gel.” Ayağa kalktım, dengemi sağlamakta güçlük çeksem de, elimi uzatmayı başardım.

Richard araya girdi. “Ben hallederim.” Sol kolumun üst tarafından sıkıca kavrayıp motordan aldı beni. Dengemi kaybetmemem için sıkı sıkı tutarken, yumuşak cildime batan parmaklarının verdiği acıyla irkildim.

Richard, “Onu odasına götüreceğim” dedi, Eric’e. “Sen malzemelerimizi geri götürürsün, değil mi?”

“Tabii, sorun değil.” Eric endişeli görünüyordu; Richard’ın sesinin biraz gergin çıkmasından böyleydi belki. Richard’ın sadece benim için endişelendiğini biliyordum, ama Eric onu şikâyet edeceğimizi düşünmüş olabilirdi.

“Yardımların için teşekkürler” dedim ona. “Paniğe kapıldım, kusura bakma.”

Richard omuzlarıma havlu sardı; rıhtımdan yumuşak kumlara, oradan da odamıza yürüdük.

Islak bikinimi değiştirdikten ve yumuşacık beyaz bornozu giydikten sonra kendimi daha iyi hissettim. Richard plaja dönmemizi teklif edince başımın ağrıdığını söyledim ona ve gitmesi için ısrar ettim.

“Ben biraz dinleneceğim” dedim.

Şakaklarım hafifçe zonkluyordu; dalmanın yan etkisi de olabilirdi, biraz önceki gerginliğin kalıntısı da... Richard’ın kapıyı çekip odadan ayrıldığını duyar duymaz banyoya gittim. Tuvalet malzemelerimin durduğu çantadan Advil’i

aldım, sonra durakladım. Advil'in yanında, uzun bir uçak yolcuğuna çıkma ihtimaline karşın yanıma aldığım Xanax'ın turuncu şişesi duruyordu. Bir hap yutmadan evvel her zaman yaptığım şeyi yaparak annemi düşündüm, sonra beyaz, oval tabletlerden birini alıp, oda hizmetçisinin günde iki kez tazelediği, şişelenmiş Fiji suyuyla yuttum. Kalın perdele-ri çekerek güneşin odaya dolmasını engelledim, sonra yatağa kıvrılıp ilacın etkisini göstermesini bekledim.

Tam uykuya dalıyordum ki kapının tıklatıldığını duydum. Hizmetçinin geldiğini düşünerek, "Daha sonra uğrayabilir misin?" diye seslendim.

"Benim, Eric. Güneş gözlüklerin motorda kalmış. Kapının önüne bırakıyorum."

Kalkıp ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum, ama vücudum ağırlaşmış gibiydi ve beni aşağı çekiyordu. "Tamam, çok teşekkürler."

Kısa bir süre sonra cep telefonum çaldı. Komodine uzandım. "Alo."

Cevap yoktu.

"Richard?" Aldığım yatıştırıcıdan ötürü dilimi daha şimdi- den çamur gibi hissediyordum.

Yine herhangi bir karşılık alamadım.

Telefonumun ekranına bakmadan önce ne göreceğimi biliyorum. *Bilinmeyen numara...*

Telefon elimde, ani bir hareketle doğruldum; tamamen uyanmıştım şimdi. Duyabildiğim tek ses, havalandırma deli-ğinden odamıza dolan serin havanın sesiydi.

Evden binlerce kilometre uzaktaydım, ama biri hâlâ pe-şimdeydi.

Çağrıyı Sonlandır tuşuna basıp yataktan kalktım. Perde-leri yana çekip balkona açılan sürme kapıları çektim. Kim-se yoktu. Odanın içine, dolabımızın kapalı kapısına baktım. Odadan çıkarken dolabın kapısı açık değil miydi?

Dolaba doğru yürüyüp kulpuna uzandım ve kendime doğru çektim.

Hiçbir şey yoktu.

Yatağında duran cep telefonuma baktım; mavi ekranı parlıyordu. Alıp, karo zemine fırlattım. Telefonun bir parçası koptu, ama ekranı hâlâ aydınlıktı. Telefonu yerden alıp buz kovanının içine daldırdım; elim, dondurucu suyun şokunu hissedene dek derine ittim.

Ama telefonu orada bırakamazdım; hizmetçi kovayı yeniden doldurmaya geldiğinde onu kesinlikle görürdü. Elimi tekrar buza daldırıp telefonu çıkardım, sonra içinde o sabahın gazetesi ve birkaç kâğıt mendil olan çöp kutusunu görene dek çılgınca etrafıma bakındım. Telefonu gazetenin spor sayfasına sarıp diğer sayfaların ve mendillerin içine tıktırdım.

Temizlik ekibi çöple birlikte telefonu da ortadan kaldıracak, telefon yüz kadar diğer müşterinin çöprüyle birlikte devasa çöplüğü boylayacaktı. Richard'a telefonu kaybettiğimi, plaj çantamdan düşürmüş olabileceğini söyleyecektim. O telefonu, en iyi cihaza sahip olmamı istediğini söyleyerek, nişanlanmamızdan hemen sonra almıştı bana; evimize taşındığımızda yeni bir tane daha alacağını biliyordum. Tatilimizin tadını daha şimdiden kaçırmıştım; onu daha fazla endişelendirmenin bir anlamı yoktu.

Soluk alıp vermem yavaşladı; hap korkularımın üstesinden geliyordu. Cam masanın üstünde duran kısa vazodaki mor orkideler, mavi karo zemin ve beyaz badanalı duvarlarıyla süitimiz havadar ve ferahtı. Bir kez daha dolaba gidip dökümlü turuncu elbisemle, altın renkli, burnu açık topuklu ayakkabılarımı aldım. Elbiseyi dolap kapısının arkasına asıp ayakkabıları düzgün bir şekilde altına koydum; bu akşam giyeceğim kıyafet hazırды. Mini buzdolabımızda bir şişe şampanya vardı. Şişeyi alıp buz kovanının içine yerleştirdim, yanına da iki flüt kadeh koydum.

Gözkapaklarım ağırlaşmıştı şimdi. Son kez bakındım çevreme. Her şey çok hoş görünüyordu, her şey yerli yerindeydi. Çarşafın altına girdim usulca. Soluma döndüğüm anda irkil dim. Kolumun üst kısmına baktığımda, Richard'ın motordan karaya çıkmama yardım ettiği sırada kolumu tuttuğu yerdeki kırmızılığın morarmaya başladığını gördüm.

Açık elbiseme uyacak hafif bir süveter getirmiştım yanımda. Kolumdaki o morluk görünmesin diye akşam onu giyecektim.

Diğer tarafa döndüm. Birazcık kestireceğim, dedim, kendi kendime. Richard geldiğinde şampanyayı açmayı ve birlikte akşam yemeği için hazırlanmayı teklif edecektim ona.

Ertesi gün New York'a geri dönüyorduk; balayımız sona ermek üzereydi. Bu öğleden sonrasının izlerini silmem gerekti. Eve dönmeden önce kusursuz bir akşam daha yaşamak istiyordum.

Kadın barmenin kadehime votka doldurmasını ve sonra üstüne tonik püskürtmesini izliyorum. Kadehin kenarına misket limonu ilâştirip pürüzsüz ahşap yüzeyde bana doğru itiyor, sonra önümdeki boş kadehi alıyor.

“Su da ister misiniz?”

Başımı iki yana sallıyorum. Islak saç telleri boynuma yapışmış. Sentetik kumaşlı bar taburesinin kalçalarımı terlettiğini hissediyorum. Ayakkabılarım hemen altımda, yerde duruyor.

Emma’nın çekip gitmesi ve taksinin içinde gözden kaybolmasından sonra, nereye gideceğimi bilemeden sokağın köşesinde uzun bir süre öylece durdum. Yardım isteyebileceğim tek bir kişi bile yoktu. Ne denli büyük bir başarısızlığa uğradığımı kimse anlayamazdı.

Sonra aklıma yapacak başka bir şey gelmediği için yürümeye başladım. Attığım her adımla birlikte içimdeki ıstırap, bastırmadığım esneme misali büyüdü de büyüdü. Birkaç sokak sonra Robertson Oteli’nin barına girdim.

Barmen sessizce önüme bir kadeh daha itiyor. Su dolu bir kadeh... Başımı kaldırıp bakarken, gerçekten de başımı iki yana salladım mı, yoksa sadece salladığımı mı hayal ettim merak ediyorum; ama barmen bakışlarını kaçırıyor benden. Barın uzak köşesine giderek tezgâhın üstünde duran gazete yığnını düzeltiyor.

Barmenin arkasında duran, Absolut, Johnnie Walker, Hendrick's Gin ve yıllanmış tekila şişelerinin de görüldüğü, geniş aynadaki yansımam iliştiriyor gözüme.

Emma'mn gördüğü şeyi şimdi ben de görüyorum.

Lunaparktaki görüntüleri çarpıtan o aynalardan birine bakıyorum sanki. Yansıtmak istediğim görüntü —eski ben, Richard'ın Nellie'si— çarpıtılmış. Saçlarım fazla boyadan hırpalanmış; tatlı bir açık sarıdan çok saman tonunda. Gözlerim kuru, zayıf yüzümün içine çökmüş. Özenle yaptığım makyaj yüzüme bulaşmış. Barmenin ayık kalmamı istemesine şaşmamak gerek; sonuçta uluslararası iş insanlarına ev sahipliği yapan, kadehi iki yüz dolarlık viski satan lüks bir otelin lobisindeyim.

Telefonumun yine titreştiğini hissediyorum. Çantamdan çıkarıp almaya kendimi zorladığımda, ekranda beş cevapsız çağrının olduğunu görüyorum. İlki sabah onda olmak üzere üçü Saks'tan, diğer ikisiyse son yarım saat içinde Charlotte teyzeden.

Beni girdap misali yutan kör ağrının hakkından ancak tek bir şey gelebilir; Charlotte teyzenin benim için endişelendiği düşüncesi... O yüzden cevap veriyorum telefona.

“Vanessa? İyi misin?”

Nasıl bir karşılık vereceğime dair en ufak bir fikrim bile yok.

“Nerdesin?”

“İşteyim.”

“Lucille aradı, işe gitmemişsin.” İş başvuru formuna, acil durumlarda aranacak kişi olarak teyzemin numarasını yazmıştım.

“Benim biraz şeye ihtiyacım vardı... Akşam eve geleceğim...”

Teyzem, “Nerdesin?” diye tekrarlarlarken sesi sert çıkıyor.

Ona gribimin nüksettiğini ve eve gelmek üzere yolda olduğumu söylemeliyim. Endişesini giderecek bahaneler

uydurmalıyım. Ama bildiğim güvenli tek şey olan sesinin tonu, yelkenleri suya indirmemi sağlıyor ve ona otelin adını veriyorum.

“Sakın bir yere kıpırdama” diyerek kapatıyor telefonu.

Emma şimdiye dek gelinlik provasını yaptıracak yere varmış olmalı. Richard’ı arayıp ona yolunu kestiğimi söyledi mi, merak ediyorum. Gözlerindeki acıma ifadesinin, nasıl küçümser bir ifadeye dönüştüğünü düşünüyorum. Taksiye binerken biçimli bacaklarını toplayıp kapıyı kapattığını, o gözden kaybolurken arkasından ona baktığımı hatırlıyorum.

Richard şimdi beni arayacak mı, merak ediyorum.

Bir kadeh içki daha söylememe fırsat kalmadan, yaklaşmakta olan Charlotte teyzenin Birkenstock’larının zeminde çıkardığı sesi duyuyorum. Saçımın yeni rengini, önümde duran boş kokteyl kadehimi ve çıplak ayaklarımı fark ettiğini görüyorum.

Bana bir şeyler söylemesini bekliyorum, ama o gelip yanımdaki tabureye oturuyor.

Barmen, “Size bir şey getirmemi ister misiniz?” diye soruyor.

Charlotte teyze kokteyl mönüsüne göz atıyor. “Bir sidecar¹³ lütfen.”

“Tabii, mönüde yok, ama çabucak bir tane hazırlarım.”

Barmen buzlu kadehe konyak koyar, portakal likörü ilave edip üstüne limon sıkarken teyzem bekliyor.

Teyzem içkisinden bir yudum alıp buzlu kadehini bar tezgâhına dayıyor. Kendimi sorularına hazırlıyorum, ama o sorular hiç gelmiyor.

“Neler olup bittiğini sana zorla söyletemem. Ama lütfen bana yalan söylemekten vazgeç artık.” İşaretparmağının boğumunda bir parça, ufacık bir nokta halinde sarı boya lekesi var; gözümü oraya dikiyorum.

13. Sidecar: Portakal likörü ve limon suyuyla hazırlanan konyak kokteyli. (ç.n.)

Bir süre sonra, “Evlendikten sonra nasıl biri oldum ben?” diye soruyorum. “Sen ne gördün?”

Charlotte teyze arkaya yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. “Değiştin... Seni özledim.”

O kadını ben de özledim. Charlotte teyze Parisli sanatçı arkadaşıyla bir yıllık ev değiş tokuşu yaptıklarından, Richard’la ancak düğünden hemen önce tanışabilmişti. Teyzem New York’a döndükten sonra görüşmeye başladık; başlarda sık sık bir araya gelirken, yıllar geçtikçe daha az görüşür olduk.

“İlk kez doğum günü akşamı bir şey dikkatimi çekti. Hiç de kendinde değildin gibi görünüyordun.” Teyzemin hangi akşamdan söz ettiğini çok iyi biliyorum. Ağustos ayında, ilk evlilik yıldönümümüzden kısa bir süre sonraydı. Başımı salladım. “Yirmi dokuz yaşına basmıştım.” Emma’nın şimdiki yaşından birkaç yaş daha büyüktüm, yani. “Bana bir buket pembe aslanağzı getirmiştin.”

Teyzem ciltli kitap boyutlarında, küçük bir de tablo hediye etmişti bana. Düğünümde beni resmettiği bir tablo... Charlotte teyze portremi yapmak yerine, Richard’a doğru yürümeye başlarken arkadan resmetmişti beni. Çan şeklindeki elbisem ve tüllü duvağımla, Florida’nın masmavi gökyüzünün altındayken... O an sonsuzluğa doğru yürüyordum sanki.

Kulüpte yediğimiz akşam yemeğinin sonrasında, Charlotte teyzeyi içki içmek için Westchester’a davet ettik. O günlerde kısırlık tedavisi için hap almaya başlamıştım ve akşam için giymeyi planladığım eteğin fermuarını çekemediğimi hatırlıyorum. Omuzdan bele daralıp aşağı doğru bollaşan ipek elbisem, devasa dolabımı dolduran yeni birçok giysiden sadece biriydi. O öğleden sonra biraz kestirmiş –aldığım ilaç beni serseme çeviriyordu– ve teyzemi karşılamaya geç kalmıştım. Üstüme daha sade bir giysi giyerken, Richard Charlotte

teyzeyi kütüphaneye almış ve ona bir kadeh şarap ikram etmişti bile.

Onlara doğru yaklaşırken konuşmalarını duydum. Charlotte teyze, “Bunlar onun her zaman en sevdiği çiçeklerdir” dedi.

“Gerçekten mi?” diye sordu, Richard.

Yanlarına geldiğimde, Charlotte teyze selofana sarılı aslanagızlarını masaya bırakıp beni kucakladı.

“Ben bunları vazoya koyayım.” Richard yavaşça kokteyl peçetelerimizden bir tane alıp, siyah mango ahşabına damlamış bir damla suyu sildi; masa bir ay önce gelmişti. Richard sonra bana dönerek, “Sana madensuyu getirdim tatlım” dedi.

Şimdi barda önümde duran bir bardak suya uzanıp iri bir yudum alıyorum. Charlotte teyze o zamanlar hamile kalmaya çalıştığını biliyordu; Richard’ın sözlerine gülümsediğinde, belimin kalınlaşmasının ve içki içmememin onda yanlış bir izlenim yarattığını fark etmiştim.

Başımı iki yana sallamış, yanlış bir fikre kapılan teyzemi düzeltmek gibi bir girişimde bulunmak istememiştim. En azından o an; Richard’ın önünde...

Charlotte teyze, “Çok güzel bir yer” diyor, ama neyi kastettiğini anlamıyorum; eski evimizden mi, yoksa kulüpten mi söz ediyor, acaba?

O zamanlar hayatımdaki her şey güzel görünüyordu gözüme; iç mimarın yardımıyla seçtiğim mobilyalar, o günün ilk saatlerinde Richard’ın bana hediyesi safir küpeler, kulübe giderken yemyeşil golf sahalarının içinden geçen uzun araba yolu ve ördeklerle dolu küçük göl, kulübün beyaz sütunlu girişini çevreleyen mersin ağaçları ve kıvılcık ağaçları...

“Kulüpteki diğer herkesin...” Teyzem duraklıyor. “... herkesin yeri yurdu belli gibiydi, hepsinde bir oturmuşluk havası vardı. Oysa senin şehirdeki arkadaşların çok daha enerjik ve gençtiler.”

Charlotte teyzem derdini kibarca dile getiriyor, ama ben onun ne demek istediğini biliyorum. Kulüp kuralı olarak, yemek salonundaki erkeklerin hepsi ceketliydi, kadınlar arasında da nasıl görünmeleri ve davranmaları konusunda yazılı olmayan bir anlaşma varmış gibiydi. Çiftlerin çoğu da ben-den yaşlıydı, ama beni o ortama uymadığımı düşündüren şey yalnızca bu değildi.

Charlotte teyze, “Köşede bir bölmeye oturduk” diye devam ediyor. Richard’la birlikte o kulüpte 4 Temmuz kutlamalarında havai fişek gösterisi, İşçi Bayramı’nda mangal partisi, Aralık tatilinde dans organizasyonu benzeri birçok etkinliğe katılmıştık. Salonu rahatça görebildiği ve sessiz olduğu için, köşedeki o bölme Richard’ın en sevdiği yerdı.

Charlotte teyze, “Golf dersleri beni şaşırttı” diyor.

Başım la evetliyorum. O dersler beni de şaşırtmıştı. Richard’ın organizasyonuydu, tabii. Birlikte golf oynamamızı istemiş, çimenli yolda biraz ustalaşmamın ardından Pebble Beach seyahati yapabileceğimizden söz etmişti. O gün teyzeme golfü nasıl öğrendiğimden, sopayı nasıl savuracağım la ilgili yeterince çalışma yapmadığımda vuruşlarımın nasıl hedefin sağında kaldığından ve golf arabasını sürmenin ne denli keyifli olduğundan söz etmiştim. Ama Charlotte teyzenin hararetli sohbetimin ötesini görebileceğini bilmeliydim.

Teyzem, “Garson yanımıza geldiğinde bir kadeh Chardon nay istemiştin” diyor. “Ama sonra Richard’ın eline dokunduğunu gördüm. Ve sen siparişi iptal edip su söyledin.”

“Hamile kalmaya çalışıyordum; içki içmek istemedim.”

“Anlıyorum, ama sonra başka bir şey oldu.” Charlotte teyze içkisinden bir yudum aldıktan sonra kadehi iki eliyle kavrayıp dikkatle barın üstünde koyuyor. Devam etme konusunda isteksiz mi bilmiyorum, ama ne yaptığımı bilmeliyim.

“Garson sana Sezar salatası getirdi.” Charlotte teyzenin sesi yumuşak çıkıyor. “Ona sosu salatanın yanında istemiştin,

dedin. Önemli bir şey değildi, ama sen siparişi o şekilde verdiğinde ısrarcıydın. O an garipsedim bu davranışını, çünkü sen de garsonluk yapmıştım, tatlım. Bu tür hataların ne kadar kolay yapılabileceğini herkesten iyi sen biliyordun.”

Teyzem duraklıyor. “İşin garibi, haksızdın. Ben Sezar salatası sipariş etmiştim, sen de aynısından demiştin, sadece. Sosla ilgili hiçbir şey söylememiştin.”

Alnımın kırıştığını hissediyorum. “Hepsi bu mu? Yanlış bir sipariş vermişim, o kadar.”

Charlotte teyze başını iki yana sallıyor. Bana karşı dürüst olacağını biliyorum; söyleyeceği şeylerin hoşuma gitmeyeceğini de...

“Konuşma şeklinden bahsediyorum. Sesin... telaşlı, tedirgin çıkıyordu. Garson özür diledi, ama sen olayı fazlasıyla büyüttün. Garsonu yapmadığı bir hata yüzünden suçladın.”

“Richard nasıl bir tepki verdi peki?”

“Endişe etmemen gerektiğini, yeni salatanın bir dakika içinde geleceğini sana söyleyen kişi o oldu sonunda.”

Evliliğim sırasında restoranlarda yediğimiz gergin birçok yemeği hatırlasam da, o gün o garsonla yaptığım konuşmayı hatırlamadım; ama tek bir şeyden eminim: Teyzemin kusursuz bir hafızası vardır, hayatı detaylara önem vermekle geçmiştir.

O yıllarda Charlotte teyzemin başka hangi nahoş anlara şahitlik ettiğini ve sırf bana olan sevgisi yüzünden bunları içine attığını merak ediyorum.

O günlerde yeni evli olmamıza rağmen, dönüşümüm çoktan başlamıştı bile.

Richard'la hayatımın, eski hayatıma benzemeyeceğini hep biliyordum.

Değişimin, kişiliğim ve sahip olduğum şeylere ilaveten, görünüşte gerçekleşeceğini tasavvur etmiştim. Eş olacaktım; anne olacaktım. Yuva kuracak, yeni çevremde yeni arkadaşlar edinecektim.

Ancak Manhattan'daki varlığımı oluşturan günlük koşturmacanın yokluğunda, sahip olmadığım şeylere odaklanmak fazlasıyla kolaydı. Geceleri emzirmek için üç kez uyanmalı, Annecik & Ben kurslarına yazılmalıydım. Lapaya buharda pişirdiğim havuçları rendelemeli ve *Goodnight Moon*¹⁴ okumalıydım. Özel deterjanla bebek tulumları yıkamalı, şişmiş minik dişetlerini rahatlatmak için diş çıkarma halkasını buzluğa atıyor olmalıydım.

Hayatım beklemedeydi adeta; geçmişimle geleceğim arasında bir yerde kalmıştım sanki.

Eskiden vadesiz hesabım, geceleri arkamdan gelen ayak sesleri ve Gibson'a zamanında yetişebilmek için kapılar kapanmadan metroya yetişmek gibi dertlerim vardı. Sınıfımdaki, üç yaşında olmasına rağmen tırnaklarını yiyen kız için dertlenir, telefonumu verdiğim yakışıklı adam beni arayacak mı, Sam saçlarına fön çektikten sonra maşanın fişini çekmeyi unuttu mu, diye endişelenirdim.

14. *Goodnight Moon*: İlk kez 1947'de yayımlanan, klasik çocuk kitabı. (ç.n.)

Richard'la evlenmek endişelerimi ortadan kaldırır diye düşündüm, sanırım.

Ancak eski endişelerim yerlerini yenilerine bıraktı sadece. Şehrin koşuşturmacası ve gürültüsünün yerini, beynimde sürekli çalkalanan düşünceler aldı. Huzurlu çevrem, iç dünyamı sakinleştiremedi; olsa olsa o biteviye dinginlik, boş saatler, benimle alay ediyor hissi yarattı. Uykusuzluk hastalığım nüksetti. Günlük işlerimi yapmak üzere dışarı çıktığımda, kapıyı iyice çektiğimi ve kilitlediğimi bilsem de, kendimi yarı yolda eve döner ve kapıları kontrol ederken buluyordum. Fırını açık bıraktığıma kanaat getirip, dişçi randevumu dişimi temizletmeden terk ettiğim oldu. Işıkları söndürdüğüme emin olmak için odaları iki kez kontrol eder hale geldim. Richard inanılmaz titiz olmasına ve haftada bir eve gelen temizlikçi her yeri tertemiz yapıyor olmasına rağmen, odalarda dolaşüyor, saklılarda koparılacak kahverengi yaprak, raflarda diğerlerinden biraz öne fırlamış ve hizaya getirilmesi gereken kitap, çarşaf dolabımızda diğerleriyle uyumlu görünmediği için yeniden katlanması gereken havlu arıyordum.

En ufak bir gündelik işi sakız gibi uzatmayı öğrendim; tüm günümü kulüpte kıdemsiz üyelerden oluşan gönüllü komitesiyle toplantı yaparak geçirebiliyordum. Gözüm sürekli saatteydi, Richard eve dönene dek saatleri sayıyordum.

Yirmi dokuzuncu yaş günümünden ve Charlotte teyzeyle kulüpte geçirdiğimiz akşamdan kısa bir süre sonra, akşam yemeği için tavuk satın almak üzere markete gittim.

Cadılar Bayramı yaklaşıyordu; Miniklere öğretmenlik yaparken, oldum olası en sevdiğim bayramdı bu. Şeker istemek için kapımıza çocuk gelecek mi, kuşkuluydum doğrusu; yaşadığımız yerde evler çok geniş alana dağıldığından geçen yıl pek gelen giden olmamıştı. Yine de markete gittiğimde, dağıttığımdan fazlasını yememe umuduyla, birkaç küçük paket Kit Kat ve M&M aldım. Alışveriş sepetime bir kutu Tampax

da koydum. Kazara Pampers ve bebek mamalarının satıldığı reyona girdiğimde, birden durup geri döndüm ve kasaya gitmek üzere uzun yolu tercih ettim.

Akşam yemeği için masayı hazırlar, geniş ve uzun maun masanın iki ucuna tabakları yerleştirirken, yalnızlık hissinin içime işlediğini fark ettim. Kendime bir kadeh şarap doldurup Sam'in numarasını tuşladım. Richard içki içmemden hâlâ hoşlanmıyordu, ama her ay bazı günler teselliye ihtiyaç duyuyordum. İçkiyi bitirince dişlerimi fırçalamayı ve boş şeyi geri dönüşüm kutumuzun en dibine koymayı ihmal etmedim. Sam telefonda bir adamla üçüncü kez çıkmak üzere hazırlandığını söyledi; adam onu gerçekten heyecanlandırmışa benziyordu. Onu en sevdiği ve artık ödünç almadığı kot pantolonunun içine zor da olsa sığmaya çalışırken ve dudaklarına kiraz kırmızısı ruj sürerken getirdim gözümün önüne.

Beyaz şarabımı yudumlarken onunla neşeli bir sohbete daldım ve kısa bir süre sonra şehirde buluşmayı önerdim. Sam düğünden beri yalnızca bir kez görmeye gelmişti beni. Onu suçlamıyordum; Westchester bekâr bir kadın için sıkıcı bir yerdi. Daha çok ben Manhattan'a gidiyordum ve Sam'le öğle yemeğinde Bilgi Merdiveni'ne yakın bir yerde buluşacaktım.

Ancak midemi bozduğum için son öğle yemeği randevumuza ertelemek zorunda kalmıştım; Sam de babaannesinin doksanıncı yaş günü partisinin aynı güne denk geldiğini unuttuğundan, ondan önceki akşam yemeği randevumuza gelememişti.

Çok uzun zamandır görmemiştik birbirimizi.

Düğünden sonra Sam'le bağımı koparmamaya söz vermiştim, ama Sam'in boş zamanları olan akşamlar ve hafta sonları, Richard'la birlikte olabilmem için tek şansımdı.

Richard günlük programıma asla kısıtlama getirmezdi. Bir keresinde Balthazar'da Sam'le bir pazar günü geç saatte kahvaltı için buluşmamızın ardından beni tren istasyonundan almış ve eğlenip eğlenmediğimi sormuştu.

“Sam’le birlikte olmak her zaman eğlencelidir” diyerek gülmüş, restoran çıkışı birkaç sokak ötede bir film çekimine rastladığımızdan söz etmiştim. Sam elimden tutup beni figüranların arasına sokmuştu. Bize oradan ayrılmamızı söylemişler, ama Sam gitmeden önce çalışanlar için hazırlanmış yiyecek ve içeceklerin durduğu masadan bir büyük poşet atıştırmalık almayı başarmıştı.

Richard da anlattıklarımı benimle birlikte gülmüş, ama akşam yemekte, o hafta nerdeyse her akşam geç saatlere kadar çalışacağından söz etmişti.

O gün telefonu kapatmadan önce Sam, bir araya geleceğimiz gün ve zamanı benim seçmemi söyledi. “Eskiden olduğu gibi tekila içer dans ederiz.”

Tereddüt ettim. “İzin ver de Richard’ın takvimine bir bakayım. O şehir dışındayken gelmem daha kolay olur.”

Sam, “Eve bir erkek atmayı mı planlıyorsun?” diye takıldı bana.

“Sadece bir tane mi?” diye şaka yaparken konuyu değiştirmeye çalıştım. Sam güldü.

Birkaç dakika sonra salata için domates kesiyordum ki, hırsız alarmı tiz sesiyle ötmeye başladı.

Richard söz verdiği gibi, taşınmamızdan önce Westchester’daki eve oldukça gelişmiş bir alarm sistemi kurdurmuştu. O gündüzleri isteyken, seyahatte olduğunda da özellikle akşamları, alarm sayesinde içim rahat oluyordu.

“Kim o?” diye seslendim. Tiz alarm bangır bangır öterken koridora yürüdüm. Ağır meşe kapı kapalıydı.

Alarm şirketi elemanı evimizin dört zayıf noktası olduğundan söz ederken, parmaklarıyla dört işaret yaparak sözlerinin önemini vurgulamaya çalışmıştı. Ön kapı; bodrum girişi; mutfağın yemek yeme bölümündeki cumba ve özellikle de oturma odasındaki bahçeyi gören çift cam kapı...

Tüm bu girişlerde alarm vardı. Çift cam kapıya koşarak dışarıya göz attım. Hiçbir şey göremedim, ama bu orada kim-senin olmadığı, gölgelere saklanmadığı anlamına gelmezdi. Eve zorla girmeye çalışan biri varsa da, bangır bangır öten alarmdan dolayı duymam mümkün değildi zaten. Domates-leri keserken kullandığım bıçak hâlâ elimde olduğu halde, iç-güdüsel bir hareketle yukarı kata fırladım.

Komodinin üstünde duran cep telefonumu aldım; bir süre önce şarja takmış olduğuma şükrettim. Dolabın arka tarafı-na, bir sıra bol pantolonun durduğu rafın arkasına saklanır-ken Richard'ı aradım.

“Nellie? Ne oldu?”

Dolabımın zeminine sinerken telefonu sıkı sıkıya tuttum elimde. “Eve zorla girmeye çalışan biri var galiba.”

“Alarmı duyabiliyorum.” Richard'ın sesi gergin ve telaşlı geliyordu. “Nerdesin?”

“Dolapta” diye fısıldıyorum.

“Polisi arayacağım. Bekle.”

Onu diğer hatta adresimizi verir ve karısının evde yalnız olduğunu söyleyip acele etmeleri için ısrar ederken gözüm-de canlandırıyorum. Diğer yandan, alarm şirketinin de polisi alarma geçireceğini biliyorum.

Şimdi ev telefonumuz da çalıyordu. Aşırı heyecanlanmış-tım; kalbim deli gibi atarken sesi kulaklarımda çınlıyordu. O kadar çok ses vardı ki; dolabın diğer tarafında birisi olsa ve kapının kulpunu çevirse, duymayacaktım.

Richard, “Polis birazdan orada olacak” dedi. “Ben de Mo-unt Kisco'da trendeyim. On beş dakika içinde evde olurum.”

O on beş dakika sonsuzluk gibi geldi bana. Dolabın arka-sında iyice büzüldüm, içimden saymaya, rakamları dudak-larımı kıpırdatarak tane tane söylemeye zorladım kendimi. Kendi kendime, ben iki yüze gelinceye dek polis de burada olur, derken, biri dolap kapısının önünde durursa varlığımı

sezinlemesin diye kılımı bile kıpırdatmadım, nefes almaya bile cüret edemedim.

Zaman ağırlaşmıştı. Çevremdeki her detayın çok net biçimde farkındaydım, algım son derece açılmıştı. Süpürgelekte birkaç toz tanesi, ahşap zeminin renginde çok hafif de olsa farklı tonlar gördüm. Hafifçe soluk alıp verirken, burnumun dibinde asılı olan bol pantolonların kumaşında minik dalgalanmalar oluyordu.

287'ye geldiğimde Richard, "Dayan bebeğim" dedi. "Trenden inmek üzereyim."

İşte polis de tam o sırada geldi.

Polisler bütün aramalarına rağmen, eve zorla girildiğine dair bir iz bulamadılar; hiçbir şey çalınmamış, kapılar demir çubukla zorlanmamış, camlar kırılmamıştı. Kanepede Richard'ın yanına kıvrılıp uzandım, papatya çayı içtim. Polis yanlış alarmların ender görülen bir şey olmadığını söyledi bize. Kablo bağlantılarında hata, sistemde bir arıza olabildi; hayvanların sensörü tetiklemesi de sık görülen bir şeydi. Alarmin muhtemelen bu nedenlerden öttüğünü söylediler.

Richard da polisle aynı fikirdeydi. "Eminim ki önemli hiçbir şey yoktur" dedi. Ama sonra durakladı ve iki polis memuruna baktı. "Bu olayla alakalı değildir muhtemelen, ama bu sabah evden çıkarken sokağın sonunda, daha önce buralarda pek görmediğim bir kamyonun durduğunu fark ettim. Bahçe düzenleme işi yapan bir firmaya ait olabileceğini düşündüm."

Kalbim bir an duracak gibi oldu.

Polislerden daha kıdemli ve daha yaşlı görüneni, "Plakasını aldınız mı?" diye sordu.

"Hayır, ama bundan sonra tetikte olacağım." Richard iyice sokuldu bana. "Ah, tatlım tir tir titriyorsun. Nellie bir daha böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz..."

Polis memuru bir kez daha, “Kimseyi görmediğinize eminsiniz, değil mi?” diye sordu bana.

Pencereden polis arabalarının üstünde dönen mavi ve kırmızı ışıklara baktım. Gözlerimi kapatsam da, karanlığın içinde çılgınca dönen o renkler hâlâ gözümün önündeydi ve çok uzun zaman önce üniversite son sınıftayken yaşadığım o geceye doğru çekiyordu beni.

“Hayır. Kimseyi görmedim.”

Ama bu tamamen doğru değildi.

Bir yüz görmüştüm, ama bizim pencerelerimizden birinin dışında değil. Sadece hatıralarda görünüyordu o yüz. En son Florida’da karşılaştığım, o sonbahar gecesi yaşanan kıyametten farksız gece için beni suçlayan ve cezalandırılmamı isteyen birine ait yüzdü o.

Yeni bir adım vardı. Yeni bir adresim... Telefon numaramı bile değiştirmiştım.

Ve bunların hiçbirinin yeterli olmayacağından korkmuştum hep.

Yine bir ekim ayında, çok güzel bir günde yaşandı o trajedi. O zamanlar çok gençtim. Üniversitede son senemdi. Florida yazının kavurucu sıcaklığı, yerini daha ılıman bir havaya bırakmıştı: derneğimizdeki kızlar hafif, sırtı açık ve kolsuz elbiseler, kolsuz bluzlar, arka kısmında CHI OMEGA yazan şortlar giiyorlardı. Dernek üyelerinin kaldığı ev pozitif enerjiyle doluydu; güneş batımından sonra derneğe yeni üye kabul süreci başlayacaktı. Derneğin sosyal işlerden sorumlu müdürü olarak, shot kadehlerini, gözbağını, mumları ve okyanusa sürpriz dalış etkinliğini ben organize edecektim.

Ama o gün uyandığımda çok yorgundum ve midem bulanıyordu. Erken çocuk gelişimiyle ilgili seminere katılmak üzere yolda giderken, granola gofretten atıştırdım biraz.

Gelecek haftanın yapılacak işler listesini yazmak üzere spiral ciltli ajandamı çantamdan çıkardığımda, o an farkına vardığım bir şey, kalemimin kâğıdın üstünde havada kalmasına neden oldu: Reglim gecikmişti. Hasta filan değildim. Hamileydim.

Başımı kaldırıp baktığımda, diğer tüm öğrenciler eşyalarını toplamış, sınıfı terk ediyorlardı. Şok yaşıyordum ve bir süre oturduğum yerden kalkamadım.

Bir sonraki derse girmeyip kampusun bitimindeki eczanenin yolunu tuttum. Bir paket çiklet, *People* dergisi, birkaç kalem ve alışveriş listemdeki diğer sıradan malzemelerden biriymiş gibi, bir de hamilelik testi satın aldım. Eczanenin hemen yanında bir McDonald's vardı, restoranın kadınlar tuvaletinde küçük bir bölme attım kendimi. On, on iki yaşlarında iki kız aynanın önünde durmuş saçlarını tarıyordu; gitmeye can attıkları Britney Spears konseri hakkında yaptıkları konuşmalara kulak kabartırken, şüphelerimin hamilelik testindeki artı işaretiyle doğrulandığını gördüm.

Panik halde, henüz yirmi bir yaşındayım, diye düşündüm. Okulumu bile bitirmemiştım daha. Erkek arkadaşım Daniel'la sadece birkaç aydır birlikteydik.

Bölmeden çıkıp lavaboya gittim, soğuk suyla bileklerimi ovaladım. Başımı kaldırıp baktığımda, yüzümü gören iki kızın birden sessizleşmeleri dikkatimi çekti.

Daniel saat on iki otuzda bitecek olan sosyoloji dersindeydi; programını ezbere biliyordum. Dersin yapıldığı binaya koşup önündeki kaldırımda durdum. Birkaç öğrenci basamaklarda oturmuş sigara içerken, bazıları çimenlere yayılmış öğle yemeği yiyor, bazıları üçlü gruplar halinde frizbi oynuyordu. Bir kız başını erkek arkadaşının kucağına dayamış, uzun saçları genç adamın bacağına örtmüştü. Taşınabilir bir müzik setinde gümbür gümbür Grateful Dead'in bir parçası çalıyordu.

İki saat önce ben de onlardan biri olabilirdim.

Öğrenciler yavaş yavaş çıkmaya başladılar kapıdan; yüzlerine dikkatle bakıyor, çılgınca Daniel'ı görmeye çalışıyor-
dum. Sandalet ve Grant Üniversitesi tişörtü giymiş ya da
ağır saksafon çantası taşımakta olan adam o olamazdı; om-
zuna sırt çantası atmış o erkek de...

Daniel hiçbirine benzemiyordu.

Kalabalık dağıldıktan sonra, Daniel, gözlüğünü katla-
yıp gömleğinin cebine yerleştirmiş, postacı çantasını çapraz
biçimde göğsüne asmış halde basamakların başında gö-
ründü. Başımı kaldırıp ona el salladım. Beni görünce du-
raksadı, sonra basamaklardan inip beklediğim yere doğru
yürüdü.

Bir kız, "Profesör Barton!" diye seslenerek yolunu kesti
onun; muhtemelen dersle ilgili bir sorusu vardı kızın. Belki
de onunla flört ediyordu.

Daniel Brown, frizbi yakalarken havaya sıçrayıp bağı-
ran gençlerin yanında yavru köpekler gibi görüldüğü, otuz-
lu yaşların ortalarında bir adamdı. Diğer kızla konuşurken
bir gözü sürekli bende idi ve hissedilir ölçüde gergindi; kura-
lımızı ihlal etmişim çünkü. Kampustayken birbirimizi tanı-
mıyormuş gibi yapma kuralını...

İşin ucunda kovulma riski vardı, ne de olsa. İlk yılımda,
ilişkimiz başlamadan birkaç hafta önce bana yüksek not ver-
mişti; o günlerde değil öpüşmek, ona Dave Matthews'un plaj
konseri sonrası arkadaşlarımdan ayrılmamın ardından rast-
layana dek, aramızda özel tek bir konuşma bile geçmemiş ve
ben o notu hak etmişim. Ama kim inanırdı ki bunlara?

Nihayet yanıma geldiğinde, "Şimdi olmaz. Seni daha son-
ra ararım" dedi.

"On beş dakika içinde, her zamanki yerimizden al beni."

Başım iki yana salladı. "Bugün olmaz. Yarın." Ters konuş-
ması canımı sıkıyordu.

"Gerçekten çok önemli ama..."

Ancak o, konuşmamın bitmesini bile beklemeden yanımdan çekip gitti, elleri kot pantolonunun cebinde, ikimizi mehtaplı birçok gecede plaja taşımış Alfa Romeo arabasına doğru yürüdü. Sersemlemiş, büyük bir ihanete uğramış hissine kapılmıştım; olduğum yerde durup uzaklaşmasını izledim. Anlaşmamıza sadık kalmıştım; bunun acil bir mesele olduğunu fark etmeliydi. Çantasını yolcu koltuğuna –benim koltuğuma– atıp gaza bastı.

Kollarımı midemde kavuşturup arabasının köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledim. Sonra herkesin harıl harıl üye kabulü töreniyle ilgili hazırlık yaptığı dernek binasına doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Gözlerime dolan yaşları gözümü kırparak geçiştirmeye çalışırken, bugünü bir şekilde atlatmam gerek, dedim kendi kendime. Sonra Daniel’la konuşabilirdim; birlikte bir plan yapabilirdik.

Kapıya doğru yürürken, bölüm başkanımız, “Nerdeydin?” diye sordu, ama cevabımı beklemeden uzaklaştı. Bu akşam derneğimize resmi olarak yirmi kişi üye olacaktı. Akşam, yemek ve alışlagelmiş törenlerle başlayacaktı; dernek şarkısı söylenecek, kurucularımız ve önemli üyelerimizle alakalı, derneğe has bir oyun oynanacaktı. Daha sonra kızların her biri eline bir mum alıp yeminimizi tekrarlayacaktı. Ben o yıl için eşleştiğim, “küçük kardeşim” Maggie’nin arkasında duracaktım. “Candan bezdirme” etkinliği akşam saat on gibi başlayacak ve birkaç saat sürecektir olsa da, kızlar hiçbir şekilde zarar görmeyecek, tehlikeli hiçbir şey yaşamayacaktı. Ve tabii, kimsenin burnu bile kanamayacaktı.

Biliyordum, çünkü etkinliği planlayan bendim.

Shot kadehlerine doldurulacak votkaların şişeleri, Dirty Hunch Punch için kullanılacak hububat alkolü şişeleriyle birlikte yemek masasına sıralanmıştı. *Bu kadar çok içkiye ihtiyacımız var mı?* diye merak ettim. Sonrasında yaşananlar

yüzünden hatırlıyorum bunu. Yanıp sönen o mavi ve kırmızı polis ışıkları... Alarma benzeyen o tiz çığlıklar...

Ama odama çıkan basamakları tırmanırken, tüm bunlar aklımdan, kanatlanmış güve misali çabucak uçup gitti ve yerini, hamileliğimle ilgili endişelere bıraktı. Ruhumdan yayılan marazi his, tüm benliğimi sardı.

Daniel arabayla uzaklaşırken, bir kez olsun arkasına dönüp bakmamıştı. Yanımdan çekip giderken bana, “Şimdi olmaz” diye fısıldaması aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Yanıma gelmeden önce yolunu kesen öğrenciye gösterdiği saygıyı bile göstermemişti bana.

Sessizce odama girip yavaşça kapattım kapıyı. Cep telefonumu çıkarıp yatağa uzandım, dizlerimi göğsüme çekip onu aradım. Dördüncü çalıştan sonra telefona cevap veremeyeceğini ve mesaj bırakmamı söyleyen mesajını duydum. İkinci kez aradığımdaysa telefon doğrudan sesli mesaj servisine düştü.

Daniel’ı, gözünü telefonunun ekranına dikmiş, bana verdiği şifreli ada –Victor– bakarken görebiliyordum. Yanında oturduğum zamanlar bacaklarımı okşayan ince uzun parmakları telefona uzanıyor ve *Reddet* tuşuna basıyordu.

Birlikteyken, diğer arayanlara da aynı şeyi yaptığını görmüş, bunun bir gün benim de başıma geleceğini hiç düşünmemiştim.

Aradığımı görür ve onunla ne kadar çok konuşmak istediğimi belki fark eder diye, bir kez daha aradım. Ama o çağrımı görmezlikten geldi.

Acımın yerini öfke almıştı. Daniel bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olmalıydı. *Onun için önemli olduğumu söylemişti, iyi de insan birini önemsiyorsa, en azından kahrolası telefonuna cevap vermez mi?* diye düşündüm.

Kaldığı yere daha önce hiç gitmemiştim, çünkü fakülte lojmanlarında diğer iki profesörle birlikte kalıyordu. Ama ben de adresi vardı.

Yarına kadar bekleyemem, diye düşündüm.

Charlotte teyze beni Robertson Oteli'nin barından aldıktan sonra eve gelip serin bir duş alıyor, terim ve makyajımdan kurtuluyorum. Keşke günün diğer bölümünden de böylesine kolay kurtulabilsem ve Emma'yla yeniden konuşmak mümkün olsa, diye geçiriyorum içimden.

Oysa sözlerimi öylesine özenle seçmiştim ki... Emma'nın başlangıçta bana şüpheli yaklaşacağını tahmin etmiştim. Ben de öyle davranmışım çünkü; Sam Richard'a ihtiyatlı yaklaştığında, annem kişiliğimi kaybetmeye başladığım endişesini dile getirdiğinde tüylerim diken diken olmuştu, hâlâ hatırlıyorum.

Ama en azından, Emma'nın bana kulak vereceğini sanmışım. Aklına, hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığı adama biraz daha yakından bakmasını sağlayacak şüphe tohumları ekme fırsatı bulacağımı düşünmüştüm.

Ama belli ki hakkımda, güvenilmeyecek bir insan olduğuma dair güçlü bir inanca sahipti.

Bu işi bu denli kolay halledebileceğimi düşünmekle, ne denli büyük bir aptallık yaptığımı şimdi fark ediyorum.

Emma'nın gerçekleri görmesini sağlamanın başka bir yolunu bulmam gerekecek.

Sol kolumun sert bir şekilde ovaladığım tarafının kızardığını ve hassaslaştığını hissediyorum. Duşu kapatıp hassas cildime losyon sürüyorum.

Sonra Charlotte teyze odamın kapısını tıklatıyor.

“Biraz yürüyüş yapalım mı?”

“Tabii.” Aslında evde kalmayı tercih ederim, ama onu o kadar çok endişelendirdim ki, rahatımdan bu kadarcık ödün vermeliyim, diye düşünüyorum

Böylece Riverside Park’ın yolunu tutuyoruz. Charlotte teyzenin adımları genelde hızlıdır, ama bugün ağır ağır yürüyor. Kol ve bacaklarımın düzenli ve tekrarlanan hareketleriyle, Hudson Nehri’nden esen ılık rüzgâr, ayaklarımın yere sağlam basmasına yardımcı oluyor.

Charlotte teyze, “Bardaki sohbetimize devam etmek ister misin?” diye soruyor.

Benden istediği şeyi düşünüyorum: *Lütfen, artık bana yalan söylemekten vazgeç.*

Ona yalan söylemeyeceğim, ama doğruyu söylemeden önce, kendim için doğrunun ne olduğunu anlamam gerek.

“Evet” diyerek elimi uzatıyorum. “Ama henüz hazır değilim.”

Barda evliliğim sırasında yaşadığım o tek geceden söz etmiş olsak da, teyzemle konuşmak, içimde birikmiş o baskıyı bir ölçüde azalttı. Hikâyenin tamamı bir öğleden sonrasına sığmayacak kadar girift ve karmaşık. Ancak ilk kez, kendi hatıralarım dışında bir başkasının hatıralarına güvenme şansına sahip oldum. Richard’la geçirdiğim hayatın artçı şoklarının etkisinden kurtulmaya çalışırken, yanımda güvendiğim biri var.

Teyzemi apartmanının yakınındaki İtalyan restoranına götürüyorum. Minestrone çorba sipariş veriyoruz. Garson çorbanın yanında sıcak, ktır ekmek de getiriyor. Üç bardak buzlu su içiyorum; kavrulmuşum da haberim yok. Teyzemin okuduğu Matisse biyografisi ve görmeyi planladığım film hakkında sohbet ediyoruz.

Fiziksel olarak kendimi daha iyi hissediyorum. Teyzemle havadan sudan konuşmamız da kafamı sürekli meşgul eden

konulardan uzaklaşmamı sağlıyor. Ama odama girip de perdeleri kapatır kapatmaz, yerimi alan kadın geri dönüyor. O, asla geri çeviremediğim, davetsiz misafir.

Onu parmağında yeni elmas yüzüğü parıldar halde gelinlik provasında aynanın önünde dönerken görüyorum. Richard'a içki hazırlayıp götürürken, içkiyi elinden alan Richard'ı alnından öperken canlandırıyorum gözümün önünde.

Bir ara küçük odamı ileri geri arşınlarken buluyorum kendimi.

Masama gidip çekmecedен not defterimi çıkarıyorum. Defter ve kalemle yatağıma gidip gözümü boş sayfaya dikiyorum.

Kalemim harflerin kenarlarında ve kıvrımlarında oyalandırırken, adını şekillendirmeye başlıyorum: *Emma*.

Kelimeleri doğru seçmek, Emma'nın anlamasını sağlamak zorundayım.

Kalemi kâğıda çok bastırdığımı ve diğer sayfaya mürekkep bulaştırdığımı fark ediyorum.

Sonra ne yazmam, nasıl başlamam gerektiğini bilemiyorum.

Sonumum başlangıcının nerde olduğunu anlayabilseydim, ona da açıklayabilirdim belki. Annemin akıl hastalığıyla mı, babamın ölümüyle mi, yoksa hamile kalamamamla mı?

Ancak her şeyin başlangıcının Florida'da, o ekim ayındaki akşam olduğuna dair inancım gittikçe artıyor.

Ne var ki Emma'ya bundan söz edemem. Onun, hikâyemin Richard'ın rol aldığı kısmını bilmesi gerekiyor, sadece.

Kâğıdı yırtıp yeni bir sayfa açıyorum önüme.

Bu kez, *Sevgili Emma*, diye yazıyorum.

Sonra Richard'ın sesini duyuyorum.

Bir an için aklımın bir oyunu mu, diye merak ediyorum; Richard'ın burada, adımı seslenen kişinin de Charlotte

teyzem olduğunu anlayana dek sürüyor bu durum. Teyzem beni çağırıyor, Richard'ı görmem için.

Ayağa fırlıyor ve aynaya bakıyorum. Öğleden sonra güneşi ve parkta yaptığım yürüyüş yanaklarımın pembeleşmesine neden olmuş, saçlarımı atkuyruğu olarak toplamışım. Vücudumu saran bir şort ve kolsuz bir atlet var üzerimde. Gözlerimin altında mor halkalar görüyorum, ama yumuşak, hoş görülü ışık, vücudumun keskin hatlarına nazik davranıyor. Bugünün ilk saatlerinde Emma için giyinmişim, ama şimdi daha çok, yıllardır olmadığım kadar, kocamın âşık olduğu Nellie'ye benziyorum.

Çıplak ayakla oturma odasına gidiyorum, vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor, görüş alanım, görebildiğim tek şey ve kişi o olana dek daralıyor da daralıyor. Geniş omuzlu ve formda; koşuculara özgü bedeni, onunla evli kaldığımız yıllar içinde daha da gelişti. Richard yaşlandıkça daha çekici hale gelen o erkeklerden biri.

“Vanessa.” O kalın ses; rüyalarımda sürekli duyduğum o ses. “Konuşmak istiyorum.”

Richard Charlotte teyzeme dönüyor. “Biraz yalnız kalabilir miyiz?”

Charlotte teyze bana bakıyor; başımı sallayarak karşılık veriyorum ona. Ağzım kupkuru. “Tabii” diyor ve mutfağa dönüyor.

“Emma bugün onu görmeye gittiğini söyledi.” Richard'ın üstünde daha önce görmediğim bir gömlek var. Ben evden ayrıldıktan sonra almış olmalı; belki de Emma'nın hediyesidir. Yüzü her yaz olduğu gibi bronzlaşmış; iyi havalarda dışarıda koşuya çıkar çünkü.

İnkâr etmenin anlamsız olacağını bildiğim için başımla evetliyorum.

Yüz ifadesi beklenmedik bir biçimde yumuşuyor ve bana doğru bir adım atıyor. “Korkmuş görünüyorsun. Buraya senin için endişelendiğimden geldim, bilmiyor musun?”

Kanepeyi işaret ediyorum. Dizlerimin bağı çözülecek gibi. “Oturabilir miyiz?”

Yastıklar kanepenin bir ucuna yığılmış; ikimiz de beklemediğimiz bir şekilde birbirimize yakın oturmak zorunda kalıyoruz. Limon kokusu geliyor burnuma. Sıcaklığını hissediyorum.

“Emma’yla evleniyorum. Bu durumu kabullenmek zorundasın.”

Zorunda değilim, diye geçiriyorum içimden. *Senin kimseyle evlenmeni kabullenmek zorunda değilim*. Ama böyle demek yerine, “Her şey çok çabuk oldu. Bu acele niye?” diyorum.

Richard sorumu cevaplamıyor. “Herkes onca yıl neden seninle birlikte olduğumu sordu. Seni evde çok yalnız bıraktığımdan şikâyet edip durdun, ama sosyal hayata karıştığımızda... Kokteyl parti verdiğimiz akşam yaşananlar; insanlar hâlâ ondan söz ediyor.”

Yanaklarımdan bir gözyaşı damlası süzüldüğünü, o, nazık bir hareketle silene dek fark etmiyorum.

Dokunuşu içimde bir infilak hissi yaratıyor; bu duyguyu yaşamayalı aylar oldu. Vücudum geriliyor.

“Bir süredir bu konuyu düşünüyorum. Bunu söylemek hiç istemedim, çünkü seni üzeceğini biliyordum. Ama bugünden sonra... Başka seçeneğim kalmadı. Yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Hastaneye yatmalı, tedavi görmelisin; belki annenin tedavi gördüğü yere... Sonunun onun gibi olmasını istemezsin.”

“Richard, ben daha iyiyim.” Eski halime geri döndüğümü hissediyorum bir an için. “İşe girdim. Dışarıya saha sık çıkıyorum, insanlarla buluşuyorum...” Sesim gittikçe duyulmaz oluyor. Gerçeği görüyor Richard. “Ben annem gibi değilim” diyorum.

Bu konuşmayı daha önceleri de yapmıştık. Bana inanmadığı çok açık.

Richard, “Annen aşırı dozda ağrıkesici aldı” diyor, yumuşak bir sesle.

“Bundan emin değiliz!” diye karşı çıkıyorum. “Bir hata da olabilirdi. Hapları karıştırmış olmalı.”

Richard içini çekiyor. “Annen ölmeden önce, sana ve Charlotte teyzeye iyiye gittiğini söylemişti. Yani sen de aynı şeyi bana söylediğinde... Kalemin var mı?”

Donakalıyorum; o gelmeden önce ne yaptığımı nasıl anladığımı merak ediyorum.

Gösterdiğim tepki karşısında kaşlarını çatarak, “Kalem” diye tekrarlıyor. “Kalemini ödünç alabilir miyim?”

Başımla evetliyor, ayağa kalkıp odama, Emma’nın adının yazılı olduğu not defterinin yatağımın üstünde durduğu yere gidiyorum. Birden, beni takip etmiş olabileceği korkusuna kapılıp omzumun üstünden şöyle bir bakıyorum; ama arkamda kimse yok. Not defterimi ters çevirip kalemi alıyor, sonra düğün albümümüzün açık halde yerde durduğunu fark ediyorum. Albümü yerden alıp elbise dolabımın zeminine koyuyor, sonra oturma odasına geri dönüyorum.

Yanına otururken, dizim hafifçe Richard’ın dizine çarpıyor.

Cüzdanına uzanırken, bana doğru eğiliyor. Cüzdanından her zaman yanında taşıdığı tek, boş bir çek çıkarıyor. Çeke bir rakam yazıp yanına birkaç sıfır ekliyor.

Ağzım açık, yazdığı miktara bakıyorum. “Ne için bu?”

“Boşanma sonrası aldığın para yeterli değildi.” Çeki sehpanın üstüne koyuyor. “Bir miktar hisse senedini nakde çevirdim ve bankaya, hesabımdan yüklüce bir miktarın çekileceğini bildirdim. Lütfen bu parayı al ve tedavin için kullan. Sana bir şey olursa kendimi affedemem.”

“Richard, paranı istemiyorum.” Gözlerini bana dikeyyor. “Hiçbir zaman da istemedim.”

Ortamdaki ışık ya da kıyafetleri yüzünden göz renkleri yeşilden maviye, maviden kahverengiye dönüşen ela

gözlü insanlar tanıyorum. Ama Richard, irisinin mavinin farklı tonlarına büründüğünü, kot mavisinden okyanus mavisine, okyanus mavisinden turkuvaza değiştiğini gördüğüm tek kişi...

O gözler şimdi de en sevdiğim tonda; yumuşak indigo mavisinde..

“Nellie” –evden taşındığımdan beri ilk kez böyle hitap ediyor bana –“ben Emma’yı seviyorum.”

Göğsüme keskin bir acı saplanıyor.

“Ama kimseyi, seni sevdiğim kadar çok sevmeyeceğim” diyor.

Gözlerinin içine bakmaya devam ediyor, sonra bakışlarımı kaçırıyorum. İtirafından dolayı sersemlemiş durumdayım. Ama işin gerçeği, onunla ilgili hislerim aynı, hiç değişmedi. Sessizlik havada, çatlamak üzere olan buz saçağı gibi asılı kalıyor.

Sonra yine öne doğru eğiliyor; yumuşak dudakları dudaklarımı bulduğunda, yaşadığım şok doğru düzgün düşünme kabiliyetimi elimden alıyor. Eli ensemde, beni kendisine doğru çekiyor. Birkaç saniye boyunca yine Nellie oluyorum; o da âşık olduğum adam...

Sonra sarsılıp gerçeğe dönüyorum. Onu itiyor, elimin tersiyle ağzımı siliyorum. “Bunu yapmamalıydın.”

Uzunca bir süre bakıyor bana, sonra ayağa kalkıp tek bir kelime bile etmeden gidiyor.

O akşam Richard'la nasıl tanıştığımıza dair her türlü detayı hatırlarken, uykum yine kaçıyor.

Sonunda uyuyakaldığımda, Richard rüyama da giriyor.

Yatakta yatarken yaklaşıyor bana. Parmak uçları dudaklarımın üstünde geziniyor, sonra yavaşça, nazikçe öpüyor beni; önce ağzımdan başlayıp boynuma doğru iniyor. Bir eliyle geceliğimi sıyrıyor, sonra ağzı vücudumun aşağılarına kayıyor. Kalçalarım gayriihtiyari hareketlenmeye başlıyor. Vücudum ısınmaya ve uysallaşmaya başlayarak bana ihanet ederken, inliyorum.

Sonra beni yatağa mıhlıyor, elleriyle bileklerimi kavrayıp üstüme çıkıyor. Onu üstümden atmaya, durdurmaya çalışıyorum, ama o çok güçlü.

Birden Richard'ın altındaki kişinin ben olmadığını fark ediyorum; zapt edilmiş bilekler, ayrılmış dudaklar benim değil.

Emma'nın.

Birden uyanıp doğruluyorum. Nefes nefeseyim. Nerede olduğumu anlama çabası içinde, yatak odamda etrafıma bakıyorum.

Koşar adım banyoya gidiyorum. Rüyamın etkisinden kurtulabilmek için soğuk su çarpıyorum yüzüme. Nefesim düzene girene dek, sıkıca lavabonun kenarlarına tutunuyorum.

Tekrar yatağa dönüyor, Richard'ı rüyamda gördüğümde kalbimin nasıl gümbürdediğini, cildimin nasıl karıncalandığını düşünüyorum; beni öpmesine verdiğim tehlikeli tepkinin etkisini hâlâ hissediyorum.

Rüyamda bile beni nasıl böyle tahrik edebiliyor, inanmakla güçlük çekiyorum.

Sonra beynin duygulardan sorumlu bölümüyle alakalı, dinlediğim podcast'lerden biri geliyor aklıma.

Bir bilim insanı durumu, "İnsan bedeni iki kapsayıcı duygusal duruma, yani romantik uyarılma ve korkuya genellikle aynı şekilde tepki verir" diye açıklamıştı. Gözlerimi kapatıp uzmanın tam olarak söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. "Göğsünüzdeki çarpıntıyı, gözbebeklerinizin büyüdüğünü, nabzınızın yükseldiğini düşünün. Bu duygular hem dehşet, hem de uyarılma anlarında yaşanır."

Eh, bu kadarını çok iyi biliyorum.

Uzman her iki durumda düşünce sürecimizin nasıl değiştiğiyle alakalı olarak da bir şey söylemişti. Örneğin, romantik aşka kapılınca, diğer insanlar hakkında eleştirel değerlendirmeler yapmaktan sorumlu sinirsel mekanizma, bu görevini ihmal edebiliyordu.

Emma'nın yaşadığı şey de bu mu? diye merak ediyorum. Ben de zamanında bunu mu yaşadım?

Tekrar uyuyamayacak kadar sarsıldığımı hissediyorum.

Richard'ın ziyaretinin görüntüleri kafamı meşgul etmeye devam ederken orada öylece yatıyorum. Görüntüler hem çok canlı, hem de tıpkı bir serap gibi çabucak uçup gidiyor. Gece bitmek bilmezken, bunlar gerçekten yaşandı mı, yoksa rüyamın bir parçası mıydı, merak ediyorum.

Bir önceki akşamla ilgili gerçek herhangi bir şey var mı? diye merak ediyorum.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte transa geçmiş gibi uyanıp elbise dolabıma yürüyor, üst çekmeceyi açıyorum. Çek çoraplarımın arasında duruyor.

Çekmeceyi kapatırken bakışlarımı yere yöneltiyor ve düğün albümümüzün beyaz, saten kapağı görüyorum. Bu, evliliğime ait fiziki tek belge...

Bugünden sonra o fotoğraflara bir daha bakmak isteyeceğimi hiç sanmıyorum, ama o albüme son bir kez göz atmam gerek. Diğer fotoğraflarımız Westchester'daki evde; tabii Richard onları şehirdeki dairesinin deposuna kaldırmadıysa ya da imha etmediyse. Ben imha etmiş olduğunu düşünüyorum; Emma huzur kaçırان hatıralara rast gelmeden, Richard, benimle ilgili her türlü izi ortadan kaldırmıştır.

Charlotte teyze evliliğim esnasında şahit olduğu bir olaydan söz etmişti bana. Sam de son konuşmamızda gördüğü bir şeyden bahsetmiş; sözleri, onunla hayal bile edemeyeceğim şekilde büyük bir kavgaya tutuşmamıza neden olmuştu. Ama şimdi o olaya yeni bir bakış açısıyla, bir de kendim bakmak istiyorum.

Yatağımda bağdaş kurmuş oturuyor ve albümün ilk sayfasını çeviriyorum. İlk fotoğrafta otel odasıdayım, Charlotte teyzenin hediyesi antika inci kolyenin kancasını tutturuyorum. O ise yanımda durmuş, babamın mavi mendilini şık bir şekilde bukete sarmakla meşgul... Diğer sayfayı çeviriyor, Charlotte teyze, annem ve beni kilise sıraları arasında yürürken gösteren fotoğrafa bakıp gülümsüyorum. Parmaklarım annemin parmaklarına dolanmış, sol elimde beyaz gül buketi taşıdığımdan, Charlotte teyze diğer yanımda koluma girmiş; yüzü pespembe, gözleri, gözyaşlarıyla parıl parıl. Kameraya gülümsüyor olsa da, annemin yüz ifadesini çözmek zor; dahası, benden ve Charlotte teyzeden biraz uzak duruyor gibi. El ele tutuşmamış olsak, elime bir makas alıp onu fotoğraftan kolayca çıkarıp atabilirim.

Bu fotoğrafı bir yabancıya gösterip içlerinden hangisi annem diye sorsam, fiziksel olarak anneme çok benzesem de, muhtemelen Charlotte teyzeyi gösterir.

Annemden, uzun boynu ve yeşil gözleri gibi, dış görünüşüne dair özellikleri aldığımı söylemişimdir kendime hep. Babamın kızı olduğumu ve kişilik olarak daha çok teyzeme benzediğimi...

Richard'ın sözleri yeniden kulaklarıma doluyor şimdi.

Evliliğimiz esnasında bana akla uygun hareket etmediğimi, mantıksız davrandığımı söylediği ya da daha öfkeli olup "Sen delisin!" diye bağırdığı anlarda, bu sözlerini reddettim.

Vücudum kaskatı kesilmiş, adımlarım beton zeminde yankılanır halde mahallemizin kaldırımında yürürken, "Richard yanılıyor" diye fısıldardım kendi kendime.

Sol ayağımı yere sertçe vurup, *O, der, ardından sağ ayağımı vurarak, yanılıyor, derdim.*

O yanılıyor. O yanılıyor. O yanılıyor. Bu sözleri onlarca, belki yüzlerce kez tekrarlardım. Yeterince çok söylersem, beynimde solucan misali kıvrım kıvrım ilerleyen ısrarcı endişeyi, *Ya haklıysa?* endişesini yok ederim diye düşünüyordum, belki.

Albümde annemi şerefe kadeh kaldırmak üzere ayağa kalkmış olarak gösteren bir başka fotoğrafa geçiyorum. Hemen arkasındaki masada, en üstünde Richard'ın aile yadigârı heykelciğiyle süslenmiş, üç katlı düğün pastası duruyor. Porselen gelinin yüzünde huzurlu bir ifade var, ama ben o an kendimi çok endişeli hissettiğimi hatırlıyorum. Şansına annem, düğün yemeği esnasında, biraz fazla uzun kaça da, tutarlı ve anlaşılır bir konuşma yapıyor. O gün aldığı ilaçların faydasını görmüştü annem.

Belki de annemden, inanmak istediğimden daha çok şey miras kaldı bana.

Arkadaşlarımdan steysin vagon araba kullanan, ızgarada peynir kızartan annelerinden daha farklı bir dünyada

yaşayan bir kadınla büyüdüm ben. Annemin duyguları yoğun renkler gibiydi; kıpkırmızı ve ısırl ısıldı, yumuşak pembe ve koyu griydi. Sertti kabuğu, ama içinde oldukça hassastı. Bir keresinde eczanedeydik; müdür çok yavaş davrandığı için kasiyeri azarlayınca, annem müdüre bağırmış, onu zorba diye nitelemiş ve sırada bekleyen diğer müşterilerin alkışını almıştı. Bir başka zaman kaldırımda yürürken aniden durup eğilmiş, kanadı kırıldığı için artık uçamayan bir kral kelebeğine bakıp gözyaşı dökmüştü.

Annemin bazı çarpık kuruntuları bende de mi var, onun gibi ben de bazı şeylere hiç düşünmeden dramatik tepkiler mi veriyorum? Kaderimi tayin eden genleri daha çok ondan mı aldım, yoksa babamın dengeli, sabırlı kişisel özelliklerine mi sahibim? Annem ve babamdan hangi belirgin özellikleri aldım, bilmeye can atıyorum.

Evliliğim boyunca gerçeği öğrenmek, kaçınılmaz bir zorunluluk halini almıştı. Rüyalarımnda gerçeğin peşinden koştum. Hatıralarımı, güneş ışığıyla ağarmış eski, renkli fotoğraflar misali silinip gitmelerinden korktuğum için, hep canlı tutmaya çalıştım. Yaşadığım her şeyi bir tür günlüğe, misafir odamızdaki yatağın şiltesinin altında, Richard'dan sakladığım siyah Moleskine deftere kaydettim.

Bu ironik bir durum aslında, çünkü etrafımı yalanlarla sardım. Bazen aklım çeliniyor ve onlara yenik düşüyorum. Bu şekilde daha kolay olabilir; bataklığa benzer yarattığım yeni gerçekliğin içine sessizce gömülmek, onun altında kaybolmak yani.

Kendimi koyuvermek çok daha kolay olurdu, diye düşünüyorum.

Ama yapamam. O kadın yüzünden yapamam.

Albümü kenara koyup odamın köşesinde duran küçük masaya yürüyorum. Not defterimi ve kalemimi alıp yeniden başlıyorum.

Sevgili Emma,

Biri bana Richard'la evlenmemem gerektiğini söyleseydi onu asla dinlemezdim. Yani, bana neden karşı koyduğunu anlıyorum. Sana yeterince açık anlatamadım derdimi, çünkü nereden başlayacağımı kestirmek kolay değil.

Sayfa dolana dek yazıyorum. Sonra son bir satır daha *Richard'ın dün akşamki ziyaretini* eklemek geçiyor aklımdan, ama sonra, onu kışkandırmaya, aklında yalan yanlış şüpheler uyandırmaya çalıştığımı sanabileceğimi düşünerek vazgeçiyorum.

Böylece mektubu imzalayıp üçe katlıyor, ona vermeden önce bir kez daha okumak üzere üst çekmeceye kaldırıyorum.

O sabahın ilerleyen saatlerinde duş alıp giyindim. Şimdi dudaklarıma ruj sürüyor, Richard'ın dokunuşunun izlerini kapatmaya çalışıyorum. O an teyzemin bağırdığını duyuyor ve mutfığa koşuyorum hemen.

Tavana doğru kapkara bir duman yükseliyor. Charlotte teyze ocağın üstünde dans eden turuncu alevleri, üzerlerine vurduğu tabak kurulama beziyle söndürmeye çalışıyor.

“Kabartma tozu!” diye bağılıyor.

Mutfak dolabından bir kutu kapıp alevlerin üstüne fırlatıyor ve söndürüyorum. Charlotte teyze tabak kurulama bezi elinden bırakıp musluğu soğuğa ayarlayıp açıyor. Su akar-ken kolunun ön kısmındaki kırmızı lekeyi görüyorum.

Ocağın üstündeki, yanmış pastırmanın olduğu tavayı kaldırıp buzdolabından buz kutusunu alıyorum. “Teyze, al.” Teyzem kolunu suyun altından çekince musluğu kapatıyorum. “Ne oldu? İyi misin?”

“Pastırma yağını eski kahve kutusuna boşaltıyordum.” Oturması için tabure çekiyorum altına; teyzem kendini

tabureye bırakıyor. “Yağın çok az bir bölümü ateşe döküldü ve alev aldı.”

“Doktora gitmek ister misin?”

Teyzem buz torbasını çekip koluna bakıyor. Parmak kalınlığında ve beş santim uzunluğunda bir yanık var kolunda. Neyse ki su toplamamış. “O kadar da kötü değil” diyor.

Tezgâhın üstündeki devrilmiş Domino kutusuna, ocağın üstüne saçılmış tanelere bakıyorum.

“Kazara şeker dökmüşüm. Belki o yüzden azdı alevler.”

“Sana krem getireyim.” Banyoya koşuyor, ilaç dolabında gözlük ve ibuprofen şişesinin arkasında bir tüp buluyorum. Tüple birlikte ağrı kesicileri de alıyorum yanıma. Şişeden üç tablet çıkarıp teyzeme veriyorum.

Teyzem kremi yarasının üstüne sürerken, derin bir nefes alıyor. “Bu iyi gelecek.” Tabletleri yutması için ona bir bardak su veriyorum.

Charlotte teyzemin burun kemiğinin üstüne duran yeni, kalın gözlüklere bakıyor, sonra yanındaki tabureye oturuyorum.

Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim?

Gözümü Emma ve Richard’ın ilişkisiyle alakalı olası ipuçlarına öylesine dikmişim, kafamı onlara öylesine takmışım ki, burnumun dibinde olanları görememişim.

Teyzemin “D” ile randevusu, doktor randevusuydu. Sakarlıkları ve baş ağrıları... Dairede daha rahat hareket edebilmesi için bazı mobilyaları ortadan kaldırması... Robertson Otel’de mönüyü inceleyip, ardından mönüde yazmayan bir içki ısmarlaması... Hudson’da yürürken attığı kararsız adımlar... Ve kabartma tozuna hiç benzemeyen, ama aceleyle hareket eden ve kare şeker kutusunu kabartma tozu olarak algılayan, etrafı bir sis perdesinin ardından gören birinin yapabileceği bir hareket...

Görme yeteneğini kaybeden birinin yapacağı işlerdi bunlar...

Bir hıçkırık düğümleniyor boğazımda. Ama bu kez beni rahatlatacak kişi teyzem olamaz. Elini tutuyor, kâğıt gibi ince cildini hissediyorum.

Charlotte teyze yumuşak bir sesle, “Kör olacağım” diyor. “İkinci muayenede kesinleşti. Makula dejenerasyonu. Sana söyleyecektim, ama bu kadar dramatik bir şekilde olmasını beklemiyordum.”

Teyzemin ulu bir kızılağacın kabuğunu tuvaline resmederken vurduğu yüzlerce fırça darbesi için bir hafta harcadığı geldi aklıma. Annemin “karanlıkta yatma” günlerinden birinde beni plaja götürdüğünü, sırtüstü kumlara uzanıp gökyüzünü seyrettiğimizi, güneş ışığını beyaz olarak algılıyor olsak da aslında gökkuşağının tüm renklerinden meydana geldiğini açıkladığını da hatırladım.

“Çok üzgünüm” diye fısıldıyorum.

Teyzem yine konuşmaya başlarken, onun hindili peynirli sandviçle bir termos dolusu limonata hazırladığı, bana remi öğretmek için yanında bir deste oyun kâğıdı getirdiği o günü düşünüyorum hâlâ.

“Birlikte *Küçük Kadınlar*’ı okuduğumuz o günü hatırlıyor musun?”

Başımı sallıyorum. “Evet.” Daha şimdiden neyi görüp neyi göremediğini merak ediyorum.

“Kitapta Amy, ‘Fırtınalardan korkmuyorum, çünkü gemime nasıl yelken basacağımı biliyorum’ diyordu. Eh, ben de kötü havadan hiç korkmam.”

Teyzem sonra, hayatımda gördüğüm en cesur hareketlerden birini yapıyor. Gülümsüyor.

Göremediğim zaman ifrit oluyorum.

Jacksonville’li on yedi yaşındaki utangaç üye adayı Maggie, kızlar derneğine kabul gecesinde bana aynen bunları söylemişti.

Ama ben ona kulak asmamıştım. Aklım fikrim Daniel’in beni başından nasıl attığındaydı. İçimdeki öfke gittikçe kabarıırken, *Yarına kadar bekleyemem*, diye geçiriyordum içimden.

Akşamki törenlerin birçoğunda hazır bulunmayı başardım. Oturma odamızda yüzleri mum ışığıyla aydınlanmış halde diğer kızlarla birlikte daire oluşturmuş Maggie’nin arkasında bekleyip durdum. Dernek üyesi kızların, o hafta yapılan etkinlikler sonucu oylarıyla belirledikleri yirmi kişilik orijinal aday listesinde Maggie yer almamıştı. Diğer adaylar derneğin geleneklerine uyum sağlayabilecek, manevi yönüne katkıda bulunabilecek hoş, yaşam dolu ve eğlenceli kızlardı. Maggie ise farklıydı. Sosyal etkinliklerimizden birinde onunla konuşurken, lisede ailesinin evinin bulunduğu yere yakın bir barınaktaki hayvanlara yardım etmek için gönüllü olarak bir proje başlattığını öğrenmiştim.

Maggie omuz silkerek, “O yaşlarda çok fazla arkadaşım yoktu” demişti bana. “Dışlanmış biriydim.” Gülümsemiş, ama gözlerindeki o kırılğan ifadeyi görmüştüm. “Hayvanlara yardım etmek, kendimi yalnız hissetmemi engelledi sanırım.”

“Bu harika. Projeyi nasıl başlattığını açıklar mısın? Derneğin de buna katkıda bulunmasını isterim.”

Bu fikre, Ike adında üç bacaklı bir dachshund cinsi köpeğin ilham verdiğini açıklarken yüzü aydınlanmıştı Maggie’nin. Dernekteki diğer kızlar ne düşünürse, düşünsün, Maggie’nin dernek adaylarından biri olması gerektiğine karar vermiştim.

Ama onun arkasında bekler, dernek üyesi kızların söyledikleri şarkıları dinlerken, acaba bir hata mı yapıyorum, diye merak ettim. Maggie üstünde minik kiraz desenleri olan, pamuklu beyaz renkli çocuksu bir bluz ve bluzla uyumlu bir şort giymiş, bütün gece doğru dürüst tek kelime bile etmemişti. Üniversitede yeni bir başlangıç yapma, buradaki kızlarla dostluklar kurma peşinde olduğunu söylemişti bana. Ancak dernek üyesi kızlarla arasında bağ kurmak için hiç çaba sarf etmiyordu. Marşımızı ezberlememişti; marş okunurken sadece dudaklarını oynattığını görmüştüm. Dirty Hunch Punch’tan bir yudum alıp bardağına tükürmüş, “İğrenç” dedikten sonra bardağını çöpe atmak yerine masaya bırakmış, sonra shot kadehlerinden birine uzanmıştı.

Maggie’ye göz kulak olmak –dernek binasındaki hayvan avı da dahil– görevlerini tamamlamasını sağlamak, özellikle de okyanusa dalma etkinliği sırasında onu takip etmek benim görevimdi. Geceleri içki içtikten sonra dalgalı denizde yüzmenin tehlikeli olabileceğini, biz üniversite öğrencileri bile biliyorduk.

Ama ben Maggie’ye odaklanamadım. Vücudumdaki değişimin, cebimdeki sessiz telefonun fazlasıyla farkındaydım çünkü. Maggie şaka olsun diye maskotumuz dediğimiz ve eve gizlediğimiz pirinç horozun yerini bulamadığından şikâyet ederken omuz silkmiş yine de onu listeye dahil etmiştim. “Bak bakalım, başka neler bulacaksın” dedikten sonra bir kez daha telefonumu çıkarıp ekranına bakmıştım. Daniel hâlâ aramamıştı.

Dernek başkanımız derneğe kabul törenindeki son etkinlik için adayları plaja yönlendirdiğinde saat nerdeyse on olmak üzereydi. Kızların gözleri bağlıydı, o sarhoş halleriyle birbirlerine tutunmuş kıkırdıyorlardı.

Maggie'nin gözbağının altından etrafı gizlice gözlediğini gördüm; bir başka kuralı daha ihlal etmişti. "Göremediğim zaman ifrit oluyorum. Klostrofobim azıyor."

"Tak onu" diye emrettim. "Sadece birkaç dakika duracak."

Greek Row'daki dernek evlerinin yanında geçerken, erkekler, "Haydi Chi O!" diye alkış tutup tezahürat yaptılar.

Derneğimizin en çılgın kızı Jessica tişörtünü kaldırıp koyu pembe sutyenini gösterince, ayağa fırlayan erkeklerin coşkuncu alkışlarına muhatap oldu. Jessica'nın akşamı dışarıda geçireceği hemen hemen kesindi; adaylarla birlikte o da içmişti.

Yanımda en yakın arkadaşlarımdan biri Leslie duruyor, kolunu koluma dolamış, diğer kızlarla birlikte, "Duvarda 99 Bira Şişesi" şarkısını söylüyordu. Normalde ben de şarkıyı coşkulu biçimde söylerdim, ama tek bir yudum alkol almamıştım. İçimde minik bir hayat olduğunu bilirken, nasıl böyle bir şey yapabilirdim?

Plajı düşündüm. Daniel'dan orada hamile kalmıştım, muhtemelen. Gidemezdim oraya.

"Hey" diye fısıldadım. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Bana bir iyilik yapar, Maggie denize girerken ona göz kulak olur musun?"

Leslie somurttu. "Maggie tam bir fiyasko. Onu neden adaylar arasına aldık ki?"

"Sadece utangaç, o kadar. Yakında açılır. Ayrıca iyi bir yüzücü; sorduğumda öyle söyledi bana."

"Her neyse. Git toparlan biraz. Ama bana borçlandın, haberin olsun."

Maggie'yi bulup rahatsızlandığımı söyledim. Gözbağını kaldırdı yine, ama bu kez ona engel olmadım.

“Nereye gidiyorsun? Beni böyle bırakamazsın.”

“Merak etme emin ellerdesin.” Maggie’nin sızlanması, sesindeki o mızımız ton sinir etti beni. “Leslie göz kulak olacak sana. Bir şeye ihtiyacın olursa ona söylemen yeterli.”

“Sıska sarışınlardan hangisi Leslie?”

Gözlerimi devirip Leslie’nin bulunduğu yönü işaret ettim. “Kendisi başkan yardımcımızdır.”

Adaylar köşeyi dönüp okyanusa ulaşmak için son iki sokağı da yürümeye başladıklarında gruptan ayrıldım. Fakülte lojmanları kampusun diğer tarafındaydı; kestirmeden gidip bahçeden geçersen, on beş dakikalık bir yürüyüşle varabilirdim oraya. Şansımı son kez deneyip aradım Daniel’ı. Hat doğrudan sesli mesaj servisine düştü yine. Telefonunu kapattı mı acaba, diye merak ettim.

Bu öğlen ders sonrası yanına gelen kızı düşündüm. O sırada tamamen Daniel’a odaklanmış, kıza fazla dikkat etmemiştim. Ama şimdi sanki bir film izliyormuşum, kamera da onun etrafında dönüyormuş gibi, onu yeniden gördüm. Oldukça çekici bir kızdı. Daniel’a ne kadar yakın durmuştu acaba?

Daniel öğrencileri içinde ilk kez benimle yattığını söylemişti. Bu ana kadar sözlerinden hiç şüphe duymamıştım.

Bildiğim tek şey, o kızla da çıkıyor olabileceğiydi.

Nefes nefese kaldığımı hissedene dek adımlarımı hızlandırdığımı fark edemedim.

Tarım Bakanlığı’na ait seraların hemen arkasındaki fakülte lojmanları, dernek üyelerinin yaşadığı binalar gibi yan yana sıralanmış, kampusun kenarına dizilmişlerdi. Kırmızı tuğladan, iki katlı lojmanlar öyle lüks yerler değildi, ama öğretim üyeleri lojmana kira ödemiyorlardı ve bu durum onlar için önemli bir avantajdı.

Daniel’ın Alfa Romeo’su bir numaralı lojmanın araba yoluna park edilmişti.

Kapıyı tıklatıp Daniel'in –hayır, Profesör Barton'ın– nerede yaşadığını sormayı planlıyordum. Ona teslim etmem gereken bir evrakın olduğunu, sınıftayken yanlış taslağı verdiğimi söyleyecektim. Ama araba buna gerek olmadığının işaretiydi. Şimdi onun tam olarak nerde yaşadığını biliyordum. Ve evde olduğunu da...

Zili çaldım; Daniel'in lojmanı paylaştığı profesörlerden biri kapıyı açtı. “Nasıl yardımcı olabilirim?” Kadın buğday rengi saçlarını kulaklarının arkasına attı. Odada tembel tembel gezinen bir kedi gelip başını kadının ayak bileklerine sürttü.

“Profesör Barton burada mı? Benim aptallığım işte; ona yanlış bir evrak verdiğimi fark ettim de...”

Kadın arkasına dönerek merdivenlerden inmekte olan birine baktı. “Tatlım? Öğrencilerinden biri burada...”

Daniel son basamakları koşarak indi nerdeyse. “Vanessa! Bu geç saatte hangi rüzgâr attı seni evime?”

“Ben... ben... yanlış kâğıdı vermişim.” Bakışlarım Daniel'la, ona, ‘Tatlım’ diye seslenen kadın arasında gidip gelirken gözlerimin büyüdüğünü biliyordum.

Daniel alelacele, “Oh, hiç sorun değil” dedi. Yüzünde abartılı bir gülümseme vardı. “Yeni halini yarın teslim edersin.”

“Ama ben...” Daniel kapıyı yüzüme kapatmak üzereyken, gözyaşlarımın akmasını gözlerimi açıp kapayarak engellemeye çalıştım.

“Dur bir dakika.” Kadın uzanıp kapının kapanmasını engelledi; o an parmağındaki altın nikâh yüzüğünü gördüm. “Onca yolu bir kâğıt parçası hakkında konuşmak için mi geldin?”

Başımla evetledim. “Siz karısı mısınız?” Kadının hâlâ lojmanı paylaştığı profesörlerden biri olmasını umdum; tüm bunların bir tür yanlış anlaşılmadan kaynaklanmış olmasını... Sesimin sakın, hatta kaygısız çıkmasına gayret ettim. Ama başaramadım; çatlak çıktı sesim.

“Evet. Adım Nicole.”

Kadın daha da dikkatli baktı yüzüme. “Daniel, neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Daniel’ın mavi gözleri büyüdü. “Yanlış kâğıt teslim etmiş galiba.”

Karısı, “Hangi ders bu?” diye sordu.

“Aile Sosyolojisi” dedim, hemen. Bu, geçen dönem aldığım bir dersti. Yalanı Daniel’ı korumak için söylemedim; önümde duran kadın için yaptım bunu. Çıplak ayaklıydı, yüzünde makyaj yoktu ve yorgun görünüyordu.

Kadın bana inanmak istedi, sanırım. Belki de inanacaktı. Kapıyı kapatıp patlamış mısır için yağ ısıtabilir, Daniel’la birlikte kanepeye kıvrılıp *Arrested Development* dizisini izleyebilirdi. Daniel benden, kafasına terlik indirilip bir kenara atılacak sivrisinekmişim gibi söz edebilir ve yalandan bir açıklama yapabilirdi. “Bu çocuklar alacakları notlar yüzünden çok stresliler” diyebilirdi. “Söylesene, emekliliğime ne kadar kaldı?”

Ama öyle olmadı, olamadı.

Ben, “Aile Sosyolojisi” dediğim anda, Daniel, “Son sınıf semineri” deyiverdi.

Karısı hemen tepki vermedi bu duruma.

“Doğru ya!” Daniel dramatik bir tavırla parmaklarını şaklattı. Aşırı tepki verdi. “Bu dönem beş sınıfa ders veriyorum. Resmen delilik bu yaptığım! Neyse, geç oldu artık. İzin verelim de bu zavallı kız evine gitsin artık. Bu işi yarın hallederiz. Kâğıt konusunda endişelenme, her zaman olan işler bunlar.”

“Daniel!”

Daniel karısının bağırmasıyla sustu.

Kadın parmağını bana doğru uzatarak, “Kocamdan uzak dur” dedi. Alt dudağının titrediğini gördüm.

Daniel, “Tatlım” dedi, yalvarırcasına. Bana bakmıyor, beni kesinlikle görmüyordu. Önünde kalbi kırık iki kadın duruyor, ama o sadece birini önemsiyordu.

“Çok üzgünüm” diye fısıldadım. “Bilmiyordum.”

Kapı yüzüme çarpıldı; kadının bağırıldığını duydum sonra. Basamaklardan inerken çimenlerin içinde gördüğüm sarı, üç tekerlekli bisiklet yüzünden tökezlememek için tırabzanlara tutunmak zorunda kaldım. Eve gelirken ağaç yüzünden görememiştim onu. Bisikletin yanında da pembe bir atlama ipi duruyordu.

Daniel’in çocukları vardı.

Dernek binasına geri döndükten, öfkeden deliye dönmüş halde Daniel’a lanet okuduktan, hıçkırığa hıçkırığa ağladıktan; Daniel’ın bana ucuz bir karanfil buketi getirip, en az karanfiller kadar ucuz özürler dilemesinden, ailesini sevdiğini ve benimle yeni bir aile kuramayacağını söylemesinden; son derece iç burkan ve daha sonra kimseye söz edemeyeceğim bir deneyim olan bir saat uzaklıktaki bir kliniğe gittikten; üniversiteyi yüksek akademik başarıyla bitirdikten ve Florida’daki hayatımı geride bırakmak arzusuyla New York’a taşındıktan sonra bile, aklım ne zaman o ılık ekim gününe gitse, her zaman bütün canlılığıyla hatırladığım şey şu oluyor:

Dernek adayları okyanustan döndüklerinde, Maggie aralarında yoktu; kaybolmuştu.

Maggie ve Emma’nın ortak hiç yönleri yok. Benim dışımda, tabii. Bu iki genç kadın hayatımın gidişatını tamamen değiştirdiler. Ama biri şimdi hayatta değilken, diğeri yaşıyor.

Maggie hakkında, şimdi Emma için yaptığım gibi, düşünmeye oldukça çok zaman harcamıştım. Zihnimde ikisinin iç içe geçip hangisi hangisidir, anlamakta zorlanmamın nedeni budur belki.

Ama Emma Maggie gibi değil, diye hatırlatıyorum kendime.

Yerimi alan kadın çok güzel ve kendine güvenli...

Onu ilk kez gördüğümde, beni karşılamak üzere akıcı zarif hareketlerle masasından kalkmış ve yanıma gelmişti.

“Bayan Thompson! Sizinle *nihayet* tanışabildiğime çok memnun oldum!”

Onunla telefonda konuşmuştuk; gırtlaktan gelen sesi, gençliği ve güzelliğine karşı hazırlıksız yakalanmama neden olmuştu.

“Oh, bana Vanessa diye hitap et.” Daha otuzlu yaşlarımın ortalarında olmama rağmen, yaşlı hissetmişim kendimi.

Aralık ayıydı; Richard’ın şirketinde Noel partisinin verildiği akşamdı. O zamanlar yedi yıllık evliydik. Partiye giderken fazla kilolarımı gizlemek için omuzdan bele daralıp, belden aşağı bollaşan siyah bir elbise giymiştim. Emma’nın gelincik rengi tulumunun yanında, cenazedeymişim gibi görünüyordum.

Richard bürosundan çıktı, yanıma gelip beni yanağımdan öptü.

“Yukarıya geliyor musun?” diye sordu Emma’ya.

“Patronum olur derse!”

“Patronun, bu bir emirdir, diyor” diye takıldı Richard. Böylece üçümüz bizi kırk beşinci kata çıkaracak asansöre bindik. “Bayan... Vanessa, demek istedim; elbisene bayıldım.” Emma’nın yüzünde, diş macunu reklamından fırlamışçasına bir gülümseme belirdi.

Sade elbiseme baktım. “Teşekkür ederim.”

Benim yerimde kim olsa, Emma’yı bir tehdit olarak görürdü. Bürodaki, Çin yemeklerinin getirildiği, ortakların dolaplarından votkaların çıkarıldığı akşamlar, geceleri otelde kalmayı gerektiren müşteri ziyaretleri, Emma’nın kocamın köşedeki bürosuna olan yakınlığı, gün içinde sık sık beraber olmaları...

Ama ben öyle bir tehdit görmedim. Richard’ın beni arayarak, geç saate kadar çalışacağını ve geceyi şehirdeki dairesinde geçireceğini söylediği zamanlarda bile.

Birlikte zaman geçirmeye başladığımız ilk günlerde—Richard’ın Nellie’si olduğum günlerde— o apartmanın

steril niteliğinin hep dikkatimi çektiğini hatırlıyorum. Biz tanışmadan önce, Richard orada bir kadınla birlikte yaşamıştı. Richard'ın o kadınla ilgili bana söylediği tek şey, hâlâ şehirde yaşadığı ve her yere geç kaldığıydı. Richard'la evlenmemizin ardından, o kadının benim için bir tehdit olabileceği endişesini bir kenara atmıştım; yıllar geçtikçe onunla ilgili merakım gittikçe artsa da, hayatımıza hiçbir müdahalesi olmadı.

Diğer yandan, o dairede hiçbir zaman bir iz bırakamadım. Daire kahverengi süet kanepesi, karmaşık ışıklandırma sistemi, koridor duvarına düzenli biçimde sıralanmış aile fotoğraflarıyla –ki aralarına, daha sonra, düğünümüzde çekilen ve diğerleri gibi sade, siyah bir çerçeveye konmuş fotoğrafımız eklenmişti– Richard'ın bekârlık günlerinde nasılsa, aşağı yukarı o durumda kaldı.

Richard ve Emma'nın gizli ilişki yaşadıklarını sandıkları –Richard'ın Emma'yı dairesine getirdiği ya da onun dairesine gittiği– o aylarda ben, Richard'ın yokluğunun tadını çıkarıyordum aslında. Bu, svetşörtümü değiştirmeme, şarap içip şişeyi nereye saklayacağım diye endişelenmeme, o gün ne yaptığım konusunda bir hikâye uydurmama ya da kocamla seks yapmamak için yeni bir yol bulmama gerek kalmayacağı anlamına geliyordu.

Richard'ın macerası geçiciydi. Bir tür tatildi yani.

Tabii, bir macera olarak kalsaydı.

Sabahın büyük bölümünü Charlotte teyzeyle sohbet ederek geçirdim. Ona nasıl yardım edebileceğim konusunda bilgi almak üzere, doktor randevusuna birlikte gitmemizi kabul etti, ama daha sonra, önceden planlandığı üzere, MoMA'da bir konferansa katılmak ve bir arkadaşıyla buluşmak konusunda da ısrar etti.

Charlotte teyze işe gitmeyip onunla gelme ya da en azından ona bir taksi çağırma teklifimi reddetmiş, “Hayatıma devam edeceğim” demişti.

Mutfağı temizledikten sonra dizüstü bilgisayarımı açıp *makula dejenerasyonu* kelimelerini yazıyorum. *Retinanın merkezi bölümünün bozulmasıyla ortaya çıkan bir durum*, diyor, karşıma çıkan web sitesi. Göz bir kameraysa, makula da filmin merkezi ve en hassas bölgesidir, diye açıklıyor. Sağlam, çalışan bir makula görüş alanımın merkezindeki son derece detaylı görüntüleri toplayarak bunları beynin optik sinirine aktarır. Makula hücreleri bozulduğunda, görüntüler doğru biçimde alınamaz ve aktarılamaz.

Kulağıma çok soğuk, çok steril geldi... Bu kelimelerin teyzemi bir eli cildi, damar ve kırışıklıkları, parmak boğumlarının hafif çukur ve şişkinlikleriyle resmetmek için mavi ve kırmızıları, sarı ve kahverengileri artık birbirine karıştırmayacak hale nasıl getireceğiyle bir alakası yokmuş gibi geldi bana.

Bilgisayarımı kapatıp odama gidiyor ve Richard’ın verdiği çekle, Emma’nın mektubunu alıyorum. Çeki daha sonraki günlerde tahsil etmek üzere cüzdanıma koyuyorum. Richard bana parayı yardım almam için kullanmamı söylemişti; aynen öyle yapacağım. Charlotte teyzeme yardım etmek için, onun tedavi masraflarını karşılamak, sesli kitapları ve neye ihtiyacı varsa, onları almak için kullanacağım.

Emma’nın mektubunu son bir kez okuyorum:

Sevgili Emma,

Biri bana Richard’la evlenmemem gerektiğini söyleseydi onu asla dinlemezdim. Yani, bana neden karşı koyduğunu anlıyorum. Sana yeterince açık anlatamadım derdimi, çünkü nereden başlayacağımı kestirmek kolay değil.

Parti verdiğimiz ve mahzenimizde tek bir Raveneau olmadığı akşam, gerçekte neler yaşandığını sana söyleyebilirdim. Ama

Richard'ın sende uyandıracağım her türlü şüpheyi yok edeceğinden eminim. Benimle konuşmayacaksan, benimle görüşmeyeceksen, o zaman bari bir tek şuna inan: İçinde bir ses, Richard'ın kim olduğunu zaten bildiğini söylüyor sana.

Hepimizin beyninde bizi tehlikelere karşı uyaran sürünge-lerden miras, bir özellik vardır. Bu özelliğin şimdiye dek kendisini gösterdiğini hissetmişsindir mutlaka. Ve onu görmezlikten gelmişsindir; biliyorum, çünkü aynı şeyi ben de yaptım. Gerçeği görmemek için bahaneler uydurmuşsundur; ben de uydurdum. Ama yalnız kaldığında, o sese kulak ver, dinle onu. Düğünümüzden önce görmezlikten geldiğim, elimin tersiyle bir kenara ittiğim bazı ipuçları, tereddütler vardı. Sen benim yaptığım hataları yapma.

Ben kendimi kurtaramadım; ama senin için henüz hiçbir şey geç değil.

Mektubu tekrar katlıyor, içine koyacağım bir zarf aramaya koyuluyorum.

İlk ipuçlarından biri, daha biz evlenmeden kendini göstermişti. Elimde tutmuştum onu. Sam de gördü; düğünümüze katılan herkes gördü.

Hayatlarının en güzel anını ölümsüzleştirmek istercesine donakalmış, sarışın gelin ve yakışıklı damat.

Sam düğün pastasının üstüne konulacak o heykelciği gördüğünde, “Tanrım, bu bile size benziyor” demişti.

Richard o heykelciği apartmanın bodrum katındaki depodan alıp getirdiğinde, ebeveynine ait olduğunu söylemişti. O zaman, bu sözlerini sorgulamam için hiçbir neden yoktu.

Ama evlendikten bir buçuk yıl sonra, bir akşam Sam’i görmeye şehre gittiğimde iki şey oldu. En iyi arkadaşımın aramızın ne kadar açıldığını fark ettim. Ve o akşamdan itibaren kocamdan şüphelenmek için nedenler bulmaya başladım.

Sam’i görmeyi dört gözle bekliyordum. Birlikte öğle yemeği yemeyeli asırlar olmuştu sanki. Richard’ın iş konferansı için Hong Kong’da olduğu bir cuma akşamına sözleştik. Richard’ın seyahati üç günlüktü, beni de davet etmiş olmasına rağmen bu kadar kısa süre için gelmemin bir anlamı olmayacağı konusunda o da benimle aynı fikirdeydi. Richard, “Uçak yolculuğu sonrası sersemliği daha üstünden yeni yeni atmaya başlamışken, eve dönmek için tekrar uçağa biniyor olacağız” demişti. Richard her şeye olduğu gibi, saat farkına da kolayca uyum sağlayabiliyordu. Ama uzun uçak yolculuğu

için ihtiyaç duyduğum Xanax'la, hamile kalmak için içtiğim Clomid beni öylesine sersemletiyordu ki, Asya'ya yapılacak kısa seyahatin keyfini çıkarmam mümkün olmayacaktı.

Sam'e güzel bir yemek ısmarlamak amacıyla, hiç düşünmeden Pica'da yer ayırttım. Akşamı Richard'ın şehirdeki dairelerinde geçirmeyi planlamıştım. Onca zamandan sonra bile, hem de dairede bazı tuvalet malzemelerimi ve birkaç giysimi bırakmış olmama rağmen, orası benim gözümde hâlâ onun yeri idi.

Sam'le eskiden paylaştığımız dairede buluşmaya karar vermiştik. Beni kapıda karşıladı, sarılıp merhaba dedi. Sonra kollarını çekti, ama ben onun sıcaklığının tadını çıkarıp biraz daha o halde kaldım. Onu sandığımdan da çok özlemiştim.

Sam kolsuz dar bir süet elbiseyle çizme giymişti. Saçının üst kısımları, alt kısımlarına kıyasla daha kısa kesilmişti, kolları daha önce hiç olmadığı kadar biçimli idi.

"Tara burada mı?" Sam'in peşinden küçük girişe yöneldim, mutfak geçip yatak odasına girdim. İlerdeki, şimdi Tara'nın olan eski odamın kapısı kapalıydı.

Kendimi yatağa pat diye bırakırken Sam, "Evet" dedi. "Stüdyodan yeni geldi. Duş alıyor."

Bir zamanlar ara sıra beni hiç uyarmadan haşlayan o eski borulardan akan suyun sesini duyabiliyordum. Sam'in yatak başına dolanmış küçük ışıklar hâlâ duruyordu, yere giysiler saçılmıştı. Her şey hem aynı hem de farklıydı. Daire daha küçük ve daha pespaye gibiydi; gençken ilkokulumu ziyarette gittiğimde duyduğum yabancılik hissinin aynısını burada da duyuyordum.

"Evi pilates hocasıyla paylaşmanın faydaları işte... Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Sam dolabından zincir bileziği alıp bileğine taktı. "Yanlış anlama ama sen... Kibarca nasıl ifade etsem bilmiyorum, ama... korkunç görünüyorsun."

Yastığı alıp ona fırlattım. “Böyle bir şeyi kibarca ifade etmenin yolu var mı?” Kaygısızdı ses tonum, ama incinmiştim.

“Oh, kes sesini, hâlâ muhteşemsin. Ama lanet olasıca o şey de nedir öyle? Kolyeye bayıldım, ama sanki veli-öğretmen toplantısına gidiyormuşsun gibi bir halin var.”

Beni ince gösteren siyah bol pantolonuma ve etek kısmını pantolonumun içine sokmadan dışarıda bıraktığım dantelli gri şifon bluzuma baktım. Kıyafetime aksesuvar olarak boncuk bilezik seçmiştim.

Sam bluzuma daha da dikkatli baktı. “Oh, Tanrım...” diyerek kıkırdadı. “O bluz...”

“Ne olmuş?”

Sam kahkahalara boğuldu; konuşmakta zorlanıyordu. “Bayan Porter tatil partisinde bunun aynısını giymişti!” diyebilirdi sonunda.

“Jonah’ın annesi mi?” Veli öğretmen görüşmesine, dudaklarına, gül renkli elbisesiyle birebir aynı tonda ruj sürerek gelmiş o müşkülpesent, burnu havada kadını hatırladım. “Haydi canım!”

“Yemin ederim.” Sam gözlerinin yaşını sildi. “Jonah’ın küçük kız kardeşi benim sınıfımdaydı. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü çocuklardan biri kadının üstüne pastanın şekerini buluşturmuş, ben de temizlemesi için ona yardım etmek zorunda kalmıştım. Haydi ama, Ritz’de çay içmeye gitmiyoruz ya.” Sam iskemlenin arkasına atılmış giysi yığınınını karıştırdı. “Bu taytı Anthropologie’den aldım; dur bir dakika, üstünde harika duracağına eminim.” Sam taytı bulup, yuvarlak yaka, siyah bir bluzla birlikte bana doğru fırlattı.

Sam giyinirken, soyunurken yüzlerce kez görmüştü beni. Onun yanındayken hiç çekinmezdim, ama o akşam nedense sıkıldığımı hissettim. Ne kadar esnek olurlarsa olsunlar, onun giydiği pantolonlara sığmayacağımı biliyordum.

“Böyle iyiyim.” Kollarımı dizlerimin çevresine dolarken, bu hareketi daha ufak tefek görünmek amacıyla yaptığımı fark ettim. “Kimseyi etkilemeye çalıştığımdan filan değil, yani.”

Sam omuz silkti. “Peki. Çıkmadan bir kadeh şarap içmek ister misin?”

“Tabii.” Yataktan atlayıp peşinden mutfığa gittim. Dolaplar hâlâ eve ilk taşındığımızda boyadığımız krem renginde olsa da solmuş, kulpların çevresinde talaş parçaları kalkmıştı. Mutfak tezgâhına bitki çayları sıralanmıştı: papatya, lavanta, nane, ısırganotu... Sam’in olmazsa olmaz bal kavanozu da oradaydı, ama bal, dökme kabına boşaltılmıştı.

Dökme kabını elime alarak, “İlerleme kaydetmişsin bakıyorum” dedim.

Sam buzdolabının kapısını açınca içindeki humus kutuları, organik küçük havuç ve kereviz paketleri gözüme çarptı. Görünürde Çin yemeğı artığı yoktu. Oysa eskiden Çin yemeğı artıklarının durduğu kutular, bozulmuş olsalar bile, buzdolabımızın vazgeçilmez süsüydüler.

Sam dolaptan iki kadeh aldı, şarap doldurup birini bana verdi.

Birden evin holünde unuttuğum şişe aklıma geldi. “Sana şarap getirecektim” dedim.

“Bende çok var.” Kadehleri tokuşturup birer yudum aldık. “Senin Prens’le içtiğın şaraplar kadar kaliteli değildir, herhalde, ha?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Prens de kim?”

Sam duraksadı. “Biliyorsun, Richard işte.” Bir kez daha tereddüt geçirdikten sonra, “Senin Beyaz Atlı Prensın” dedi.

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Tabii ki kötü bir şey değil. O senin prensın, öyle değil mi?”

Şarap kadehime baktım. Biraz mayhoş bir tadı vardı –Sam’in buzdolabında ne kadar zamandır mantarı açık halde durduğunu merak ettim– ve içmeye alışkın olduğum uçuk

sarı renkte sıvıdan çok elma suyuna benziyordu. Üstümdeki, Sam'in dalga geçtiği bluz, bu evin bir aylık kirasından daha pahalıya mal olmuştu.

"Artık Diet Cola içmiyoruz galiba." Ön kapının yanındaki boş alanı işaret ettim. "Onun yerine ısırganotu çayı mı içiyorsun artık?"

Yumuşak, neşeli bir ses, "O çayı henüz denetemedim ona" dedi. Arkamı dönünce Tara'yı gördüm. Sam'in telefonunda gösterdiği fotoğraf Tara'nın hakkını vermiyordu. Karşımda her yerinden sağlık fışkıran bir kadın vardı; dişleri düzgün ve bembeyazdı, cildi parıl parıl parlıyor, gözleri ışık saçıyor-du. Taytının altındaki dikdörtgen şeklindeki ince, zarif ve sı-kı kasları görebiliyordum. Yüzünde zerre kadar makyaj yoktu; makyaja ihtiyacı da...

"Tara bir gün, Diet Cola'nın içinde neler olduğunu okudu bana. Hatırlıyor musun?"

Tara güldü. "Potasyum benzoata gelene dek, Sam kulak-larını kapatmıştı bile."

Sam hikâyenin devamını getirdi. "Akşamdan kalmaydım; okudukları yüzünden az daha kusacaktım."

Hafifçe güldüm. "O şeyi eskiden lıkır lıkır içerdin. Kutu-ların durduğu kasaya sürekli ayağımızı vururduk, hatırlıyor musun?"

Tara, "Şimdi ona su içiriyorum" dedikten sonra elini ıslak saçlarına götürüp başının üstünde topladı. "Maydanoz bekletiyorum suyun içinde. Vücudun doğal iltihabını alıyor."

Sam'e, "Kollarının bu kadar güzel görünmesinin nedeni bu demek" dedim.

"Sen de denemelisin" diye karşılık verdi Sam.

Çünkü her yerim şiş, o yüzden mi? Şarabımı çabucak bitirdim. "Hazır mısın? Rezervasyon yaptırdım."

Sam kadehleri alıp lavaboda duruladı, sonra benim yaşadığım günlerde burada olmayan kurutma rafına kaldırdı.

“Haydi, gidelim.” Tara’ya döndü. “Daha sonra içki için bize katılmak istersen mesaj at.”

“Evet, iyi olur” dedim. Aslında Tara’nın oraya gelmesini, maydanoz bekletilmiş sudan bahsedip Sam’le karşılıklı gülüşmesini istemiyordum.

Restorana gitmek için taksiye bindik. Vardığımızda şef garsona adımı verdim. Yemek salonuna giden, kalın halıyla döşeli girişi geride bıraktık. Tüm masalar doluydu nerdeyse; *New York Times*’ta çok olumlu eleştiriler almıştı burası. Sam’i buraya getirmemin nedeni de buydu.

Garson iskemlesini tutarken, Sam, “Hoşmuş” dedi. “Tayt giymemekte haklıydın galiba.”

Güldüm, ama çevreme bakındığımda, kalın deri klasöründeki on sayfalık şarap listesi, tabakların üzerinde itinayla katlanmış şık peçeteleriyle, buranın Richard’ın beni getirmek isteyeceği tipte bir restoran olduğunu fark ettim. Sam’in tarzı bir yer değildi yani. Keşke eskiden yaptığımız gibi yatakta oturup börek ve Szechuan tavuğu sipariş etseydik, diye geçirdim içimden.

Mönülerimizi açarken, “İstedğini sipariş et” dedim Sam’e. “Unutma, yemeği ben ısmarlıyorum. Bir şişe Burgonya şarabı söyleyip paylaşalım mı?”

“Tabii. Fark etmez.”

Şarabı tattıktan ve onayladıktan sonra, başlangıç olarak keçi peyniri ve domatesli turta, su tereli greyfurt salatası söyleyip paylaşmaya karar verdik. Ben daha sonra orta pişmiş fileminyon ve yanında sos sipariş verdim, Sam ise somon söyledi.

Bir garson dört farklı ekmeğin şık bir biçimde dizili olduğu sepetle yanımıza geldi. Her birini tarif ederken, midem guruldamaya başladı. Sıcak ekmek kokusu daima kriptonitim¹⁵ olmuştu benim.

15. Kriptonit: Süpermen çizgi roman ve filminde sözü edilen, Kripton adlı gezegenden gelip özel güç veren taş. (ç.n.)

“Ben almayacağım” dedim.

“O zaman onun hakkını da ben alayım. Biberiyeli ve çok tahıllı olanından alabilir miyim?”

“Tara ekmek yiyor mu?”

Sam ekmekten bir parça koparıp zeytinyağına bandı. “Tabii. Neden soruyorsun?”

Omuz silktim. “Çok sağlıklı görünüyor da.”

“Evet, ama bu konuda fanatik değil. İçki de içiyor, hatta arada bir ot bile tüttürdüğü oluyor. Ot içtiğimiz en son sefer, Central Park’a gidip atlıkarıncaya binmiştik.”

“Dur bakayım; sen şimdi kafayı bulduğunu mu söylüyorsun bana?”

“Ayda bir, filan... Abartılacak bir şey değil.” Sam ekmeği ağzına götürürken, bir kez daha belirgin kol kasları gözüme çarptı.

Kısa bir süre sonra garson, salata ve turtayı getirdi. İkimiz de gelen yemeklerden tabaklarımıza aldık biraz.

“Eee, hâlâ o adamla mı çıkıyorsun; şu grafik tasarımcısı olan?” diye sordum.

“İh. Ama yarın akşam Tara’nın müşterisi bir adamın daha önce hiç görmediğim kardeşiyle randevum var.”

“Öyle mi?” Salatadan bir parça aldım ağzıma. “Nasıl bir tipmiş?”

“Adı Tom. Telefonda çok hoş konuştu. Kendi işini yapıyor...”

Sam bana Tom’dan söz ederken onu ilgiyle dinliyormuş gibi yaptım; bir daha sefere konuştuğumuzda, Tom’un Sam için unutulmuş bir hatıra olacağını biliyordum.

Sam kaşığa uzanıp tabağına biraz daha domates ekşisi koydu. “Fazla yemiyorsun.”

“Pek aç değilim.”

Sam doğrudan gözlerimin içine baktı. “E, o zaman neden geldik buraya?”

Onun bu doğruculuğunu hem çok sevmiş, hem de nefret etmiştim. “Sana güzel bir şeyler ısmarlamak istedim de ondan.”

Sam kaşığına tabağına bırakırken bir tıngırtı duyuldu. “Ben yardıma muhtaç değilim. Kendi yemeğimi kendim satın alabilirim.”

“Söylemek istediğim şey bu değildi, biliyorsun.” Güldüm, ama sohbetimizin gidişatı ilk kez sekteye uğramış gibiydi.

Garson masamıza gelip şarap kadehlerimizi doldurdu. Şarabımdan minnettarlıkla bir yudum alırken telefonum titreşti. Çantamdan çıkarıp bakınca ekranda Richard’ın mesajını gördüm: *Tatlım, neler yapıyorsun?*

Sam’le birlikte yemekteyim, diye cevap yazdım. Pica’dayız. Sen ne yapıyorsun?

Müşterilerle golf sahasına gidiyorum. Akşam eve dönüyorsun, değil mi? Yatmadan önce alarmı kurmayı unutma.

Unutmam. Seni seviyorum! Nedenini bilmiyorum ama akşam şehirde kalmaya niyetlendiğimden ona söz etmedim. Belki de Richard’ın onunla tanışmadan önce yaptığım gibi, içkili uzun bir akşam geçireceğimden şüphe edebileceğini düşündüğüm içindir, bilemiyorum.

“Kusura bakma.” Telefonu ters çevirip masaya koydum. “Richard’dı... Akşam eve gitme konusunda bir sorun yaşamadığıma emin olmak istemiş.”

“Şehirdeki dairesine mi?”

Başımı iki yana salladım. “Orada kalmayı planladığımı ona söylemedim. Şu anda Hong Kong’da... Yani, önemli bir mesele değil.”

Sam’in bu sözlerimi dikkatle dinlediğini fark ettim; ama hiçbir yorum yapmadı.

“Eee?” Sesimdeki sahte neşeyi ben bile fark ettim. Neyse ki garson masamıza geldi, ana yemek mönüsünü getirip meze tabaklarını topladı.

“Richard nasıl? Neler yapıyorsun, anlatsana.”

“Şey... Gördüğün gibi, çok seyahat ediyor.”

“İçki içiyorsun, demek hamile değilsin.”

“Ya, evet.” Gözlerimin yaşardığını hissettim, kendimi toplamak üzere zaman kazanmak için biraz daha şarap içtim.

“İyi misin?”

“Tabii.” Gülümsemeye çalıştım. “Sanırım düşündüğümüzden biraz daha uzun sürdü.” Hâlâ çocuk sahibi olamamanın acısını hissettim.

Restoranda yemek yiyen diğer müşterilere baktım, karşılıklı olarak oturmuş ve öne doğru eğilmiş çiftler, daha büyük masalarda hararetle biçimde sohbet eden gruplar... Sam’le eskiden olduğu gibi konuşmayı istedim, ama nereden başlayacağımı bilemedim. Yemek odasındaki iskemleler için yeni döşeme seçiminde bana yardımcı olacak iç mimardan söz edebilir, Richard’ın arka bahçemize yaptırmayı planladığı jakuzi konusunu açabilir, hayatımdaki gıpta edilecek, ama Sam’in hiçbir şekilde ilgisini çekmeyecek suni her türlü şeyi gündeme getirebilirdim.

Sam’le daha önceden, benim onun en sevdiği halka küpelelerini kaybetmemden, onun kira çekimizi postalamayı unuttusundan kaynaklanan sudan sebepler yüzünden kavgalarımız olmuştu. Ama bu akşam kavga etmiyorduk; kavgadan çok daha kötü bir durumdu bu. Ayrı geçirdiğimiz zaman ve birbirimizden uzak oluşumuzdan kaynaklanan bir soğukluk vardı aramızda.

“Bu seneki çocuklardan söz etsene...” Bifteğimden bir parça kesip suyunun tabağa sızmasını izledim. Richard bifteğini her zaman orta pişmiş söylerdi, ama işin gerçeği ben kırmızıdan daha çok pembeyi tercih ediyordum.

“Çoğu harika. Favorim James Bond; çok ciddi bir havası var çocuğun. Ama ben daha çok Uykucu ve Huysuz’la takılıyorum.”

“Daha kötü olabilirdi. Kötü üvey kız kardeş sende olabilirdi.”

Sam'ın Richard'a taktığı ad aklıma geldi birden. Prenses... Günü kurtarmak, kadın kahramana lüks bir yeni hayat vermek için devreye giren yumuşak başlı, yakışıklı adam...

"Richard'a bu gözle mi bakıyorsun? Onu benim kurtarıcım olarak mı görüyorsun?"

"Ne?"

"Biraz önce ona Prenses dedin." Çatalımı bıraktım. Gerçekten de iştahımın kaçtığını hissettim. "Ona takma ad taktın mı, hep merak ediyordum." Pahalı bluzumun, içtiğimiz şarabın, iskemlemin arkasında asılı olan Prada çantamın farkındaydım kesinlikle.

Sam omuz silkti. "Büyütülecek bir şey yok." Gözlerini tabağa yöneltip somonuna karabiber ekmeye odaklandı.

"Eve neden gelmek istemiyorsun?" Sam açık sözlü olmaktan kaçınmak için neden bu anı seçti, merak ediyorum. Eve bir kez gelmiş, onda da Richard onu kucaklayarak karşılamış, hamburger pişirmiş, Sam'in ekmekte susam tohumundan nefret ettiğini unutmamıştı. "Haydi, itiraf et. Ondan hiç hoşlanmadın sen."

"Onu sevmediğimden değil. Bilmiyorum... Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi geliyor."

"Peki, onu tanımak istedin mi hiç? O benim kocam, Sam. Sen de en iyi arkadaşımsın. Bu önemli benim için."

"Peki." Ama Sam başka bir şey söylemedi; benden bir şey sakladığını biliyordum. Sam ve Richard umduğum şekilde bir bağ kuramamışlardı. Bu durumun çok farklı karakterler olmalarından kaynaklandığını söylemiştim, kendi kendime. Sam'e konuşması için daha fazla baskı yapacaktım nerdeyse, ama işin gerçeği, söyleyeceği şeyi de duymak istemedim.

Sam başını öne eğip bir çatal dolusu somonu ağzına atarken, benimle göz teması kurmadı. Belki Richard'ı tanımayı istemiyor, hepsi bu, diye düşündüm. Belki de Richard'ın karısı olarak, uzak durmaya çalıştığı kişi bendim.

Sam, “Neyse, şimdi buradan nereye gideceğimize karar verelim” dedi. “Dansa ne dersin? Tara’ya mesaj atıp yemeğimizin bitmekte olduğunu söyleyeyim.”

Sonunda onlarla birlikte gitmedim. Hesabı öderken, o öğleden sonrasında çamaşırları katlamak, su sızdıran musluğu tamir etmesi için gelecek olan tesisatçıyı beklemek dışında hiçbir şey yapmamış olsam da –oysa Sam gün boyu çalışmış, araya, spor salonunda bisiklet antrenmanını da sıkıştırmayı başarmıştı– kendimi çok yorgun hissediyordum. Dahası, Sam’in dediği gibi, üstümde dansa uygun kıyafetler yoktu, veli-öğretmen görüşmesine gidermiş gibi bir halim vardı.

Sam’i Tara’nın beklediği gece kulübünün önünde bıraktım ve Richard’ın evine gitmek üzere başka bir taksiye bindim. Saat henüz ondu. Sam’le erken vedalaştık. Yatağa girmek üzereyim, diye mesaj attım Richard’a. Aslında ona yalan söylemediğimi düşündüm, sonra.

Kapıda yeni bir kapıcı duruyordu; ona kendimi tanıttım. Asansöre binip kata çıktım, her şeye burnunu sokan Bayan Keene’nin kapısının önünden sessizce geçip, Richard’ın uzun zaman önce verdiği anahtarla içeriye girdim. Koridor boyunca yürüdüm, duvara sıralı aile fotoğraflarını geride bıraktım.

Sam’e Richard’ın nasıl yetiştirildiğinden, ilgisiz annesi ve muhasebeci babasından hiç söz etmemiştim. Richard bunları bana özel bir anında anlatmıştı; başkasıyla paylaşıp paylaşmaması onun vereceği bir karardı. Sam Richard’ı anaokulundaki çocuklarına yaptığı gibi belli bir kalıba sokmaya çalışmaktan çok, tanımaya çalışsaydı, ona daha farklı bir gözle bakabilirdi belki, diye düşündüm.

Sam Richard’la birlikte olduğum zamanlardaki halimi sevmiyordu; bu durum net bir şekilde ortadaydı. Ama Richard’ın da, Sam’le birlikteyken sergilediğim davranışlardan hoşlanmadığını biliyorum.

Oturma odasına geldiğimde ışıklandırma düzeninin, Central Park'ı kuşbakışı gören camları –odanın karanlığının, arkamdaki mutfak lambasının parlaklığıyla birleşmesiyle– birer aynaya dönüştürdüğünü fark ettim. Camda incecik, narin ve bulut misali hayali, bulanık görüntümü gördüm. Kar küresinin içine hapsolmuş bir figür gibiydim adeta.

Siyah ve gri kıyafetimin içinde süzölmüş görünüyordum; yavaş yavaş ortadan yok oluyordum sanki.

Keşke Richard'la birlikte seyahate gitseydim, diye geçirdim içimden. Keşke Sam'le akşam yemeğinde daha yapıcı davransaydım. Çaresiz biçimde, tutunabileceğim sağlam bir dal arıyordum kendime. Dairenin el değmemiş mobilyaları ve cilalı zemininden başka, dokunabileceğim daha gerçek bir şeyin peşindeydim.

Mutfığa gidip buzdolabını açtım. Birkaç şişe Perrier ve Veuve Clicquot şampanyadan başka hiçbir şey yoktu. Dolaplarda makarna, birkaç kutu tonbahğı ve espresso kapsülü olduğunu biliyordum. Oturma odasındaki sehpanın üstünde *New York* ve *Economist* dergilerinin son sayıları duruyordu. Richard'ın çalışma odasındaki raflara çoğu biyografi ve Steinbeck, Faulkner ve Hemingway gibi yazarların klasik eserleri olmak üzere, birçok kitap sıralanmıştı.

Yatak odasına gidip yatmaya karar verdim; hole çıktım ve yürümeye başladım. Aile fotoğraflarının önünden geçtim yine.

Sonra durdum.

Fotoğraflardan biri yerinde değildi.

Richard'ın anne babasının evlendikleri gün çektikleri fotoğraf kaldırılmıştı. Fotoğrafın eskiden asılı olduğu yerdeki çivi izini görebiliyordum.

Fotoğrafın Westchester'daki evde olmadığını biliyordum. Dairenin diğer duvarlarını kontrol ettim, banyoya bile baktım. Fotoğraf çekmeceye sığmayacak kadar büyüktü, ama çekmeceleri de araştırdım. Hiçbir yerde yoktu.

Richard fotoğrafı depoya mı kaldırdı, diye merak ettim. Aralarında Richard'ın çocukluk fotoğraflarının bulunduğu diğer fotoğraflar depoda duruyordu.

Kendimi yorgun hissetmiyordum artık. Çantamdan anahtarları alıp asansöre yürüdüm.

Apartman sakinlerinin kullandığı depolar bodrumdaydı. Bir keresinde, düğünümüzden kısa bir süre önce, yeni evimize taşınana dek muhafaza edilmek üzere birkaç kutu eşya getirdiğim gün, Richard'la birlikte depoya inmiştim. Richard'ın soldan beşinci bölmeydi. Richard kalın asma kilidin şifresini girip depoyu açtıktan ve eşyalarımı kaldırdıktan sonra, duvar boyunca sıralanmış mavi kutulardan birini açmış ve üstünde Kodak yazan, rengi solmuş sarı bir zarftan on santime on beş santim boyutlarında, kuşe kâğıda basılı on küsur fotoğraf çıkarmıştı. Bunlar Richard beyzbol antrenmanı yaparken arka arkaya çekilmiş fotoğraflardı. Fotoğrafçı Richard'ı topu savururken ve tutarken yakalamaya çalışmıştı belli ki. Ama her karede deklanşöre yanlış zamanda basmış gibiydi.

“Bu fotoğraflarda kaç yaşındaydın?” diye sormuştum.

“On, on bir. Maureen çekti fotoğrafları.”

“Bir tanesini alabilir miyim?” Richard'ın yüzündeki dikkatli ifadeye, topa konsantre olmuş haldeyken kırışmış küçük burnuna bayılmışım.

Richard güldü. “Şapşal bir haldeydim o zamanlar. Sana daha iyisini bulurum.”

Ama bulmamıştı. Geç bir kahvaltı için George ve Hillary'yle buluşacaktık. Richard fotoğrafları birbirine benzer sarı zarflardan oluşan yığının en üstüne koydu ve depodan çıkıp asma kilidi yerine taktı. Asansöre binip lobiye çıktık.

Anne babasının fotoğrafını o kutulardan birine kaldırmıştı belki. Asansöre binerken, yalnızca merak ediyorum, dedim kendi kendime.

Olayın önemini sonradan anlamış biri olarak, şimdi, o an beni bilinçaltım mı yönlendiriyordu, diye merak ediyorum. Kocamın, gerçekte nerde olduğumu bilmediği, benden fiziksel olarak çok uzaklarda olduğu o akşam, hakkında daha çok şey öğrenmem için beni teşvik eden şey bilinçaltım mıydı?

Üzerinde zarif binanın yükseldiği bodrum değil gece, gündüz bile kasvetli bir yerdi. Tavandaki ampullerin aydınlattığı mekân temizdi, ama duvarlar bulaşık suyu grisiydi ve bölmeler birbirlerinden kalın parmaklık telleriyle ayrılmıştı. İnsanların günlük hayatlarında ihtiyaç duymadıkları eşyalar için düzenlenmiş bir hapishaneye benziyordu.

Richard kilidi açarken şifre olarak Maureen'in doğum tarihini girmişti. Seyahatlerimizde kaldığımız otel odalarındaki kasaları kilitler ve açarken de bu şifreyi kullanırdı, o yüzden iyi biliyordum. Metal asma kilidin kalınlığını ve soğukluğunu avucumda hissederken şifreyi girdim; bölmenin kapısı açıldı.

İçeriye girdim. Bölmenin her iki yanındaki diğer daire sahiplerine ait depolar, mobilyalar, kayak malzemeleri, plastik bir Noel ağacı gibi ıvrı zıvırla karmakarışık bir haldeyken, Richard'ınki kişiliğine uygun biçimde düzenliydi. İkinci randevumuzda kullandığımız bir çift yeşil kızağın dışında, bölmede birbirine benzer yarım düzine büyük, mavi renkte kutu ikişer ikişer duvara dizilmişti.

Çömeldim, dizlerimi beton zemine dayayıp ilk kutuyu açtım. Kutuda okul yıllıkları, altın rengi boyası dökülmekte olan bir beyzbol ödülü, içinde birkaç okul karnesi olan bir dosya –ikinci sınıf öğretmenine göre Richard, elyazısında zorlanan, sessiz sakın bir öğrenciymiş– ve hepsi de Maureen imzalı bir yığın eski doğum günü kartı vardı. Kartlardan, kapağında elinde balon tutan Snoopy resmi olanı açtım. Kardeşime, diye yazmıştı Maureen. Sen bir süperstarsın! Bu senin en iyi yılın olacak. Seni seviyorum. Anne babasından

gelen kartların nerede olduğunu merak ettim. Daireye çıkarmak ve göz gezdirmek istediğim fotoğrafları bir kenara ayırıp kutuları aramaya başladım. Çok fazla şey çıkarmamaya ve ertesi sabah çıkardıklarımı tam olarak eski yerlerine kaldırabilmek için, ne nerdeydi aklımın bir kenarına not ettim.

Üçüncü kutuda eski vergi evrakları, garanti belgeleri, Richard'ın eski dairesinin tapusu, arabalarının ruhsatları ve diğer belgeler vardı. Hepsini aldığım yere kaldırıp bir sonraki kutuyu açtım.

Uzaklardan bir gümbürtü duydum. Ağır mekanik bir çark harekete geçmiş gibiydi.

Biri asansörü çağırıyordu.

Donakaldım, çömeldiğim yerden açılan kapıların sesine kulak kabarttım. Ama depoya giren kimse olmadı.

Lobiden dairesine çıkmakta olan bir apartman sakinidir, herhalde, diye düşündüm.

Yukarı dönmem gerektiğini biliyordum; bunun tek nedeni, yeni kapıcının Richard'a orada olduğumu haber verecek olması değildi, ama devam etmeye mecburmuşum gibi hissediyordum.

Dördüncü kutunun kapağını kaldırdığımda, kat kat gazete kâğıdına sarılmış büyük, düz bir cisim gördüm. Gazete kâğıdını açtığımda, Richard'ın ebeveyninin fotoğrafını buldum.

Fotoğrafi neden buraya kaldırdı, diye merak ettim.

Babasının ince uzun yapısıyla dolgun dudaklarını, annesinin Richard'a miras kalan delici bakışlarını ve omuzlarına kadar gelen koyu, kıvrıkcık saçlarını inceledim. Fotoğrafın altında süslü bir yazıyla evlendikleri tarih yazıyordu.

Richard'ın babası kolunu karısının beline dolamıştı. Richard'ın ebeveyninin mutlu bir evlilikleri olduğunu düşündüm, ama evlilik fotoğrafı doğal hallerini yansıtmıyordu; poz vermişlerdi ve bu fotoğrafa bakarak mutlu olup olmadıklarını anlamak güçtü. Zihnim gerçek bilgiye sahip olmaksızın

boşlukları doldurmuş, görmek istediğim fotoğrafı yaratmış olmalıydı.

Richard anne babası hakkında çok fazla bir şey anlatmamıştı bana. Sorduğumda, onları düşünmenin kendisine her zaman acı verdiğini söylemişti. Maureen de Richard gibi, ortak geçmişlerinden ziyade, içinde bulundukları ana odaklanmalarıyla ilgili, yazılı olmayan kuralla eşlik ediyor gibiydi. Çocukluklarından her yıl gittikleri kayak seyahatinde veya Richard'ın iş için Boston'a geldiği ve onunla akşam yemeğinde buluşup baş başa kaldıkları zamanlarda söz ediyorlardı belki de. Ama Maureen ne zaman bize gelse, sohbet hep onun ve Richard'ın işi, yaptıkları perhiz, seyahat planları ve dünyada yaşanan olaylar etrafında dönüyordu.

Babamdan söz etmek, onunla hâlâ bağlantıdaymışım hissinin verirdi bana, ama benim, son anlarında ona veda edebilme ve onu sevdiğimi söyleyebilme fırsatım olmuştu. Bu anlamda Richard ve Maureen'in anne babalarının ani ve korkunç ölümleri hakkındaki hatıralarını gündeme getirmek istememelerini anlıyordum.

İş benim geçmişimdeki en karanlık ve en acı verici anıları kocamla paylaşmaya geldiğinde, ben de bazı detayların üzerinde oynama yapmış, hikâyemi özenle şekillendirip onun itici olarak nitelendirebileceği bazı parçaları dışarıda bırakmıştım. Richard üniversitedeyken hamile kaldığımı öğrendikten sonra bile, ilişkiye girdiğim profesörün evli olduğundan söz etmemiştim. Aptalca davrandığımı, olayda suçlanacak kişinin ben olmam gerektiğini düşünmesini istememişim. Hamileliğimin nasıl sonuçlandığı hakkında da ona doğruyu söylememiştim.

Depoda yere çömelmiş dururken, bunun bir hata olup olmadığını düşündüm. Evliliklerin romanlardaki gibi, son sayfanın çevrilmesinden sonra kelimelerin sonsuzlukta yankılandığı ve kahramanların hayatlarının geri kalanını mutlu

mesut yaşadıkları türden bir sonu garanti etmediğini biliyordum. Ancak iki insanın en samimi, can ciğer olduğu evlilik gibi bir müessesenin, karşınızdaki insanın sırlarınızı, kusurlarınızı bildiği, ama sizi yine de sevdiği, güvenli bir yer olması gerekmiyor muydu?

Solumdan gelen keskin bir çingırtı beni düşüncelerimden alıp çıkardı.

Başımı çevirip loş ışığa diktim gözlerimi. Richard'ın bölmesinin yanındaki bölme ağzına kadar mobilyayla doluydu ve görüşümü engelliyordu.

Burası savaş öncesi inşa edilmiş bir bina, dedim kendi kendime. Ses çınlayan borulardan geliyordu. Yine de depounun açıklığını görebileceğim şekilde yerimi değiştirdim; böylece bana doğru yaklaşan biri olursa görebilecektim.

Düğün fotoğrafını tekrar gazete kâğıdına sardım, çabucak. Buraya bunun için gelmiştim ve geri dönmeliydim. Ama Richard'ın günlük hayatının yörüngesinden başka neler gizlediğini görmek mecburiyetinde hissettim kendimi. Richard'ın geçmişinin katmanlarının derinliklerine inmeye devam etmek istedim.

Tekrar kutuya uzanıp içinden, üst kısmında kabartma harflerle *Anne* kelimesinin yazılı olduğu ve bir kalp resminin bulunduğu ahşap küçük bir plaket çıkardım. Plaketin arka tarafında Richard'ın adı yazıyordu; belki de okuldaki marangozluk atölyesinde annesi için yapmıştı bunu. Kutuda tığ işi sarı bir battaniyeyle, bir çift bronz rengi bebek patiği de vardı.

Kutunun diplerine doğru, küçük bir fotoğraf albümü gördüm. Fotoğraftakilerin hiçbirini tanımadım, ama baldırda biten pantolonla, boyundan askılı bluz giymiş bir kadının elini tutmakta olan kızlardan birinde Richard'ın annesinin gülümsemesini tanıdım. Belki de albüm annesine aitti. Elim daha sonra, düğün pastamızın üstünü süsleyen heykelciğin durduğu beyaz kutuya gitti.

Kutunun kapağını kaldırıp heykelciğı elime aldım. Yumuşak pastel renklerdeki porselen heykelcik hassas ve pürüzsüzdü.

Ona heykelciğı gösterdiğim gün Sam, Richard için, “Gerçek olmayacak kadar iyi olduğunu hiç düşündün mü?” diye sormuştu. Bu soruyu keşke hiç sormasaydı.

Elimdeki yakışıklı damatla, açık mavi gözlü, kusursuz geline baktım. Heykelciğı elimde çevirip dururken, dalgın bir tavırla okşadım.

Sonra heykelcik elimden kayıverdi.

Pasta süsü heykelciğın beton zemine çarpıp parçalanması için öne doğru çılgınca atıldım.

Ve yere beş santim kadar yaklaşmışken yakaladım.

Gözlerimi kapatıp rahat bir nefes verdim.

Ne kadar zamandır buradaydım? Birkaç dakika mı, yoksa bir saate yakın mı? Zaman mefhumunu tamamen yitirmiştim.

Richard attığım mesaja cevap yazmıştı belki; sonra benden haber alamadığı için meraklanmış olabilirdi. Bunları düşünürken belli belirsiz bir ses duydum; yine solumdan gelmişti. Borulardan mıydı? Belki de ayak sesiydi duyduğum.

Birden bu metal kafesin içinde kısılıp kaldığımın ayırdına vardım. Cep telefonumu yukarıda, çantamda bırakmıştım. Nerede olduğumu kimse bilmiyordu.

Çılgılık atsam, ses lobideki kapıcıya kadar ulaşır mıydı?

Köşeden bir yüzün görünmesini beklerken nabzım hızlandı, nefesimi tuttum.

Kimse gelmedi.

Hayal gücümün eseri, dedim kendi kendime.

Yine de, heykelciğı kutusuna kaldırırken ellerim titriyordu. Yan yatırıyordum ki, alt kısmında minik numaralar yazdığını gördüm. Yakından baktım, loş ışıktaki gözümü kısır rakamları okumaya çalıştım. Bir tarih vardı: 1985. Heykelciğın yapıldığı tarih olmalıydı bu.

Hayır, bu doğru olamaz, diye düşündüm. Bu kez heykelciği elime alıp rakamlara daha yakından baktım. Yanlış anlaşılmaya yer vermeyecek kadar net okunuyordu.

Ama Richard'ın annesiyle babası 1985'ten yıllar önce evlenmişlerdi; Richard o yıl ergenlik çağına gelmiş bir çocuktur.

Richard'ın ebeveyninin düğünü, heykelciğin yapımından on yıldan daha fazla bir süre önceydi.

Richard'ın dairesine çıkmak üzere asansöre yürürken, annesi heykelciği eski eşyalar satan bir dükkânda görmüş, hoşuna gittiği için satın almıştır belki, diye akıl yürüttüm. Belki de olay tamamen benim hatamdı; Richard'ı yanlış anlamıştım, sadece.

Anahtarı kilide sokarken cep telefonumun çaldığını duydum. Koşarak çantamı aldım, ama ben içinden çıkarana dek sustu telefon.

Sonra ev telefonu, kulak tırmalayan bir sesle çalmaya başladı.

Mutfığa koşup telefonu kaptım.

"Nellie? Tanrı'ya şükür. Ben de seni arıyordum."

Richard'ın sesi her zamankinden daha yüksek geliyordu; daha stresli... Onun dünyanın öbür ucunda olduğunu biliyordum, ama bağlantı o kadar netti ki, yan odadan arıyor olabiliyordu.

Burada olduğumu nerden biliyordu, peki?

"Özür dilerim" deyiverdim. "Her şey yolunda mı?"

"Evdesin sanıyordum."

"Oh, eve gidecektim, ama sonra çok yorulduğumu ve burada kalmanın benim için daha kolay olduğunu fark ettim" dedim, bir çırpıda.

Bir an sessizlik yaşandı.

"Neden bana söylemedin?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. En azından onunla paylaşabileceğimi düşündüğüm bir cevap...

“Söyleyecektim...” diye kaçamak bir cevap verdim sonunda. Bir nedenden dolayı gözlerim yaşla doldu; kırpıştırıp yok etmeye çalıştım onları. “Müşterilerinle birlikteyken uzun uzadıya mesaj yazmaktansa, durumu yarın açıklarım diye düşündüm. Seni rahatsız etmek istemedim.”

“*Rahatsız* etmek mi?” Pek de kahkahaya benzemeyen bir ses çıkardı Richard. “Başına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesi beni çok daha fazla rahatsız etti, biliyor musun?”

“Çok üzgünüm. Haklısın tabii... Sana haber vermeliydim.”

Richard bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra, “Madem öyle, neden cep telefonunu açmadın? Yalnız mısın?” diye sordu.

Onu öfkeliendirmiştim. Hızlı, kelimeleri yutarcasına konuşması onu ele veriyordu. Gözlerini kıstığını görebiliyordum, neredeyse.

“Banyodaydım.” Yalan öylece çıkıverdi ağzımdan. “Tabii ki yalnızım. Sam ev arkadaşıyla birlikte dansa gitti, ama ben gitmek istemedim ve buraya geldim.”

Yavaşça nefes verdi. “Neyse, güvende olduğuna sevindim. Golf sahasına geri dönsem iyi olacak.”

“Özledim seni.”

Tekrar konuşmaya başladığında sesi yumuşaktı. “Ben de seni özledim Nellie. Yakında evde olacağım.”

Geceliğimi giyip ön kapıyı kilitlediğimi bir kez daha kontrol ettikten sonra, bodrumda olmanın –ve Richard’a yakalanıp yalan söylemenin– beni huzursuz ettiğini fark ettim.

Richard’ın banyosuna girdim, diş macununu ve banyodaki küçük havluyu kullanarak yatak öncesi hazırlığımı yaptım. Banyoda öylesine keskin bir limon kokusu vardı ki rahatsız oldum; Richard’ın duştan sonra giydiği havlu kumaştan bornozun, hemen yanımdaki kancaya asılı olduğunu fark edene dek devam etti huzursuzluğum; sabununun kokusu emici kumaşa nüfuz etmişti belli ki.

Işığsı söndürdüm, bir anlık tereddütten sonra tekrar yaktım ve gözümü almasın diye kapıyı yarım kapattım. Richard'ın yatağına girip kabarık, beyaz yorganı üstüme çekerken, onun tam o sırada ne yaptığını merak ettim. Çimlerin üstünde iş ortaklarıyla sohbet ediyordu muhtemelen. Golf arabasındaki küçük soğutucudan aldıkları bira ve suyu içiyorlar, daha rahat sohbet edebilmek için tercüman kullanıyorlardı belki de. Richard'ın yüzü kırışmış, küçükken beyzbol oynadığı zamanlardaki o ifadeye bürünmüş halde, aşırı vuruşuna konsantre olduğunu gözümün önüne getirebiliyordum.

Richard'ı daha iyi anlayabilmek için karıştırmıştım o kutuları. Kocam hakkında duymaya can attığım daha çok cevap vardı.

Ama büyük yatağın soğuk ve ütülü çarşaflarının üstünde yayılırken, beni evden arayıp da bulamadığında, beni, nerede olduğumu doğru tahmin edecek kadar iyi tanıdığının farkına vardım.

Richard beni, benim onu tanıdığımından daha iyi tanıyordu.

Emma'ya yazdığım mektup elimde, gerçek ağırlığıyla kıyas kabul edilmeyecek şekilde, ağırlaştıkça ağırlaşıyor. Kâğıdı bir kez daha katlayıp Charlotte teyzenin odasındaki, oturup evrak işlerini hallettiği ve faturalarını ödediği, üstü açılıp kapanan kapaklı yazı masasında zarf arıyorum. Zarfı bulduktan sonra pul aramaya kalkışmıyorum bile. Bu notu elden teslim etmeliyim; notun Emma'nın eline zamanında ulaşması konusunda postaya güvenemem.

Teyzemin masasındaki evrak yığınının üstünde bir köpeğin fotoğrafını görüyorum. Kahverengi ve siyah tüyleriyle, bir Alman kurt köpeği bu...

Bir an soluksuz kaldığımı hissederek fotoğrafa uzanıyorum. Dük.

Ama bu, o değil tabii. Bu, körler için eğitilmiş köpekler yetiştiren bir grubun bastırdığı bir reklam kartpostalı, o kadar.

Kartpostaldeki köpek, hâlâ cüzdanımda taşıdığım fotoğrafa o kadar çok benziyor ki.

Bu mektubu bir an evvel Emma'ya ulaştırmalıyım. Charlotte teyzeye nasıl yardım edebileceğimin yollarını araştırmalıyım. Şimdiye dek harekete geçmiş olmalıydım, ama geçmişe ait görüntüler tüm haşinliği ve hızıyla geçip gider, dalga misali üzerime çullanırlarken, yapabildiğim tek şey kendimi yatağa bırakmak... Bir kez daha hatıralar anaforuna kapılıyorum.

Richard Hong Kong'tan döndükten sonra, uyuyamama hastalığım yine baş gösterdi.

Saat sabahın ikisinde eve geldiğinde beni, ışıklar açık, kucağıma bir kitap açılmış halde misafir odasında otururken buldu. "Uyuyamadım."

"Yatağa sensiz girmekten hiç hoşlanmıyorum." Elini uzatıp beni yatak odamıza götürdü.

Vücuduma sarılan kollarının, kulağıma dolan ılık nefesinin bir yardımını dokunmuyordu artık. Çoğu akşam gecenin bir saatinde uyanıp sessizce yataktan kalkıyor, koridorda parmak uçlarımda yürüyerek misafir odasına gidiyor, şafak sökmeden yine sessizce yatağa dönüyordum.

Ama Richard'ın tüm bunlardan haberi olması gerek diye düşünüyorum.

Kemikleri titreten buz gibi bir pazar sabahı, Richard kütüphanede *Times*'ın Week in Review ekini okurken, ben de cheesecake için yeni bir tarif bulmaya çalışıyordum. Ertesi hafta, Richard'ın doğum gününü kutlamak üzere annem ve Maureen'i akşam yemeğinde konuk edecektik. Annem soğuktan nefret ederdi ve daha önce kış aylarında kuzeye hiç gelmemişti; beni ve Charlotte teyzeyi ilkbahar ya da sonbaharda ziyarete gelir, bu seyahatlerde zamanının büyük bölümünü sanat galerilerini gezerek ve kendi deyimiyle, şehrin atmosferini yaşayabilmek için sokaklarda dolaşarak geçirirdi. Annemle birlikte çok fazla zaman geçiremiyor olmamızı önemsemezdim; onunla olmak, sınırsız enerjinin yanı sıra, sabır küpü olmayı da gerektiriyordu.

Annemin bu düzeni niye değiştirdiğinden emin değildim.

Ama beni en son aradığında yaptığımız konuşmayı gündeme getirmenin zamanı geldiğini düşünüyordum. Kötü bir günümde –yalnızken– evden bile ayrılamadığım bir zamanda yakalamıştı beni. Sokaklar birkaç günlük karla kaplıydı, böyle havalarda araba kullanma tecrübem olmadığı için,

Richard'ın bana aldığı Mercedes'i çıkarmak konusunda içim pek rahat değildi. Annem öğle saatlerinde beni arayıp ne yaptığımı sorduğunda, genelde ona karşı takındığım ihtiyatlı tavrı bir kenara bırakıp dürüst cevap verdim.

“Hâlâ yataktayım.”

“Hasta mısınız?”

Daha o an gereğinden fazla ifşaatta bulunduğumu fark ettim. “Dün akşam pek iyi uyuyamadım.” Bu sözlerin annemi tatmin edeceğini umdum.

Ama tam tersine, sözlerim, onu daha çok soru sormaya teşvik etmiş gibiydi. “Bu sık yaşadığın bir şey mi? Canını sıkan bir şey mi var?”

“Hayır, hayır, iyiyim.”

Bir anlık sessizlik yaşandı. Sonra annem, “Ne var biliyor musun? Ben de seni ziyarete gelmeyi düşünüyordum” dedi.

Onu bu fikrinden vazgeçirmeye çalıştım, ama kararlıydı. Sonunda seyahatini Richard'ın doğum gününe denk getirmesini önerdim. Maureen de her yıl olduğu gibi kutlamaya katılacaktı; onun varlığı, annemin ilgisini başka yerlere çekmek adına faydalı olabilirdi.

O pazar sabahı kapı çaldığında aklıma gelen ilk şey, annemin sürpriz yapmaya karar verip birkaç gün erken geldiği veya tarihleri karıştırdığı oldu. Bu tam da ona göre bir işti, ne de olsa.

Richard elindeki gazeteyi bırakıp ayağa kalktı. “Hediyen geldi galiba.”

“Hediyem mi? Yakında senin doğum gününü kutlayacağız, benim değil.”

Richard'ın birkaç adım gerisinde duruyordum. Kapıyı açıp birisiyle konuştuğunu duydum, ama vücudu, gelen kişiyi görmemi engelliyordu. Sonra eğildi Richard. “Gel bakalım koca oğlan.”

Devasa bir Alman kurt köpeğiydi bu. Richard tasmaşını alır, onu, beraberindeki adamın ardından eve sokarken, yuvarlanan omuz kaslarını görebiliyordum.

“Nellie? Dük’le tanış. Bu koca adam sahip olabileceğin en iyi bekçidir.”

Köpek esnedi; sivri dişlerini gözler önüne serdi.

“Bu da Carl...” Richard güldü. “Dük’ün eğitmenlerinden biri... Kusura bakma.”

“Sorun değil. Dük’ün hep başrolde olmasına alışkınım.” Carl huzursuzluğumu fark etmiş olmalıydı. “Korkutucu görünür, ama unutmayın, başkalarına da öyle görünecektir. Dük, işinin sizi korumak olduğunu bilir.”

Başımı salladım. Dük’ün ağırlığı muhtemelen benim kaddı. Arka bacaklarının üstünde durduğunda, boyu da benim boyuma geliyordu herhalde.

“Bir yıl Sherman Köpek Akademisi’nde kaldı. Onlarca komuttan anlar. Bakın, şimdi ona oturmasını söyleyeceğim.” Köpek Carl’ın komutuyla birlikte kalçalarının üstüne oturdu. “Kalk” dediğinde, anında ayağa kalktı.

Richard, “Sen de dene tatlım” dedi, bana.

“Otur.” Sesim çatallı çıktı. Köpeğin emre uyacağına inanmıyordum, ama gözlerini gözlerime dikip poposunu yere yapıştırdı.

Gözlerimi kaçırdım. Evet, köpek emirlere uyması için eğitilmişti, ama aynı zamanda bir tehdit algıladığında saldırma için de eğitilmemiş miydi? Duvara doğru geri çekilirken, köpeklerin korkuyu algıladıklarını hatırladım.

New York’ta yaygın olan, bazen büyük çantaların içinde gezen, bazen parlak tasmalarının ucunda koşturan kabarık ve yumuşak tüylü, küçük köpeklerle aram iyiydi. Hatta yolda durup onları okşadığım bile oluyordu. Richard’ın apartmanında asansörü Bayan Keene ve tüyleri onun saçıyla aynı stilde yapılmış küçük, beyaz köpeğiyle paylaşmak da benim için hiç sorun olmamıştı.

Bunun gibi iri köpeklere şehirde ender rastlanıyordu; daireler, bu tür köpeklere yeterli yaşam alanı sağlayacak büyüklükte değildi. Yıllardır böyle bir köpekle yan yana gelmemiştim.

Küçükken Florida'daki kapı komşumuzun iki rottweiler'ı vardı. Zincir çitlerin ardında dururlar, bahçelerinin önünden geçtiğim her defasında öne doğru atlarlar ve parçalayıp içinden geçmek istiyorlarmış gibi, çite çarparlardı. Babam köpeklerin sadece heyecanlandıklarını, aslında dost canlısı olduklarını söylerdi. Ama gırtlaktan gelen o havlamaları ve takırdayan metal sesi beni dehşete düşürürdü.

Dük'ün doğallıktan uzak sakinliğiye hepsinden daha sinir bozucuydu.

Carl, "Onu okşamak ister misiniz?" diye sordu. "Kulaklarının arkasını kaşın, bayılır buna."

"Tabii. Hey, Dük." Uzanıp çabucak okşadım başını. Siyah-kahverengi tüyleri beklediğimden daha yumuşaktı.

"Ben gidip malzemelerini getireyim." Carl beyaz kamyonetine geri döndü.

Richard beni rahatlatmak istercesine gülümsedi. "Güvenlik şirketi elemanının ne dediğini hatırladın mı? Köpekler hırsızlara karşı bir numaralı caydırıcıdır; satın alabileceğin en iyi alarm sisteminden daha iyidir. O buradayken daha rahat uyuyacaksın."

Dük hâlâ yerde oturuyor, bana bakıyordu. Tekrar ayağa kalkması için ona komut vermemi mi bekliyordu yoksa? Eskiden bir kedim vardı, ama hiç köpeğim olmamıştı.

Carl köpek maması dolu bir torba, yatak ve tasla geri döndü. "Bunları nereye koymamı istersiniz?"

Richard, "En uygun yer mutfak sanırım" dedi. "Hemen şurası."

Carl'ın yeni ve kısa komutuyla köpek peşinden gelmeye başladı, iri patileri evimizin ahşap zemininde nerdeyse hiç

ses çıkarmıyordu. Carl bir süre sonra kartını ve Dük'ün bildiği Gel, Dur, Saldır gibi kelimelerden oluşan birkaç sayfalık komut listesini bıraktıktan sonra evden ayrıldı. Söylediğine göre Dük bu komutlara yalnız, Richard ve benim ona hitaben emir veren bir ses tonuyla seslenmemiz halinde tepki verecekti.

“O çok zeki bir çocuktur.” Carl gitmeden önce Dük'ün başını son bir kez okşamıştı. “İyi bir seçim yaptınız.”

Ertesi sabah Richard işe gittiğinde sözde güvende hissetmemi sağlayacak olan bu köpekle baş başa kalacağım düşüncesiyle belli belirsiz gülümsedim.

İlk birkaç gün boyunca evin diğer tarafında kalmaya özen gösterdim, mutfağa yalnızca muz almak ya da Dük'ün tasına yemek koymak için girdim. Carl bize köpeği günde üç kez yürüyüşe çıkarmamızı söylemişti, ama ben tasmayı idare edemem, Dük'ün boğazına dolarım korkusuyla arka kapıyı açıp onu, Git komutuyla –ki bu onun anladığı komutlardan biriydi– bahçeye salmakla yetindim. Daha sonra, Richard eve gelmeden önce bahçeyi temizliyordum.

Üçüncü gün kütüphanede kitap okurken başımı kaldırıp baktığımda Dük'ü kapı ağzında sessizce durmuş, beni izlerken gördüm. Geldiğini duymamıştım bile. Onunla göz göze gelmekten korkuyordum hâlâ –köpekler gözlerinin içine bakılmasını meydan okuma olarak yorumlamazlar mıydı?– o yüzden odadan gitmesini umarak bakışlarımı tekrar kitabıma yönelttim. Richard her gece uyumadan hemen önce Dük'ü yürüyüşe çıkarıyordu. Dük'ün bol yiyeceği, temiz suyu ve rahat bir yatağı vardı. Onunla ilgili olarak kendimi suçlu hissetmem için hiçbir neden yoktu. Dük'ün, isteyebileceği her şeye sahip olduğu, harika bir yaşamı olmuştu.

Dük kütüphaneye girip kendini pat diye yanıma bıraktı ve başını iri patilerinin arasına dayadı. Bana bakıp derin bir iç çekti sonra. Öylesine insani bir ses çıkarmıştı ki...

Kitabımın üstünden gizli bir bakış attım ona; kahverengi gözlerinin üstünün kırıştığını gördüm. Üzgün görünüyordu. Etrafı hep başka köpeklerle çevriliydi, çevresinde hep hareketlilik, ses olmasına mı alışkındı, diye merak ettim. Evimiz ona garip görünüyormuş olmalı, diye düşündüm. Çekinerek elimi uzattım ve eğitmeninin söylediği gibi, kulaklarının arkasını okşadım. Gür kuyruğunu bir kere salladı, sonra çok fazla gürültü çıkarmak istemiyormuş gibi, yine hareketsizleşti.

“Hoşuna gitti mi? Sorun değil oğlum; kuyruğunu istediğin kadar sallayabilirsin.”

İskemleden kalkıp yanına oturdum, hoşuna gittiğini tahmin ettiğim bir ritim tutturarak başını okşamaya devam ettim. Parmaklarımın ılık, kalın tüyler arasında kaydığını hissetmek benim üstümde de sakinleştirici bir etki yarattı.

Bir süre sonra ayağa kalkıp mutfağa gittim ve tasmaını buldum.

Dük peşimden geldi.

“Şimdi tasmanı takacağım. İyi bir köpek ol ve otur, tamam mı?”

O an ilk kez onun sakinliğini, iyi huyluluğuyla özdeşleştirdim. Yine de gümüş tokayı, elimi dişlerinden mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırayım diye, çabucak tasmasına tutturdum.

Dışarıya adımımı atar atmaz sert kış havası burnumun ucunu ve kulaklarımı acıtmaya başladı, ama eve bir an evvel geri dönmemi gerektirecek kadar da dondurucu soğuk yoktu. O gün Dük’le birlikte muhtemelen beş kilometre yürüdüm, yaşadığım mahallenin daha önce görmediğim köşelerini keşfettim. Dük tüm yürüyüş boyunca yanımda durup hızıma ayak uydurdu, yalnızca yürümeye ara verdiğim zamanlar çimleri koklamak ve çişini yapmak için durdu.

Eve geldiğimde tasmasını çıkarmak, hiç de göz korkutucu bir iş değildi benim için. Su tasım doldurdum, kendime de bir

bardak buzlu çay alıp kana kana içtim. Uzun yürüyüşten dolayı bacaklarımda hoş bir ağırlık vardı; yürüyüşe Dük kadar benim de ihtiyacım olduğunu fark ettim. Kütüphaneye dönmek üzere hareketlenmişim ki kapı ağzında durup Dük’e baktım.

“Gel.”

Salına salına gelip yanıma oturdu.

“Sen çok uslu bir çocuksun.”

Richard’ın doğum gününde annemi havaalanından alıp eve getirdik. Maureen birkaç saat sonra gelene dek, annem eşyalarını evin dört bir yanına saçmış –çantası mutfakta, şalı yemek odası iskemlelerinden birinin arkasında, kitabı Richard’ın en sevdiği sedirin üstündeydi– ve kaloriferleri beş derece daha ısıcağı ayarlamıştı. Bu durumun, sesini çıkarmasa da, Richard’ı rahatsız ettiğini söyleyebilirdim.

Akşam yemeğı, annem sık sık bifteğinden bir parça koparıp –vejetaryenliğı çoktan bir kenara bırakmıştı– masa altından Dük’e verse de sorunsuz geçti.

Annem, “Dük sıra dışı bir hayvan; sezgileri çok kuvvetli” dedi.

Maureen Dük ve annemden biraz uzakta kalmayı tercih ederken, Richard’a almayı düşündüğü bir hisse senediyle alakalı sorular sordu. Bir ara Dük’ü cesurca okşasa da, köpeklerle fazla düşkün olmadığını söyledi.

Cheesecake servisinden sonra hepimiz hediyeleri açmak üzere oturma odasına gittik. Richard ilk olarak benim hediyemi açtı. Ona bütün oyuncuların imzaladığı, çerçevelettirilmiş Rangers hokey formasıyla, Dük için, takım renklerinde Rangers tasması almıştım.

Annem Richard’a Deepak Chopra’nın yeni kitabını hediye etti. “Çok çalıştığını biliyorum. İşe gidip gelirken okuma şansın olur belki.”

Richard kibar biçimde kitabı açıp sayfaları karıştırdı. “Bu tam da ihtiyacını duyduğum bir şeydi.” Annem daha sonra çantasında bıraktığı kartı almaya gittiğinde, Richard bana göz kırptı.

“Sana kitap hakkında sorular sorması ihtimaline karşılık, özetini bulayım” diye takıldım ona.

Maureen’in hediyesiye, bir sonraki akşam oynanacak Knicks maçı için iki saha içi biletiydi. “Spor temalı bir hediye akşamı oluyor” diyerek güldü. O da Richard gibi basketbola meraklıydı.

“Maça Maureen’i götürmelisin” dedim Richard’a.

Maureen, “En başmdan beri planım buydu zaten” dedi rahatça. “Richard’ın bir keresinde hakemin girmeyen bir şut için sayı kararı vermesinin ardından, sana bunun nedenini açıkladığını hatırlıyorum; sonra maçta olan biten her şeye ilgini kaybetmiştin.”

“Evet, haklısın.”

Annemin gözleri Maureen’le Richard arasında gidip geldikten sonra benim üzerimde sabitlendi. “Eh, neyse ki ben buradayım Vanessa; yoksa evde yapayalnız kalacaktın. Yarın birlikte şehre iner, Charlotte teyzeyi de alıp yemeğe gideriz, ne dersin?”

“Olur, tabii.” Annemin Maureen’in maç için üç değil, iki bilet almış olmasına şaşırdığını söyleyebilirdim. Belki de dışlandığımı hissettiğimi düşünmüştü, ama işin aslı, ben ablasının Richard’la birlikte olmak istemesinden mutluydum. Ondan başka ailesi yoktu.

Annem iki gün daha kaldı evde; kendimi onun aklına estiği gibi konuşmasına hazırlamıştım, ama beklediğim olmadı. Dük’ü yürüyüşe çıkardığım zamanlar bana eşlik etti, bir ara, ona evde ilk banyosunu yaptırmamızı önerdi. Dük kahverengi gözlerinde sitem dolu bir ifade olsa da, her zamanki ağırbaşlılığıyla banyo yapmaya razı oldu, ama banyodan çıkar

çıkamaz silkindi, üstümüzü başımızı su içinde bırakıp intikamını aldı. Kahkahalarla güldük annemle; benim için o anlar, birlikte geçirdiğimiz zamanın en mutlu anlarıydı. Onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu sanıyorum.

Havaalanında birbirimizden ayrılırken, daha önceki vedaları sırasında sarılmadığı kadar uzun sarıldı bana.

“Vanessa seni seviyorum. Seni daha sık görmek istiyorum. Belki bir iki aylığına Florida’ya gelirsin, ha?”

Annem evimize gelmeden önce çok endişeliydim, ama şimdi onun kolları arasındayken sürpriz biçimde huzurlu hissettim kendimi. “Gelmeye çalışırım.”

Gerçekten de gelmek niyetindeydim. Ama sonra her şey yeniden değişti.

Dük’ün evdeki varlığına, sabah tempolu yürüyüşlerimize, akşamları yemek pişirirken onunla sohbet etmeye çabucak alıştım. Başını bacağıma dayadığında tüylerini uzun uzun okşuyor, başlarda, ondan nasıl korktuğuma hayret ediyordum. Banyo yaparken, bir nöbetçi gibi banyo kapısının hemen dışında beni bekliyordu; eve geldiğim zamanlarda koridorda, ön kapının hemen yanında kulaklarını dikmiş halde buluyordum onu. Ondan bir süre uzak kalıp da döndüğüm zamanlarda rahatlamış gibi görünüyordu.

Richard’a minnettardım. Dük’ün bana güvenlikten çok daha fazla şey ifade edeceğini biliyor olmalıydı. Çok, ama çok isteyip de bir türlü sahip olamadığımız çocuğumuzun yerine, Dük bana yârenlik ediyordu.

Birkaç hafta sonra bir akşam Richard’a, “Dük’ü çok seviyorum” dedim. “Haklıydın; onun sayesinde kendimi güvende hissediyorum.” Bir gün Dük’le evimizin on metre ilerisinde kaldırımda uzun adımlarla yürürken, komşunun bahçesindeki çalılıkların arasından birden postacının çıktığını, Dük’ün

hemen postacıyla benim aramda pozisyon alıp hırıldamaya başladığını anlattım. Postacı bizden olabildiğince uzaklaşıp yoluna devam etmişti. “Dük’ün bu yönünü ilk kez gördüm” dedim Richard’a.

Richard bıçağını alıp ekmeğine tereyağı sürerken başıyla evetledi. “Ama onun her zaman böyle bir yönü olduğunu hatırlamak da güzel bir şey.”

Richard ertesi hafta bir günlük iş seyahatine çıktığında, Dük’ün yatağını yukarı kata, yatağımın yanına taşıdım. Gece uyanıp da baktığımda, onun da uyanık olduğunu gördüm. Sol kolumu aşağıya sarkıtıp başını okşamaya başladım ve hemen ardından uykuya daldım. Derin, deliksiz bir uyku çektim; aylardır ilk kez rahat ve huzurlu uyuyabilmişim.

Richard’a banliyöye taşındığımızdan beri aldığım fazla kiloları vermek için Dük’le birlikte uzun yürüyüşler yaptığımızı söyledim. Olay sadece doğurganlık haplarından kaynaklanmıyordu. Şehirdeyken günde altı kilometre yol yürürken, şimdi bir kutu süt almaya bile arabayla gidiyordum. Dahası, akşam yemeklerini çok geç saatte yiyorduk. Richard kilomla ilgili hiç yorum yapmamıştı, ama o her sabah tartılıyor, haftada beş gün spor yapıyordu. Ona hoş, güzel görünmek istiyordum.

Richard seyahatten döndükten sonra Dük’ü tekrar aşağıya, soğuk, steril mutfağımıza indirmeye gönlüm el vermedi. Richard Dük’e karşı olan davranışlarımın bu kadar çabuk değiştiğine inanamıyor, “Bazen bu köpeği benden daha çok sevdiğini düşünüyorum” diye espri yapıyordu.

Güldüm. “O benim arkadaşım. Sen yokken bana arkadaşlık ediyor.” İşin gerçeği, Dük’e karşı bildiğim en kolay, en açık ve en saf sevgiyi hissettiğimdi.

Dük bir ev hayvanından çok daha fazlasıydı. Dünyadaki elçim haline gelmişti. Günlük yürüyüşlerimiz sırasında koşuya çıkmış biri durup Dük’ü sevebilir miyim diye soruyor,

sonra kendimi onunla sohbete dalmış buluyordum. Bahçıvanlar ona kemik getiriyor, vermeden önce utangaç bir tavırla izin istiyorlardı. Dük'e postacının arkadaş olduğunu -Dük'ün anladığı kelimelerden biriydi bu- söylemiştim; o bile sevmeye başlamıştı Dük'ü. Annemle yaptığımız haftalık konuşmalarda, ona heyecanla Dük'le yaşadığımız maceraları anlatıyordum.

Sonra bütün ağaç ve çiçeklerin yeşillendiği, çiçek açtığı ilkbaharın o ilk günlerinden birinde, Dük'le birlikte, evimize çok uzak olmayan bir yerdeki yürüyüş parkuruna gittim.

Geçmişe dönüp baktığımda, o günün Dük'ün ve benim son güzel günümüz olduğunu düşünüyorum. Ama büyük, düz bir kayanın üstüne oturmuş, dalgın bir tavırla Dük'ün tüylerini okşar ve güneşin sıcaklığını hissederken, kusursuz bir öğleden sonrası yaşadığımı sanıyordum.

Dük'le birlikte eve döndükten sonra cep telefonum çaldı. "Tatlım, kuru temizlemeciye gittin mi?"

Richard'ın benden gömleklerini almamı istediğini unutmuştum. "Oh, hay aksi... Bahçıvanlara para vereyim, hemen gider alırım."

Bahçeyle ilgilenen üç kişilik ekip Dük'e özellikle çok düşküdü; havanın güzel olduğu bazı zamanlar onunla bahçede top oynuyorlardı.

Evden en fazla otuz, otuz beş dakika ayrılmıştım. Döndüğümde bahçıvanların kamyonu gitmişti. Ön kapıyı açar açmaz, bütün vücuduma bir soğukluk yayıldığını hissettim.

"Dük" diye seslendim.

Hiçbir karşılık alamadım.

"Dük!" diye bağırdım, yine.

Arka bahçeye koştum. Orada da değildi. Bahçıvanlık hizmeti veren şirketi aradım; arka kapıyı kilitlediklerine yemin ettiler. Dışarı çıkıp etrafa bakındım, seslenip sağa sola koşuşturdum, ardından Hayvanları Koruma Derneği'ni ve civardaki

veterinerleri aradım. Richard hemen eve geldi. Arabaya atlayıp Dük'ü aramaya başladık, çevreyi araştırırken, arabanın penceresini açıp sesim kısılana dek ona seslendim. Richard ertesi gün işe gitmedi, ben bütün gün gözyaşı dökerken yanımdan ayrılmadı. Mahallemizde her yere posterler yapıştırdık; Dük'ü bulana büyük bir ödül vereceğimizi duyurduk. Birinin onu aldığını veya Dük'ün çitin üstünden atlayıp eve girmeye çalışan birinin peşinden gittiğini düşünüyordum. Dük'ün daha büyük bir hayvan tarafından saldırıya uğramış olabileceği ihtimaline karşılık, internette bölgemizde görülen vahşi hayvanlarla ilgili güncel bilgiler verilen siteye bile girdim.

Komşulardan biri onu Orchard Street'te gördüğünü iddia ederken, bir başkası Willow'da gördüğünü söyledi. Biri yapıştırdığımız posterdeki numaradan arayıp bir Alman kurt köpeği getirdi, ama gelen köpek Dük değildi. Evcil hayvan falcısını bile aradım; bana Dük'ün Philadelphia'da bir hayvan barınağında olduğunu söyledi. İhbar ve ipuçlarından hiçbirisi bir işe yaramadı. Kırk beş kiloluk köpek geldiği gibi, mucizevi bir şekilde hayatımdan çıkıp gitmişti sanki.

Dük iyi eğitimliydi; evden öyle kaçıp gitmesi söz konusu olamazdı. Biri onu çalmaya kalkışsa ona saldırırdı. O bir bekçi köpeğiydi.

Ama sabahın üçünde koridorda sessizce yürür, kocamla arama mesafe koymaya çalışırken aklımdan geçen şeyler bunlar değildi.

Dük kaybolmadan hemen önce Richard beni arayıp gömleklerini sormuştu. Hiçbir şekilde doğrulama şansım olmasa da, o an beni işten aradığını düşünmüştüm; cep telefonu ve Black Berry'sinin şifresini asla vermezdi bana, ben de hiç sormazdım. O yüzden arama kayıtlarına bakma şansım olmadı.

Ama kuru temizlemeciye gittiğimde Bayan Lee her zamanki neşeli ve konuşkan haliyle karşılamıştı beni: "Seni gördüğüme çok sevindim! Biraz önce kocan aradı; ona

gömleklerin her zamanki gibi hafif kolalandığını ve hazır olduğunu söyledim.”

Richard gömlekleri almadığıma emin olmak için neden kuru temizlemeciyi aramış, sonra bana telefon açıp gömlekleri aldın mı, diye sormuştu?

Bu durumu hemen sorgulamadım. Ama sonra, bundan başka bir şey düşünemez hale geldim.

Uykusuzluk hastalığı yüzünden gözlerim çökmüştü. Biraz olsun uyuyabildiğim akşamlarda da kolum yatağın kenarından aşağıya sarkmış, parmaklarım eskiden Dük’ün yattığı boş yere değmiş olarak uyanıyordum. Günün büyük bölümünde uyuşmuş halde geziyordum. Richard’la birlikte kalkıyor, ona kahve hazırlıyor, ben de birkaç fincan içiyordum. Kocamı öperek kapıdan uğurluyor, dinç adımlarla arabasına doğru ilerlerken arkasından ona bakıyordum.

Dük’ün kaybolmasından birkaç hafta sonra, bitkin ve neşesiz halde bahçede çiçek ekerken, onun çiğnemeye bayıldığı, en sevdiği oyuncağı yeşil lastik timsahı buldum. Oyuncağı göğsüme bastırdım ve babamın cenazesinden beri ilk kez avazım çıktığı kadar haykırdım.

Sonunda gözyaşlarıma hâkim olduğumda eve girdim. Timsah elimde, doğal olmayan bir sakinlikle öylece durdum. Sonra tertemiz halimizi ayağımın çamuruyla lekeleyebileceğimi hiç umursamadan oturma odasına girdim ve Dük’ün oyuncağı koridordaki masaya, Richard’ın her zaman anahtarlarını koyduğu yere bıraktım. Eve gelir gelmez o oyuncağı görmesini istiyordum.

Sonrasında şunları yapmadım: Kirli giysilerimi değiştirmedim, gazeteleri toplamadım, çamaşırları katlamadım, bahçe malzemelerini yerine koymadım. Akşam yemeği için düşündüğüm kılıçbahğı, bezelye ve etli, peynirli makarnayı pişirmedim.

Ama şunları yaptım: Kendime bir kadeh votka ve tonik hazırlayıp karanlık odaya oturdum. Hava kararana, alaca-karanlık çökene dek bekledim. Sonra biraz daha votka koydum kadehime; ama bu kez toniksiz. Arada bir içtiğim bir iki kadeh şarap dışında uzun zamandır ağzıma içki koymamıştım. Güçlü alkolün vücudumdan süzülüp aktığını hissedebiliyordum.

Richard nihayet eve geldiğinde sesimi çıkarmadım.

“Nellie” diye seslendi.

Evlendiğimizden beri ilk kez, “Selam tatlım” diye karşılık vermedim ya da onu karşılayıp öpmedim.

“Nellie?” Bu kez adım bir ifade değil, soruydu.

Sonunda, “Buradayım” dedim.

Richard elinde Dük’ün kuyruğunun yarısı kopmuş çamurlu oyuncağı olduğu halde kapı ağzında belirdi. “Burada karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun?”

Büyük kadehi kaldırıp, kalan votkayı bir dikişte içtim.

Richard’ı üstümü başımı, dizleri çamurlu rengi solmuş kot pantolonumu, bana birkaç beden büyük gelen tişörtümü dikkatle incelerken gördüm. Bardağımı, altlık olmamasını hiç umursamadan sehpayaya koydum.

“Tatlım, ne oldu?” Yanıma gelip kollarını vücuduma doladı.

Güçlü ve sıcak bedenini hissettim; kararlılığım o an çözülmeye başladı. Gün boyu ona öfke dolmuştum, ama şimdi en çok istediğim şey, tüm bu strese neden olan adamın beni rahatlatmasıydı. Ona karşı zihnimde şekillenen suçlamalar, şimdi bulanıklaşmaya başlamıştı; Richard böylesine korkunç bir şeyi nasıl yapabilirdi? Suçlamaların hiçbiri akla yatkın görünmüyordu artık.

Planladığım şeyi söylemek yerine, “Biraz ara vermeye ihtiyacım var” deyiverdim.

“Ara vermeye mi?” Richard kendini geri çekti. “Neden?” Alnının kıvrıştığını gördüm.

Her şeye, demek geldi içimden, ama onun yerine, “Clomid’e” dedim.

“Sarhoşsun. Bunu gerçekten istediğini sanmıyorum.”

“Evet, biraz çakırkeyif olabilirim, ama bunu gerçekten istiyorum. O ilacı artık almayacağım.”

“Bunun evli bir çift olarak ikimizin ortak vereceği bir karar olması gerekmez mi?”

“Dük’ü başımızdan atmak ortak bir karar mıydı?”

Bu sözlerin ağzımdan çıkmasıyla birlikte, evliliğimizde bir çizgiyi geçtiğimi biliyordum.

Beni şaşkına çeviren şey, o an kendimi ne denli iyi hissettiğim oldu. Evliliğimizde, diğer evliliklerde olduğu gibi, yazılı olmayan kurallar vardı; ben o kurallardan en önemlisini ihlal etmiş ve Richard’a meydan okumuştum.

O an bu kurala bağlılığımın beni aklımdan def etmeye çalıştığım diğer tüm sorular gibi, Richard’ın evi neden bana sormadan aldığını, çocukluğundan neden hiç söz etmek istemediğini de sorgulamama engel olduğunu fark ettim.

Richard bu kuralı tek başına getirmemişti; ben de bu suça gönüllü olarak ortak olmuştum. Kocamın, kendimi daima güvende hissetmemi sağlayan adamın, hayatımızın dümenine geçmesine izin vermek bu kadar kolay mı olmalıydı?

Kendimi artık güvende hissetmiyordum.

“Sen neden söz ediyorsun?” Richard’ın sesi soğuk ve ölçülüydü.

“Neden Bayan Lee’yi arayıp gömleklerinin hazır olup olmadığını sordun? Onları almadığımı biliyordun. Beni evden dışarıya mı çıkarmaya çalışıyordun?”

“Tanrım!” Richard birden ayağa fırladı.

İskemlemin başına dikildiğinde, olduğundan daha iri ve uzun boylu gözüken kocama bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

“Nellie, tamamen saçmalıyorsun.” Elindeki timsahı sıkıyor, büküyor, şeklini bozuyordu. Yüz hatları gerilmiş, gözleri kısılmış, dudakları içe doğru bükülmüştü; kocam bir maskenin ardında ortadan kayboluyordu sanki. “Kuru temizlemecinin Dük’le, ya da çocuğumuzun olup olmamasıyla ne alakası var? Senin evden çıkmanı neden isteyeyim?”

Yoldan çıkmıştım iyice, ama o noktadan sonra geri adım atamazdım. “Gömleklerini almadığımı bildiğin halde, neden bana telefon açıp alıp almadığımı sordun?” derken sesim tiz çıktı.

Richard timsahı hırsla yere attı. “Ne demek istiyorsun? Saçma sapan davranıyorsun. Bayan Lee yaşlı ve sürekli koşturan bir kadın... Yanlış anlamış olmalısın.”

Richard gözlerini kapattı. Tekrar açtığında eski Richard geri gelmiş, maskesi gitmişti. “Moralin bozuk. Büyük bir kaybımız oldu, ikimiz de seviyorduk Dük’ü. Doğurganlık tedavisinin seni hırpaladığını biliyorum. Haklısın; biraz ara vermeye ihtiyacın var.”

Ona hâlâ çok öfkeliydim; neden beni affediyormuş gibi hissediyordum, peki?

“Dük nerde?” diye fısıldadım. “Lütfen, bana onun hayatta olduğunu söyle... Güvende olduğunu söyle, yeter. Bir daha sana onunla ilgili soru sormayacağım.”

“Tatlım.” Richard yanıma çömelip beni kollarına aldı. “Dük tabii ki güvende... O zeki ve güçlü bir hayvan. Muhtemelen bize çok da uzak olmayan bir yerde, onu en az bizim kadar seven yeni ailesinin yanındadır; büyük bir bahçede tenis topunun peşinde koşturuyordur şimdi.” Yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. “Haydi, seni şu kirli giysilerden kurtarıp yatağa yatıralım.”

Richard’ın, konuşurken dolgun dudaklarının hareket etmesini izledim, gözlerini okumaya çalıştım. Belki de şimdiye dek karşılaştığım en önemli sorunla ilgili bir karar vermem

gerekiyordu. Şüphelerimi bir kenara atmadığım takdirde, bu, kocamla ve ilişkimizle alakalı inandığım her şeyin sahte, geride kalan iki yıldaki her anın iğrenç birer yalan olduğu anlamına gelecekti. Bu durumda sadece Richard'dan şüphe etmekle kalmayacak, kendi içgüdü, muhakeme ve en derin hakikatimi de paramparça ediyor olacaktım.

Böylece Richard'ın bana söylediklerine inanmayı seçtim. Richard Dük'ü sevmiştir; benim de ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Richard haklıydı; onun köpeğimize bir şey yaptığını düşünmek çılgınlıktı.

Tüm gerilim vücudumdan akıp gitti; beton misali, kesif ve ağırlaşmış hissediyordum kendimi.

Richard beni yukarıya götürürken, "Özür dilerim" dedim.

Üstümü değiştirip banyodan çıktım. Richard yatağımın örtüsünü açmış, komodinin üstüne bir bardak su koymuştu.

"Yanına yatmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Aç olmalısın. Akşam yemeği yapmadığım için kendimi kötü hissediyorum."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Dert etme. Şimdi biraz dinlen bakalım."

Hiçbir şey yaşanmamıştı sanki.

Ertesi hafta yeni bir yemek kursuna yazıldım –bu seferki Asya mutfağıydı– ve kulüpteki, çocuk okuryazarlığına katkıda bulunmak amacıyla kurulmuş komiteye üye oldum. Manhattan'da yeterli hizmet alamayan okullara dağıtmak üzere kitap topluyorduk. Komiteyle öğle yemeğinde toplandık. O yemeklerde her zaman şarap içilir, genelde kadehi ilk boşalan ve yeniden doldurulmasını isteyen kişi ben olurum. Gün içinde içki içtiğimde peydahlanan baş ağrıları için çantamda bir şişe Advil olurdu hep. O toplantıları dört gözle bekliyordum; sonrasında biraz kestiriyor ve birkaç saati bu

şekilde doldurmuş oluyordum çünkü. Richard eve gelene kadar toparlanıyor, nefesimin nane kokmasını sağlıyor, gözlerimdeki kırmızılığı göz damlasıyla yok ediyordum.

Bir ara yeni bir köpek, belki farklı bir cins köpek almayı önermek geçti aklımdan. Ama bunu asla yapmadım. Ve böylece evimiz evcil hayvansız, çocuksuz, boş bir mekân haline geri döndü.

Asla azalmayan, dinmeyen o sürekli sessizlikten nefret etmeye başlamıştım.

Alman kurt köpeği resminin olduğu kartpostalı Charlotte teyzenin masasına koyuyorum. İşimi çok ihmal ettim; bir kez daha geç kalamam. Emma'ya vereceğim mektubu çantama koyuyorum; mektubu vardiyamdan sonra teslim edeceğim. Midtown'a yürümeye başladığımda, mektubun çantamda ağırlık yaptığını, askısını çekiştirdiğini hissediyorum.

Yolu yarılıyorum ki telefonum çalıyor. Bir an için Richard olduğunu düşünüyorum, ama ekrana baktığımda Saks'ın numarasını görüyorum.

Önce duraksıyor, sonra cevap verip, "Gelmek üzereyim" diyorum, alelacele. "En fazla on beş dakika sonra oradayım." Adımlarımı hızlandırıyorum.

Lucille, "Vanessa, hiç hoşuma gitmiyor, ama bunu yapmak zorundayım" diyor.

"Çok üzgünüm. Cep telefonumu kaybettim, sonra..." Lucille boğazını temizliyor ve ben susuyorum.

"Seni işten çıkarmak zorundayız."

"Bana bir şans daha ver" diyorum, çaresizce. Charlotte teyzenin hastalığında şimdi çalışmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var. "Zor günler geçiriyorum, ama söz veriyorum bir daha... Bak, şartlar eskisi gibi değil."

"İşe geç kalmak bir şey, arka arkaya birkaç gün gelmemek başka bir şey. Ama malları gizlemek de ne oluyor? O elbiselerle ne yapmayı planlıyordun?"

İnkâr edeceğim, ama sesindeki bir şey buna hiç yeltenmemi söylüyor bana. Siyah-beyaz, çiçek desenli Alexander McQueen elbiselerini yerlerinden alıp depoya saklarken birileri beni gördü belki de.

Karşı çıkmak anlamsız... Savunacak bir şeyim yok çünkü.

“Son çekin bende. Sana postalarım.”

“Aslında... ben gelip alsam?” Lucille’le yüz yüze geldiğimde, bir şans daha vermesi için onu ikna edebileceğimi düşünüyorum.

Lucille tereddüt ediyor. “Peki. Şu an biraz yoğunuz ama. Bir saat sonra uğra.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Emma’nın mektubunu evine bırakmak için işten çıkmayı beklemeye gerek kalmadı; şimdi mektubu bürosuna götürecektik kadar zamanım var. Richard’ın nişanlısını sadece yirmi dört saat önce görmüştüm; ama bu düğün tarihinin bir gün daha yaklaştığı anlamına da geliyor.

Bu zamanı Lucille’le yapacağım konuşmaya hazırlanmak için kullanmam gerekirdi. Ama avluda nasıl oyalanabilir ve Emma’nın kahve içmek ya da bir işini halletmek için dışarıya çıkmasını beklerim, yalnızca bunu düşünüyorum. Yüzündeki ifadeden, Richard’ın beni ziyaret ettiğinden ona söz edip etmediğini anlayabilirim belki.

Bu yüksek katlı, gösterişli binaya en son, Richard’ın büro partisi için gelmiştim. Her şeyin başladığı o akşam, yani.

Ama burasıyla ilgili başka birçok hatıram daha var. Richard’la buluşmak üzere Bilgi Merdiveni’nden gelip telefonda yaptığı iş görüşmesini bitirmesini izlerken, elinde ahize, bana komik suratlar yaptığı; Richard ve meslektaşlarıyla beraber akşam yemeği yemek için Westchester’dan buraya geldiğim; Richard’a sürpriz yapmak için çat kapı uğradığım ve onun beni sevinçle kucaklayıp havaya kaldırdığı günleri de hatırlıyorum.

Döner kapıları itip güvenlik görevlisinin masasına yaklaşıyorum. Saat on; lobi çok hareketli değil ve bundan dolayı mutluyum. Tanıdığım birine rast gelmeyi hiç istemiyorum.

Güvenlik görevlisini tanıyor, o yüzden güneş gözlüklerimi çıkarmıyorum. Üstünde Emma'nın adının olduğu zarfı uzatıyorum. "Bunu otuz ikinci kata teslim edebilir misiniz?"

"Bir saniye." Görevli masasının üstündeki bir ekrana dokunup Emma'nın adını yazıyor, sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Kendisi burada çalışmıyor artık." Uzattığım zarfı bana geri veriyor.

"Ne? Ne zaman... İşten mi ayrılmış?"

"Bunu bilmiyorum hanımefendi."

Arkamdan bir kadın UPS kargo elemanı yaklaşıncaya, güvenlik görevlisinin dikkati ona yöneliyor.

Zarfı alıp dönerken kapılardan dışarıya çıkıyorum. Yakındaki avluda Emma'yı beklerken oturmayı planladığım küçük bir bank var. Şimdi o banka bırakıyorum kendimi.

Bu kadar şaşırmamalıyım aslında. Ne de olsa Richard karısının çalışmasını istemezdi; özellikle de kendisi için. Çok kısa bir süreliğine, Emma acaba başka bir işe mi girdi, diye merak ediyor, ama düğüne çok az bir zaman kala böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Evlendikten sonra işe dönmeceğine de eminim.

Dünyası küçülmeye başladı bile.

Ona bir an evvel ulaşmam gerek. Apartmanına yaklaşmam durumunda, beni polis çağırmakla tehdit etmişti, ama şimdi bu tür şeylere odaklanamam.

Ayağa kalkıp mektubu çantama koyuyorum. Parmaklarım cüzdanımın üstünde geziniyor hafifçe; Dük'ün fotoğrafının olduğu cüzdanın üstünde...

Renkli küçük fotoğrafı naylon kabından çıkarıyorum. Büyük bir öfke dalgası kabarıyor içimde; Richard şimdi burada olsaydı, üstüne çullandır, yüzünü tırmalar, ona ağır laflar ederdim.

Ama kendimi bir kez daha güvenlik masasına dönmeye zorluyorum.

Kibar bir biçimde, “Özür dilerim” diyorum. “Zarfınız var mı acaba?”

Görevli hiçbir yorumda bulunmadan bir zarf uzatıyor. Dük’ün fotoğrafını zarfın içine koyuyor, sonra kalem bulmak amacıyla çantamı karıştırıyorum. Gri bir göz kalemi buluyorum sonunda; onunla zarfın üstüne Richard Thompson yazıyorum. Kör uçlu, yumuşak kalem yazdığım her harfte daha çok dağılıyor, ama ben umursamıyorum.

“Otuz ikinci kat. Bu kişinin hâlâ orada çalıştığını biliyorum.”

Güvenlik görevlisi bir kaşını kaldırsa da hiçbir tepki vermiyor; en azından ben oradan uzaklaşana dek.

Saks’a uğramam gerek, ama orada işim biter bitmez doğrudan Emma’nın dairesine gitmeye niyetliyim. Tam şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Taşınmadan önce eşyalarını mı topluyor? Balayı için seksi gecelik mi satın alıyor? Şehirdeki, her zaman gelip göreceğine söz verdiği arkadaşlarıyla son bir kahve mi içiyor?

Sol ayağımla kaldırıma vuruyorum. Kurtar... Sonra sağ ayağımla... Onu... Kelimeler beynimde yankılanırken adımlarım gittikçe hızlanıyor. *Kurtaronukurtaronu...*

Bir kez daha böyle, Florida’da son sınıftayken, derneğin organizasyonunda geç kalmıştım; aynı şeyin bir daha yaşanmasına izin vermeyeceğim.

Maggie’nin kaybolduğu gece, Daniel’ın evinden, dernek adaylarının üzerlerine deniz kokusu sinmiş, sıırılsıklam halde kıkırdanarak dernek binasına dönmek üzere oldukları sırada gelmiştim eve.

Leslie, “Hasta oldun sanıyordum!” diye bağırdı.

Bir araya toplanmış üye adayı kızları kenara itip yukarıya, odama çıktım. Dağılmıştım, doğru dürüst düşünemiyordum. O esnada merdivenlerin üst kısmından kendilerine atılan havlularla kurulanmakta olan kızlara dönüp bakmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum.

Olduğum yerde hızla döndüm. "Maggie."

Leslie, "Burada...Burada" derken dili dolaştı. Dernek adayları odayı taramaya başladılar, aralarında olmayan kişiyi ararlar, bu esnada kahkahaları gittikçe duyulmaz olurken, o üç hece kulaklarımda yankılandı.

Plajda yaşananlar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlıyordu; alkol yüzünden çalışmayan hafızalar yavaş yavaş yerine geliyor, coşkunluk hali korkuya dönüşüyordu... Kızlar kendilerine söylenildiği gibi soyunup okyanusa girerlerken, dernek üyesi bazı erkekler de, belki de gördükleri seksi pembe sutyenin etkisiyle, kızları gizlice takip ederek sahile gelmişlerdi.

Dernek başkanımıza, "Odasına bakın!" diye bağırdım. "Ben plaja gidiyorum."

Birlikte sahile doğru koşarken, Leslie, "Onu sudan çıkarırken gördüm" diyordu sürekli.

Ama Maggie'yi erkekler de görmüştü. O ana dek sahile koşmuş, bağırp çağırarak, kahkahalar atarak, kumlara atılmış giysileri toplamış ve çıplak kızların erişemeyecekleri yerlere savurmuşlardı. Bu bir eşek şakasıydı, ama bizim planladığımız bir şaka değil.

Koşarak plaja girdiğimizde, "Maggie!" diye bağırdım.

Kızlardan giyinik olanlar erkekleri kovalarlarken, kız adaylar da çılglık çılgılığa bağırılmışlar, üstlerini, erkeklerin plajın uzak tarafına doğru geri çekilirlerken attıkları tişört ve elbiselerle örtmeye çalışmışlardı. Kızlar sonunda giysilerini geri almış ve dernek binasına kaçmışlardı.

Leslie, "Burada değil!" diye bağırdı. "Derneğe geri dönelim, belki biz gelirken o dönüyordu da gözden kaçırmışızdır."

Sonra kumlara saçılmış minik kiraz desenli pamuklu bluzla, aynı desende şortu gördüm.

Mavi ve kırmızı ışıklar dönüp duruyor, dalgıçlar okyanusu arıyor, suya attıkları ağıları çekiyorlardı. Bir projektör dalgaların üstünde dans ediyordu.

Okyanustan bir ceset çıkarıldığında tiz, yüksek ve bitkin bir çığlık duyuldu. Benden gelmişti o çığlık.

Polis belli bir yöntem doğrultusunda hepimizi tek tek sorgulayıp olayın nasıl geliştiğini tespit etmeye çalıştı. Yerel gazete dört sayfasım Maggie'nin fotoğraflarına, olayla ilgili haberlere ayırdı. Miami'li bir haber kanalı dernek binamıza gelip çekim yaptı, adayların üyeliğe kabulü sırasında içki içilmesinin tehlikeleri hakkında haber yaptı. Derneğin sosyal işler sorumlusu bendim; Maggie'nin hamisi bendim. Tüm bu detaylar haberde yer aldı. Adım gazetelere çıktı; fotoğrafım da...

Zihnimde sıska, çilli Maggie'yi çıplak vücudunu kapatmaya çalışarak okyanusa girerken görüyorum hep. Çok açıldığını, oynak kumlarda ayağını yere sağlam basmadığını görüyorum. Bir dalga gelip onu yutuyor. O sırada bir çığlık atıyor belki, ama sesi diğer tiz bağrıışların içinde eriyip gidiyor. Tuzlu su yutuyor. Hızla etrafında dönüyor, mürekkep siyahı suda yönünü kaybediyor. Göremiyor, nefes alamıyor. Bir başka dalga daha gelip onu suyun altına sürüklüyor.

Maggie yitip gitti. Ben ortadan kaybolmasaydım, belki böyle olmayacaktı.

Richard'la evlendiği takdirde, Emma da ortadan kaybolacak. Arkadaşlarını kaybedecek, ailesinden uzaklaşacak, tıpkı benim gibi, o da kendisinden kopacak. Ve ondan sonra işler çok daha kötüye gidecek.

Zihnimdeki ses, *Kurtar onu*, diye tekrarlayıp duruyor.

Personel kapısına doğru yürüyor, asansöre binip üçüncü kata çıkıyorum. Lucille'i süveterleri katlarken buluyorum. Benim yüzümden eleman sıkıntısı çekiyor; benim işimi yapıyor.

"Gerçekten çok üzgünüm." Kaşmir hırka yığınınına uzanıyorum. "Bu işe ihtiyacım var; neler olup bittiğini sana açıklar..."

Sesim canlılığını gittikçe yitirirken, Lucille bana doğru dönüyor. Kılığımı kıyafetimi şöyle bir süzerken yüz ifadesini okumaya çalışıyor, aklının karıştığını sezinliyorum. Çekimi alıp öylecene kös kös gideceğimi mi düşünüyordu yoksa? Bakışları saçımda sabitleniyor; içgüdüsel bir hareketle süveterlerin yanındaki aynaya dönüyorum. Lucille'in aklının karışması çok normal; beni bugüne dek esmer olarak biliyordu çünkü.

"Vanessa, üzgün olan benim, ama sana birçok kez şans verdim."

Ona biraz daha dil dökeceğim, ama reyonun müşterilerle dolup taştağını görüyorum. Diğer satış görevlileri bize bakıyor. Lucille'e depoya giysi sakladığımı söyleyen kişi onlardan biri olabilir.

Akıntıya kürek çektiğimi görüyor ve süveterleri bırakıyorum.

Lucille çekimi getirip veriyor. "İyi şanslar Vanessa."

Asansöre yürürken, rafta karmaşık desenli siyah-beyaz elbiselerin, olmaları gerektiği yerde asılı durduklarını görüyorum. Yanlarından sağ salim geçene dek nefesimi tutuyorum.

O elbise özel dikilmiş gibi, eldiven misali oturmuştu vücuduma.

O günlerde Richard'la birkaç yıllık evliydik. Sam'le artık görüşmüyorduk. Dük'ün kaybolmasının gizemi asla çözülmedi. Annem beklenmedik bir şekilde turla New Mexico seyahatine gitmek istediğini söyleyerek, baharda bize gelmeyeceğini bildirdi.

Hayattan elimi eteğimi çekmek yerine, yavaş yavaş hayata geri dönmeye başladım.

Neredeyse altı aydır ağzıma içki sürmüyordum, vücudumdaki şişlik, balondan sızan helyum gazı misali, yavaş yavaş yok olmuştu. Her sabah erken kalkıp mahallemizin geniş sokaklarında ve çok da dik olmayan tepelerinde koşuyordum.

Richard'a tekrar sağlıklı bir yaşam sürmeye odaklandığımı söylemiştim. Bana inandığını, tavrımı olumlu bir değişim olarak kabullendiğini sanıyorum. Ne de olsa kulübün, her ay kredi kartından tahsil etmeden önce ona e-postayla gönderdiği ayrıntılı harcama listesinin çıktısını alan oydu. Richard listeyi, görebileyim diye, içki masraflarının altı çizilmiş olarak mutfak masasına bırakmaya başlamıştı. Nane çiğnemek, göz damlası damlatmakla boşuna uğraşmıştım yani; Richard o komite toplantıları sırasında ne kadar içki içtiğimi tam olarak biliyormuş meğer.

Ama değişimim, fiziksel değişimin ötesindeydi. Gönüllü olarak yeni bir işe başlamıştım. Çarşambaları Richard'la birlikte sabah trene biniyor, sonra taksiyle Lower East Side'a geçiyor ve Avantaj programının uygulandığı bir yuvada çocuklarla ilgileniyordum. Programı organize eden kişilerle,

kulüpteki çocuklara yönelik okuryazarlık programı için kitap dağıtımını yapan komitede çalışırken tanışmıştım. Çocuklarla her hafta birkaç saat birlikte oluyordum; yoğun bir programım yoktu, ama bu iş bana bir amaç doğrultusunda çalışma azmi kazandırmış, şehre dönmek hayat vermişti. Balayımızdan beri ilk kez eski benliğime kavuşmuş hissediyordum.

Richard Alvin Ailey¹⁶ gala gecesini öncesi, gözüm kırmızı kurdeleyle bağlı beyaz, parlak kutunun üstündeyken, “Açsana” demişti.

Kurdeleyi açıp kutunun kapağını kaldırdım. Richard’la evlendiğimden beri, benim eski H&M ürünlerini, tasarımcıların ürünlerinden ayıran özellik ve detaylara aşina olmaya başlamıştım. Kutuda duran bu elbise, hayatımda gördüğüm en zarif elbiseydi. Dahası, bir de sır barındırıyordu. Uzaktan bakıldığında siyah-beyaz desenli sade bir elbiseymiş gibi görünse de, bu, aslında bir göz aldanmasından başka bir şey değildi. Yakından incelendiğinde, her bir ipliğin ve dikişin, çiçeklerden oluşan bir harikalar diyarı yaratmak üzere özellikle konumlandırıldığı görülüyordu.

“Bu akşam bu elbiseyi giy” dedi Richard. “Muhteşem görüneceksin.”

Richard smokinini giydi, papyonunu bağlamaya başlamıştı ki elini tuttum.

“Ben bağlayayım.” Gülümsedim. Siyah papyonlu bazı erkekler, arkaya taranmış jöleli saçları ve parlak ayakkabılarıyla mezuniyet balosuna gidiyormuş gibi görünür, bazılarıysa gösteriş meraklısı, özentili tiplere benzerlerdi. Ama siyah papyon Richard’ın bir parçasıymış gibi dururdu. Papyonun kanatlarını düzelttim, alt dudagında parlak, pembe bir ruj izi bırakarak onu öptüm.

O akşamki halimizi gözümün önüne getirebiliyorum: Dışarıda hafif kar atıştırıyor, küçük arabamızdan inip kol kola

16. Alvin Ailey: 1958 yılında Amerikan Dans Tiyatrosu’nu kuran dansçı, koreograf, vizyoner sanatçı. (ç.n)

galanın yapıldığı binaya yürüyoruz. Davetliler listesinde, Bay ve Bayan Thompson: 16 Numaralı Masa yazan kartı buluyoruz. Fotoğrafçılara poz veriyor, gülüyor, yanımızdan geçen garsonların ikramı, flüt kadehlerdeki şampanyayı kabul ediyoruz.

Ah, o altın köpüklerin ağzımda eridiği, sıcaklığının boğazımdan damla damla mideme aktığı o ilk yudum... Kadehten zevk akıyordu adeta.

Davullar çılgınca çalarken, dansçıların sıçrayıp havada süzölmelerini, adaleli kol ve bacaklarıyla hızla dönmelelerini, vücutlarının inanılmaz biçimde şekilden şekle girmesini izledik. Richard omzumu hafifçe sıkana dek kendimi gösteriye kaptırdığımın, ileri geri hafifçe sallanıp alkış tuttuğumun farkında bile değildim. Richard gülümsüyordu, ama ben utandığımı hissettim; benden başka müzikle ritim tutan kimse yoktu.

Gösterinin bitiminde kokteyl ve meze servisi vardı yine. Richard'la birlikte bir meslektaşıyla, dans topluluğunun yönetim kurulunda yer alan ve organizasyona maddi destek sağlamak için bu akşam için bir masa satın almış olan, Paul adında, saçlarına ak düşmüş bir beyefendiyle sohbet ettik. Onun misafirleri olarak gelmiştik buraya.

Dansçılar daha sonra, gökten inmiş tanrı ve tanrıçalar misali, heykelleri andıran bedenleriyle aramıza karıştılar.

Genelde bu tür sosyal etkinliklerde yüzüm, akşamın sonlarına doğru, sürekli gülümsemekten acımaya başlardı. Çevremde olan biten hakkında söyleyecek çok fazla bir şeyim olmadığı için, bu durumu telafi etmek adına, her zaman olayın içindeymiş ve neşeliymiş gibi görünmeye çalışırdım; özellikle de kör bir sessizliğin ardından gelen ve yabancıların son derece zararsız olduklarını düşündükleri o kaçınılmaz soruyu soracaklarını bildiğim zamanlarda: "Çocuğunuz var mı?"

Ama Paul farklıydı. Bana neler yaptığımı sorup da ona gönüllü işimden söz ettiğimde, “Aaa, ne güzel” deyip, sonra sohbet etmek üzere çevrede başarılı bir insan arayışına girmedim. Tam tersine, “Nasıl girdin o işe?” diye sordu. Kendimi anaokulu öğretmeni olarak geçirdiğim yıllardan ve Avantaj programında yaptığım işlerden söz ederken buldum.

“Karım buraya yakın bir yerde, parasız eğitim veren bir okula maddi kaynak yaratmak için çalışan bir gruba yardım etmişti” dedi. “Sen de o gruba dahil olmayı düşünmelisin.”

“Çok isterim. Öğretmenliği çok özleyorum.”

Paul elini göğüs cebine atıp kartını çıkardı. “Haftaya beni ara.” Sonra bana doğru eğilip, “Karım okula maddi kaynak yaratmaya çalışan gruba destek verdi derken, benden yüklü bir çek yazmamı istedi, demek istedim. Okul yönetimi bize bir iyilik borçlu anlayacağın” dedi. Gözleri köşelerinden hafifçe kırışırken ona gülümsedim. Onun odadaki en başarılı erkeklerden biri olduğunu ve Richard’la sohbet etmekte olan, beyaz saçlı lise aşkı kadınla mutlu bir evlilik yaptığını biliyordum.

Paul, “Ben seni gerekli kişilerle tanıştıtırırım” diye devam etti. “Sana bir yer bulacaklarına eminim. Şimdi olmasa bile, gelecek eğitim döneminde, muhakkak...”

Garson yanımıza gelip elindeki tepsiden şarap ikram etti. Paul bir kadeh alıp bana verdi. “Yeni başlangıçlara... Şerefe...”

Kadehimi tokuştururken biraz abartmıştım galiba. Narin kadehim diğer kadehe çarptığı anda ince kenarı parçalandı; kolumdan aşağı şarap akarken, elimde sivri uçlu bir sapla kalakaldım.

“Çok özür dilerim!” Bir garson hemen yanıma geldi, kokteyl peçetelerinden birini verip parçalanmış kadehi elimden aldı.

Paul, “Tamamen benim suçum” dedi. “Gücümün farkında değilim herhalde! Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim. Dur, hareket etme, elbisende cam parçası var.”

Paul örgü elbisenin üstündeki birkaç cam parçasını toplayıp garsonun tepsisine koyarken öylecene durdum. Çevremizdeki konuşmalar bir an için kesilmiş olsa da, şimdi kaldığı yerden devam ediyordu. Yine de herkesin gözünün üstümde olduğunu hissettim; eriyip yerdeki halının içinde yok olmak istedim.

Richard yanıma gelip, “Dur, yardım edeyim” dedi. Elindeki kâğıt havluyla ıslanmış elbisemi kuruladı. “Neyse ki kırmızı şarap içmiyordun.”

Paul güldü, ama zorlama bir gülüş gibi geldi bana; yaşanan mahcubiyet anının etkisini yok etmeye çalışıyordu galiba. “Eh, şimdi sana gerçekten bir iş borçluyum.” Paul Richard’a baktı. “Güzel karın bana, öğretmenliği ne kadar çok özlediğinden söz ediyordu.”

Richard elindeki ıslak mendili buruşturup garsonun tepsisine koydu. “Teşekkürler” diyerek adamı gönderdi. Sonra elini belimde hissettim. “Karım çocukların dilinden iyi anlar” dedi Paul’e.

Paul’ün dikkati kendisine el sallayan karısına yöneldi. “Numaram sende var” dedi, bana. “En kısa zamanda konuşalım.”

Paul yanımızdan ayrılır ayrılmaz, Richard bana doğru eğildi. “Tatlım, ne kadar içtin?” Sözleri zararsız gibi görünse de, vücudunda doğal olmayan bir dinginlik vardı.

“Çok değil” dedim, alelacele.

“Saydığım kadarıyla üç kadeh şampanya ve üstüne şarap içtin.” Belimde duran elinin baskısını şimdi daha şiddetli hissediyordum. “Yemeği boş ver” diye fısıldadı kulağıma. “Eve gidelim.”

“Ama... Paul bir masa aldı. İskemlelerimiz boş kalacak. Söz veriyorum sadece su içeceğim.”

Richard yumuşak bir sesle, “Gitsek daha iyi olacak” dedi. “Paul durumu anlayışla karşılayacaktır.”

Eşyalarımı almaya gittim. Beklerken, Richard'ın Paul'e yaklaşıp bir şeyler söylediğini ve sonra omzuna hafifçe vurduğunu gördüm. Richard benim adıma özür diliyor, diye düşündüm; ama Paul onun özürünün altında yatan şeyi anlamıştı; Richard akşam yemeğine kalamayacak kadar sarhoş olduğum için beni eve götürmek zorundaydı.

Ama ben sarhoş değildim. Richard herkesin sarhoş olduğumu düşünmesini istemişti.

Richard yanıma gelince, "Tamam, gidebiliriz" dedi. Bina'nın hemen dışında bekleyen arabamızı getirmeleri için çoktan haber vermişti bile.

Kar şimdi daha şiddetli yağıyordu. Şoförümüz çoğunlukla boş olan caddelerde yavaşça yol alıyor olsa da, midemin bulandığını hissettim. Gözlerimi kapattım, emniyet kemerimin izin verdiği ölçüde kapıya yaslandım. Uyuyormuş gibi yaptım, ama Richard'ın onunla yüzleşmek istemediğimi bildiğine emindim.

Richard eve geldiğimizde yukarıya, yatak odama çıkma ve yatmama izin verebilir, geceyi orada noktalayabilirdi.

Ön kapıya çıkan basamakları tırmanırken tökezledim ve düşmemek için parmaklığa tutunmak zorunda kaldım.

"Yeni topuklu ayakkabılar yüzünden" dedim, çaresizce. "Bir türlü alışamadım."

Richard alaycı bir ifadeyle, "Tabii, ne demezsin" dedi. "Boş mideye içilmiş onca içkiden olamaz. Nellie, bu bir iş organizasyonuydu. Benim için önemli bir akşamdı."

Richard kapıyı açarken sesimi çıkarmadan arkasında bekledim. İçeri girince girişteki püsküllü koltuğa oturup ayakkabılarımı çıkardım. Ayakkabıları topukları santimi santimine aynı hizada olacak şekilde en alt rafa koydum, sonra şalımı çıkarıp dolaba astım.

Arkamı döndüğümde Richard hâlâ oradaydı. "Bir şeyler yemen gerek. Haydi."

Peşinden mutfağa yürüdüm. Richard buzdolabından bir şişe maden sodası çıkarıp hiçbir şey söylemeden elime tutuşturdu. Sonra dolaplardan birinden Carr's kraker kutusunu çıkardı.

Çabucak bir kraker attım ağzıma. "Daha iyiyim. Beni eve getirmekte haklıydın... Sen de aç olmalısın. Sana biraz peynir keseyim mi? Bugün çiftçi pazarından aldım; çok taze."

"Böyle iyiyim." Richard'ın kafamdan silip atmaya çalıştığım daha önceki tartışmalarımızda yaptığı gibi, ortadan yok olmaya niyetlendiğinin farkındaydım; öfkesinin su üstüne çıkmasını, onu yutmasını engellemeye çalışıyordu.

Öfkesini dağıtmak amacıyla, "Şu iş meselesi" dedim, alelacele. "Paul beni, parasız eğitim veren bir okulun yöneticileriyle tanıştırmayı önerdi sadece. Yarı zamanlı bir iş olabilir, bakarsın hiç olmaz."

Richard yavaşça salladı başını. "Şehre daha sık gitmek istemenin özel bir nedeni var mı?"

Dik dik baktım ona; söyleyebileceği onca şey vardı bana, ama bunu hiç beklemiyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Komşulardan biri, geçen gün seni tren istasyonunda gördüğünden bahsetti. Çok şık giyinmişti, dedi. İlginçtir; o sabah seni aradığımda kulüpte yüzdüğünü, telefona o yüzden cevap veremediğini söylemiştin."

İnkâr edecek halde değildim. Richard müthiş hızlı çalışan aklıyla yalanımı hemen yakalıyordu. Hangi komşu, acaba, diye merak ettim. Tren istasyonu günün o saatinde nerdeyse boştu.

"Sabah yüzdüm, evet. Ama sonra Charlotte teyzeyi ziyarette gittim. Çok kalmadım ama."

Richard başını salladı. "Tabii... Bir kraker daha? Hayır mı?" Karton muhafazayı kutunun içine koydu. "Teyzeni ziyaret etmemen için bir neden yok tabii. Nasıl durumu?"

Kalbim deli gibi atıyordu; şimdi biraz yavaşladığını hissettim. "İyi" dedim, hemen. Richard daha fazla üstelemeyecekti. Bana inanmıştı. "Evde oturup çay içtik."

Richard krakerleri yerine koymak için dolabın kapağını açtı; ahşap kapak aramızda sallanırken, bir an için yüzünü gizledi.

Kapağı kapadığında, doğrudan bana baktığını gördüm. Çok yakınımdaydı şimdi. Kısılmış gözleri, gözlerimi dağlayacakmış gibiydi. “Anlayamadığım şey işe gitmemi beklediğin, sonra süslenip püslenip şehre gitmek üzere trene bindiğin, akşam eve yemek hazırlamaya yetecek bir saatte döndüğün, oturup benimle lazanya yediğin, ama bana o gün teyzeni ziyarete gittiğinden neden bir kez bile söz etmediğin...” Bir an durakladı. “Gerçekten nereye gittin? Kiminle beraberdin?”

Kuş çılgılığına benzer bir ses duydum ve benden geldiğini fark ettim. Richard bileğime yapışmış, bir yandan konuşuyor, bir yandan büküyordu.

Bir an bakışları koluma kaydı; hemen çekti elini. Ama parmak uçlarının oval beyazlığı, yanık izi gibi kaldı bileğimde.

“Özür dilerim.” Geriye doğru bir adım attı, elini saçlarının arasında gezdirdi. Yavaşça nefesini vererek, “İyi de, bana neden yalan söyledin?” dedi.

Ona gerçeği nasıl söyleyebilirdim? Mutlu olmadığımı, bana verdiklerinin yeterli olmadığını nasıl anlatabilirdim? Evliliğimle ilgili konuşmak üzere biriyle buluşmak istemiştim. Arayıp bulduğum kadın beni can kulağıyla dinlemiş ve beni düşünmeye sevk eden birkaç kışkırtıcı soru sormuştu; ama ben bir seansın yeterli olmayacağını biliyor, gelecek ay onunla yine bir araya gelmek üzere gizlice şehre gitmeyi planlıyordum.

Ama yalanımla alakalı akla yatkın bir bahane uydurmak için artık çok geçti. Richard beni yakalamıştı.

Yanağıma şak diye inene dek, tokadının geldiğini fark edememiştim bile.

Sonraki iki akşam gözümde uyku girmedii. Başıım zonklu-
yor, boğazım ağlamaktan acıyordu. Bileklerimdeki morlukla-
rı giydiğim uzun kollu bluzlarla, gözlerimin altındaki yarım
ay şeklindeki koyu izleri kremlerle gizledim. Richard’la bir-
likte kalmalı mıyım, yoksa onu terk etmeye mi çalışmalıyım;
düşünebildiğim tek şey buydu.

Sonra yatakta uzanmış kitap okumaya çalışır, ama oku-
duğum hiçbir kelimeyi anlamazken, Richard misafir odasının
kapısını hafifçe tıklattı. Başımı kaldırıp baktım; ona içeriye
gelmesini söyleyecektim ki, yüz ifadesi kelimeleri boğazıma
tıkadı.

Elindeki kablosuz telefonu gördüm. “Annen.” Yüzü kırıştı.
“Charlotte teyze, demek istedim. Seni arıyor, çünkü...”

Saat on birdi; teyzem genelde bu saatten bir saat önce yat-
mış olurdu. Annemle en son konuştuğumda iyi olduğunu söy-
lemiş, ama son aradığımda telefona cevap vermemişti.

“Çok üzgünüm bebeğim.” Richard telefonu uzattı.

O telefona uzanmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden
biriydi.

Richard annemin ölümünden sonra bir dediğimi iki etmedi.

Cenaze için Charlotte teyzeyle Florida'ya uçtuk. Richard hep birlikte olalım diye Charlotte teyze için süitimizin bitişiğinde bir oda tuttu. Annemin en mutlu günlerinde nasıl görüldüğünü hatırladım; mutfakta tavayı ocağa koyar, yemeğe baharat eklerken, bazı sabahlar beni komik şarkılar söyleyerek uyandırırken, ya da Dük'ün, ona banyo yaptırdıktan sonra silkinip ikimizi ıslatmasının ardından, üstündeki suları atmaya çalışır ve kahkaha atarken düşündüm onu. Düğün akşamı gözümün önüne getirmeye çalıştım; kumlarda çıplak ayak yürürken, yüzü batmakta olan güneşe dönük halde ona son kez veda ederken... Ama sürekli gözümün önüne gelen bir başka görüntü daha vardı; annemin, kanepede, önünde bangır bangır bağırان televizyon, yanı başında boş ilaç şişeleriyle yalnız başına can verirkenki görüntüsü...

Annem arkasında herhangi bir not bırakmamış, bizi asla cevaplayamayacağımız sorularla baş başa bırakmıştı.

Charlotte teyze mezarlıkta fenalaştı, annemin kötü bir dönemden geçtiğini anlayamamış olmaktan ötürü kendisini suçladığında Richard onu teselli etti. "Olanların hiçbirisi senin suçun değil; kimsenin suçu değil. Kardeşin gayet iyi idare ediyordu, sen de her zaman onun yanında oldun, ona sevgini hissettirdin."

Richard cenazeye ilgili bürokratik işleri halledip çocukluğumun geçtiği küçük, tuğla evin satışını da organize ederken, Charlotte teyzeyle ben annemin kişisel eşyalarını gözden geçirdik.

Ev genel olarak derli toplu olsa da, annemin odası her yere dağılmış kitap ve giysi yığınlarıyla tam bir mezbeleydi. Yatağındaki kırıntılar, son zamanlarında yemeğini çoğunlukla burada yediğini gösteriyordu. Komodinin üstü kirli kahve fincanları ve su bardaklarıyla doluydu. Odadaki dağınıklığı gördüğünde Richard'ın kaşlarının şaşkınlıkla kalktığına şahit oldum; ama söylediği tek şey, "Temizlik şirketine haber vereceğim" oldu.

Annemin eşyalarından pek azını aldım. Charlotte teyze atkılarından birkaçını seçmemizi önerdi; ben, kıyafetlerini tamamlayan birkaç parça takıyı da aldım. Bunun dışında istediğim tek şey, eski fotoğraflarımızın olduğu aile albümüyle, annemin o çok sevdiği, yıpranmış yemek kitaplarıydı.

Misafir odasına dönüştürülmüş eski yatak odamdan almam gereken birkaç şey olduğunu da biliyordum. Evden ayrılırken, dolabımın arka tarafındaki rafta özellikle bıraktığım bazı eşyalar vardı. Charlotte teyze buzdolabını siler, Richard telefonda emlakçiyle konuşurken, merdivenli tabureyi getirip dolabın tozlu çıkıntısına uzandım. Derneğin süs iğnesini, üniversite yıllığını ve son karnemi çöp torbasına attım; okuldaki ilk yıllarıma ait gelişim karnelerimi de... Üstündeki rengi solmuş kurdelesıyla hâlâ rulo olarak duran diplomamı almak için dolabın arka taraflarına uzandım.

Bakmaya bile gerek duymadan çöpe attım onu da...

Bunca yıldır neden sakladım, merak ediyordum.

Derneğin süs iğnesini veya üniversite yıllığını gördüğümde aklıma hep Maggie geliyordu. Mezun olduğum gün yaşananları düşünmeden diplomama bakamıyordum.

Çöp torbasına düğüm atıyordum ki Richard eski yatak odama girdi. “Gidip akşam için yiyecek bir şeyler alayım diyordum.” Torbaya baktı. “Ver istersen, ben atarım.”

Bir an tereddüt ettikten sonra verdim torbayı. “Tabii.”

Richard’ın üniversite günlerime ait son kalıntıları arabaya koymasını izledim, sonra boş odada etrafıma bakındım. Tavandaki su lekesi hâlâ duruyordu. Gözlerimi kapattığımda kendimi Judy Blume kitabı okurken, kara kedimi, pembe ve mor çizgili yorganımın üstünde, yanıma kıvrılmış yatarken görebiliyordum.

Bu evi bir daha hiç görmeyeceğimi biliyordum.

O akşam otele dönüp sıcak banyoya girdiğimde, Richard bana bir fincan papatya çayı getirdi. Minnetle içtim çayı. Florida’nın sıcağına rağmen bir türlü ısınamamıştım.

“Tatlım, moralin nasıl?” Richard’ın bu soruyla sadece annemin ölümünü kastetmediğini biliyordum.

Omuz silktim. “İyi.”

“Son zamanlarda mutsuzsun; endişeleniyorum.” Richard küvetin yanına çömelip küçük havlulardan birine uzandı. “İstediğim tek şey sana iyi bir koca olmak. Ama bunu her zaman başaramadığımı da biliyorum. Gece geç saatlere kadar çalıştığım için yalnız kalıyorsun. Ve asabi olduğum...” Richard’ın sesi boğuk çıkıyordu. Boğazını temizleyip yavaşça sırtımı ovalamaya başladı. “Nellie, üzgünüm... Stresli günler geçiriyorum. Piyasalar allak bullak, ama senden, bizden önemli başka hiçbir şey yok. Tüm bunları telafi edeceğim.”

Bana ulaşmak, beni geri getirmek için ne kadar çok çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Ama hâlâ üşüyordu ruhum ve kendimi yalnız hissediyordum.

Banyo musluğundan yavaş yavaş damlayan suya diktim gözlerimi. Richard, “Nellie mutlu olmanı istiyorum. Annen genelde

mutlu değildi; eh, benim annem de öyle. Benim için, **Maureen** için mutluymuş gibi davranmaya çalışırdı, ama biz öyle **olmadı**ğını bilirdik... Senin de öyle olmanı istemiyorum” diye **fısıldadı**.

Ona döndüm; ama uzaklara dalmış gitmişti, gözleri **puslu**du; sağ gözünün hemen üstündeki yara izine baktım **dikkatle**.

Richard anne ve babasından hiç söz etmezdi. Bu **itiraf** tüm vaatlerinden daha fazla şey ifade ediyordu.

“Babam anneme karşı her zaman iyi değildi.” Bir ebeveynin üzgün çocuğunu teskin etmek istediği zamanlarda yaptığına benzer şekilde, eliyle sırtımda daireler çizmeye devam ediyordu. “Sana kötü koca olmak asla düşünemeyeceğim bir şeydi... Ama oldum.”

Bu yaptığımız en dürüst, en samimi konuşmaydı. Bu noktaya gelebilmek için neden annemin ölümünü beklediğimizi merak ettim. Ama belki, annemin aşırı dozda ilaç almasıyla bir alakası yoktu. Belki de annemin ölüm haberini almadan iki gün önce, Alvin Ailey galasından eve döndüğümüzde olanlarla alakalıydı.

Richard, “Seni seviyorum” dedi.

O zaman ona doğru uzandım. Gömleği kollarımdan damlayan sularla ıslandı.

“Şimdi ikimiz de yetimiz” dedi. “O yüzden bir aile olacak, daima birbirimizi kollayacağız.”

Sımsıkı sarıldım ona. Sımsıkı umuda sarıldım...

O akşam uzun bir sürenin ardından ilk kez seviştik. Richard yanaklarımı avuçlarının içine alıp gözlerimin içine öylesine şefkat ve özlemle baktı ki, içimde bir şeylerin, sımsıkı olmuş bir düğümün çözülüverdiğini hissettim. Daha sonra bana sarılırken, onun şefkatli yönünü düşündüm.

Richard’ın annemin tedavi masraflarını karşıladığını, müşterisiyle akşam yemeğine gidememek pahasına Charlotte

teyzenin galeri açılışına katıldığını ve her yıl hiç sektirmeden, babamın ölüm yıldönümünde işten erken çıkıp elinde kuru üzümlü ve romlu dondurmaya eve geldiğini hatırlıyorum. Bu babamın en sevdiği dondurmaydı; annemin “karanlıkta yatma” günlerinde beni arabayla gezmeye çıkardığında aldığı dondurma... Richard tabaklarımıza birer top dondurma koyar, ben de küçük bir kızken, babamın batıl inançlarına rağmen çok sevdiğim kara kediyi sahiplenmeme izin vermesi gibi, anlatılmadığı sürece tozlanacak ve unutulacak detayları anlatırdım. Dondurma dilimde erir, ağızda o akşamların tatlılığını bırakırdı. Richard’ın garsonlara ve taksi şoförlerine cömert bahşişler bıraktığını, birçok hayır kurumuna bağış yaptığını da hatırlıyorum.

Richard’ın iyiliklerine, cömertliklerine odaklanmak zor değildi. Zihnim o hatıralara, dönme hareketi için tasarlanmış kanallara rahatça giren teker misali, kolaylıkla kayabiliyordu.

Kollarında uzanırken, ona baktım. Yüz hatlarını fark etmek zordu. “Bana bir konuda söz ver” diye fısıldadım.

“Ne istersen, aşkım.”

“Aramızın bir daha bozulmayacağına söz ver.”

“Bozulmayacak.”

Bu bana verip de tutmadığı ilk sözdü. O günden sonra işler çok daha kötüye gitti çünkü.

Ertesi sabah uçağımız havalanıp New York’a doğru uçarken, pencereden, gittikçe küçülen engebeli yeryüzüne bakıp ürperdim. Florida’dan ayrıldığım için o kadar mutluydum ki. Orada iç içe geçmiş daireler misali, ölümle çevrelenmişim. Annem, babam, Maggie...

Çöp torbasına attığım derneğe ait süs iğnesi bana ait değildi. Derneğe resmi olarak kabul edilmesinden sonra iğneyi Maggie’ye verecektim, sözde. Ama derneğe kabul törenlerinin

yapıldığı haftanın sonunda düzenlemeyi planladığımız kutlama yemeği yerine, dernekteki kardeşlerimle birlikte Maggie'nin cenazesine katılmıştık.

Maggie'nin cenazesinden sonra olanları anneme hiç anlatmadım; nasıl bir tepki vereceğini kestirmek mümkün değildi çünkü. Onun yerine Charlotte teyzeyi aramış, ama ona sırrımı açmamış, hamile olduğumu söylememiştim. Richard da hikâyenin sadece bir kısmını biliyordu. Bir keresinde yatağında bir kâbustan uyandığımda, ona, akşamları neden eve yürüyerek gitmediğimi, yanımda sürekli biber gazı spreyi taşıdığımı ve akşamları yanımda beyzbol sopasıyla uyuduğumu anlatmıştım.

Richard'ın kollarında uzanırken, Maggie'nin ailesine başsağılığına gittiğim günden söz ettim. Ebeveyni başlarını sallamakla yetinmişlerdi; öylesine serseme dönmüş bir haldeydiler ki iki lafı bir araya getirmekten bile âciz görünüyorlardı. Ama Maggie'nin benim gibi Grant Üniversitesi son sınıfı öğrencisi olan ağabeyi Jason, uzattığım eli tutmuştu. Ama sıkmak için değil, beni olduğum yere mıhlamak için...

"O sensin" diye fısıldadı Jason. Nefesinde bayat içki kokusu aldım, gözlerinin akında yer yer kırmızı çizgiler gördüm. Maggie'ninki gibi soluk cildi, Maggie'ninki gibi çilleri, Maggie'ninki gibi kızıl saçları vardı.

"Çok, ama çok üzgünüm..." diye başlamıştım ki, elimi daha da sıktı; kemiklerimi un ufak etmek istiyordu sanki. Biri sarılmak üzere Maggie'nin ağabeyine doğru uzandığında elini elimden çekti; ama sonrasında gözleriyle beni takip ettiğini hissettim. Dernekten kardeşlerim kilisenin cemaat odasında, tören sonrası kabule kalmışlardı, ama ben birkaç dakika sonra kalabalıktan ayrılıp dışarıya çıktım.

Dışarıya adımımı atmıştım ki, tam da uzak durmak istediğim kişiye, Jason'a rastladım.

Ön basamaklarda tek başına oturmuştu, bir Marlboro Reds paketiyle avucunda tempo tutuyor, düzenli bir şaklama

sesi duyuluyordu. Başımı eğip yanından geçip gitmek istedim, ama sesi beni durdurdu.

“Maggie bana senden söz etmişti.” Sigarasını yakıp derin bir nefes çektikten sonra dumanı saldı. “Derneğe kabul haftasındaki o etkinliklerden çok korkuyordu, ama sen ona yardım edeceğini söylemişsin. Dernekteki tek arkadaşı sendin. O ölürken nerdeydin peki? Neden orada değildin?”

Bir adım geri çekildiğimi ve Jason’ın bakışlarının beni, tıpkı biraz önce elimi kavradığı gibi, sıkıca kavradığını hissettiğimi hatırlıyorum.

“Çok üzgünüm” dedim, yine. Ama bu sözler Jason’ın hidetini yatıştırmadığı gibi, daha da alevlendirdi.

Yavaş adımlarla geri çekilmeye başladım; basamaklardan inerken düşmeyeyim diye tırabzana tutundum. Maggie’nin ağabeyinin gözü üstümdeydi. Tam kaldırıma adım atacaktım ki bana seslendi; sesi soğuk ve sertti.

“Kardeşıme yaptıklarını asla unutmayacaksın.” Sözleri bir yumruk etkisi yarattı bende. “Sana asla unutturmayacağım.”

Maggie’yi unutmak mümkün müydü? Sürekli aklımdaydı zaten. Onu unutmamak için Jason’ın tehditlerine ihtiyacım yoktu. O plaja bir daha asla gitmemiştim. Dernek binamız o yılın geri kalanında gözlem altında tutuldu. Ancak kampustaki barda, perşembe ve cumartesi akşamları garsonluğa başlamamın nedeni bu değildi. Üyeliğe kabul ve dans partileri artık beni cezbetmiyordu. Garsonluktan kazandığım bahşişleri bir kenara koyup, birkaç yüz dolar biriktirdiğimde Maggie’nin gönüllü olarak ilgilendiği hayvan barınağı Tüylü Patilere ismimi vermeden bağışta bulunmaya başladım.

Küçük bağışların, Maggie’nin ölümünde oynadığım rolle alakalı suçluluk duygumu yok etmesini beklemiyor, bu duyguyu ölene dek içimde taşıyacağımı, o akşam okyanusa doğru yürüyen bir grup kızdan uzaklaşıp gitmeseydim, Daniel’la

yüzleşmek için bir saat daha bekleseydim, neler olacağını hep merak edeceğimi biliyordum.

Maggie'nin ölümünden tam bir hafta sonra, bir gün dernekteki kardeşlerimden birinin tiz çılgılığıyla uyandım. Üzerimdeki şort ve tişörtle koşarak aşağıya indiğimde, devrilmiş iskemleleri, parçalanmış lambayı ve oturma odasının duvarlarına püskürtme boyayla yazılmış müstehcen sözleri gördüm. Kaltaklar. Orospular.

Ve mesajın sadece bana yönelik olduğunu biliyordum. *Onu sen öldürdün.*

Nefesimi tuttum, suçumu herkese alenen ilan eden o üç kelimeye baktım.

Bölüm başkanımız güvenliğe haber verirken, diğer kızlar da aşağıya indiler. Birinci sınıf öğrencilerinden biri gözyaşlarına boğuldu, diğer iki kızın gruptan ayrılıp aralarında fısıldadıklarını gördüm. Gizli gizli bana bakıyorlardı galiba.

Odaya bayat sigara dumanı kokusu nüfuz etmişti. Yerde bir izmarit gördüm, eğilip baktım. Marlboro Red'di.

Güvenlik görevlisi gelince, dernek binasına zarar vermek isteyecek, şüphelendiğimiz kimse olup olmadığını sordu. Görevlinin Maggie'nin ölümünden haberi vardı; o zamana dek Florida'da yaşayan birçok kişinin olduğu gibi...

Jason, diye geçirdim aklımdan, ama söyleyemedim.

Kızlardan biri, "Maggie'nin arkadaşlarından biri yapmıştır belki" dedi. "Belki de ağabeyi. Son sınıfta okuyor, değil mi?"

Güvenlik görevlisi etrafına bakındı. "Polise haber vermem gerek; talimatlar böyle. Birazdan dönerim."

Görevli dışarıya çıktı, ama telsizi eline almadan yolunu kestim. "Lütfen, başı belaya girsin istemiyorum. Yani bunu yapan kişi Maggie'nin ağabeyi Jason'sa... Hakkında suçlama da bulunmak istemiyoruz."

"Bu işin sorumlusunun o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımla evetledim. "O olduğuna eminim."

Güvenlik görevlisi içini çekti. “Haneye tecavüz, mala zara verme... Bunlar ciddi suçlar. Bundan sonra kapılarınızı kilitleseniz iyi edersiniz.”

Dernek binamıza baktım. Biri içeri girip merdivenleri tırmanrsa, soldaki ikinci odaya, odama ulaşması işten bile değildi.

Polis tarafından sorguya çekilmek, Jason’ın öfkesinin daha da kabarmasına yol açacaktı belki; bizi bu yüzden de suçlayacaktı.

Polis gelip fotoğraf çektikten ve delil topladıktan sonra, ayakkabılarımı giyip etrafı temizlemeye koyulan kardeşlerime yardım etmeye, kırılmış lambanın parçalarını toplamaya başladım. Ne kadar ovalarsak ovalayalım, o iğrenç kelimeleri duvardan silemedik. Duvarı boyamaktan başka çaremiz yoktu; kızlarla birlikte boya almak için hırdavatçıya gittik.

Dernek üyesi kardeşlerim duvarı hangi renge boyayacaklarını tartışırken, cep telefonum çaldı. Elimi cebime attım. Ekranda bilinmeyen numara olduğu yazıyordu; arama ankesörlü telefondan yapılıyordu muhtemelen. Cevap verdim; çevir sesi gelmeden hemen önce bir şey duyduğumu sandım.

Nefes alıp veren birinin sesini...

Dernek üyesi kardeşlerimden biri, “Vanessa, bu renge ne diyorsun?” diye sordu.

Vücudum kaskatı kesilmiş, ağzım kurumuştu, ama başımı sallamayı, “Harika görünüyor” demeyi başardım. Sonra mağazada başka bir reyona yöneldim; kilitlerin satıldığı reyona... Biri odamın kapısı, diğeri penceresi için olmak üzere, iki kilit satın aldım.

O haftanın ilerleyen günlerinde binaya iki polis geldi. Polislerden daha yaşlı olanı Jason’ı sorguladıklarını ve suçu itiraf ettiğini söyledi.

Polis memuru, “O akşam sarhoşmuş; yaptığından pişmanlık duyduğunu söyledi” dedi. “Savcıyla psikolojik destek almak üzere anlaşma yapacak.”

Kızlardan biri, “Bir daha buraya yaklaşmayın da” dedi.

“Hayır, bir daha böyle bir şey yapmayacak. Anlaşmanın bir parçası da bu... Binaya yüz metreden daha yakına yaklaşamayacak.”

Kardeşlerim meselenin kapandığını düşünüyorlardı. Polisler gittikten sonra herkes bir yana kütüphaneye, sınıflara, erkek arkadaşlarının evine dağıldı.

Oturma odasında oturup bej duvara diktim gözlerimi. Kelimeler görünmüyordu artık, ama ben orada olduklarını ve her zaman olacaklarını biliyordum.

Tıpkı, her zaman kafamda yankılanacaklarını bildiğim gibi...

Onu sen öldürdün.

O sonbahar, geleceğim fırsatlarla dolu gibi görünüyordu. Mezuniyetten sonra başka bir şehre taşınmayı hayal ediyordum; Savannah, Denver, Austin, San Diego gibi şehirler vardı aklımda. Öğretmenlik yapmak istiyordum; seyahat etmek, bir aile sahibi olmak...

Ancak geleceğe doğru koşmak yerine, geçmişimden kaçmak üzere planlar yapmaya başladım.

Florida’dan kaçmak için gün saymaya başladım. Sekiz milyonluk nüfusuyla New York beni çağırıyordu. Şehri Charlotte teyzeye yaptığım ziyaretler sayesinde az çok tanıyordum; karmaşık bir geçmişe sahip bir kadının, hayatında yeni bir sayfa açabileceği bir yere benziyordu. Şarkı sözü yazarları bu şehir hakkında tutku dolu sözler yazmışlar, yazarlar bu şehri romanlarının merkezine oturtmuşlar, aktörler televizyon programlarında bu şehre olan aşklarını itiraf etmişlerdi. Sonsuz olanaklarla dolu bir şehirdi burası; herkesin gizlenebileceği bir şehir.

O Mayıs, mezuniyet gününde mavi cüppemi ve kepiyi giydim. Üniversitemiz o kadar büyüktü ki, diploma töreninde yapılan konuşmaların ardından, öğrenciler, mezun oldukları bölüme göre ayrılıp diplomalarını küçük gruplar halinde aldılar. Eğitim Bölümü'nün Piaget Salonu'ndaki sahnesine çıktığımda, seyirciler arasında annemle Charlotte teyzeyi gördüm; gülümsedim onlara. Kalabalığı tararken gözümün başka biri daha takıldı. Kendisi de parlak mavi cüppe giymiş olsa da, mezun olmuş diğer öğrencilerden ayrı bir yerde, bir kenarda duran kızıl saçlı genç bir adamdı bu.

Maggie'nin ağabeyi Jason...

"Vanessa?" Kameranın flaşı patlarken, fakülte dekanımız diplomamı elime tutuşturdu. Işık yüzünden gözümü kırpıştı-rarak sahneden indim ve yerime oturdum. Törenin geri kalanında Jason'ın sırtımı delen bakışlarını üzerimde hissettim.

Tören bittikten sonra ona bakmak için arkamı dönüm. Gitmişti.

Ama Jason'ın bana ne söylemek istediğini biliyordum. Mezun olmayı beklemişti, artık harekete geçebilirdi. Üniversitedeyken yüz metreden daha yakınımaya gelemezdi, ama kampustan ayrıldıktan sonra ne yapıp ne yapamayacağıyla alakalı olarak bir kural ya da yaptırım yoktu.

Mezuniyetten birkaç ay sonra, Leslie dernekten birkaç kıza bir gazetede çıkan haberi gönderdi. Jason içkili araba kullanmaktan tutuklanmıştı. Yaptığım şeyin etkisi dalga dalga yayılıyordu hâlâ. Diğer yandan, bencilce bir rahatlama duygusuyla da sarılmıştım: Jason Florida'dan ayrılamayabilir ve beni bulamayabilirdi.

Haberle ilgili daha fazla ayrıntıya ulaşamadım; Jason hapse mi girdi, tedavi mi görüyor, yoksa basit bir uyarıyla serbest mi bırakıldı, bilmiyordum. Ama o olaydan yaklaşık bir yıl sonra, bir gün, bineceğim metronun kapıları kapanmadan hemen önce, kalabalığın içinde bana doğru gelmekte

olan uzun boylu, ince yapılı kızıl saçlı birini gördüm. Jason'a benziyordu. Vagonda kendimi gizlemek için insanların arasına karışmaya çalıştım. Telefonumun Sam'in adına olduğunu, ehliyetimi New York ehliyetiyle değiştirmediğimi ve ev tuttuğumdan beri, arkamda, beni bulabileceği resmi bir kayıt bırakmadığımı hatırlattım kendime.

Birkaç gün sonra annem, Florida'daki yerel bir gazetede benim, Richard'ın ve yaşadığımız yerin adının geçtiği nişan duyurusu yayınlatarak şaşırttı beni. Ve o ilandan sonra telefonlar gelmeye başladı. Konuşma yoktu, sadece nefes alan birinin sesi duyuluyordu. Jason izimi bulduğunu söylüyordu bana; unutmuşsam diye, hatırlatıyordu. Böyle bir şey mümkünmüş gibi...

Maggie ile ilgili kâbuslar görmeye devam ediyordum, ama şimdi rüyalarım, yüzü öfkeden çarpılmış, ellerini beni yakalamak üzere öne uzatmış haliyle Jason girmeye başlamıştı. Koşarken yüksek sesle müzik dinlemememin nedeni oydu. Evdeki hırsız alarminin öttüğü o akşam gördüğüm yüz onun yüzüydü.

Çevremde olup biten her şeye çok duyarlı hale gelmiştim. İzlendiğimi rahatlıkla algılayabiliyor, av olmak istemiyordum. Cildimde beliren elektriklenme hissi, tanıdık bir çift göz görmek amacıyla başımın içgüdüsel bir hareketle kalkması... Kendimi korumak adına tüm bu erken uyarı işaretlerine güvenmeye başlamıştım.

Sinir sistemimin duyarlılığının bir kat daha artmış olmasıyla, bunun, Richard'la nişanlanmamdan hemen sonraya denk gelmesi arasında bir bağ asla kurmamıştım. Kapı kilitlerini neden takıntılı biçimde sürekli kontrol ettiğim, numarasını gizleyen kişilerden neden telefonlar aldığım, Yurttaş Kane'i izlediğimiz akşam sevgi dolu, seksi nişanlım beni altına alıp gıdıklamaya başladığında onu neden ittiğimle de...

Tahrik olma ve korku belirtileri, insan zihninde birbirine karşabilir.

Ne de olsa gözümde gözbağıyla dolaşıyordum.

Saks'tan son kez çıkıyor, güvenlik görevlisi çantamı kontrol ederken onunla göz göze gelmekten kaçınıyorum. Sonra Emma'nın apartmanına doğru yürümeye başlıyor, bunun da son kez yaptığım bir iş olduğunu söylüyorum kendime. Bundan sonra onu rahat bırakacağım, çünkü hayatıma devam edeceğim.

Kafamın içinde bir ses, "Hangi hayatına devam edeceksin?" diye soruyor.

Kaldırımında, önümde bir çift el ele yürüyor. Parmakları birbirine dolanmış, aynı hızda ve uyum içinde adım atıyorlar. İlişkilerinin niteliğiyle alakalı hemen bir yorum yapmaya kalksam, mutlu olduklarını söyleyebilirim; birbirlerine âşık olduklarını... Ama bu iki duygu birbirleriyle her zaman iç içe değil, tabii.

Algının hayatımı nasıl şekillendirdiğini düşünüyorum; Richard'la birlikte geçirdiğim yıllar boyunca görmek istediğim –ihtiyacını duyduğum– şeyi gördüğümü... İnsan âşık olduğunda, bakış açısını süzgeçten geçirmesi gerekiyor belki de; bu, herkes için geçerli...

Evliliğimde birbirleriyle bazen yer değiştiren, bazen rekabet eden üç gerçek vardı. Richard'ın gerçekleri, benim gerçeklerim ve daima ele geçirilmesi en zor olanı yani gerçeğin kendisi. Her ilişki için geçerli olabilir bu durum; yani, bir başka insanla evlilik bağıyla birleştiğimizi düşünürken, aslında bir

ucunda, sessiz, ama her şeyi görüp duyan bir hâkimin, gerçeğin hakeminin olduğu bir üçgen oluşturuyoruz.

Uzun adımlarla çiftin yanından geçip giderken telefonum çalıyor. Ekranı bakmadan arayanın Richard olduğunu biliyorum.

Telefonu açar açmaz, “Vanessa, sen ne halt yediğini sanıyorsun?” diyor.

Bir süre önce Dük’ün fotoğrafına bakarken benliğimi saran öfke dalgasını yeniden hissediyorum. “Richard, ona işten ayrılmasını sen mi söyledin? Ona bundan sonra senin baka-
cağını mı söyledin?” diyorum, bir çırpıda.

“Dinle beni.” Eski kocam her bir kelimenin üstüne basa basa konuşuyor. Hattın diğer ucunda, geri planda klakson sesleri duyuyorum. Belli ki fotoğraf yeni eline geçmiş, o da bürosunun dışına, sokağa atmış kendini. “Güvenlik görevlisi Emma’ya bir şey göndermek istediğini söyledi. Ondan uzak dur, anladın mı?”

“Richard, ona banliyöde ev aldın mı?” Onu kışkırtmaktan vazgeçmem mümkün değil; evliliğim boyunca bastırmaya çalıştığım her şey su yüzüne fırlıyor sanki. “Seni ilk kez öfkeli gördüğünde ona ne yapacaksın? Senin kusursuz, küçük karın olmadığında ne yapacaksın ona?”

Araba kapısının çarpıldığını duyuyorum, hemen ardından arka plandaki ortamın sesi kesiliyor. Önce bir sessizlik oluyor, sonra New York Taksi’lerinin kapalı devre yayınından tanıdığım o belirgin sesi duyuyorum: “Emniyetiniz için kemerlerinizi bağlayın!”

Richard benden hep birkaç adım ilerdedir; çok beceriklidir bu konuda. Nereye gittiğimi tahmin etmiş olmalı. Şu an takside ve Emma’nın evine ilk varan kişi o olmak istiyor.

Öğlen bile olmadı; yollar açık. Richard’ın bürosundan Emma’nın evine, tahminime göre arabayla on beş dakikada ulaşılabilir.

Ama ben Emma'nın evine ondan daha yakınlım. Önce Saks'a uğradığım için Emma'nın evine sadece on sokak uzaklıktayım. Acele ettiğim takdirde oraya ondan önce varacağım. Çantamdaki mektup aklımda, adımlarımı hızlandırıyorum. Mektup hâlâ orada... Hafif bir rüzgâr vücudumdaki teri yalıyor, cildimi karıncalandırıyor.

“Sen aklını kaçırmışsın.”

Duymazlıktan geliyorum bunu; Richard'ın ağzından çıkan bu sözlerin, beni yolumdan döndürmek gibi bir gücü yok artık. “Ona dün akşam beni öptüğünü söyledin mi?”

“Ne?” diye bağılıyor. “Sen beni öptün!”

Bir an için adımlarım yavaşyor, sonra Emma'yla ilk karşılaştığımda ona söylediğim sözleri hatırlıyorum: *Richard bunu hep yapar! Gerçeği görmesinler diye, insanların kafasını karıştırır!*

Bunu anlamam yıllarımı aldı. Büyük resmi, zihnimi sürekli kurcalayan tüm o soruları bir kenara yazdıktan sonra görebildim ancak.

Annemin ölümünden yaklaşık bir yıl sonra başladım yazmaya. Misafir odamızın şiltesinin altında sakladığım gizli bir günlük tutuyordum. Richard'ın farklı anlamlar yükleyebilecek tüm sözlerini, açıklamalarını siyah Moleskine defterime kaydettim. Banliyöde bir evde yaşamak istediğim veya bekârlığa veda partisinin sabahında Richard'ın Atlanta'ya seyahati olduğunu unuttuğuma benzer, hafızamın sözde bana oyunu olduğunu sandığım önemli olayların yanı sıra, sözde resim dersi almak istediğimden söz ettiğim veya Richard'ın en sevdiği yemeğin kuzu vidaloo olduğunu sandığıma benzer daha ufak şeyleri, hepsini yazdım o deftere...

Şehre gizlice gittiğim gün, teyzemi değil de başkasıyla buluştuğumu nereden bildiği gibi, kocama sormadığım, ama beni son derece huzursuz eden konuşmaları da titizlikle kaydettim. O gizli buluşma esnasında olanların bazılarını da not

ettim. Kendimi tanıtmamın ardından beni içeriye alan sempatik görünümlü o kadın, rengârenk balıklarla dolu akvaryumun karşısındaki kanepeye oturmamı işaret etmişti. Sol tarafıma dik arkalıklı, kumaş döşemeli bir iskemle çekmiş ve kendisine Kate diye hitap etmemi söylemişti. “Neden söz etmek istersin?” diye sormuştu. “Bazen kocamı hiç tanımadığımdan endişeleniyorum” demiştim alelacele. Görüşmemizin sonlarına doğru, “Richard’ın dengeni sarsmaya çalıştığını düşünüyorsun; neden peki?” diye sormuştu. *Onu böyle davranmaya iten sebep ne olabilir?*

Richard’ın işte olduğu uzun, bomboş günlerde çözmeye çalıştığım şey buydu. Defterimi çıkarır, Richard’la nişanlanmamızın hemen ardından o cevapsız telefonların, hem de, yalnız ve yalnız onun yanımda olmadığı zamanlarda gelmeye başladığını uzun uzun düşünürdüm. Richard’a Maggie’ye gözbağını takmasını ısrar etmiş olmamdan pişmanlık duyduğum o özel detayın, yani, gözlerini benim kapattırdığım gerçeğinin beni ne kadar rahatsız ettiğini söylediğimden emin olduğumu yazdım defterime. *Bunu bildiği halde, beni yeni evimize götürürken neden gözüme gözbağı takmamı istedi?* diye ekledim. Aile yadigârı pasta heykelciğinin yapım tarihinin, Richard’ın ebeveyninin evlenmelerinden çok sonraya ait olduğunu bulduğumu da yazdım. Dük’ün gizemli kayboluşunu kaydederken, gözümünden damlayan yaşlar kelimelerin mürekkebinin dağılmasına neden oldu.

Geceleri, uykusuzluk hastalığı yeniden nüksettiğinde, yataktan sessizce kalkar, defterin sayfalarını, gecenin en karanlık saatlerinde beynimi istila eden o ısrarlı düşüncelerle doldururdum; elyazım duygularımın şiddetlenmesiyle birlikte gittikçe bozulurdu. Bazı notların altını çizdim, bazı satırları çektiğim oklarla birleştirdim ve boşluklara başka notlar aldım. Birkaç ay içinde mürekkep bulaşmış not defterimin yarısından fazlası dolmuştu.

Saatlerimi yazmaya harcarken, sözcükler sayfaların üstünde kendiliğinden beliriyor, yazmaya devam ettikçe, evliliğime dair gerçekler ortaya dökülüyordu. Richard'la olan ilişkim el örgüsü harikulade bir kazakmış da, ben, üstünde minik bir iplik parçası bulmuş, parmaklarımla oynayıp duruyordum sanki. İpliği yavaşça çekiştirmiş, parmağımda döndürüp bükmüş, günlüğümde açıkça ortaya koyduğum her soru ve tutarsızlıkla, kazağın şeklini, üstündeki desen ve renkleri bozmuş, çarpıtmıştım.

O, sol ayağımı vurdum yere; *yanılıyor*, dedim, bu kez sağ ayağımı vururken. Bacaklarım daha da hızlanırken, kelimeler beynime hücum etmeye başladı. Emma'nın evine Richard'dan önce varmalıydım.

"Hayır, Richard, sen beni öptün." Richard'ın kendisine meydan okunulmasından daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da yanılmış olmaktır.

Chop't'u geride bırakıp köşeyi dönüyor, bir ara omzumun üstünden arkama bakıyorum. Yürüdüğüm yöne doğru gelen bir düzine kadar taksi var; Richard o taksilerden birinde olabilir.

"İçki mi içiyorsun?" Richard odağı değiştirmekte, zayıf noktalarımı ortaya çıkarmakta ve beni savunmaya çekilmeye zorlamakta o kadar başarılı ki...

O konuşmaya devam etsin; hiçbir şey umurumda değil. Emma'ya geldiğimi haber vermemesi için onu telefonda oyalamaya devam etmem gerek.

"Bana verdiğin elmas kolyeden ona söz ettin mi?" diye sataşıyorum ona. "Bir gün ona da aynısından alacak mısın, ha, ne düşünüyorsun?" diyorum.

Bu sorunun, arabasının penceresinden içeriye bomba atmakla eşdeğer olduğunu biliyorum. Benim istediğim şey de tam olarak bu zaten. Richard'ı öfkeden kudurtmak yani... Yumruklarını sıkmasını, gözlerini kısmasını istiyorum.

Böylece, Emma'nın apartmanına varan ilk kişinin o olması durumunda, Emma sonunda, Richard'ın son derece ustaca gizlediği şeyin ne olduğunu anlayacak; onun maskesini görecektir.

"Kahretsin, turuncu yanıyordu, geçebilirdin" diye bağıırıyor. Onu şoförün arkasındaki koltuğun kenarına ilişmiş, inmeyi sabırsızlıkla beklerken canlandırıyorum gözümde.

"Ona kolyeden söz ettin mi?" diye soruyorum yine.

Hızlı hızlı soluyor Richard; tecrübelerimden, kontrolünü kaybetmenin eşiğine geldiğini anlıyorum. "Bu saçma konuşmaya daha fazla devam etmeyeceğim. Bir daha onun yanına yaklaşırsan, seni hapse attırırım."

Konuşmayı Sonlandır tuşuna basıyorum. Hemen önümde Emma'nın apartmanı duruyor çünkü.

Ona fazlasıyla haksızlık ettim, onun masumiyetinden yararlandım.

Richard'ın umduğu eş olmadığım gibi, Emma'nın olduğunu zannettiği kadın da değilim.

Yerimi alan kadınla ilk kez büroda verilen partide karşılaştığım o akşam, gelincik rengi tulumuyla masasından kalkmış, yüzünde o çarpıcı gülümsemesiyle elini uzatmıştı bana.

O gün partide ne varsa, Richard'ın dünyasındaki diğer her şey gibi zarifti. Manhatta'nı kuşbakışı gören cam duvar... Smokinli garsonlar tarafından sunulan, herkese özel tatma kaşıklarıyla *ceviche*¹⁷ ve minik, naneli kuzu pizolaları... Kumamoto istiridyelerinin kabuğunu soyan bir kadının durduğu deniz ürünleri barı... Yaylı çalgılar dörtlüsünden süzölen klasik müzik notaları...

Richard bize içki getirmek üzere barın yolunu tuttu. Öncesinde, "Limonlu votka soda, değil mi?" diye sordu Emma'ya.

17. Ceviche (Seviçe): Kılığı kolay çıkabilen beyaz etli büyük balıkların ince ince doğranıp bir kapta 2-3 saat lime veya limon suyunda (sitrik asit) bekletilmesiyle pişen bir deniz mahsulü yemeğidir.

“Hatırlıyorsun demek!” Richard uzaklaşırken, Emma gözleriyle takip etti onu.

İşte her şey o an başladı: Gözümün önünde yeni bir gelecek ete kemiğe bürünüyordu.

Sonraki birkaç saat boyunca maden sodası içtim ve Richard’ın meslektaşlarıyla kibar konuşmalar yaptım. Hillary ve George da oradaydı, ama Hillary benimle arasına mesafe koymaya başlamıştı bile.

Akşam boyunca kocamla sekreteri arasında kıvılcımlanan enerjiyi hissettim. Gizli gizli bakışmışlar ya da grup sohbetlerinde sürekli yan yana gelmiş değillerdi; dışarıdan bakıldığında uygunsuz hiçbir görüntü yoktu. Ama ben Emma’nın boğazdan gelen kahkahaları esnasında Richard’ın gözünün ona nasıl kaydığını gördüm; birbirlerinin varlığından haberdar olduklarını hissettim; ortamda onları birbirlerine bağlayan, elle tutulur, parıltılı bir bağ vardı. Partinin sonunda Richard Emma’nın sağ salim evine dönmesi için, onun taksi çağırabilirim itirazlarına rağmen bir araba getirtti. Hep birlikte dışarıya çıktık, kendi arabamıza binmeden önce Emma’yı evine götürecek arabanın gelmesini bekledik.

“Çok tatlı bir kız” dedim Richard’a.

“İşinde çok başarılı...”

Richard’la partiden eve döndükten sonra yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım; bir an evvel, külotlu çorabımın midemi kesen elastik bantlarını indirmek istiyordum. Richard koridorun ışığını söndürüp beni takip etmeye başladı. Yatak odasına adımımı atmıştım ki bir anda yüzümü duvara döndürdü. Ensemde öptü, vücudunu vücuduma bastırdı. Çoktan ereksiyon olmuştu bile.

Richard sevişirken genelde naziktir. İlişkimizin başlarında, uzun lezzetli bir yemeğin tadını çıkarırcasına uzun uzun sevişirdi benimle. Ama o akşam bir eliyle ellerimi başımın üstünde hapsetti, boşta kalan eliyle de çoraplarımı aniden

ve sertçe aşağı çekti. Çıkan sestten, çorabımın yırtıldığını anladım. Arkadan içime girdiği an, nefessiz kaldığımı hissettim. Aradan uzun zaman geçmişti ve ben ona hazır değildim. Gözüm çizgili duvar kâğıtlarının üstündeyken, Richard sert darbelerle girip çıktı içime. Çok kısa bir süre sonra odada yankılanan, yüksek ve boğuk bir sesle inleyip boşaldı. Nefes nefese kalmış halde yaslandı bana, sonra yüzümü yüzüne çevirip dudağıma tek bir öpücük kondurdu.

Gözleri kapalıydı. O an kimin yüzüydü gördüğü, bilmiyorum.

Birkaç hafta sonra Emma'yı, Richard'la Westchester'daki evimizde verdiğimiz kokteyl partiye geldiğinde bir kez daha gördüm. Hatırladığım gibiydi; kusursuzdu yani.

Partiden kısa bir süre sonra, Richard'la filarmoni orkestrası konserine gedecektim. Ama midemi üşüttüğümü söyleyerek son dakikada iptal etmek zorunda kalmıştım. Richard o konsere Emma'yla gitti. Orkestra şefi Alan Gilbert'tı; Beethoven ve Prokofyev'in eserlerini çalacaklardı. Richard ve Emma'yı yan yana oturmuş, o coşkun ve etkileyici müziği dinlerlerken gözümün önüne getirdim. Ara verildiğinde muhtemelen içkilerini almışlar, Richard tıpkı bir zamanlar bana yaptığı gibi, Emma'ya da Prokofyev'in ahenksiz tarzının kaynağını açıklamaya koyulmuştu.

Yatağa yatıp uyuduğumda bile ikisinin görüntüleri gözümün önündeydi. Richard o akşam şehirdeki dairesinde kaldı.

Kesin olarak bilmemin imkânı yok, ama ilk kez o akşam öpüştüklerini tahmin ediyorum. Emma'yı harikula-de akşam için teşekkür ederken, o yuvarlak mavi gözlerini Richard'a dikmiş olarak görüyorum. Bir an tereddüt ediyor, birbirlerinden ayrılmak konusunda isteksiz davranıyorlar. Kısa bir süre sessizlik yaşanıyor; sonra Richard ona doğru eğilip aralarındaki mesafeyi kapatırken, Emma'nın gözleri kapanıyor.

Konserden kısa bir süre sonra Richard bir toplantı için Dallas'a uçtu. O günlerde programını takip etmek konusunda oldukça titiz davranıyordum. Richard önemli bir müşterisini görecekti, Emma da seyahatinde ona eşlik edecekti. Bu şaşırtıcı bir şey değildi aslında; Diane de zaman zaman Richard'la birlikte seyahate giderdi.

Ama o akşam Richard, iyi geceler dilemek için beni ne aradı ne de mesaj attı.

Adına isterseniz eş sezgisi deyin, ama ilişkilerinin o seyahatten sonra hız kazandığına emindim. Birkaç hafta sonra şehre indim. Emma'ya bir kez daha bakmak istedim. Yüzümü gazeteyle gizleyip, binanın dışındaki avluda oyalandım biraz. Richard'ın, dışarıya çıkarlarken Emma'nın beline hafifçe dokunduğu ve yerimi alacak kadına kapıyı tuttuğu gün, o gündü. Başını kaldırmış kocama bakmakta olan Emma'nın üstünde, yanaklarının rengiyle uyumlu pembe bir elbise vardı.

O gün onlarla yüzleşebilir veya onları gördüğüme sevinmiş gibi yaparak seslenebilir, birlikte öğle yemeği yemeyi önerebilirdim. Ama sadece çekip gitmelerini izledim.

Şimdi birisi beni içeri alır umuduyla, çılgınca Emma'nın apartmanındaki bütün zillere basıyorum. Hemen ardından kapının vızıldadığını duyup içeriye, mütevazı küçük lobiye dalıyorum. Duvara sıralanmış posta kutularına bakıyor, Emma'nın soyadını görüp katını ve daire numarasını öğreniyorum. 5C. Merdivenleri koşarak tırmanırken, evlendikten sonra Richard'ın soyadını alacak mı, bu anlamda da birbirimize benzeyecek miyiz, diye merak ediyorum.

Kapısının önüne gelip yüksek sesle çalıyorum.

"Kim o?" diye sesleniyor Emma.

Gözetleme deliğinden beni görmesin diye yana çekiliyorum. Emma sesimden beni tanırsa, notumu okumaz. Zarfı

kapının alt tarafındaki boşluktan içeriye atıyorum. Notumun gözden kaybolmasını izliyor, sonra Richard gelmeden dışarıya çıkabilmek umuduyla, koridora merdivenlere koşuyorum.

Emma'yı notumu açarken gözümün önüne getiriyor, orada yazmayan ne kadar şey varsa onu düşünüyorum.

Mesela, klasik müzik konserinin olduğu akşam midem ağrıyormuş numarası yaptığımı...

Richard'ı konsere gelemeyeceğimi söylemek için aradığımda, sesimin halsiz çıkmasına özen göstererek, "Neden Emma'yı götürmüyorsun?" diye sormuştum. "Bu şehirde genç ve parasız olmanın ne demek olduğunu iyi bilirim. Onun için hoş bir sürpriz olur."

"Emin misin?"

"Tabii. Benim tek isteğim uyumak. Ve sen bu konseri kaçırsan kendimi hiç affetmem."

Richard benimle aynı fikirde olduğunu söyledi.

Telefonu kapatır kapatmaz kendime bir fincan çay hazırlayıp bir sonraki hamlemi düşünmeye başladım.

Dikkatli olmam gerektiğini biliyordum; tek bir hata bile yapma lüksüm yoktu. Detaylara, en az Richard gibi dikkat etmeli, özenli davranmalıydım.

O akşam yatağa yattıktan sonra su bardağımın yanına Pepto-Bismol¹⁸ şişesi koydum.

Adımlarıma dikkat ettim. Emma'nın adını haftalar boyu ağzıma almadım, ama Richard'ın önemli bir işi bağlamasının ardından, Emma'yı, yardımlarına karşılık Barneys'den bir hediye çekiyle cömertçe ödüllendirmesini önerdim.

Bir ara, acaba fazla mı ileri gittim, diye düşündüm. Richard tıraşına ara verip dikkatle baktı yüzüme. "Diane için hiç böyle bir öneride bulunmamıştın."

18. Pepto-Bismol: Mide bulantısı, hazımsızlık, mide ekşimesi gibi rahatsızlıklarda kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

Omuz silkip saç fırçamı aldım. Durumu toparlama çabası içinde, “Sanırım Emma’yla kendimi özdeşleştiriyorum. Diane evliydi, bir ailesi vardı. Emma ise New York’a ilk geldiğim zamanki halimi hatırlatıyor bana. Takdir edildiğini hissetmesi iyi gelir ona” dedim.

“Doğru söylüyorsun.”

Tuttuğum nefesi verdim yavaşça.

Emma’nın hediye çekini açtığını, kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalktığını gözümün önüne getirdim. Belki bürosuna gidip Richard’a teşekkür etmiştir; belki de birkaç gün sonra, hediye çekiyle aldığı elbiseyi giyip ona göstermiştir.

Riskli bir iş yaptığımın farkındaydım. Günlük yaşantıma devam etmeye gayret gösterdim, ama damarlarıma adrenalin hücum etmişti. Odamı ileri geri arşınlarken buluyordum kendimi. İştahım kaçmış, zayıflamıştım. Geceleri Richard’ın yanında gözümü kırpmadan yatarken, aklımdan planımı gözden geçiriyor, herhangi bir eksikliği, gediği var mı diye düşünüyordum. İşleri bir an evvel yoluna koymaya can atıyor, diğer yandan kendime, uygun zamanı kollamam gerektiğini hatırlatıyordum. Avının istediği noktaya gelmesini bekleyen bir avcıydım.

Aradığım büyük fırsatı, bir akşam Emma’nın Dallas’tan arayıp Richard’ın toplantısının uzaması nedeniyle daha geç saatteki uçakla gelebileceklerini söylemesiyle buldum.

Tam da beklediğim fırsattı bu; bunun için dua etmiştim. Her şey bundan sonra ne olacağına bağlıydı; rolümü kusursuz biçimde oynamalıydım. Emma derme çatma bir ev inşa ettiğimden ve son parçasını yerine koymak üzere hazırlık yaptığımdan kuşkulanmamalıydı.

“Zavallı adam” dedim. “O kadar çok çalışıyor ki; yorgunluktan ölmüş olmalı.”

“Biliyorum. Karşısında çok talepkâr bir müşteri var.”

Aklıma o an gelmiş gibi, “Sen de çok çalışıyor olmalısın” dedim. “Richard’ın acele etmesine gerek yok. Neden ona

akşam için otelde kendine yer ayırtıp güzel bir akşam yemeği yemesini söylemiyorsun? Sabahki uçakla gelir. Bu her ikiniz için de daha kolay olacak.” *Lütfen oltaya gel, lütfen.*

“Vanessa emin misin? Richard’ın bir an evvel eve, sana dönmek istediğini biliyorum.”

“Teklifimde ısrarcıyım.” Esniyormuş gibi yaptım. “Doğruyu söylemek gerekirse, televizyon karşısında yayılıp o aptal programlardan birini izlemeyi ve bir şeyler atıştırmayı dört gözle bekliyorum. Richard geldiğinde sadece işten konuşmak isteyecek.”

Avare, sıkıcı eş... Emma’nın benim hakkımda böyle düşünmesini istiyordum.

Richard daha iyisini hak ediyordu, değil mi? Mesleğinin zorluklarını kavrayabilecek, geçirdiği yorucu günün ardından onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı; onu meslektaşlarının önünde küçük düşürmeyecek, onunla her akşam birlikte olmaya can atacak birine...

Tıpkı Emma gibi birine...

Bir kez daha, *Lütfen*, diye geçirdim içimden.

Emma sonunda, “Peki” diye karşılık verdi. “Ona bir sorayım, kabul ederse, biletleri değiştirdikten sonra yarın hangi uçakla geleceğimizi sana bildiririm.”

“Teşekkür ederim.”

Telefonu kapatırken, uzun süredir ilk kez gülümsediğimi fark ettim.

Yerimi alacak kusursuz kişiyi bulmuştum. Richard kısa bir süre sonra benimle ilişkisini sonlandıracak ve ben nihayet özgür olacaktım.

Ne Emma, ne de Richard neyin peşinde olduğumu biliyordu. Hâlâ da bilmiyorlar.

III

Merdivenleri koşarak iniyorum, üçüncü katın köşesini dönerken ayağım kayıyor. Tırabzana tutunamadan kalçamı basamağın kenarına vuruyorum; sol tarafından tüm vücuduma bir acı dalgası yayılıyor. Hemen ayağa kalkıp kısa bir duraklamanın ardından koşmaya devam ediyorum. Richard asansör yerine merdivenleri kullanmayı tercih ederse, onunla burun burun gelmemiz işten bile değil.

Bu düşünce adımlarımın daha da hızlanmasını sağlıyor. Kendimi merdivenlerden lobiye attığım anda asansör kapılarının kapandığını görüyorum. Kapının üst kısmındaki panelde yanıp sönen numaralara bakmak, asansör Emma'nın katında mı duracak, anlamak istiyorum. Ama riske girip birkaç saniyemi bile harcayacak durumda değilim. Koşarak sokağa çıkıyor, kaldırımdan uzaklaşmaya başlayan bir taksi görüyorum. Yetişip bagajına vuruyor, hemen ardından kırmızı stop lambalarının yandığını fark ediyorum.

Taksiye atlıyor, koltuğuma yerleşmeden önce kapıyı kilitliyorum. Charlotte teyzenin adresini vermek üzere ağzımı açtığım anda kelimler boğazıma düğümleniyor.

Etrafım limon kokusuyla sarılmış durumda. Keskin koku saçlarımın arasından süzölüp cildime nüfuz ediyor, burnumu istila edip ciğerlerime doluyor. Richard bu taksiyle gelmiş

olmalı. Sinirli olduğu, yüz hatlarının gerginleştíđi ve o sevdiğim adamın ortadan kaybolduğu zamanlarda kokusu daima daha güçlü hissedilir.

Bir kez daha kaçmak istiyorum, ama başka taksi beklemek gibi bir lüksüm yok. Şoföre gideceğim adresi verirken, pencereyi olabildiğince açıyorum.

Mektubum sadece bir sayfa uzunluğunda; göz atmak Emma'nın bir dakikasını alacak sadece. Richard kapısına dayanmadan mektubu okumuş olur, diye umuyorum.

Şoför bir sonraki sokaktan sapıyor; pencereden dışarıya son kez bakıyor ve Richard'ın beni takip etmediğine emin oluyorum. Başımı koltuğuma dayıyor, kocamdan kaçma planımda böyle bir hatayı nasıl yaptım, diye merak ediyorum. Planı şekillendirmek için çok zamanım vardı. Richard'ın bürosundaki partiden sonra kendimi bu işe adanmış, zamanla takıntı haline getirmiştım. Çok dikkatliydim, ama yine de olabilecek en büyük yanlış yapmıştım işte.

Genç, masum bir kadım nasıl kurban edeceğimi düşünmemiş, çaresizce kendi kaçışıma odaklanmıştım. Bunun mümkün olabileceğinden umudu kesmiştim neredeyse. Bu durum Richard'ın gitmeme izin vermesinin, ancak ve ancak bunun kendi fikri olduğuna inanması halinde mümkün olabileceğini fark edene kadar devam etmişti.

Bundan emindim, çünkü onu terk etmeye çalıştığımı düşündüğünde bana neler yaptığını çok iyi hatırlıyordum.

Alvin Ailey galasından hemen önce, evliliğimden umudu yitirmeye, kendimi geri çekmeye başlamıştım. Görece genç ve güçlüydüm hâlâ; direncim henüz kırılmamıştı.

Galadan hemen sonra, mutfağımızda benimle yüzleştiği o anlarda Richard, güçlü elleri yüzünden beyazlaşmaya başlayan bileklerime bakmıştı. Bileklerimi büktüğünü fark

etmemiş gibi bir hali vardı; dudaklarımın arasından çıkan kuş çığlığına benzer sesin sorumlusu başka biriydi sanki.

Richard o akşamdan önce canımı hiç yakmamıştı; fiziksel olarak yani.

Bazen, şimdilerde uçurumun eşiği olarak adlandırdığım bir noktaya gelip duraksadığı olurdu. Tüm o olayları siyah Moleskine defterime kaydetmiştim: Bekârlığa veda partimde Nick'i öpmemin ardından, birlikte taksideyken; barda oturduğum sırada bir adamın bana içki ısmarladığı Sfoglia'da ve onunla Dük'ün kaybolması hakkında yüzleştığım akşam... Bana fiziksel zarar vermeye daha çok yaklaştığı zamanlar da olmuştu. Bir keresinde çerçeveli düğün fotoğrafımızı yere fırlatmış, fotoğrafın camı tuz buz olurken, balayımız esnasında dalış eğitmenimiz Eric'le flört ettiğim benzeri, gülünç suçlamalarda bulunmuştu. Onu odamızın kapısının önünde gördüm, diye bağırmıştı; o an motordan inerken kolumda bıraktığı morluklar gelmişti aklıma. Bir başka seferde, kısırlık tedavisinden eve dönmemizin ardından ki Richard kısa bir süre önce önemli bir müşterisini kaybetmişti, bürosunun kapısını bütün gücüyle çarparak kapatmış, raftaki vazounun yere düşüp parçalanmasına neden olmuştu.

Koluma sıkıca yapışıp bütün gücüyle sıktığı başka zamanlar da olmuştu. İçki içmemle ilgili olarak beni sorgularken bakışlarımı ondan kaçırdığımda, zorla ona bakmamı sağlamak için çenemi kavrayıp başımı hızla arkaya itmişti.

Richard o anlarda hiddetini frenlemeyi başarmıştı; kendini bir süreliğine misafir odasına kapatmış veya evden dışarıya çıkmış, öfkesi yatıştıktan sonra dönmüştü.

Alvin Ailey galası akşamında tiz haykırışlarımın, iniltilerimin ardından, Richard başlarda etkilenmiş gibiydi.

Bileklerimi bırakırken, "Özür dilerim" diyerek bir adım geri çekildi. Ellerini saçlarının arasında gezdirip yavaşça nefesini verdi. "İyi de bana ne bok yemeye yalan söyledin?"

"Charlotte terze" diye fısıldadım yine. "Sadece onu görme-
re gittim, yemin ederim."

Banu söylememem gerekiyordu. Ama evliliğimiz hakkın-
da biriyle konuşmaya gittiğimi itiraf etmemin Richard'ın öf-
kesini daha da artıracağından ya da bana cevaplamaya ha-
zır olmadığı sorular soracağından endişelenmiştım.

Yabanı bir kez daha tekrarlamış olmam. Richard'ın için-
de bir şeylerin kopmasına neden oldu sanki. Mücadeleyi kay-
betmişti.

Yatağında patlayan tokadın sesi silah sesi gibiydi... Karo-
reninle buldum kendimi. Richard'ın bana aldığı hamkulade
altına bakışlarının çevresinde kınışmış halde oracıkta yatar-
ken, ruhum çok, bir an için duyduğum acıyı bastırdı. Eli-
ni yüzüne götürürken, başımı kaldırıp ona baktım. "Sen...
nasıl böyle bir şey..."

Bana öğretilmişti, ayağa kalkmama yardım edecek, onu
uyutma için yalvararak, niyetimin bana değil arkamdaki
niyetine varmak olduğunu söyleyerek sandım.

Oysa o saçlarını kavrayıp bozla yukarı çekti beni.

Permak uçlarında ayağa kalktım, beni bırakması için ça-
resine permaklarını uzaltmaya başladım. Kafa derimi ka-
ınmasından sıkıp almaya çalışıyor gibi hissettim. Gözlerim-
den yaşlar boşalı. "Lütfen, yeter" diye yalvardım.

Biraktı beni ama sonra monâk tezgâhının kenarına sıkıca
yığılma vurdum. Canımı acıttıyordu artık, ama o anın,
gücüm, hayalim en tehlikeli an olduğumu biliyordum.

Yüzünde her şey sıkışmış gibiydi. Kısılmış gözleri karır-
mı. Ama en ırkçırcı tarafı sesiydi. Bir tek sesi tamdik ge-
linirde rüzgar birçok gece beni yatıştırmış, beni seveceğine,
kırılacağına yemin etmiş sesi o.

"Orada olmasam bile, her zaman seninle birlikte olacağı-
mı umduğumun gerekiyor."

Bir an öfkeli bakı bana.

Sonra kocam yeniden ortaya çıkıverdi. Geriye doğru bir adım attı. “Nellie, artık yatsan iyi olacak.”

Ertesi sabah Richard, kahvaltımı tepsiye koyup yatağa getirdi. Ne uyuyabilmiş, ne de yataktan kalkabilmişim.

“Teşekkür ederim.” Sesimin sakın ve alçak çıkmasına dikkat ettim. Onu yine öfkeliendireceğim diye çok korkuyordum.

Bakışları daha şimdiden morarmış olan sağ bileğime kaydı. Odadan çıktı, kısa bir süre sonra buz torbasıyla geri döndü. Hiçbir şey söylemeden morarmış yerin üstüne koydu torbayı.

“Tatlım, akşam eve erken döneceğim. Gelirken yiyecek bir şeyler getiririm.”

Granola ve meyveleri itaatkâr bir tavırla, hiç sesimi çıkarmadan yedim. Yüzümde herhangi bir morluk olmamasına rağmen, çenem çok hassaslaşmıştı ve lokmaları çiğnerken canım acıyordu. Aşağıya inip tabakları çalkaladım, morarmış kolumla bulaşık makinesinin kapısını açmaya çalışırken, duyduğum acıyla irkildim.

Yatağı yaptım, örtünün köşelerini şiltenin altına kıvrırırken, bileklerimin şilteye değmemesine dikkat ettim. Duş aldım, basınçlı su kafa derimi acıttığında irkildim. Saçımı şampuanlamaya, kurutma makinesiyle kurutmaya dayanamazdım, o yüzden ıslak bıraktım. Elbise dolabımı açınca Alexander McQueen elbisemin ön sırada özenle asılmış olarak durduğunu gördüm. Elbiseyi üstümden çıkardığımı bile hatırlayamıyordum; akşamın geri kalanı son derece bulanıktı hafızamda. Hatırladığım tek şey sinmeye, fiziksel olarak olabildiğince küçülmeye çalıştığım. Görünemez olmayı çok arzuladığımdı...

Elbiseleri geçip taytların, kalın çorapların, uzun kollu svetsörtlerin ve hırkaların olduğu bölüme geldim. Üstteki rafta bavullarım bana el ettiler. Gözümü onlara diktim.

Bazı eşyalarımı bavula koyar, çıkıp gidebilirdim bu evden. Bir otelde kalabilir veya teyzemin evine yerleşebilirdim. Aramız açık olduğundan uzun zamandır görüşmediğim Sam'i bile arayabilirdim. Ama Richard'ı terk etmenin bu kadar kolay olmayacağını biliyordum.

Bip seslerinden Richard'ın o sabah evden ayrılırken alarmı kurduğunu anladım. Sonra ön kapıyı arkasından gürültülü biçimde kapatıp gitti.

Ama kulağımda en gürültülü biçimde yankılanan sesler sözleriydi: Ben her zaman seninle birlikteyim.

Gözüm hâlâ bavullardayken kapının zili çaldı.

Başımı kaldırdım. Kapı ziline sesini neredeyse unutmuştum; aramadan kimse gelmezdi. Kapıya bakmama gerek yoktu; bir paket bırakmak için gelen kargo firması elemanıydı herhalde.

Ama zil bir kez daha çaldı, hemen ardından da ev telefonu... Telefonu açınca Richard'ın sesini duydum. "Bebeğim nerdesin?" Endişeli geliyordu sesi.

Komodinin üstünde duran saate baktım. 11 olmuştu. "Duştan yeni çıktım" dedim. Birisinin kapıyı tıklattığını duydum.

"Kapıya baksan iyi olacak."

Telefonu kapatıp aşağıya inerken göğsümün sıkıştığını hissettim. Sağlam kolumla alarmı devre dışı bırakıp kapının kilidini açtım. Ellerim titriyordu. Diğer tarafta ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu, ama Richard bana ne yapmam gerektiğini söylemişti.

Kış havası yüzüme çarptı; titredim. Bir kurye, elinde elektronik klasörle küçük, siyah bir kutu olduğu halde önümde duruyordu. "Vanessa Thompson?"

Başımı salladım.

"Burayı imzalayın lütfen." Elindeki klasörü uzattı. Kalem tutmakta zorlandım. Büyük bir dikkatle adımlı yazdım. Başımı kaldırıp baktığımda, adamın gözünü bileklerime diktiğini

gördüm. Hırkamın kolunun altından patlıcan rengindeki morluklar görünüyordu.

Kurye hemen toparladı kendini. “Bu size.” Paketi verdi bana.

“Tenis oynarken düştüm.”

Kuryenin gözlerindeki rahatlama ifadesini gördüm. Ama sonra arkasını döndü, mahallemizi tamamen kaplamış olan kardan örtüye şöyle bir bakıp yüzünü tekrar bana çevirdi.

Hemen kapattım kapıyı.

Paketin kurdelesini çözdüm ve içinde bir kutu olduğunu gördüm. Kutunun kapağını kaldırdığımda Vendura’dan alınmış, en az beş santim kalınlıkta, altın bir bilezik çıktı ortaya.

Elimi kutunun içine sokup bileziği aldım. Richard’ın gönderdiği bilezik, tam da bileğimi çevreleyen o çirkin morlukları kapatacak ebattaydı.

Bileziği takma şansı bulabilecek miyim acaba, diye düşünmeye fırsat bulamadan, annemin vefat ettiği haberini aldık.

Yıllar boyu korkunun bana hükmetmesine izin verdim. Ama şimdi takside otururken, bir başka duygunun su üstüne çıkmakta olduğunu fark ediyorum; öfkenin... Onca zamandır Richard’ın hiddetine maruz kaldıktan sonra, kendi hiddetimi açığa vurmanın sağaltıcı etkisini hissediyorum.

Evliliğimiz sırasında duygularımı boğmuştum. Duygularımı alkolle bastırmış, inkârla toprağa gömmüştüm. Yeterince hoş bir ortam yarattığım –yani doğru şeyler söyleyip, doğru şeyler yaptığım– takdirde, tıpkı Miniklerimin sınıfındaki iklimi, kendiliğinden yapışkanlı gülümseyen güneş simgesini hava durumu çizelgesine yapıştırarak kontrol etmeme benzer şekilde, evimizin iklimini de kontrol edebileceğimi ummuş, parmak uçlarımda kocamın ruh hallerinin çevresinde dolanıp durmuştum.

Bazen başarılı olmuştum. Mücevher koleksiyonum ise –Vendura bilezik, Richard’ın “yanlış anlama” olarak nitelendirildiği olayların ertesinde bana gönderdiği takılardan ilkiydi– bana, başarılı olmadığım zamanları hatırlatıyor. Evden ayrılırken o takıları yanıma almayı düşünmedim. Onları sat-saydım bile, alacağım para kirli para olacaktı.

Evliliğim sırasında ve sonrasında, Richard’ın sözleri zihnimde yankılanıp duracak, sürekli kendi hakkımda şüpheye düşmeme, eylemlerimi sınırlamama neden olacaktı. Ama şimdi Charlotte teyzenin daha bu sabah söyledikleri geliyor aklıma: Fırtınalardan korkmuyorum, çünkü nasıl yelken basacağımı biliyorum.

Gözlerimi kapatıp açık pencereden haziran havasım içime çekiyor, Richard’ın geride kalan kokusunun da uçup gitmesini sağlıyorum.

Kocamdan kaçmış olmam yeterli değil; düğünü durdurmanın da yeterli olmayacağını biliyorum. Emma Richard’ı terk etse bile, başka bir genç kadın bulacağına eminim. Yeri mi alacak bir genç kadın...

Yapmam gereken şey, Richard’ı durdurmanın bir yolunu bulmak.

Şu anda nerede acaba? Onu Emma’yı kucaklarken, eski karısının onu hedef almasından ne kadar üzgün olduğunu söylerken görüyorum. Mektubu elinden alıp inceliyor, sonra buruşturup atıyor. Öfkeli; Emma, yaptığım şey düşünüldüğünde Richard’ın öfkesini haklı buluyor belki de. Ama ben Emma’yı, geçmişlerini yeniden gözden geçirmeye, geride kalan günlere yeni bir gözle bakmaya razı ettiğimi umuyorum. Richard’ın tepkilerinin bazen rayından çıktığı zamanları hatırlıyordur belki; kendini kontrol etme ihtiyacının su üstüne çıktığı zamanları...

Richard’m bir sonraki hamlesi ne olacak?

Misilleme yapacak.

İyice konsantre oluyor ve düşünüyorum. Sonra gözlerimi açıp öne doğru eğiliyorum.

“Fikrimi değiştirdim” diyorum, beni Charlotte teyzenin apartmanına götüren şoföre. “Başka bir yere gitmeliyim.” Telefonumdan adresi bulup okuyorum.

Şoför beni Citibank’ın Midtown şubesinin önünde bırakıyor. Richard’ın hesabının olduğu şube burası...

Richard çeki bırakırken, parayı yardım almak için kullanmamı söylemiş, şubeye nakit olarak çekeceğime dair talimat bile vermişti. Ama Dük’ün fotoğrafı ve Emma’nın mektubundan sonra, ona ortadan kolay kolay kaybolmayacağımı göstermiştim.

Çeki bugün bozduurmama engel olmasından kuşkulaniyorum. Richard beni cezalandırmaya böyle başlayacak; bu, asi tavırlarıma müsamaha etmeyeceğini göstermesi bakımından nispeten kolay bir yol.

Richard bankaya fikrini değiştirdiğini söyleme şansı bulmadan çeki tahsil etmeliyim.

Boşta iki memur olduğunu görüyorum; biri beyaz gömlekli, kravatlı genç bir adam, diğeriye orta yaşlı bir kadın. Genç adam bana daha yakın olsa da, kadının bölmesine yaklaşıyorum. Sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor beni. Yaka kartında BETTY yazıyor.

Richard’ın çekini çıkarmak için elimi çantama atıyorum. “Bunu tahsil etmek istiyorum.”

Betty başını sallıyor, sonra çekin miktarına bakıp kaşlarını çatıyor. “Nakit mi alacaksınız?” Bakışları tekrar çeke yöneliyor.

“Evet.” Ayağımla tempo tutmaya başladığımı fark edip durduruyorum. Ben burada beklerken, Richard’ın bankayı aramasından endişeleniyorum.

“Biraz bekler misiniz? Bununla amirim ilgilense daha iyi olacak sanırım.”

Kadının sol eline bakıyorum. Parmağında nikâh yüzüğü yok.

Bir kez nasıl yapılacağını öğrendin mi, sorulardan kaçmak kolaydır. Karşınızdakine renkli, ilgi çekici hikâyeler anlatıp dikkatini, gerçekte onunla hiçbir şey paylaşmadığınız gerçeğini görmeyeceği şekilde başka yöne çevirin. Detaylara girmekten kaçının. Müphem olun. Yalanı, ancak çok gerektiğinde söyleyin.

Olabildiğince eğiliyorum cama. “Bak, Betty... Vay canına, annemin adı da Betty, Betty idi yani. Kısa bir süre önce kaybettim onu...” Bu gerekli bir yalandı.

“Üzüldüm.” Betty’nin yüzünde halden anlar bir ifade var. Doğru memuru seçmişim.

“Sana karşı dürüst olacağım.” Duraklıyorum. “Kocam... Bay Thompson... Beni boşuyor.”

Kadın yine, “Üzüldüm” diyor.

“Ya, ben de. Bu yaz başkasıyla evleniyor.” Yüzüme iğreti bir gülümseme yerleştiriyorum. “Neyse, bu çeki ondan aldım ve daire kiralamak için bu paraya ihtiyacım var. Güzel, genç nişanlısı çoktan onun evine taşındı bile.” Konuşurken, bir yandan da Richard’ı bankayı aramak için telefonunun tuşuna basarken gözümün önüne getiriyorum.

“Çekin miktarı yüklüce de...”

“Eski kocam için hiç de öyle değil. Görüyorsun, soyadlarımız aynı.” Elimi çantama atıp ehliyetimi çıkarıyorum. “Adresimiz hâlâ aynı, ama ben taşındım. Şimdi, buradan birkaç sokak ötede, pis bir otelde kalıyorum.”

Çekin üstündeki adres Westchester’daki evimizin adresi; her New York’lu orasının lüks bir semt olduğunu bilir.

Betty gözünü ehliyetime dikip duraksıyor. Ehliyetteki fotoğraf birkaç yıl önce, Richard’ı terk etmeyi ilk kez kafama koyduğum zamanlarda çekilmişti. Gözlerim parlak, yüzümde içten bir gülümseme var.

“Lütfen Betty... Bak ne diyeceğim; Park Avenue şubesi-
nin müdürünü arayıp sorabilirsin. Richard parayı çekeceği-
me dair kendisine bilgi vermişti.”

“Bir saniyenizi rica edeyim.”

Betty yana çekilip telefonda biriyle konuşurken bekliyo-
rum. Yaşadığım stres yüzünden başım dönüyor; Richard’ın
beni bir kez daha alt etmesinden endişeleniyorum.

Betty döndüğünde yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor.
Bilgisayar klavyesinde bir şeyler yazıyor, sonra, nihayet ba-
şını kaldırıp bana bakıyor. “Gecikme için özür dilerim. Her
şey yolunda... Müdürümüz çekin karşılığının olduğunu söyle-
di. Birkaç ay öncesine kadar Bay Thompson’la birlikte bu şu-
bede ortak bir hesabınız varmış zaten.”

“Teşekkür ederim” diyerek rahat bir soluk alıyorum. Betty
birkaç dakika sonra para desteleriyle geri geliyor. Parayı ma-
kinede sayıyor. Ardından, yüz dolarlık desteleri bir kez de el-
de sayarken midemin sıkıştığını hissediyorum. Her an biri ge-
lecek ve paraları geri alacak diye ödüm kopuyor. Ama Betty
iş biter bitmez desteleri büyük bir takviyeli zarfla birlikte
pencerenin altındaki dar açıklıktan bana doğru kaydırıyor.

“İyi günler” diyorum.

“İyi şanslar.”

Çantamın fermuarını çekiyor, paraların kaburgalarım-
a yaptığı güven verici ağırlığını hissediyorum.

Bu parayı hak ettim. Şimdi işimi de kaybettiğime göre,
teyzeme yardım etmek için bu paraya her zamankinden da-
ha çok ihtiyacım var.

Dahası, banka yetkililerinin paranın çekildiğini söyledik-
lerinde Richard’ın vereceği tepkiyi düşünmek son derece bü-
yük bir keyif benim için.

Richard yıllar boyu dengemi bozdu benim; ne zaman ca-
nını sıksam sonuçlarına katlanmak durumunda kaldım. Di-
ğer yandan o, üzgün olduğum zamanlarda kurtarıcım rolüne

soyunmanın ve beni rahatlatmanın tadını çıkardı. Kocamın çift yönlü kişiliği, onu anlamamın önünde büyük bir engeldi. Çevresindeki her şeyi, neden çorap ve tişörtlerini organize ettiği gibi kontrol etmek ihtiyacı hissettiğini hâlâ tam olarak anlamış değilim.

Benden kopardığı gücün, enerjinin küçük de olsa bir kısmını geri aldım. Savaşta bir cephe kazandım; kendimi canlı ve neşeli hissediyorum.

Hiddetini kasırgaymış gibi tasavvur ediyorum; dışa doğru, girdap misali dönüyor, ama ben o an onun erişebileceği noktadan uzaktayım.

Kaldırıma çıkıp en yakın Chase şubesine doğru yürümeye başlıyorum. Nakit parayı Richard'la ayrılmamızın ardından açtığım yeni hesaba yatırıyorum. Şimdi Charlotte teyzeye gitmeye hazırım. Ama yatak odamın güvenli ortamına sığınmayacağım; bozguna uğramış kadın kimliğini üstümden atmaya kararlıyım.

Bir sonraki hamlemi düşünürken, enerji dolu olduğumu hissediyorum.

“Yirmi altı yaşımdayım. Richard’a âşığım. Yakında evleneceğiz” diye fısıldıyorum, aynaya bakarken. Biraz daha ruj sürmeliyim, diye düşünüyor, elimi kozmetik çantama atıyorum. “Burada sekreter olarak çalışıyorum.” Üstümde bu öğlen Ann Taylor’dan satın aldığım kırmızı elbise var. Bire bir aynısı değil, ama özellikle yeni takviyeli sutyenimle birlikte giydiğimde, ona oldukça benziyor.

Ama vücudumun duruşu pek benzemiyor. Omuzlarımı geri atıp çenemi yukarıya kaldırıyorum. Şimdi daha iyi...

“Adım Emma” diyorum aynaya. Yüzümde güvenli, kocaman bir gülümseme belirliyor.

Emma’yı yakından tanıyan birini kandırmam mümkün değil tabii. Ama benim ihtiyacım olan tek şey, Richard’ın bürosuna girmek için temizlik ekibini ikna edebilmek.

Richard’ın meslektaşlarından birinin bu akşam mesaiye kalması durumunda her şey sona erecek. Olur da kendisi de hâlâ oradaysa... Ama hayır, böyle şeyler düşünmeme izin veremem, aksi takdirde işi sonuna kadar götürme cesaretini kaybederim.

Sesimin gırtlaktan geldiğine emin olana dek, “Adım Emma” diye arka arkaya tekrar ediyorum.

Banyo kapısına yürüyor, aralayıp dışarıya dikkatle bakıyorum. Koridor boş, ortam loş bir ışıkla aydınlatılmış. Köşeden

daha ilerisini, Richard'ın şirketine açılan çifte cam kapıları göremiyorum. Her akşam olduğu gibi, bu akşam da o kapıların kilitli olduğunu biliyorum. Kapıların anahtarı birkaç kişide var. Şirketin bilgisayarlarında yüzlerce müşterinin finansal bilgileri kayıtlı ve hepsi şifreyle korunuyor. Dahası, sisteme dışarıdan müdahale edildiğinde, şirketin siber güvenlik uzmanlarının alarma geçeceğine hiç şüphem yok.

Ancak benim peşinde olduğum şey elektronik kayıtlar değil. Richard'ın bürosundan almam gereken tek bir belge var; şirkette başka kimse için önem taşımayan bir belge...

Emma mektubumu okuma şansı buldu ve zihninde az da olsa birtakım şüpheler şekillenmeye başladıysa onun idrak gücü yüksek zeki bir kadın olduğunu anlayacağım. Sonunda kime inanacak peki; başarılı kusursuz nişanlısına mı, yoksa onun kaçık eski karısına mı?

Aklını çelebilmek için kanıtı ihtiyacım var. O kanıtı nasıl temin edebileceğim konusunda bana ilham veren kişi de Emma...

Apartmanının önünde yolunu kestiğimde, ona, Richard'a evimizde verdiğimiz kokteyl parti esnasında benden mahzene gidip getirmemi istediği, olmayan Raveneau şarabını sormasını söylemiştim. Beni başından savıp taksiye binmeden önce, *O siparişi kimin verdiğini sanıyorsun?* diye sormuştu bana.

Parti için şarap siparişini sekreteri Emma'ya verdirmesi, Richard'ın çok zekice bir hamlesiydi.

Richard'ın uzun zamandır beni cezalandırması gerekmemişti. Aylardır melek gibi davranıyor, sabahları onunla birlikte erken kalkıp spor yapıyor, akşamları sağlıklı yemekler pişiriyordum. Onun hizmetinde olmam, işe yarar işler yapmam sayesinde Richard bana müşfik davrandı. Evliliğimin o döneminde, kocamın ona olan sevgimin azaldığından korktuğu zamanlarda ne kadar tehlikeli olabileceğini hiç unutmadım.

Yani, evimizde vereceğimiz kokteyl partiden birkaç gün önce saçımın rengini değiştirmemin cezasını fena halde çekeceğimi tahmin etmiştim. Kuaförümünden önce saçımı karamel rengine boyamasını istedim; kuaför kadınların benim doğal saç rengime sahip olmaları için yüzlerce dolar para ödediklerini söyleyerek karşı çıktı, ama ben kararlıyım. Saçımı koyu renge boyamayı bitirdikten sonra, ona, omuz hizasına gelecek şekilde birkaç santim kesmesini söyledim.

Richard’la tanıştığımız gün bana saçımı asla kesmememi söylemişti. Bu, ilişkimize getirdiği, bir iltifatın ardına gizlenmiş ilk kuraldı.

Ve ben evliliğimiz boyunca bu kurala itaat etmiştim.

Ama sonra Emma çıkmıştı karşıma. Yansımaları ne olursa olsun, beni başından def etmesi için kocama gerekçe vermeliydim.

Richard saçımı görünce bir an durakladı, sonra kış için hoş bir değişiklik olduğunu söyledi. Sözlerinden yaza tekrar eski saç stilime geri dönmemi istediğini anladım. Bu kısa konuşmadan sonra, parti gününe dek akşamları geç saatlere kadar çalışmaya devam etti.

Richard, aleyhime kanıt yaratmak için Emma’dan şarap siparişi vermesini istemişti.

Ve şimdi ben bunu, onun aleyhinde kanıt olarak kullanacaktım.

Hillary o akşam Westchester’daki evimizin salonunda Richard’la birlikte, kurduğumuz geçici barın önünde duruyordu. Yiyecek, içecek servisi yapacak olan şirket geç kalmıştı; misafirlerin arasında dolaşıyor, yetersiz kalan ve kısa zamanda tükenen peynir için onlardan özür diliyordum.

Richard salonun bir ucundan, “Tatlım? Mahzenden birkaç şişe 2009 Ravenau getirir misin?” diye seslendi. “Geçen hafta

bir kasa sipariş vermiştim. şarap dolabının orta rafında g -
receksin.”

Richard’a, dostlarının ve iş arkadaşlarının önünde za-
ten bildiğim bir şeyi söyleyeceğim o anı geciktirmek için
bodruma doğru adeta ağır çekimde yürüdüm: Mahzende
Raveneau yoktu.

Ama bunun nedeni benim içmiş olmam değildi.

Oysa herkes benim içtiğimi düşündü tabii. Richard’ın iş-
tediği de buydu zaten. Böyle bir düzenimiz vardı bizim: Ba-
đımsızlıđımı ilan etmek gibi bir işe kalkışarak Richard’a
meydan okumuştum, o da kuralı ihlal etmemin cezasını
 detmişti bana. Cezam, Richard’ın suç algısıyla doğru oran-
tılı olurdu hep. Mesela Alvin Ailey galası akşamı, Richard’ın
ortağı Paul’e sarhoş olduğum için beni eve götürmesi gerek-
tiğini söylediğini biliyordum. Ama bu doğru değildi; işin as-
lı Richard, bana iş bulmakta yardımcı olmayı teklif ettiği
için Paul’e öfkelenmişti. Dahası, kocam biriyle gizli gizli bu-
luşmak için şehre gittiğimi de öğrenmişti; en nihayet bunu
ona terapist ziyareti olarak açıklamış ve ısrarlı sorularından
kurtulmuştum.

Herkesin içinde beni küçük düşürmek –diğer insanların
beni dengesiz biri olarak görmelerini sağlamak, daha da k -
t s  kendimi sorgulamama neden olmak– Richard’ın beni hi-
zaya sokma yöntemlerinden biriydi. Annemin yaşadıkları d -
ş n ld ğ nde, özellikle etkili bir yöntemdi bu.

Mahzenden döndüğümde, “Tatlım hiç Raveneau kalma-
mış” dedim.

“Ama ben bir kasa bırakmıştım oraya...” Richard sözünün
devamını getirmedi. Aklı karışmış gibi göründü bir an; he-
men ardından o ifadenin yerini utanç aldı.

Richard öylesine usta bir akt rd  ki...

Hillary abartılı bir neşeyle, “Eski, herhangi bir beyaz ça-
rap da olur, canım” diye atıldı.

Emma salonun diğer tarafındaydı. Kum saati şeklindeki vücudunu gözler önüne sermek için beli kemerli düz, siyah bir elbise giymişti. Gür sarı saçlarının uçları bukle bukleydi. Aynen hatırladığım gibi görünüyordu; kusursuz, yani...

O akşam başarmam gereken üç şey vardı: Partiye katılan herkesi, Richard'ın karısının pek iyi durumda olmadığına ikna etmek; Emma'yı Richard'ın daha iyisine layık olduğuna inandırmak; hepsinden önemlisi, Richard'ın kafasında da aynı düşüncenin oluşmasını sağlamak...

Gerginlikten başım dönüyordu. Cesaretimi toplamak için Emma'ya baktım, ardından kendi rolümü oynamak üzere harekete geçtim.

Kolumu Hillary'nin koluna doladım. Gamsız bir tavırla, "Beyaz şarapta sana eşlik edeyim" derken, Hillary'nin buz kesmiş parmaklarımı hissetmeyeceğini umdum. "Kim demiş sarışınlar daha eğlenceli olur diye? Esmer olmaya bayılıyorum. Haydi, Richard bize bir şişe beyaz şarap açsana."

Peçete getirmek için mutfığa gittiğimde ilk kadehimi lavaboya döktüm. Hillary'ye kadehini tazelemek ister misin diye sorarken, Richard'ın bizi duyabileceği bir mesafede olmasına dikkat ettim. Kadehi yarı doluydu; başını iki yana sallamadan önce gözlerinin benim boş kadehime kaydığını gördüm.

Kısa bir süre sonra Richard bana bir bardak su getirdi. "Tatlım, senin yiyecek şirketini tekrar araman gerekmiyor mu?"

Şirketin numarasına baktım, ilk altı rakamı tuşladıktan sonra, tek taraflı konuşmanın doğallıktan uzak ritmini fark etmesin diye, Richard'dan uzaklaştım. Bir süre sonra ona doğru başımı sallayıp, "Birazdan burada olacaklar" dedim. Sonra su bardağımı bıraktım.

Üçüncü kadeh şarabı içiyormuş gibi yaparken, yiyecek şirketinin elemanları geldi.

Garsonlar büfeyi hazırlarken, Richard grubun başındaki adama mutfağa gelmesini söyledi. Ben de peşlerinden gittim.

Richard bir şey söylemeye fırsat bulamadan, “Neler oluyor?” dedim. Sesimin alçak çıkması için hiçbir çaba sarf etmemiştim. “Bir saat önce burada olmanız gerekiyordu.”

“Bayan Thompson, özür dilerim.” Adam klipsli dosyasına baktı. “Ama bizden gelmemizi istediğiniz saatte geldik.”

“Olamaz. Parti yedi buçukta başladı. Saat yedide burada olmanızı söylediğime eminim.”

Richard yaptıkları hatadan dolayı elemanlara fırça çekmeye hazır, yanımda duruyordu.

Adam hiçbir şey söylemeden klasörde bir sayfa çevirip saat sütununu –ki akşam 8 yazıyordu– ve sayfanın altındaki imzayı gösterdi.

“Böyle bir şey...” Richard boğazını temizledi. “Nasıl oldu bu?”

Cevabım kusursuz ve inandırıcı olmalıydı. Hem âcizliğimi göstermeli, hem de Richard’ın gerginliğine sebep olmama rağmen hâlâ kayıtsız bir tavır takındığım havasını yansıtmalıydı.

Kaygısız bir tavırla, “Oh, sanırım benim hatam” dedim. “Neyse, sonuçta geldiler, değil mi?”

“Sen nasıl?..” Richard sözünün devamını getirmedi. Yavaşça verdi nefesini; ama yüzündeki gergin ifade kaybolmamıştı.

Midemin ağzıma geldiğini hissettim; bu performansı daha fazla sürdüremeyeceğimin farkında apar topar tuvalete gittim. Bileklerimi soğuk suyla ovaladım, kalp atışlarım düzene girene dek soluk alıp verirken içimden saydım.

Banyodan çıktım, misafirlerimizin arasına karışıp yaşanan olaylara karşı tepkilerini anlamaya çalıştım.

Henüz istediğimi elde edememişim.

Richard ortaklarından, aynı zamanda golf arkadaşı olan bir adamla sohbet ediyor, ama cildimdeki karıncalanma, gözünün arada bir bana kaydığı yönünde uyarıyordu beni.

Saçım, içki içmem, yiyecek şirketine verdiğim tepki... Geçen günlerde Richard'la birlikte partiyle alakalı detayları gözden geçirirken sergilediğim o titiz yaklaşımdan çok uzak, bambaşka bir kadınmış gibi davranıyordum. Misafir listesi üzerinde saatler harcamıştık. Richard, ortakları ve arkadaşlarıyla kolayca kaynaşayım diye, onlarla alakalı özel detayları aktarmıştı bana. Eve alacağımız çiçekler hakkında konuşmuştuk. Richard misafirlerden birinin alerjisi olduğu için ikramlarımızın hiçbirinde karides olmaması yönünde beni uyarmıştı. Ona kimsenin paltosunu yatağa sermek durumunda kalmamak için evde yeterince askı bulunduracağımı, bu konuda titiz davranacağımı söylemiştim.

Şimdi özel listemdeki bir başka maddeyi, sadece aklımda tuttuğum ve Richard işe gitmek için evden ayrıldığında gözden geçirdiğim bir maddeyi halletmenin zamanı gelmişti: Emma'yla konuşmak.

Bir garson yanımdan geçerken, tepsisindeki parmesan peynirli kanepelerden ikram etti. Kendimi gülümsemeye zorlayarak bir tane aldım, ama sonra kâğıt peçeteye sardım.

Bir süre duraksadım, sonra aynı garson, aralarında Emma'nın da bulunduğu gruba servis yapmaya başladığında ben de yanlarına yaklaştım.

"Bunlardan mutlaka denemelisiniz" diyerek, zorlama bir kahkaha attım. "Richard için çalışıyorsanız gücünüz kuvvetiniz yerinde olmalı."

Emma'nın kaşları hafifçe çatılsa da, ardından gülümser bir ifade belirdi yüzünde. "Evet, Richard geç saatlere kadar çalışıyor; ama benim için hiç sorun değil."

Bir kanepa alıp ısırdı. Richard'ın salonun diğer ucundan bize doğru yaklaşmakta olduğunu görebiliyordum; ama George yolunu kesti onun.

"Oh, sadece geç saatlere kadar çalışması değil" dedim. "Aynı zamanda çok da titiz, öyle değil mi?"

Emma başını salladı ve kanepeden geri kalanını ağzına attı.

“Eh, sonunda herkesin bir şeyler yiyebiliyor olmasına sevindim. Çıkardıkları faturaya baktığınızda, yiyecek, içecek şirketinin en azından zamanında gelmesini beklerdiniz.” Servis tabağıyla gezen orta yaşlı adamın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuş, daha da önemlisi, Emma’nın şirket elemanlarına fırça attığımı düşünmesini sağlamıştım. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyor, ama Emma’nın bu durumu çok fazla şarap içmeme bağlamasını umuyordum. Onunla göz göze geldiğimde, yaptığım kabalık yüzünden bana küçümseyen bir ifadeyle baktığını gördüm.

Richard George’dan kurtulup bize doğru yürümeye başladı. Yanımıza yaklaşmadan önce olduğum yerde dönüp tam tersi yönde uzaklaşmaya başladım.

Onlara bir gerekçe daha ver. Bunu şimdi yapmalıydım, aksi takdirde sinirlerim iflas edecekti.

Odada yavaşça ilerlerken, attığım her adım işkenceydi. Kalbimin kulaklarımda attığını, üst dudakımda soğuk ter damlacıklarının biriktiğini hissediyordum.

İçgüdülerim durmamı ve arkamı dönmemi söylüyordu bana. Ama ben kendimi gülümseyen bir grup insanın arasından zikzaklar çizerek ilerlemeye zorladım. Birisi koluma dokundu, ama ben kim olduğuna bakmadan yoluma devam ettim.

Yürümeye devam etmemi sağlayan şey, Emma ve Richard’ın düşüncesi oldu.

Emma’yla bir daha yakın zamanda aynı ortamda bulunma şansına sahip olamayacağımı biliyordum.

Salonun hoparlörlerine bağlı iPod’a uzandım. Richard parti için cazdan en sevdiği klasik parçalara, titiz bir şarkı listesi hazırlamıştı. Salona hoş bir müzik yayılıyor, kulakları okşuyordu.

Daha önceden provasını yaptığım üzere, müziği durdurdum, Spotify uygulamasını açıp yetmişlerin disko müziğini seçtim. Sonra hoparlörlerin sesini iyice açtım.

Kollarımı havaya kaldırıp, “Haydi bakalım parti başlasın!” diye bağırdım. Sesim çatallaşsa da, “Kim dans etmek istiyor?” diye devam ettim.

Konuşmalar kesildi, herkes sustu. Herkesin yüzü, sözleşmişler gibi, aynı anda bana döndü.

“Haydi Richard!” diye seslendim.

Yiyecek şirketinin elemanları bile gözlerini bana dikmişlerdi. Hillary’ye şöyle bir baktığımda gözlerini benden kaçırdığını gördüm. Sonra da Emma’yı; şaşkın bir ifadeyle bana baktıktan sonra bakışlarını hemen Richard’a çevirdi. Richard hızlı adımlarla bana doğru gelirken içimin sıkıştığını hissettim.

Zorlama bir neşeyle, “Tatlım ev kuralımızı unuttun galiba” dedi. Sesi kısıtı. “Saat on bire kadar Bee Gees yok!”

Richard müziği tekrar Bach’a ayarlarken, salonda, gerginliğin sona ermesi üzerine rahatlayan insanların kahkahalarını yükseldi. Richard beni kolumdan tutup koridora sürükledi sonra. “Neyin var senin? Daha ne kadar içmen gerekiyor?” Gözleri kısıldı. Ondan özür dilemeye çalışırken, panik olmuş numarası yapmama gerek kalmadı.

“Ben... sadece birkaç kadeh içtim... ama... özür dilerim. Artık su içeceğim.”

Beyaz şarap kadehime uzandı, hiç sesimi çıkarmadan uzattım kadehi.

Gecenin geri kalanında kocamın alev saçan bakışlarını hep üzerimde hissettim. Parmaklarının viski kadehini menene gibi sıktığını gördüm. Richard sebep olduğum rezaleti örtbas etmeye çalışırken, Emma’nın yüzünde beliren halden anlar tavırla takdir karışımı ifadeyi hatırlamaya çalıştım. Partinin devamını getirmemi sağlayan şey işte o ifade oldu.

Parti öncesi kafama koyduğum her şeyi yapmıştım.

Morluklarımın iyileşmesi iki hafta sürse de, buna değdi.

Richard yaşanan bu yanlış anlaşılma nedeniyle bana yeni bir mücevher göndermedi. Bu, evliliğimizi artık gözden

çıkardığının tasdiki, dikkatinin başka yere kaydığının göstergesiydi.

Boş koridora bakarken, son kez, “Ben Richard’a âşığım” diyorum. “Benim burada olmam normal.”

Richard’ın binasına girmek zor değildi. Şirketin bulunduğu katın birkaç kat altında, yüksek gelir sahibi bireylere mali danışmanlık hizmeti veren bir şirket vardı. Kendimi kısa bir süre önce mirasa konmuş bekâr bir kadın olarak tanıtip onlardan bir randevu aldım. Çok da yalan sayılmazdı söylediklerim. Ne de olsa Richard’ın çekini bozdurmuştum ve karşılığında aldığım makbuz hâlâ çantamda duruyordu. Randevuyu olabilecek en geç saate, yani altıya aldım ve yeni elbise-me iliştirilmiş ziyaretçi kartıyla güvenlik görevlisinin yanından geçtim.

Randevu sonrası asansöre binip Richard’ın katına çıktım ve hemen kadınlar tuvaletine girdim. Şifre hâlâ aynıydı; hemen bölmelerden birine girdim. Yeni kırmızı rujum, dar elbise ve bukleli saçlarımla tamamlanan fiziksel dönüşümümle, görüntü itibariyle Emma’yı andırıyordum. Ziyaretçi kartını yırtıp çöp tenekesine attım. Sonraki birkaç saati Emma’nın sesini, duruşunu ve tavırlarını taklit ederek geçirdim. Arada bir tuvalete giren olsa da, kimse uzun süre kalmadı.

Şimdi saat sekiz buçuk. Üç kişilik temizlik ekibinin, malzemelerinin bulunduğu arabayla asansörden indiğini görüyorum. Temizlikçiler Richard’ın şirketinin kapısına gelene dek beklemeye zorluyorum kendimi.

Kendime güvenim tam.

Temizlikçilere doğru hızlı adımlarla yürürken, “Merhaba!” diye sesleniyorum.

Dik duruyorum.

“Tekrar görüştüğümüze sevindim.”

Ben buraya aidim.

Bu ekip Richard'la geç saatlere kadar çalıştığı zamanlarda, Emma'yla karşılaşmış olmalı. Çifte cam kapıyı biraz önce açmış olan adam tereddütlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor bana.

“Patronum masasından bir evrakı kontrol etmemi istedi.” İçini çok iyi bildiğim köşedeki büroyu işaret ediyorum. “Bir dakikalık işim var.”

Temizlik ekibinin yanından geçerken, normalden daha uzun adımlarla yürüyorum. Ekipteki kadınlardan biri beklediğim şeyi yapıyor ve eline toz bezi alıp peşimden geliyor. Saksıda Afrika menekşesi ve çiçek desenli çay kupasının durduğu Emma'nın eski bölmesini geride bırakıp Richard'ın bürosunun kapısını açıyorum.

“Burada bir yerde olmalı.” Masanın arkasına geçiyor, alttaki ağır iki çekmecedен birini açıyorum. Stres topu, birkaç PowerBar ve bir kutu açılmamış Callaway golf topu dışında hiçbir şey yok.

“Ah, başka yere kaldırmış olmalı” diyorum temizlikçi kadına; kadının tedirgin olmaya başladığını hissediyorum. Şimdi biraz daha yaklaşıyor bana. Aklından geçenleri okuyabiliyorum. Buraya ait olmam gerektiğini, aksi takdirde güvenlikten geçmemin asla söz konusu olamayacağını söylüyor kendine. Bir büro çalışanını gücendirmeye çekiniyor, diğer yandan yanılıyor olması durumunda, işini kaybetme ihtimalinin olduğunu da biliyor.

Can simidim gözünü bana dikmiş durumda: Emma'nın, Richard'ın masasının köşesinde duran gümüş çerçeveli fotoğrafı... Fotoğrafı alıyor, birkaç adım uzakta durmaya dikkat ederek temizlikçi kadına gösteriyorum. “Gördün mü? Bu benim.” Kadın rahatlıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. Patronumun masasında, sekreterinin fotoğrafının ne işi olduğunu sorgulamıyor, neyse ki.

İkinci çekmeceyi açıyor ve Richard'ın dosyalarını **görüyo-**rum. Dosyaların her birinin üstünde etiket var.

AmEx yazan dosyayı çıkarıyor ve sayfaları karıştırmaya başlıyorum. Şubat ayına ait hesap dökümünü buluyorum. Aradığım şey sayfanın en üstünde: Sotheby's Şarap'a yapılan 3.150 dolarlık harcama.

Temizlikçi kadın sırtını dönmüş, jaluzilerin tozunu alıyor. Şu anda zaferin tadını çıkaracak halde değilim. Hesap dökümünü dosyadan alıp çantama atıyorum.

"Tamamdır! Teşekkür ederim!"

Kadın başını sallıyor; büro kapısına doğru yöneliyorum. Masanın köşesinden dönerken, bir kez daha Emma'nın fotoğrafına uzanıyorum. Elimde değil; fotoğrafı yüzü duvara bakacak şekilde çeviriyorum.

Ertesi sabah yıllardır olmadığı kadar canlı ve keyifli kalıyorum yataktan. Alkol veya hap almadan deliksiz dokuz saat uyudum. Bu da küçük zaferlerimden biri...

Mutfığa girerken Charlotte teyzenin kahvaltı hazırladığını görüyorum. Arkasından yaklaşıp kucaklıyorum onu. Richard'ın limon kokusu beni ne kadar huzursuz ediyorsa, Charlotte teyzenin beziryağıyla lavanta karışımı kokusu da o kadar rahatlatıyor.

“Seni seviyorum.”

Ellerimi tutuyor. “Ben de seni seviyorum canım.” Sesinde hafif bir şaşkınlık tınısı var; yaşadığım değişimi hissetmiş sanki...

Buraya taşındığımdan beri birçok kez sarıldık birbirimize. Charlotte teyze apartmanının önünde taksiden indiğim gün hüngür hüngür ağlarken sarıldı bana. Evliliğimin en kötü günlerinin hatıraları bana işkence eder, gözüme uyku girmezken, yatağıma gelip kollarına aldı beni. Acımı emmek, yok etmek istiyordu sanki. Tuttuğum günlükte Richard'ın bana söylediği yalanlarla doldurduğum sayfa sayısı kadar sayfayı, Charlotte teyzenin hayatım boyunca hiç eksilmeyen karşılıksız sevgisini gördüğüm olaylarla da doldurabilirdim.

Ama bugün ona ben sarılıyorum, gücümü onunla paylaşıyorum.

Charlotte teyze yeni demlediği kahve cezvesini alıyor, ben de buzdolabından kremayı çıkarıp ona veriyorum.

Kalori aşeriyorum; yeni yeni kazanmaya başladığım gücün, dayanıklılığın yakıtı olacak besleyici gıdalara ihtiyacım var. Tavaya yumurta kırıp ufak domates ve doğranmış peynirle çırpıyor, tost makinesine iki dilim ekmek atıyorum.

“Bir süredir bir araştırma yapıyordum.” Charlotte teyze başını kaldırıp bana bakıyor; neden söz ettiğimi çok iyi biliyor. “Bu meselede asla yalnız olmayacaksın. Ben yanımdayım ve hiçbir yere gitmeyeceğim.”

Kahvesine krema atıp karıştırıyor. “Kesinlikle olmaz. Gençsin, hayatını yaşlı bir kadına bakarak geçiremezsin” diyor.

“Şansına küs!” diyorum, alçak bir sesle. “İster beğen, ister beğenme, benimle olacaksın hep. Makula dejenerasyonu konusunda New York’taki en iyi uzmanı buldum. Ülkede, bu alandaki en iyi birkaç doktordan biri aynı zamanda... İki hafta içinde onu görmeye gideceğiz.” Doktorun sekreteri, muayene öncesi doldurmamız gereken formu e-postayla çoktan yollamıştı bile.

Charlotte teyzenin eli şimdi daha hızlı daireler çizmeye başlıyor; kahvesi kupadan taşıtı taşacak... Huzursuz olduğunu görebiliyorum. Serbest meslek sahibi bir sanatçı olarak, doğru düzgün bir sağlık sigortası olmadığına eminim.

“Richard geldiğinde bana bir çek verdi. Para konusunda hiç sıkıntımız yok.” Ve ben o paranın her kuruşunu hak ettim. Charlotte teyze itiraz etmeden önce elim kahve kupama gidiyor. “Kahvemi içmeden bu konuda seninle tartışmaya giremeyeceğim.” Gülüyor; hemen konuyu değiştiriyorum. “Eee, bugün ne yapıyorsun?”

“Mezarlığa giderim diye düşünmüştüm. Beau’yu ziyaret etmek istiyorum.”

Teyzem mezarlığa genelde sonbaharda, evlilik yıldönümlerinde gider. Ama artık dünyaya başka bir gözle bakmaya

başladığını, ona aşına olan görüntüleri hafızasına kazımaya çalıştığını anlıyorum; böylelikle, görme kabiliyetini yitirdiğinde, o görüntüleri hafızasında tekrar tekrar canlandırma şansı bulacağını düşünüyor teyzem.

“Yanına arkadaş istersen, seve seve eşlik ederim.” Yumurtaları son bir kez karıştırıp tuz ve biber ilave ediyorum.

“Çalışman gerekmiyor mu?”

“Bugün değil.” Ekmeklere tereyağı sürüp yumurtaları tavadan çıkarıyor ve iki eşit parçaya bölüp tabaklara koyuyorum. Charlotte teyzenin tabağını önüne koyup zaman kazanmak üzere kahvemi yudumluyorum. Onu endişelendirmek istemiyor, o yüzden çalıştığım mağazanın bütün şubelerinde işten çıkarmalar yaşandığına dair bir hikâyeye uyduruyorum. “Kahvaltımızı ederken sana detayları anlatacağım” diyorum.

Mezarlıkta Beau’nun mezar taşının başına kırmızı ve beyaz sardunyalar ekiyor, birbirimize onun en sevdiği hikâyeleri anlatıyoruz. Charlotte teyze ilk kez nerde karşılaştıklarından söz ediyor. Beau, teyzemle bir kafede buluştuğunda, onu ilk kez orada görmüş gibi davranmış ve gerçeği bir hafta sonraki üçüncü buluşmalarında açıklamış. Bu hikâyeyi daha önce birçok kez duymuştum, ama teyzem hikâyenin, Beau’nun telefonlara David olarak cevap vermekten kurtulduğunda ne kadar rahatladığını anlattığı bölümüne geldiğinde, her defasında kahkahalara boğuluyorum. Ben de Beau’nun spiral not defteriyle, spirale tutturduğu kalemini arka cebinde taşımayı ne kadar sevdiğini anlattım teyzeme. Annemle, teyzem ve Beau’yu ziyarete New York’a geldiğim zamanlar, Beau o not defterinin bir benzerini verirdi bana. Birlikte bir haber yazıyormuş gibi davranırdık. Beni pizzacıya götürür, turtamızın gelmesini beklerken, bana gördüğüm her şeyi, manzarayı, kokuyu, kulak misafiri olduğum konuşmaları not almamı

söylardı. Bana çocukmuşum gibi davranmaz, gözlemlerime saygı duyar ve detaylara dikkat eden keskin bir göze sahip olduğunu söylardı.

Öğle güneş tam tepemizde, ama ağaçların gölgesi bizi sıcağı koruyor. İkimizin de acelesi yok; yumuşak çimlerin üstünde oturmak, Charlotte teyzeyle sohbet etmek o kadar keyifli ki. Uzaklardan baba, anne ve iki çocuklu bir ailenin bize doğru yaklaştığını görüyorum. Küçük kızlardan biri babasının omuzlarında, diğerinin elindeyse bir çiçek buketi var.

“Anne olmak sana çok yakışardı. Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?” Teyzeme aynı soruyu gençken daha önce de sormuştum. Ama şimdi bir kadın, onun dengi bir insan olarak soruyorum.

“Doğrusunu istersen, hayır... Hayatım sanatımla, sürekli bir yerden bir yere tayini çıkan Beau ile seyahat ederek gayet doluydu... Ayrıca, seninle ilgilenme fırsatı bulacak kadar şanslıydım da.”

“Şanslı olan benim.” Eğilip başımı omzuna dayıyorum.

“Senin çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Kısmet değilmiş; çok üzgünüm.”

“Uzun bir süre denedik” dedim. Test çubuklarındaki acımasız o mavi çizgileri, içtiğim Clomid’leri ve sonrasında yaşadığım mide bulantıları ve bitkinliği, kan testlerini, doktor randevularını düşünüyorum... Başarısızlık ve hayal kırıklığı gibi duyguları her ay tekrar tekrar yaşamıştım. “Ama bir süre sonra kaderimizde çocuk sahibi olmak yokmuş diye düşünmeye başladım.”

“Gerçekten mi? Bu kadar basit miydi? O üzüntüyü üzerinden öylece attın, öyle mi?”

Hayır, tabii ki bu kadar basit değildi, diye geçirdim içimden.

Richard'ın ikinci kez sperm sayımı yaptırmasını öneren kişi Dr. Hoffman'dı. Yıllık fiziksel muayenelerimden birini yaptırmak için gittiğim düzenli, tertemiz bürosunda otururken, "Bunu ona söyleyen olmadı mı?" diye sordu bana. "Tıbbi her testte hata olabilir. Altı ay veya bir yıl sonra sperm sayımı testini yenilemek standart bir uygulamadır. Senin gibi genç, sağlıklı bir kadının bu zorluğu yaşaması hiç de alışıldık bir durum değil."

Bu konuşma annemin ölümünden sonraydı; Richard'ın hiçbir şeyin bir daha kötüye gitmeyeceği sözünü vermesinden sonra... Richard haftanın birkaç gecesi eve yedide gelmek için çaba gösteriyordu, hafta sonları Bermuda'ya, Palm Beach'e gidiyor golf oynuyor, havuzda güneşleniyorduk. Kendimi yeniden evliliğimize adamıştım. Aradan altı ay geçtikten sonra, çocuk sahibi olmak için bir kez daha girişimde bulunmaya karar verdik. Paul'un sözünü ettiği iş gerçekleşmedi, ama Avantaj programındaki gönüllü çalışmama devam ettim. Richard'ın bana şiddet uygulamasında kısmen benim de suçlu olduğumu söyledim kendime. Hangi koca eşinin kendisinden gizlice bir yere gittiğini ve bu konuda yalan söylediğini öğrendiğinde mutlu olur ki? Richard bana sevgilim olduğunu sandığını söylemişti; zaten başka türlü canımı asla yakmazdı, diye akıl yürütmüştüm. Zaman geçer, tatlı, ilgili kocam bana çiçek getirir, yastığıma aşk notları bırakırken, her evlilikte zor günler yaşanabileceğine ve kendimi Richard'ın bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair ikna etmem kolaylaştı.

Vücudumdaki morlukların kaybolmasıyla birlikte, içimdeki, Richard'ı terk etmemi söyleyen ısrarcı ses de kayboldu.

Şimdi teyzeme, "Evliliğim... çok dengesizdi" diyorum. "Ertesi gün ne olacağını bilemediğim bir ortamda çocuk sahibi olmak, endişelendirmeye başlamıştı beni."

Charlotte teyze dikkatle, "Başlarda onunla mutlu görünüyordun" diyor. "Onun da sana taptığı aşikârdı."

Söylediklerinin tümü doğru, o yüzden başımla evetliyorum. “Bazen bunlar evliliği kurtarmaya yetmiyor işte.”

Richard’a Dr. Hoffman’ın söylediklerinden bahsettiğimde, tekrar test yapmayı hemen kabul etti. “Perşembe öğlene randevu alayım. O zamana kadar benden uzak durabilecek misin?” İlk seferinde, yeterli sayıda hareketli spermin oluşabilmesi için iki gün beklememiz gerektiğini öğrenmiştik.

Test yaptıracağı gün, son dakikada Richard’a eşlik etmeye karar verdim. Kısırlık tedavisi için gittiğim doktor randevularında her zaman yanımda olduğu o günleri hatırladım. Dahası, o gün yapacak bir şeyim yoktu ve öğleden sonrasını şehirde geçirmenin, iş çıkışı Richard’la buluşup akşam yemeği yemenin hoş olacağını düşündüm. Onunla teste gelmek için kendime sunduğum gerekçeler bunlardı, en azından.

Kocama cep telefonundan ulaşamayınca kliniği aradım. Richard’ın ilk kez birkaç yıl önce gittiği kliniğin adını –Waxler Klinik– hatırlıyordum, çünkü Richard işi espriye vurmuş, aslında adının Whack-Off¹⁹ Klinik olması gerektiğini söylemişti.

Kliniğin kabul masasında görevli kadın, “Kocanız biraz önce arayıp randevusunu iptal etti” dedi.

“Aa, herhalde işi çıktı.” Onca yolu boşuna gitmekten kurtulmuştum.

Richard’ın kliniğe ertesi gün gideceğini düşünerek, akşam yemeği sırasında onunla birlikte gelmeyi teklif etmeye karar verdim.

Akşam onu kapıda karşıladığımda beni kucakladı. “Test sonucunu aldım. Bay Michael Phelps ekibinin gücü kuvveti hâlâ yerindeymiş” dedi.

Çok iyi hatırlıyorum, o an zaman durdu gibi gelmişti. Öylesine afallamıştım ki konuşamıyordum.

19. Whack off: Mastürbasyon. (ç.n.)

Kendimi geri çekmeye çalışsam da o bana daha da sıkı sarıldı. “Meraklanma tatlım; kolay kolay vazgeçmeyecek, sonuna kadar gideceğiz. Birlikte çözeceğiz bu işi.”

Richard beni bıraktığında, gözüne bakabilmek için kendimi zorlamam gerekti. “Teşekkür ederim.”

Yüzünde yumuşak ve nazık bir ifade, gülümsedi bana.

Haklısın Richard; bu işin sonuna kadar gideceğim. Çözeceğim, bu işi.

Ertesi gün siyah Moleskine defterimi aldım.

Teyzem hayatımın büyük bölümünde benim sırdaşım oldu, ama bu konuyla onun canını sıkmak istemiyorum. Elimi çantama atıp, yanımda getirdiğim su şişelerini çıkarıyor ve birini ona veriyorum. Kendi suyumdan iri bir yudum alıyorum. Bir süre sonra ayağa kalkıyoruz. Charlotte teyze mezarlıktan ayrılmadan önce, parmaklarını kocasının mezar taşının üstündeki kabarma harflerin üstünde gezdiriyor.

“Beau’nun kaybına bir nebze alıştın mı?”

“Hem evet, hem hayır... Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Ama onunla birlikte geçirdiğim on sekiz harika yıl için minnettarım.”

Eve yürürken koluna giriyorum; uzun yoldan gitmeyi tercih ediyoruz.

Richard’ın parasıyla teyzem için daha neler yapabilirim, onu düşünüyorum. Teyzemin dünyada en sevdiği şehir Venedik... Tüm bunlar sona erdikten sonra – Emma’yı kurtarmamın ardından– teyzemi İtalya’ya götüreceğim.

Eve gelmemizin ve Charlotte teyzenin stüdyosuna gitmesinden sonra, AmEx hesap dökümünü Emma’ya ulaştırmakla alakalı planımı hayata geçirmeye hazırım. O işi nasıl

yapacağımı biliyorum, çünkü Emma Richard'ın sekreteriyken kullandığı telefonu değiştirmede. Hesap dökümünün fotoğrafını çekip ona göndereceğim. Ama bu işi Richard'ın uzaktayken yapmam gerek; Emma'nın gördüğü şeyin ne anlama geldiğini tam olarak idrak etmesini istiyorum

Charlotte teyzeyle birlikte mezarlığa erken saatte gitmiştik, o saatlerde Emma ve Richard hâlâ birlikte olabiliyorlardı. Ama şimdi Richard iştedir.

Hesap dökümünü çantamdan alıp açıyorum. AmEx Richard'ın iş harcamalarında kullandığı kart. Hesap dökümündeki harcamaların çoğu öğle yemekleri, taksiler ve Chicago'ya yaptığı seyahatlerdeki harcamalarıyla alakalı. Dökümde partide yiyecek, içecek şirketine ödenen ücreti de görüyorum; anlaşmayı ben imzalamış ve detayları ben bildirmiştim, ama sonuçta parti, evimizdeki bir iş etkinliği olduğundan, Richard harcamaları dosyalaması için AmEx kartını kullanmamı söylemişti bana. Westchester'daki Petals'ın dört yüz dolarlık çiçek faturası da dökümde yer alıyor.

Sotheby's'in şarap için tahsil ettiği ücret hesap dökümünün başlarında, yiyecek, içecek şirketine ait ücretin birkaç satır üstünde.

Telefonumla tüm sayfanın fotoğrafını çekiyor, tarihin, şarap dükkânının ve tahsil edilen ücretin net bir şekilde görünmesine dikkat ediyorum. Sonra fotoğrafı tek satırlık bir mesajla yolluyorum Emma'ya:

Siparişi sen verdin, peki kim iptal etti?

Mesajın gittiğini gördükten sonra telefonumu bırakıyorum. Mesajı kullan-at telefonla göndermedim; yaptığım şeyi gizlemeye gerek yok artık. Emma'nın hafızası o akşama geri dönüp de şöyle bir baktığında, neler su üstüne çıkacak, merak ediyorum. O akşam sarhoş olduğumu, Richard'ın beni toparlamaya çalıştığını düşünüyor. Bir haftada bir kasa dolusu şarabı mideye indirdiğimi sanıyor.

Bunlardan birinin bile doğru olmadığını fark ederse, diğer şeyleri de sorgulamaya başlar mı?

Gözümü telefona dikeyor, bunun bir başlangıç olmasını ve gerisinin çorap söküşü gibi gelmesini umuyorum.

Emma'nın cevabı ertesi gün, tıpkı benimki gibi, tek satırlık mesajla geliyor:

Bu akşam saat altıda dairemde buluşalım.

Bir dakika boyunca mesajdan ayırmıyorum gözlerimi. İnanmıyorum; çok uzun zamandır ona ulaşmaya çalışıyordum, şimdi o kendi ayağıyla geliyor bana. Zihninde yeterli şüpheyi uyandırabilmişim demek ki. Ne bildiğini ve bana ne soracağını merak ediyorum.

Mutluluk dalgası sarmalıyor bedenimi. Emma zamanından ne kadarını bana ayıracak bilmiyorum; o yüzden ona mutlaka söylemem gereken şeylerin listesini çıkarıyorum. Dük konusunu gündeme getirebilirim, ama bununla alakalı hiç kanıtım yok. Onun yerine *kısırlık tedavisini* yazıyorum. Ondan Richard'a, neden hamile kalamadığımı sormasım isteyeceğim. Richard yalan söyleyecek tabii, ama Emma'nın içinde birtakım şüphelerin uyanmasını da sağlayacak. Emma Richard'ın gizlemeye çalıştığı şeylerin ne olduğunu anlar belki. *Richard'ın sürpriz ziyaretleri*, diye yazıyorum. Emma müsait olmadığını söylemiş olmasına rağmen, Richard'ın beklenmedik bir biçimde ortaya çıktığı zamanlar olmuş muydu? Ama bu yeterli değil; benim için yeterli olmazdı. Ona Richard'ın bana bedenen zarar verdiği zamanlardan söz etmeliyim.

Emma'ya söyleyeceğim şeyden daha önce kimseye bahsetmedim. Duygularımı dizginlemem ve etkisi altında kalmamam, Emma'ya dengesiz bir kadın olduğumu düşündürecek bir şey söylememem gerek.

Bana önyargılardan uzak kulak vermesi, söylediklerimi can kulağıyla dinlemesi halinde, özgür kalabilmek için titizlikle hazırladığım plandan ona söz etmeliyim. Onu oyuna getirdiğimden, ama işin bu noktalara geleceğini hiç düşünmediğimden bahsetmeliyim.

Beni affetmesi için ona yalvaracağım. Ama benim günahlarımın bağışlanmasından çok, onun kurtuluşu önemli. Richard onu kapana kısıtırmadan, derhal, mümkünse bu akşam, nişanlısını terk etmesini söyleyeceğim.

Emma'yla en son bir araya geldiğimde, görmesini istediğim tabloyu çizmeye çalışmış, fiziksel benzerliğimize dikkat çekmek istemiştım. Şimdi dürüst olmak için çabalıyorum. Duş alıyor, kot pantolonla pamuklu tişörtümü giyiyorum. Makyajla ve saçımla fazla zaman kaybetmiyorum. Üstümdeki gerginliği atmak için evime yürüyerek gitmeyi planlıyorum. Saat beşte çıkacağım; geç kalamam.

Sakin ol, mantıklı davran, ikna edici ol, diye telkinde bulunuyorum kendime. Emma sergilediğim oyunu gördü, Richard'ın beni insanlara nasıl göstermek istediğini duydu; şöhretimi biliyor yani. Hakkımda bildiği her şeyi tersyüz etmeliyim.

Söyleyeceğim şeyleri bir kez daha prova ederken telefonum çalışıyor; ekrandaki numarayı tanımıyor, ama alan kodunu biliyorum. Florida'dan arıyorlar beni.

Geriliyorum. Kendimi yatağa bırakıyor, telefon ikinci kez çalarken gözümü ekrana dikiyorum. Cevap vermeliyim.

Bir adam, "Vanessa Thompson'la mı görüşüyorum?" diye soruyor.

"Evet." Boğazım o kadar kuru ki, yutkunamıyorum.

“Ben Tüylü Patiler’den Andy Woodward.” Samimi ve içten bir ses tonu var Andy’nin. Onunla daha önce hiç konuşmadım, ama Maggie’nin ölümünün ardından, onun, liseden beri gönüllü olarak çalıştığı Tüylü Patiler adındaki hayvan barınağına isimsiz olarak bağış yapmaya başladım. Evlendikten sonra Richard, barınağa aylık olarak yaptığım bağışı büyük oranda artırmamızı ve barınağın yenilenmesi için yapılacak masrafları bizim üstlenmemizi önerdi. Sonunda barınağın kapısına Maggie’nin adının yazılı olduğu bir plaket kondu. Richard o günlerde, benim için daha az stresli olacağını söyleyerek, barınakla iletişimi kendisinin üstlenmesini de önermişti.

“Eski kocanız aradı. İkinizin yaşanan son olaylar ışığında, bundan sonra hayır işlerine maddi kaynak ayıramayacağınızı söyledi.”

İşte cezam, diye düşünüyorum. Richard’ın parasını aldım, o da acısını böyle çıkartıyor. Bu hamlesinin sembolik bir yönü var; kendince terazinin kefesini dengeliyor. Richard’ın bu tür şeylerden çok hoşlandığını biliyorum.

“Evet” derken, sessizliğin biraz fazla uzadığını fark ediyorum. *Bu Maggie içindi, benim için değil*, diye geçiriyorum içimden öfkeyle. “Çok özür dilerim. Sizin için sorun olmazsa, ben küçük bir miktar bağışta bulunmaya devam etmek istiyorum. Daha önceki kadar olmayacak, ama yine de bir şeydir.”

“Çok cömertsiniz. Eski kocanız son derece üzgün olduğunu, Maggie’nin ailesini bizzat arayarak, onları gelişmelerden haberdar edeceğini söyledi. Her şeyi düzenlediğinden emin olmanız için, benden de yaptığımız konuşmayı size iletmemi rica etti.”

Richard hangi eylemlerimden dolayı misillemeden bulunuyor? Dük’ün fotoğrafını göndermem mi, Emma’ya mektup yazmam mı, yoksa çeki tahsil etmem mi?

Emma’ya AmEx hesap dökümünü gönderdiğimi de biliyor mu yoksa?

Andy anlatsam da anlamaz; kimse anlamaz. Richard onunla sohbet ederken son derece cana yakın konuşmuştur, bundan eminim. Maggie'nin ailesiyle konuşurken de aynı görüntüyü çizeceğini biliyorum. Aile üyeleriyle, Jason da dahil olmak üzere, mutlaka tek tek konuşacak, bu arada kızlık soyadımı telaffuz edecek –konuşmanın bir yerine ustaca monte edeceğinden hiç şüphem yok– ve belki New York'a nasıl taşındığımdan da bahsedecek.

Jason bu durumda ne yapar acaba?

Bana hiç de yabancı olmayan o panik duygusunun ruhu mu sarmalamasını bekliyorum.

Ama öyle bir şey olmuyor.

Tam tersine, Richard beni terk ettiğinden beri Jason'ı hiç düşünmediğimi fark ediyorum.

Andy, "Aile ikinize de şahsen teşekkür etmekten mutluluk duyacak" diyor. "Tabii her yıl size teşekkür notu yolluyorlardı; hepsini kocanıza iletmiştim."

Birden başımı kaldırıyorum. *Richard gibi düşün.* Kontrolü sakın kaybetme. "Ben... bakın, kocam o notlardan hiçbirini benimle paylaşmadı." Nasıl olduysa sesim sakin ve normal çıkıyor. "Maggie'nin ölümünden gerçekten çok etkilenmişim; eski kocam o notları okumanın benim için acı verici olacağını düşündü herhalde. Ama şimdi ne yazdıklarını öğrenmek isterim."

"Tabii. Genelde notları iletmem için bana e-postayla gönderirler. Kelimesi kelimesine olmasa bile, içeriklerini çok iyi hatırlıyorum. O notlarda her zaman size ne kadar minnettar olduklarını ve bir gün sizinle tanışmaya can attıklarını belirtmişlerdi. Barınağı da zaman zaman ziyaret ediyorlar. Yaptığınız şey onlar için çok büyük anlam ifade ediyor."

"Maggie'nin annesi ve babası barınağı ziyaret mi ediyor? Maggie'nin ağabeyi Jason; o da mı?"

“Evet. Hepsi. Jason, karısı ve iki çocuğu da... Çok cana yakın bir aile. Barınağın yenilenmesinden sonra, açılıştaki kurdeleyi çocukları kesmişti hatta.”

Geriye doğru bir adım atıyorum; telefonu nerdeyse elimden düşüreceğim.

Richard bunu yıllardır biliyor olmalı; aileyle iletişimimi o engelledi. Korkmamı, endişeli, sinirli Nellie olmamı *istedi*. İçindeki fesatlık yüzünden benim koruyucummuş gibi davrandı. Ona bağımlı olmamı istedi, korkumdan beslendi.

Richard’ın tüm zalimliklerinin içinde belki de en kötüsü bu.

Öğrendiğim şeyler yüzünden şoke olmuş durumdayım; yatağa bırakıyorum kendimi. Sonra Richard’ın, birlikte olduğumuz zamanlarda kaygılarımı, korkularımı besleyecek daha neler yaptığını düşünüyorum.

“Maggie’nin ebeveynini ve ağabeyini ben de aramak isterim” diyorum. “Bana numaralarını verir misiniz?”

Richard diken üstünde olmalı; Andy’nin e-posta ve mektuplardan bana söz edeceğini tahmin etmiştir. Şimdi doğru dürüst düşünmeyen kişi eski kocam olmalı.

Hiçbir zaman bu kadar ileri gitmesine neden olacak derecede damarına basmadım onun. Şimdi beni durdurmanın ve düzenli hayatından silmenin, çaresizce canımı yakmanın peşinde, muhtemelen...

Andy’ye veda ediyor ve Emma’ya bir an evvel ulaşmam gerektiğini fark ediyorum. Saat beş olmak üzere; bu saatte çıkmayı planlamıştım zaten. Ama birden Richard’ın dışarıda beni beklediği düşüncesiyle sarsılıyorum. Emma’nın evine yürüyerek gidemem. Taksi tutacağım, ama önce kendimi sağlam taksiye atmam gerek.

Binanın arka tarafında çöp tenekelerinin ve geri dönüşüm kutularının durduğu dar sokağa açılan ikinci bir çıkış var. Richard hangi kapıdan çıkacağını tahmin ediyor acaba?

Klostrofobim olduğunu, bir yerde sıkışıp kalmaktan nefret ettiğimi biliyor. Arkadaki sokak her iki tarafından çok katlı binaların yükseldiği, oldukça dar ve genelde boş bir yer. Oradan çıkmaya karar veriyorum.

Spor ayakkabılarımı giyiyor, saat beş buçuğa kadar bekliyorum. Asansörle aşağıya iniyor ve el yordamıyla yangın kapısının mandalını buluyorum. Mandalı çekip kapıyı açıyor ve dışarıya bakıyorum. Arka sokak boş gibi, ama uzun, plastik kutular yüzünden daha ilerisini göremiyorum. Derin bir nefes alıp kapıyı itiyor, dar yolda koşar adımlarla yürüyorum.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Richard'ın kollarının her an uzanıp beni kısı kıvrak yakalamasını bekliyorum. İlerde gördüğüm ince, uzun kaldırıma doğru yürüyorum. Nihayet vardığımda, olduğum yerde hızla dönüyor, nefes nefese kalmış halde etrafımı kolaçan ediyorum.

Richard burada değil; o vahşi ifadeli gözleri üstümde olsa mutlaka hissederim.

Sokak boyunca hızlı adımlarla yürürken, kolumu kaldırıp yoldan geçen taksilere işaret ediyorum. Kısa bir süre sonra bir taksi kaldırıma yanaşıyor. Taksiye biniyorum, şoför, iş çıkışı yoğun trafikte zikzaklar çizerek Emma'nın apartmanına doğru ilerliyor.

Apartmanın köşesine geldiğimizde altıya dört dakika kaldığını görüyorum. Şoföre taksimetreyi açık tutarak biraz beklemesini söylüyor, bu arada söylemem gerekenleri aklımda son bir kez prova ediyorum. Sonra taksiden çıkıp Emma'nın apartman kapısına yürüyorum. 5C'nin ziline basıp diya fonda Emma'nın sesinin duyuyorum. "Vanesssa?"

"Benim." Elimde değil; son bir kez arkama bakıyorum. Ama kimse yok.

Asansörle Emma'nın katına çıkıyorum.

Ben yaklaşırken kapıyı açıyor. Her zamanki gibi son derece güzel, ama kaşları çatık ve yüzünde endişeli bir ifade var. “İçeri gel.”

Kapı eşiğinden geçiyorum; Emma arkamdan ağır kapıyı kapatıyor. Sonunda onunla baş başa kaldım. İçimi öylesine büyük bir rahatlama duygusu kaplıyor ki, resmen başım dönüyor.

Tek odalı, derli toplu bir daire burası... Duvarda çerçeveli birkaç fotoğraf asılı. Duvara yaslanmış masanın üstündeki vazoda beyaz güller var. Emma alçak arkalıklı bir kanepeli işaret ediyor; kanepenin köşesine ilişıyorum. Ama o ayakta duruyor.

“Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

Emma karşılık vermiyor.

“Uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum.”

Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Emma benimle göz teması kurmadığı gibi, arada bir omzunun üstünden arkasına, yatak odasına doğru bakıyor.

Göz ucuyla bakıyor ve o odanın kapısının açıldığını görüyorum.

Kanepeye iyice gömülüyor, kendimi korumak için içgüdüsel bir hareketle ellerimi havaya kaldırıyorum. Hayır, diye düşünüyorum çaresizce. Tıpkı kâbuslarımdaki gibi; kaçmak istiyor, ama hareket edemiyorum. Yapabildiğim tek şey, onun bana yaklaşmasını izlemek.

“Merhaba Vanessa.”

Bakışlarım Emma’ya kayıyor. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değil.

“Nişanlım şarap ödemesiyle ilgili saçma sapan bir mesaj gönderdiğini söyledi.” Bana doğru ilerlemeye devam ediyor; hareketleri akıcı ve aceleci olmaktan uzak. Emma’nın yanına gelince duruyor.

Yaşadığım dehşet duygusunun biraz olsun hafiflediğini hissediyorum. Richard buraya canımı yakmaya gelmedi; en

azından fiziksel olarak... Başkasının önünde asla böyle bir şey yapmaz. O, beni Emma'nın önünde küçük düşürerek bu işe bir son vermek için burada.

Ayağa kalkıyor, konuşmak için ağzımı açıyorum, ama durumun kontrolü onda. Beni şaşırtmış, psikolojik avantajı eline geçirmiş.

"Emma beni aradığında ne olduğunu tam olarak açıkladım ona." Richard aramızdaki mesafeyi kapatmaya can atıyor; kısıklı gözlerinden anlıyorum bunu. "Senin de iyi bildiğin gibi, şarap harcamasının, partide şarap içip içmeyeceğimiz konusunda emin olmadığımından, teknik olarak iş harcaması sayılmayacağını fark etmiştim. Bu noktada ahlaken yapılması gereken şey AmEx ödemesini iptal edip, harcamayı kişisel Visa kartımla yapmaktı. Sotheby's elemanları Raveneau'yu getirmişler, ben de mahzene kaldırırken sana bundan söz etmiştim."

"Yalan söylüyorsun." Emma'ya döndüm. "Richard şarap siparişi filan vermedi. Bu işlerde çok iyidir; her şeye verilecek bir cevabı vardır onun!"

"Vanessa, Richard bana olanları sığağı sığağına anlattı. Hikâye uyduracak zamanı yoktu. Neyin peşindesin, bilmiyorum."

"Hiçbir şeyin peşinde değilim. Sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Richard içini çekiyor. "Çok yorucu olmaya..."

Sözünü kesiyorum. Ne zaman ve nasıl saldırıya geçeceğini tahmin etmekte ustalaştım artık. "Kredi kartı şirketini ara!" diyorum. "Visa'yı ara ve Emma konuşmayı dinlerken o harcamanın doğru olduğunu onaylat. Sadece otuz saniyeni alır; böylece meseleyi burada kökten halletmiş oluruz."

"Hayır, meseleyi nasıl halledeceğimizi sana söyleyeyim. Nişanlımı aylardır gizli gizli takip ediyorsun. Böyle devam etmen halinde neler olacağı konusunda seni uyarmıştım.

Sorunların var, bundan dolayı üzgünüm, ama Emma ile birlikte mahkemeden uzaklaştırma kararı çıkartacağız. Başka çaremiz kalmadı.”

“Dinle beni” diyorum Emma’ya. Onu ikna edebilmek için bunun son şansım olduğunu biliyorum. “İnsanların benim deli olduğumu düşünmelerini sağladı. Kapıyı filan açık bırakıp köpeğimin ortadan kaybolmasına neden oldu.”

Richard, “Tanrım” diyor. Ama dudaklarının gerildiğini görüyorum.

“Beni, çocuk sahibi olmamamızın sorumlusu olduğuma ikna etmeye çalıştı!” diye atılıyorum.

Richard’ın yumruklarını sıkıldığını görüp içgüdüsel olarak irkiliyor, ama devam ediyorum.

“Emma o bana vurdu, fiziksel olarak zarar verdi. Nerdeyse boğacaktı. Morluklarımı kapatsın diye aldığı mücevherleri sor ona. Senin de canını yakacak! Hayatını mahvedecek!”

Richard nefes verip gözlerini sıkıca kapatıyor.

Richard’ın patlamanın eşiğine geldiğini hissedebiliyor mu? diye merak ediyorum. *Daha önce Richard’ın öfke krizine girdiğini hiç gördü mü?* Ama belki de çok fazla şey söyledim. Ona anlattığım şeylerin bir kısmına inanmış olabilir, ama benim saçma sapan suçlamalarımın yanında duran güçlü, başarılı adamı nasıl bağdaştırabilir?

“Vanessa, ciddi sorunların var senin.” Richard Emma’yı kendine doğru çekiyor. “Bir daha asla yanına yaklaşmayacaksın.”

Mahkemeden uzaklaştırma emrinin çıkması, Richard’ın onlara karşı bir tehdit unsuru olduğumu resmi olarak kayıtlara geçirmesi anlamına gelir. Aramızda fiziksel bir çatışmanın olması durumunda, mahkeme emri Richard’ın lehine kanıt olacak. Eski kocam aramızda yaşananlarla alakalı olarak, insanların hep kendisini haklı görmelerini sağlamanın peşindedir.

“Artık gitmen gerekiyor.” Richard yanıma gelip beni dirseğinden tutuyor. İrkiliyorum, ama canımı acıtmıyor. Öfkesini yenmiş durumda. “Seni aşağıya indireyim mi?”

Gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum. Başımı hızla iki yana sallayıp yutkunmaya çalışıyorum, ama ağzım kupkuru.

Richard Emma’nın önünde bana hiçbir şey yapmaz, diye rahatlatıyorum kendimi. Ama ima ettiği şeyin ne olduğunu da biliyorum.

Yanından geçip giderken, Emma kollarını göğsünde kavuşturup başını başka yöne çeviriyor.

Emma'ya Raveneau harcamasına ait hesap özetiyle birlikte, keşke Moleskine defterimi de verebilseydim. Belki defterin sayfalarını karıştırma şansı bulabilir, görünürde birbiriyle benzeşmeyen olayların altında yatan gerçeği fark edebilirdi.

Ama o defter yok artık.

Son satırlarımı yazarken, defter, hatıralarım ve gittikçe büyüyen korkularımınla çoktan dolup taşmıştı. Richard'ın sperm sayım testine gittiğini söylediği akşam, gerçekte neler olup bittiğini öğreneceğime kendi kendime yemin etmiştim. Sezgilerimi daha fazla bastıramazdım. Defterim her olayın iki yönünü de tartışan bir mahkeme salonuydu adeta. *Richard sperm testini belki de başka bir klinikte yaptırmıştır*, diye yazmıştım. *Ama daha önce gittiği yerden randevu almışken neden böyle bir şey yapsın?* Komodinin üstündeki loş ışık sayfayı aydınlatırken misafir odasındaki yatakta eğilmiş, evliliğimizin ilk günlerinden itibaren yaşanan akıl karıştırıcı olayları çözmeye çalışmıştım. *Pişirdiğim kuzu vindaloo'nun çok lezzetli olduğunu söyledikten sonra, neden yarısını tabakta bırakmış ve ertesi gün yemek kursu hediye çeki göndermişti?* *Düşünceli bir jest miydi yaptığı, yoksa yemeğin yeterince lezzetli olmadığına dair, inceden inceye bir mesaj mı vermek istemişti?* *Yoksa bu, o gün Dr. Hoffman'ın bürosunda üniversitede hamile kaldığıma dair yaptığım itiraf yüzünden bana verdiği bir ceza mıydı?* Birkaç sayfa öncesinde de şöyle

yazmıştım: *Bekârlık partisi akşamı davetli değilken, neden birdenbire ortaya çıkmıştı? Onu böyle davranmaya iten şey bana olan aşkı mıydı, yoksa her şeyi kontrol etme hastalığı mı?*

Sorularım art arda geldikçe, inkâr etmeyi sürdürmek benim için imkânsız hale geldi. Ya Richard'ın çok ciddi bir sorunu vardı ya da benim. Her iki olasılık da dehşet vericiydi.

Richard'ın aramızda bir şeylerin değiştiğini sezinlediğine emindim. Elimde değildi; ondan, herkesten uzaklaşıyordum. Gönüllü çalışmalarımın hepsine son verdim. Şehre çok nadir gider oldum. Gibson ve Bilgi Merdiveni'ndeki arkadaşlarım kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Charlotte teyze bile uzaklardaydı; Parisli arkadaşıyla, geçmişte birkaç kez yaptıkları gibi, evlerini altı aylığına değiş tokuş etmişlerdi. Tamamen yalnızlığa gömülmüştüm.

Richard'a çocuğumuz olmadığı için moralimin bozuk olduğunu söylemiştim. Ama şimdi hamile kalmamış olmamı bir nimet olarak görüyorum.

Kurtuluşu alkolde aramaya başladım, ama kocamın yanında içmiyordum. Onun yanındayken ayık olmalıydım. Richard'ın gün içinde içtiğim şarapların dökümünü önüme koyması ve içkiyi bırakmamı söylemesinin ardından, tamam, demiştim. Sonra arabaya atlayıp şarap almak için birkaç kilometre öteye gitmeye başladım; boş şişeleri garaja saklıyor veya sabah erken kalktığım zamanlarda komşunun geri dönüşüm kutusuna atıyordum.

Alkol uykumu getiriyordu, öğleden sonralarının büyük bölümünde uyuyor, Richard işten eve dönmeden kısa süre önce ayılıyordum. Karbonhidrat için aşeriyordum; kısa bir süre sonra yoga pantolonları ve bol bluzların affediciliğine sığınmaya başladım. Bana, vücuduma koruyucu bir tabaka eklemek, sağlıklı yaşam delisi yakışıklı kocamın gözünden biraz daha düşmek için çabaladığımı söyleyecek bir psikiyatra ihtiyacım yoktu.

Richard aldığım kilolarla ilgili bana doğrudan bir şey söylemedi. Evliliğimiz sırasında birkaç kez yedi kilo alıp vermiştim. Ne zaman biraz şişmanlasam, Richard akşamları ızgarada balık yapmamı söylemeye özen gösteriyor, restorana gittiğimizde masaya ekmek istemiyor, salata sosunun salatanın yanında gelmesini istiyordu. Disiplin yoksunu olmamın utancı içinde onun dediğini yapıyordum. Doğum günüm akşamı Charlotte teyzemle yediğimiz akşam yemeğinde sinirlerim tepeme çıkmıştı, ama bunun nedeni, garsonun salatamı getirirken hata yaptığını düşünmem değildi. O günlerde giysilerim artık üzerime olmuyordu. Kocam bu konuda yorum yapmamıştı.

Ancak Richard doğum günü kutlama yemeğinden bir hafta önce, son teknoloji ürünü bir tartı satın almış ve banyoya kurmuştu.

Bir gece yarısı Westchester'daki evimizde uyandım; Sam'i çok özlemiştim. Bir gün önce onun doğum günü olduğunu hatırlamış, nasıl bir kutlama yaptığını merak etmiştim. Hâlâ Bilgi Merdiveni'nde mi çalışıyor, eski evimizde mi oturuyor, yoksa evlendi mi, onu bile bilmiyordum. Saate baktığımda üç olduğunu gördüm. Bu hiç de garip bir durum değildi aslında; artık doğru dürüst uyku uyuyamaz hale gelmiştim. Richard yanımda bir heykel gibi yatıyordu. Başka kadınlar kocalarının horlamalarından, yatak örtüsünü kendi üzerlerine çekmelerinden şikâyet ederlerken, Richard o sessiz ve hareketsiz haliyle, derin uykuda mı, yoksa uyanmanın eşiğinde mi, anlayamazdım. Bir süre onun düzenli soluk alıp vermesini dinleyerek öylecene yattıktan sonra kalktım. Sessizce kapıya gittim, sonra arkama baktım. Richard'ı uyandırmış mıydım? Karanlıkta gözlerinin açık olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp misafir odasına gittim. Aramızın açık olmasından ötürü Sam'i suçlamıştım; ama şimdi her şeyi yeniden gözden geçiriyor, hatanın gerçekte nerde olduğunu anlamaya çalışıyordum. Pica'daki akşam yemeğinden sonra iyice soğumuştuk birbirimizden. Sam beni San Francisco'daki evine taşınacak olan Marnie'nin veda partisine çağırmıştı, ama daha önceden, aynı akşam Hillary ve George'un vereceği yemek davetini kabul etmiştik. O akşam Richard'la birlikte geç saatte partiye gittiğimizde, en iyi arkadaşımın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini gördüm. Partide bir saatten daha az bir süre kaldık; Richard zamanın büyük bölümünü bir köşeye çekilip telefonla konuşarak geçirdi. Esnediğini gördüm. Ertesi sabah erken saatte toplantısı olduğunu biliyordum, özür dileyerek ayrıldık oradan. Birkaç hafta sonra Sam'i arayıp bir içki içmek için buluşmayı teklif ettim.

"Richard da gelmiyor, değil mi?"

"Merak etme Sam; sen onunla ne kadar çok bir araya gelmeyi arzu ediyorsan, o da seninle o kadar çok bir araya gelmeyi arzu ediyor" diye yapıştırdım cevabı.

Tartışmamız daha da alevlendi sonra. O konuşma son konuşmamız oldu.

Misafir odasına girdim, defterimi almak için elimi şiltenin altına sokarken, bu denli incinmiş ve öfkeli olmamın nedeni, Sam'in benim kabullenmeyeceğim bir şeyi, yani Richard'ın mükemmel koca olmadığını, evliliğimizin sadece görünüşte güzel göründüğünü bilmesi mi acaba, diye merak etmekten alamadım kendimi. Prens... Gerçek olamayacak kadar iyi... Veli-öğretmen toplantısına gidiyormuş gibi giyinmişsin... Hatta Sam, bir keresinde bana Nellie diye hitap etmiş, sesinde, şakadan çok alaycı bir ton sezinlemiştim.

Şilteyi sağ elimle kaldırdım, sol elimi altına sokup yatak bazasının üstünde ileri geri hareket ettirdim, ama defterimi bulamadım.

Şilteyi bırakıp komodinin üstündeki lambayı yaktım. Dizlerimin üstüne çöküp şilteyi daha da yukarıya kaldırdım. Defter orada değildi. Yatağın altını kontrol ettim, sonra yorganı, ardından da çarşafları kaldırdım.

Cildimin karıncalandığı hissiyle birden durdum. O daha bir şey söylemeden Richard'ın bakışlarını üstümde hissettim.

“Nellie, aradığın şey bu mu?”

Yavaşça ayağa kalkıp yüzümü ona döndüm.

Kocam elinde defterim, üstünde boksör şortu ve tişörtüyle kapı ağzında duruyordu. “Bu hafta bir şey yazmamışsın; başka işlerin vardı sanırım. Salı günü ben işe gitmek üzere evden çıktıktan sonra doğrudan markete gittin, dün de Katonah'taki içki dükkânına... Arkamdan gizli gizli işler çeviriyorsun, değil mi?”

Yaptığım her şeyi biliyordu.

Richard defteri havaya kaldırdı. “Çocuk sahibi olamamamızın suçlusunun ben olduğuma inanıyorsun değil mi? Bende bir sorun olduğunu düşünüyorsun.”

Aklımdan geçen her şeyi biliyordu.

Bana doğru yaklaşıırken, sindim. Ama o uzanıp arkamdaki komodinin üstünden bir şey aldı sadece. Bir kalem.

“Bir şeyi unutmuşsun Nellie. Bunu burada bırakmışsın. Geçen gün gördüm.” Sesi çok farklıydı, daha önce hiç duymadığım kadar tiz çıkıyor, benimle şakalaşıyormuş gibi bir alçalış bir yükseliyordu. “Kalemin olduğu yerde kâğıt da vardır.”

Defterin sayfalarını karıştırdı. “Deli saçması hepsi...” Kelimeleriyle yaylın ateşine tuttu beni. “Dük! Kuzu vindaloo! Resminin duvara doğru döndürülmesi! Evin alarımını benim çaldırmış olmam!” Her suçlamayla birlikte defterden bir sayfa yırtıyordu. “Anne ve babamın düğün fotoğrafı! Gizlice depoya girmen! Anne ve babamın pasta süsünü mü merak ediyorsun? Şehre bir yabancıyla evliliğimizi konuşmak için mi gidiyorsun? Sen akıl hastası. Annenden bile daha kötü durumdasın!”

Bacağım komodine çarpana dek geri geri gittiğimin farkına varamadım.

“Sokakta birinin seni takip ettiğini düşünmeden yürüyemeyen, acınası bir garsondun sen.” Elini saçlarının arasında gezdirdi; saçlarının bir bölümünün havaya dikildiğini gördüm. Tişörtü kırışmıştı, yüzünde bir günlük sakal vardı. “Nankör bir şıllıksın. Benim gibi bir adama sahip olmak için her şeyini feda edecek kaç kadın var, biliyor musun? Bu evde yaşamak, Avrupa’ya seyahatlere gitmek, Mercedes kullanmak isteyen kaç kadın var, ha, biliyor musun?”

Beynimden tüm kanın çekildiğini hissettim. Korkudan başım dönüyordu. “Haklısın. Bana çok iyi davranıyorsun” diye yumuşatmaya çalıştım onu. “Öteki sayfaları görmedin mi? Hayvan barınağının yenilenmesi konusunda ne kadar cömert davrandığını, annem öldüğünde bana ne kadar yardımcı olduğunu da yazdım. Seni ne kadar çok sevdiğimi de...”

Ona ulaşamıyordum; içimi okuyor gibiydi. “Topla şu dağınıklığı” diye emretti.

Dizlerimin üstüne çöküp sayfaları toplamaya başladım.

“Yırt hepsini.”

Ağlıyordum, ama ona itaat ettim ve sayfaları yırtmaya çalıştım. Ama ellerim titriyordu ve sayfalar hepsini bir anda yırtamayacağım kadar çoktu.

“Bir bok beceremezsin sen.”

“Lütfen Richard” diyerek hüngür hüngür ağladım. “Çok üzgünüm... Lütfen...”

İlk tekme kaburgalarımın yanına isabet etti. Bir anda büyük bir acı kapladı vücudumu. Büzüldüm, dizlerimi göğsüme çekip top oldum.

Bir tekme daha savururken, “Beni terk etmek mi istiyorsun?” diye bağırdı.

Üstüme çıktı, sırtımı zorla yere yapıştırıp dizleriyle kollarımı yere zapt etti. Dizkapakları dirseklerimin içine gömüldü.

“Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm.” Kurtulmaya çalıştım ondan, ama karnıma oturmuş, beni olduğum yere hapsedmişti.

Eli boynuma dolandı. “Sözde sonsuza dek sevecektin beni.”

Öğürdüm; kıvrandım, altından kurtulmaya çalışıp havayı tekmeledim, ama çok güçlüydü. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Başım dönüyordu, sonunda bir elini kurtarıp yüzünü tırmaladım.

“Sözde beni kurtaracaktın.” Sesi yumuşak ve kederli çıkıyordu şimdi.

Bayılmadan önce duyduğum son sözler oldu bunlar. Kendime geldiğimde hâlâ yerde yatıyordum. Defterimin sayfaları ortadan kaybolmuştu.

Richard da ortalarda yoktu.

Boğazım kavrulmuştu ve acıyordu. Uzun bir süre yerde yatmıştım galiba. Richard’ın nerde olduğunu bilmiyordum. Kollarımı dizlerime sarmış halde yana doğru döndüm; ince geceliğimin içinde titriyordum. Bir süre sonra yorganı alıp vücuduma sardım. Korkudan kımıldayamaz hale gelmiştim; odadan bile ayrılamıyordum.

Sonra burnuma taze kahve kokusu geldi.

Merdivenleri çıkan Richard’ın ayak seslerini duydum. Saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Kaçamazdım da; kapıyla benim aramdaydı.

Elinde fincanla ağır adımlarla odaya girdi.

“Bağışla beni” deyiverdim. Boğuk çıktı sesim. “Farkında değildim... İçiyor ve uyuyordum. Doğru düzgün düşünemedim.”

Richard gözlerini dikti. İstese beni öldürebilirdi. Onu sakin davranması için ikna etmek zorundaydım.

“Seni terk etmeyecektim” diye yalan söyledim. “O kötü şeyleri neden yazdım, bilmiyorum. Bana karşı çok iyi davranıyorsun.”

Richard kahveden bir yudum alırken, gözlerini benden ayırmadı.

“Bazen anneme benzeyeceğim diye endişeleniyorum. Yardıma ihtiyacım var.”

“Tabii ki terk etmeyecektin beni. Biliyorum.” Kendini kontrol edebiliyordu artık. Doğru sözler söylemişim anlaşılan. Sanki ufak bir tartışma yaşamışız da, o da bana hafif bir fiske vurmuş gibi, “Kendimi kaybettiğimi kabul ediyorum, ama sen de damarıma bastın” dedi. “Bana yalan söylüyordun, beni aldatıyordun. Evlendiğim Nellie gibi değilsin; onun gibi davranmıyorsun.” Durakladı. Eliyle hafifçe yatağa vurdu. Tereddüt etsem de yorganı bir kalkan gibi vücuduma sardım, kalkan yatağın kenarına iliştim. Yanıma oturdu, ağırlığıyla şiltenin çöktüğünü, hafifçe ona doğru kaykıldığımı fark ettim.

“Bu konu hakkında düşündüm ve kısmen benim de suçum olduğunu gördüm. Uyarıları fark etmeli, dikkate almalıydım. Depresyona girmene göz yumdum. Senin bir plana, düzene ihtiyacın var. Bundan sonra sabahları benimle birlikte kalkacaksın. Spor yapacağız, kahvaltı edeceğiz. Daha fazla protein, daha fazla temiz hava alacaksın. Kulüpte bazı komitelere üye ol. Eskiden akşamları yemek hazırlardın, tekrar o günlere dönmeni istiyorum.”

“Evet, Tabii.”

“Nellie, kendimi evliliğimize adadım. Senin adanmışlığını bir daha asla sorgulatma bana.”

Boynum acısa da, hızla başımı salladım.

Bir saat sonra işe gitmek üzere evden ayrıldı; öncesinde, büroya gidince beni arayacağını ve benden cevap vermemi beklediğini söyledi. Aynen yaptım dediğini. Boğazım yüzünden kahvaltıda sadece yoğurt yiyebildim, ama protein olarak zengin bir besindi. Sonbaharın ilk günlerindeydik, telefonumun zil sesini maksimuma ayarlayıp serin, temiz havada yürüyüşe çıktım. Bir süre sonra moraracak kırmızı, oval izleri gizlemek için balıkçı yaka svetşört giyip markete gittim, akşam yemeği için et ve kuşkonmaz aldım.

Ödeme yapmak için sıradaydım ki kasiyerin, “Hanımefendi?” diye seslendiğini fark ettim. Alışverişimin parasını ödemem için beni bekliyordu. Gözümü alışveriş torbasına dikmiştim; başımı kaldırırken Richard’ın akşam yemeği için ne aldığımı bilip bilmediğini düşündüm. Görünen o ki ne zaman evden ayrılısam Richard’ın bundan haberi oluyor, şehre yaptığım gizli ziyaretleri, sık sık içki dükkânına gittiğimi, hangi işlerin peşinde koştuğumu biliyordu.

Orada olmasam bile, her zaman seninleyim.

Diğer kasadaki, huysuzlanan çocuğunu pusetinden alıp yatıştırmaya çalışan kadına baktım. Bakışlarım kapının yanındaki güvenlik kamerasına kaydı sonra. Parlayan metal tutacaklarıyla kırmızı sepet yığınının, dergi standını, parlak, kırışık poşetlerdeki şekerleri gördüm.

Kocam beni sürekli gözlem altında tutuyordu, bunu nasıl yaptığını bilmesem de, en azından gözetlendiğimi biliyordum artık; bu iş gizli olmakta çıkmıştı. Evliliğimizin artık daha da zorlaşan kurallarını ihlal edemezdim. Richard’ı terk etmek gibi bir çaba içinde de olamazdım tabii.

Yoksa öğrenirdi.

Beni durdururdu.

Canımı yakardı.

Hatta öldürebilirdi.

Bir iki hafta sonra kahvaltı masasında otururken, başımı kaldırıp Richard’ı omletle birlikte pişirdiğim hindi pastırması parçalarını tabağına alırken izledim. Sabah yaptığımız spor nedeniyle yüzü hafifçe kızarmıştı. Espresso fincanından dumanlar çıkıyor, tabağının yanında katlanmış halde *The Wall Street Journal* gazetesi duruyordu.

Pastırmadan bir ısırık aldı. “Tam kıvamında pişmiş.”

“Teşekkür ederim.”

“Bugün ne yapmayı planlıyorsun?”

“Duş alıp kulübe gideceğim. Sahaflara göndereceğimiz kitapları ayırmam gerek.”

Başını salladı. “Güzel.” Parmaklarının ucunu peçeteye silip gazetesini açtı. “Haftaya cuma Diane’nin emekliliği şerefine verilen öğle yemeğine gideceğiz. Hediye edeceğimiz gemi yolculuğu biletlerini içine koyabileceğim güzel bir kart alabilir misin?”

“Tabii.”

Richard başını eğip hisse senetleri sayfasını incelemeye başladı.

Ayağa kalkıp masayı topladım. Bulaşıkları makineye yerleştirip mutfak tezgâhını sildim. Süngerle mermerli graniti ovalarken, Richard arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı. Boyumdan öptü.

“Seni seviyorum” diye fısıldadı.

“Ben de seni seviyorum.”

Takım elbisesinin ceketini giydi, evrak çantasını alıp ön kapıya yöneldi. Dışarıya çıkıp Mercedes’ine doğru yürürken onu izledim.

Her şey Richard’ın olmasını arzu ettiği gibiydi. Akşam eve geldiğinde yemeği önünde olacaktı. Yoga kıyafetlerimi çıkaracak, güzel bir elbise giyecek, kulüpte Mindy’nin anlattığı komik hikâyeyle onu eğlendirecektim.

Büyük cumba penceresinin ardında durmuş, Richard’ın araba yolunda yürümesini izlerken, başını kaldırıp bana baktı.

“Güle güle!” diyerek el salladım.

Yüzünde kocaman ve içten bir gülümseme belirdi. Mutluluk yayıyordu etrafına...

O an bir şeyin farkına vardım.

Kocamın beni bırakmasının tek bir yolu vardı.

Evliliğimizin sona ermesini o istemeliydi.

Dizüstü bilgisayarımdaki özgeçmişimi güncelliyordum ki cep telefonum çalıyor.

Arayan kişinin adı ekranda beliriyor. Bunun da Richard'ın bir başka oyunu olup olmadığından endişeleniyor, cevap vermeden önce tereddüt ediyorum.

Artık gayet iyi tanıdığım boğuk ses, “Haklıydın” diyor.

Sessiz kalıyorum.

“Visa faturasından söz ediyorum.” Söyleyeceğim en ufak bir sözün bile Emma'yı konuşmaktan vazgeçirmesinden, fikrini değiştirip telefonu kapatmasından korkuyorum. “Kredi kartı şirketini aradım. Sotheby's'e şarapla ilgili herhangi bir ödeme yapılmamış. Richard iddia ettiği gibi Raveneau siparişi vermemiş.”

Kulaklarıma inanamıyorum. İçimden bir ses bunun da arkasında Richard'ın olabileceğini söylüyor, ama Emma'nın ses tonu geçen seferkinden çok farklı. Sesinde artık o küçümseyen, hor gören tını yok.

“Vanessa, o gün Richard sana aşağıya kadar eşlik edeceğini söylediğinde yüzünde beliren o ifade... Kredi kartı şirketini işte o ifade yüzünden aradım. O ana dek beni kışkırttığını, Richard'ı geri almak istediğini düşünüyordum. Ama öyle bir niyetin yok, değil mi?”

“Hayır.”

Emma, “Ondan ödün kopuyor” diyor, açık açık. “Sana gerçekten vurdu mu? Seni boğmaya kalkıştı mı? Richard’ın böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum, ama...”

“Nerdesin? Richard nerede?”

“Evdeyim. Richard iş için Chicago’ya gitti.”

Emma’nın Richard’ın dairesinde olmadığına seviniyorum. Evi muhtemelen emniyetlidir. Ama aynı şeyi telefonu için söylemek zor. “Yüz yüze görüşmeliyiz.” Ama bu kez halka açık bir yerde buluşacağız.

“Starbucks’a ne dersin?”

“Hayır, günlük programına sadık kalmalısın. Bugün ne yapmayı planlıyordun?”

“Öğleden sonra yoga dersine gidecektim; sonra da gelinliği almaya.”

Yoga stüdyosunda görüşemeyiz. “Gelinlik mağazası... Nerede?”

Emma adresi veriyor, hangi saatte orada olacağını söylüyor. Onunla orada buluşacağım.

Bir kez daha tuzağa düşmediğime emin olmak için mağazaya erken gideceğim; Emma’ya bundan söz etmiyorum tabii.

Gelinlik mağazasının sahibi Brenda, “Ne harika bir gelin” diye haykırıyor.

Emma yükseltilmiş platformun üstünde, krem rengi ipek, düz ve dar elbisenin içinde aynanın karşısında dururken göz göze geliyoruz. Gülümsemiyor, ama gelinliğe son rötuşları yapmakla meşgul olan Brenda, onun ciddi mizacını fark edecek durumda değil.

Brenda, “Bence hiçbir yerine makas istemiyor” diye devam ediyor. “Güzel bir ütü yapıp yarın kuryeyle gönderirim.”

“Aslına bakarsanız, zamanımız var” diyorum. “Gelinliği yanımızda götürmek istiyoruz.” Prova odasında kimseler

yok. Köşede iki koltuk duruyor. Kimsenin rahatsız edemeyeceği güvenli bir yer.

“O zaman size birer kadeh şampanya ikram edeyim.”

“Çok iyi” diyorum. Emma da başıyla evetliyor.

Emma gelinliği çıkarırken bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Yine de odaya farklı açılarda yerleştirilmiş yarım düzine aynadaki yansıması gözüme çarpıyor; pürüzsüz cildini ve dantelli pembe külotunu görüyorum. Tuhaf, mahrem bir an yaşıyorum.

Brenda gelinliği alıp takviyeli bir muhafazanın içine dikkatle yerleştirirken, sabırsızca odadan ayrılmasını bekliyorum. Emma gömleğinin düğmelerini iliklemeden koltuklara yöneliyorum. Bu mağazanın, Richard’ın beklenmedik bir biçimde ortaya çıkacağı türden bir yer olmadığına eminim. Damatların düğünden önce gelinleri gelinlikle görmesine izin verilmez.

Emma, “Senin deli olduğunu düşünmüştüm” diyor. “Richard’ın yanında çalışırken, seninle yaptığı telefon konuşmalarına kulak misafiri olurdum. Sana kahvaltıda ne yediğini, dışarıya çıkıp temiz hava alıp almadığını sorardı. E-postalarını okuma imkânım vardı; seni dört kez aradığını söyleyip nerede olduğunu sorardı. Sürekli endişelenirdi senin için.”

“Dışarıdan bakıldığında nasıl görüldüğünü anlayabiliyorum.”

Brenda flüt kadehlerde şampanyamızı getirirken bir süre konuşmuyoruz. “Tekrar tebrikler.” Yanımızda kalıp sohbet etmeye başlamasından endişeleniyorum, ama neyse ki elbiseyi kontrol etmek için izin isteyip ayrılıyor yanımızdan.

Brenda gider gitmez Emma, “Kendimce ölçüp biçtim seni” diyor, açık açık. Bana dikkatle bakıyor; o an yuvarlak mavi gözlerinde beklenmedik biçimde aşına bir ifade görüyorum. Ben ne olduğunu çıkaramadan o devam ediyor. “Bu harika adamla kusursuz bir yaşamın vardı. Çalışmıyordun bile; senin

için satın aldığı o güzel evde yan gelip yatıyordun. Bunların hiçbirini hak etmediğini düşünüyordum.”

Devam etmesine izin veriyorum.

Başını hafifçe yana eğiyor. Sanki ilk kez görüyor beni. “Tasavvur ettiğimden daha farklısın. Seni çok düşündüm. Kocanın başka biriyle aşk yaşadığını öğrenmenin senin için nasıl bir şey olacağını merak ettim. Bu düşünce geceleri uyutmadı beni.”

“Bu senin suçun değildi.” Emma’nın bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Tam o sırada Emma’nın çantasından yüksek sesli bir tınlama duyuluyor. Kadehini dudaklarına götürmüş halde öylece donup kalıyor. İkimiz de gözümüzü çantasına dikeyoruz.

Telefonunu çıkarıyor. “Richard mesaj atmış. Chicago’daki oteline vardığını söylüyor. Neler yaptığımı soruyor; özlemiş beni.”

“Ona cevap yazıp, senin de onu özlediğini ve onu sevdiğini söyle.”

Emma’nın bir kaşı havaya kalksa da dediğimi yapıyor.

“Şimdi bana telefonunu ver.” Ekranı dokunup Emma’ya gösteriyorum. “Seni izliyor.” Ekranı işaret ediyorum. “Bunu sana Richard aldı değil mi? Hat sahibi olarak onun adı geçiyor. Her an telefonunun yerini, yani *senin yerini* tespit edebilir.”

Richard nişanlanmamızdan sonra aynı şeyi bana da yapmıştı. Markete gittiğim gün onun akşam ne yemek yapacağını bilip bilmediğini düşünürken, nihayet fark etmiştim bu durumu. Evden birkaç kilometre uzaklıktaki içki dükkânına ve şehre gittiğimi de bu yolla öğrenmişti.

Richard’ın, onunla tanışmamın ardından gelmeye başlayan esrarengiz telefonların da sorumlusu olduğunu anlamıştım. Bu telefonlar bazen ceza görevi görüyordu; tıpkı balayımızda, Richard’ın dalış eğitmeniyle flört ettiğimi düşündüğü anlarda gelen telefon gibi. Diğer zamanlarda, bu işi dengemi sarsmak ve daha sonra beni teskin edebilmek için

sinirimi bozmak amacıyla yaptığını düşünüyorum. Ama bunları Emma'ya anlatmıyorum.

Emma gözünü telefonuna dikeyor. “Yani ne yaptığımı aslında bilse de, bilmiyormuş gibi mi davranıyor?” İçkisinden bir yudum alıyor. “Tanrım, ne hastalıklı bir davranış bu...”

“Tüm bunları kabullenmen kolay değil biliyorum.” Bu sözlerimin hafif kaldığının farkındayım.

“Aklımda sürekli ne var biliyor musun? Richard sen o mektubu kapımın altından attıktan hemen sonra kapımda bitiverdi. Mektubu alıp hemen yırttı, ama yazdığın bir satırı hiç unutmuyorum: ‘İçten içe, onun gerçekte nasıl bir insan olduğunu biliyorsun zaten.’” Emma o an başka bir yerdeymiş gibiydi; nişanlısının o yüzünü ilk kez gördüğü o anı yeniden yaşıyordu sanki. “Richard sanki... sanki o mektubun canına kıymak istiyordu. Yırttıkça yırttı, un ufak edene dek parçalamaya devam etti; sonra hepsini cebine koydu. O an yüzü... başka birine dönüşmüştü adeta.”

Emma o hatıranın içinde uzunca bir süre oyalandı, sonra içinde yaşadığı ana dönüp doğrudan gözlerimin içine baktı. “Bana bir konuda gerçeği söyler misin?”

“Tabii.”

“Evinizdeki o kokteyl partiden hemen sonra, Richard’m yanağında oldukça kötü bir çizik gördüm. Ne olduğunu sorduğumda, komşunun kedisinin tırmaladığını söyledi; yerden almaya çalışırken olmuş.”

Richard yara izini kapatabilir veya daha iyi bir hikâye uydurabilirdi. Ama partideki saçma sapan davranışlarımın ardından, insanların kendilerince bazı sonuçlara varmaları normaldi; o yara izi, daha çok, dengesiz, hoppa biri olduğumun bir kanıtıydı.

Emma şimdi çok sakın görünüyor. “Çocukluğumda evimizde kedi vardı” diyor, yavaşça. “Richard’ın yüzündeki izin kedi tırmalaması olmadığını biliyordum.”

Başım la evetliyorum.

Sonra derin bir nefes alıp gözlerimi kırpıştı rıyorum. “Üstüme saldırmıştı, ondan kurtulmaya çalışıyordum.”

Emma başlangıçta herhangi bir tepki vermiyor. İçgüdüsel olarak, halden anlar bir tavır sergilemesi durumunda göz yaşlarına boğulabileceğimi fark ediyor belki. Yüzüme bakmakla yetiniyor, sonra başım çeviriyor.

Sonunda, “Her şeyi nasıl yanlış anlamışım, inanamıyorum” diyor. “Senin yüzünden sanmış tım... Richard yarın dönüyor. Akşamı onun evinde geçirmem gerek. Maureen de New York’a geliyor. Benim evimde buluşacağız; gelinliğimi göstereceğim ona. Sonra hep birlikte düğün pastamızı tatmaya gideceğiz.”

Çok konuşmaya başlaması asabiliğinin, yaptığımız sohbetten etkilendiğinin bir göstergesi.

Maureen bir başka sorun. Ama Richard ve Emma’nın, onu düğün hazırlıklarına dahil etmesine şaşırmadım; hatırlıyorum, aynı şeyi ben de istemiş tım. Ona verdiğim kelebek kopçalı kolyenin yanı sıra, Richard’ın, ona hediye edeceğim düğün albümümüzdeki fotoğrafların siyah-beyaz mı, yoksa renkli mi olmasını tercih edeceği konusunda Maureen’in fikrini öğrenmeye çalışmış tım. Richard onu arayıp telefonu hoparlöre bağlamış ve üçümüz düğünde akşam yemeğinde hangi mezelerin olacağını konuşmuş tük.

Kolumu Emma’nın omzuna atıyorum. Vücudunun kaskatı olduğunu hissediyorum; ama kendini çekmeden önce kısa bir an için gevşiyor. Devasa bir duygusal dalgayla boğuşuyor olmalı.

Kurtar onu. Kurtar onu.

Gözlerimi kapatıyorum; kurtaramadığım kız geliyor aklıma. “Korkma, sana yardım edeceğim.”

* * *

Emma'nın dairesine geldiğimizde gelinliğini kanepenin arkasına seriyor.

“İçecek bir şeyler ister misin?”

Şampanyadan çok az içmiştim; Emma'nın Richard'dan kendini nasıl sağ salim kurtarabileceğini düşünmem gerekiyordu, bunun için de aklım başımda olmalıydı. “Biraz su alayım.”

Emma mutfağa koşuyor; yine heyecanlı heyecanlı konuşmaya başlıyor. “Buz alır mısın? Biliyorum, etraf biraz dağınık. Çamaşır yıkayacaktım ki birden şu Visa hesabını kontrol etmek geldi aklıma. Richard nişanlanmamızdan sonra o hesaba beni de eklemişti, o yüzden yapmam gereken tek şey, kartın arkasındaki numarayı aramak oldu. Bir şeyler atıştırmak istersen üzüm ve badem var... Genelde AmEx dökümlerini masrafların ödenmesi için muhasebe bölümüne ilemeden önce gözden geçirirdim, ama Richard birkaç kez o işi kendisinin halledeceğini söyledi. O para iadesini o yüzden görmedim.” Emma başını iki yana sallıyor.

Çevreme bakınırken dalgın bir tavırla onu dinliyorum. Richard'la ilgili öğrendiği şeylerin etkisinden biraz olsun kurtulmak için kendince birtakım çıkış yolları bulmaya çalıştığının farkındayım. Şampanyayı bir çırpıda bitirmesi, çılgınca enerjisi... Bu belirtileri çok iyi biliyorum.

Emma bardaklarımıza buz koyarken, küçük oturma odasını inceliyorum. Kanepe, sehpa, hafifçe solmuş güller... Sehpanın üstünde hiçbir şey yok; o an ne aradığımı fark ediyorum.

“Ev telefonun var mı?”

“Ne?” Başını iki yana sallayıp bardağımı uzatıyor. “Hayır; neden sordun?”

Rahatlıyorum. Ama söylediğim tek şey, “En iyi nasıl iletişim halinde olabiliriz, onu anlamaya çalışıyorum” oluyor.

Emma'ya henüz her şeyi anlatmayacağım. Gerçeğin, duyduklarından da kötü olduğunu öğrenmesi durumunda kendisini dış dünyaya tamamen kapatabilir.

Ona, evliliğimiz sırasında Richard'ın evimizden yaptığım konuşmaları dinlediğinden emin olduğumu söylememe gerek yok.

Defterime aldığım notlarda ortak bazı yönler keşfetmemin ardından, nihayet, olayları birbirleriyle birleştirmiştim.

Westchester'daki evimizin alarmı ötmeye başlayıp da ben korkudan dolaba sindiğimde, başlangıçta, evin ön ve arka kapılarının yanlarına yerleştirilmiş olan video kameralarında eve girmeye çalışan kimsenin görünmediği söylenmişti bana. Sonra Richard'ın kameraları kontrol ettiğini fark ettim; görüntülerde neyin olup neyin olmadığı kimse soruşturmadı.

Alarmın çalmasından hemen önce Sam'le telefonda konuşuyor, bir bardan diğerine gitmek ve eve erkek atmak konusunda şaka yapıyordum. Şimdi alarmı Richard'ın çaldırıldığına inanıyorum; kocam beni cezalandırıyordu.

Richard beni korkutmaktan zevk alıyordu; güç algısını besleyen bir şeydi bu. Nişanlanmamızdan hemen sonra gelmeye başlayan o esrarengiz cevapsız telefonları, klostrofobik yeni karısına dalma dersleri aldırmasını, sürekli olarak hırsız alarmını kurmayı hatırlatmasını düşünüyorum. Beni rahatlamaktan ne kadar zevk aldığını ve ancak onunla güvende olabileceğimi kulağıma fısıldamasını da...

Suyumu kana kana içiyorum. "Richard yarın kaçta dönüyor?"

"İkinci saatlerinde." Emma gelinliğine bakıyor. "Onu asmalıydım."

Emma'yla yatak odasına gidiyor, gelinliği dolap kapısına asarken izliyorum onu. Gelinlik havada süzülüyor adeta; gözlerimi ondan alamıyorum.

Bu zarif gelinliği giymesi beklenen gelin artık yok; düğün günü gelinlik sahipsiz kalacak.

Emma askıyı hafifçe düzeltiyor, eli, geri çekmeden önce gelinliğin üstünde bir müddet dolaşıyor.

“Richard o kadar muhteşem görünüyordu ki...” Sesinden şaşkınlık akıyor... “Bir erkek nasıl bu denli acımasız olabilir?”

Westchester’daki eski dolabımda, özel kutusunda duran ve hiçbir zaman sahip olamadığım kızım için sakladığım kendi gelinliğimi düşünüyorum.

Konuşabilecek duruma gelmeden önce zar zor yutkunuyorum. “Richard bazen harikulade bir insan olabiliyordu. Onunla bu kadar uzun evli kalabilmemin tek nedeni bu...”

“Onu neden terk etmedin?”

“Terk etmeyi düşündüm. Bunu yapmak için bir sürü nedelim vardı. Yapmamak için de.”

Emma başını sallıyor.

“Richard’ın beni terk etmesi gerekiyordu.”

“İyi de böyle bir şey yapacağını nasıl biliyordun?”

Gözlerinin içine baktım. İtiraf etmek zorundayım. Emma bugün büyük bir yıkıma uğradı, ama gerçeği bilmeyi de hak ediyor. Onsuz, sahte bir gerçekliğin içinde hapsolacak ve ben bunun ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

“Bir şey daha var.” Oturma odasına dönüyorum; Emma da peşimden geliyor. Kanepeyi işaret ediyorum. “Oturabilir miyiz?”

Emma duyacağı şey için kendini hazırlıyormuşçasına, kaskatı olmuş halde kanepenin yastığının kenarına ilişıyor.

Her şeyi ortaya döküyorum: Onu ilk kez gördüğüm şirket partisini; evimizde verdiğimiz ve benim sarhoş numarası yaptığım kokteyl partiyi; hasta olduğumu söyleyip Richard’ın onu klasik müzik konserine götürmesini önerdiğim akşamı; onları geceyi orada geçirmeleri için teşvik ettiğim iş gezisini...

Sözlerimi bitirdiğimde Emma başını ellerinin arasına alıyor.

“Bunu bana nasıl yaparsın?” diye haykırıyor. Ayağa fırlayıp alev saçan gözlerle bana bakıyor. “En başından beri biliyordum. Sende normal olmayan bir şeyler var.”

“Çok üzgünüm.”

“Kaç akşam evliliğinizin bitmesinin nedenlerinden biri de ben miyim diye düşündüm ve gözüme uyku girmedi, biliyor musun?”

Emma kendini suçlu hissettiğini söylememiştir, ama böyle olması normal. Richard’la fiziksel birlikteliklerinin biz hâlâ evliyken başladığına eminim. Şimdi Emma’nın Richard’la olan hatıraları daha da kirlendi. İşlevsiz evliliğimde, kendini bir piyon gibi hissediyor olmalı. Birbirimizi hak ettiğimizi bile düşünüyor olabilir.

“İşin buralara geleceğini asla düşünmemiştim... Richard’ın sana evlenme teklif edeceğine ihtimal vermemiştim. En fazla kısa bir macera yaşarsınız diye düşünmüştüm.”

Emma, “Kısa bir *macera* mı?” diye bağıyor. Yanakları öfkeden kızarıyor; sesindeki ani öfke şaşırtıyor beni. “Yani, zarsız, tehlikesiz bir şey gibi mi? İlişkiler insanları mahveder. Ne kadar acı çekeceğimi hiç düşündün mü?”

Sözleri eziyor beni, ama sonra içimde bir şeyler ateş alıyor ve ona karşılık vermeye başlıyorum.

Daniel’in ihanetini öğrenmemin ve yorgun ifadeli karısını görmemin ardından, haftalar boyu yatağında kıvrılıp yatışımı hatırlayarak, “İlişkilerin insanları mahvettiğini *biliyorum!*” diye bağıyorum. Bu olay neredeyse on beş yıl önce olmuştu, ama bahçesindeki meşe ağacının arkasındaki o sarı, üç tekerlekli küçük bisiklet hâlâ gözümün önünde; Planlı Ebeveynlik kliniğinde imza atarken elimdeki kalemin nasıl titrediği de...

Şimdi, “Bir zamanlar üniversitede evli bir adam tarafından ihanete uğramıştım” derken, sesim biraz daha yumuşak çıkıyor. Yaşadığım bu olayı hayatımda ilk kez bir başkasıyla paylaşıyorum. O an hissettiğim acı öylesine taze ki, yirmi bir yaşındaki kalbi kırık halime geri dönüyorum sanki. “O adamın beni sevdiğini sanmıştım. Bana karısından hiç söz

etmemiştii; bazen, bunu bilseydim, hayatımın bambaşka bir akışı olurdu diye düşünürüm.”

Emma odayı uzun adımlarla arşınlamaya başlıyor. Sonra bir an durup hızla kapıyı açıyor.

“Çık dışarı.” Ama sesinde nefretten iz yok. Dudakları titriyor, gözleri yaşla parıldıyor.

“İzin ver de son bir şey söyleyeyim” diye yalvarıyorum. “Bu akşam Richard’ı ara ve evlenmeyi artık düşünmediğini söyle. Yine benim geldiğimi ve bunun bardağı taşıran son damla olduğunu da...”

Emma hiç tepki vermiyor, o yüzden kapıya doğru yürümeye başlarken hızlı hızlı konuşuyorum. “Nişanı attığını herkeşe söylemesini iste; bunu söylemen özellikle çok önemli” diye bastırıyorum. “Ayrılık haberini vermek kendi kontrolünde olduğu, bu işten itibarı zedelenmeden çıktığı sürece seni cezalandırmayacaktır.”

Söylediğim hiçbir kelimeyi kaçırmamasın diye bir an önünde duraklıyorum. “Deli, eski karısıyla daha fazla uğraşamayacağını söyle ona. Lütfen bunu yapacağına söz ver bana. O zaman güvende olursun.”

Emma hiçbir şey söylemiyor; tartarcasına ve soğuk bir ifadeyle de olsa, en azından yüzüme bakıyor ama. Gözleriyle baştan aşağı tarıyor beni.

“Söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanacağım?”

“Buna gerek yok. Lütfen, gidip bir arkadaşının yanında kal ve seni bulamasın diye telefonunu burada bırak. Richard’ın öfkesi çabuk geçer; sen sadece kendini korumaya bak.”

Eşikten adımımı atıyorum. Emma kapıyı hırsla çarpıyor arkamdan.

Koridorda oyalanıyor, ayaklarımın altındaki lacivert halıya dikiyorum gözlerimi. Emma ona anlattıklarımı düşünüyor olmalı. Şu an muhtemelen, kime güveneceğini şaşırması durumunda.

Emma dediğimi yapmazsa, Richard, büyük bir ihtimalle, özellikle de beni bulamadığı takdirde, öfkesini ona kusacaktır. Daha da kötüsü, Emma'yı fikrini değiştirmesi ve düğünü planladıkları gibi yapmaları konusunda ikna edebilir.

Bu olaydaki rolümden Emma'ya söz etmemeliydim belki de. Suçumu itiraf etme, vicdanlı ve dürüst davranma ihtiyacım, onun güvenliğini gölgede bırakmamalıydı. Olan bitenle alakalı yanlış algısı, itirafımla öğrendiği tehlikeli gerçeğe nazaran daha iyi koruyacaktı onu.

Richard'ın bir sonraki adımı ne olacak?

O dönene dek yirmi dört saatim var. Ve ne yapacağımı hiç, ama hiç bilmiyorum.

Koridorda yavaş adımlarla yürüyorum. Emma'dan ayrılmaya gönlüm el vermiyor bir türlü. Asansöre adımımı atmak üzereyim ki, bir kapının açıldığını duyup arkama bakıyorum. Emma kapı ağzında dikiliyor.

"Richard'a düğünü senin yüzünden iptal ettiğimi söylememi istiyorsun, öyle mi?"

Hızlı hızlı sallıyorum başımı. "Evet. Suçu bana at."

Kaşları havaya kalkıyor. Başını yana eğip beni bir kez daha baştan aşağıya süzüyor.

"Bu en güvenli çözüm" diyorum.

"Benim için öyle olabilir; ama senin için değil."

Richard, “Tatlım seni çok özledim” diyor.

Sevgi ve şefkat dolu sesi içimin parçalanmasına neden oluyor.

Eski kocam benden üç metre ötede duruyor. Birkaç saat önce Chicago’dan döndü, evine uğrayıp üstünü değiştirdi, kot pantolonu ve polo tişörtüyle buraya, Emma’nın dairesine geldi.

Emma’nın yatak odasındaki dolabın içinde çömelmiş, eski moda anahtar deliğinden bakıyorum. Burası hem gizlenebileceğim, hem de odayı rahatça görebileceğim tek yer.

Emma eşofman pantolonu ve tişörtüyle yatağının kenarında oturuyor. Komodininin üstünde bir kutu Sudafed, kâğıt mendil kutusu ve çay fincanı duruyor. Tüm bu ayrıntılar benim fikrim...

“Eli’s’den tavuk suyu çorba ve taze sıkılmış portakal suyu getirdim. Biraz da çinko vitamin... Spor salonundaki hocam, çinko takviyesi yapmanın yaz nezlelerine karşı çok iyi geldiğine yemin ediyor.”

“Teşekkür ederim.” Emma’nın sesi dermansız ve yumuşak çıkıyor. Son derece inandırıcı...

“Sana bir süveter getireyim mi?”

Richard görüş alanımı doldurup odayı görünmez kıldığı anda kalbim ağzıma geliyor. Saklandığım dolaba yaklaşıyor şimdi.

“Aslında bu halimle bile terliyorum. Alnıma koymam için küçük bir havluyu soğuk suda ıslatıp bana getirir misin?”

Bu konuşmalar senaryomuza dahil değildi; Emma çok iyi doğaçlama yapıyor.

Richard banyoya gitmek için arkasını dönene ve ayak sesleri uzaklaşana dek nefesimi tutuyorum.

Ağırlığımı bir yönden diğer yöne veriyorum. Birkaç dakikadır diz çökmüş halde oturduğumdan bacaklarım ağrıyor.

Emma bulunduğum tarafa bir kez bile bakmadı. İfşaatımdan dolayı hâlâ sersem vaziyette; bana tamamen güvenmediğini hissediyor, bu yüzden onu suçlamıyorum.

Dün koridorda durmuş asansörü beklerken, “Hayatımı artık sen idare etmeyeceksin” dedi bana. “Sırf sen söyledin diye, telefonda Richard’la ilişkiye son vermeyeceğim. Düğünü iptal edip etmemek de benim kararım olacak.”

Ama en azından bu akşam elimde telefonum, yakınlarında olmama, onu korumama ve Richard’ı izlememe izin veriyor.

Emma, hastalandığını söylemesi durumunda, Richard’ın onu ısrarla görmek isteyeceğini ikimiz de tahmin etmiştik. Hastalık numarası yapmak birçok sorunu hallediyor aslında. Richard Emma’nın hareketlerini izliyorsa, hastalığı, neden yoga dersine gitmediğini, kendi evinde kalmak istediğini ve değil onunla seks yapmak, onu neden öpmek bile istemediğini açıklayacak. Emma’yı bu zahmetten kurtarmak istedim.

Richard odaya dönerek, “Al canım” dedi.

Bir an için yatağa doğru eğilirken gözüme ilişiyor, sonra sırtı hareketlerini görmemi engelliyor. Yine de nemli havluyu Emma’nın alnına koyduğunu, saçlarını düzelttiğini ve ona sevgi dolu bir ifadeyle baktığını gözümün önünde canlandırabiliyorum.

Dizkapaklarım dolabın ahşap zemini üstünde eziliyor, baldırlarım cayır cayır yanıyor. Ayağa kalkıp bacaklarımı silkelemeye can atıyorum; ama yapamam, Richard duyabilir.

“Beni bu halde görmeni istemiyorum. Sefil bir haldeyim.”

Gerçeği bilmesem, Emma’nın gizli güdülerinin masumiyeti hakkında kefil olabilirim.

“Hastayken bile dünyanın en güzel kadınısın sen.”

Richard’ı çok iyi tanıyorum. Söylediği her kelimedede samimi... O an Emma’nın canı çilek şerbeti çekse veya rahat kaşmir bir çorap istediğini söylese, en iyisini bulup getirmek için Manhattan’ın altını üstüne getirir. Emma kendisini daha iyi hissettirdiğini söylese, yanında yerde yatar. Bu, eski kocamın kalbimden söküp atmakta en zorlandığım özelliği. Şu an tıpkı profili gibi, görebildiğim tek şey o.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sonra birden açmaya zorluyorum. Görmekten, farkına varmak istemediğim şeyleri gözlemlemekten kaçınmanın ne denli tehlikeli olduğunu çok iyi öğrendim çünkü.

Emma’nın Richard’ın beklentilerini karşılamaması durumunda –ki bu konuda eninde sonunda başarısızlığa uğraması kaçınılmaz– bunun sonuçları olacak. Emma Richard’ın fantezilerinin kadını olmazsa Richard onun canını yakacak, sonra onu yumuşatmak için mücevherlere boğacak. Emma ona çocuk vermediği veya arzuladığı ev ortamını yaratmadığı takdirde, Richard sistematik bir biçimde onun gerçekliğine saldıracak ve Emma’nın bile tanıyamayacağı bir hale getirene dek eğip bükecek. Hepsinden kötüsü, Richard onun en çok sevdiği şeyleri, insanları elinden alacak.

Richard, “Maureen’e yarınki randevuyu iptal ettiğini söylerim” diyor Emma’ya.

Harika, diye geçiriyorum içimden. Bu erteleme, Emma’nın Richard’dan ayrılmasını en sorunsuz şekilde nasıl gerçekleştirebileceğinin yolunu bulmamız için bize zaman kazandıracak.

Ama Emma Richard’la aynı fikirde olduğunu söylemek yerine, “Gerek yok. Biraz dinlenirsem kendime geleceğime eminim” diyor.

“Nasıl istersen aşkım; ama en önemli şey senin sağlığın.”

Dolabın içindeyken bile Richard’ın insanı mıknatıs gibi kendine çeken karizmasını hissedebiliyorum.

Emma’nın bu akşam Richard’la arasına mesafe koymaya başlamasını umuyordum. Ama henüz birkaç dakikadır bir arada olmalarına rağmen, Emma şimdiden bocalamaya başlamış gibiydi.

Anahtar deliğinden birbirine kenetlenmiş ellerini görebiliyorum. Richard’ın başparmağı nazıkçe Emma’nın bileğini okşuyor.

Dolaptan fırlayıp onları birbirlerinden ayırmak geliyor içimden; Richard Emma’nın aklını çeliyor çünkü. Onu tekrar etkisi altına alıyor.

“Maureen’in her halükârda gelmesi gerek; ona gelinliğimi göstereceğim.” O gelinlik şimdi on beş santim solumda asılı duruyor; Richard görmesin diye, Emma gelinliği dolaba kaldırdı. Emma, “Ayrıca düğünle ilgili yapılması gereken eğlenceli birkaç küçük iş var. Düğün pastasını tatma işini tek başına yapmana izin vereceğimi düşünmüyorsun değil mi?” diye devam ediyor, şakacı bir ses tonuyla.

Olması gereken şeylerin tam tersi oluyor şu anda. Yirmi dört saat önce tam da bu odada durmuş bana, Richard’ın nasıl hem bu kadar harika, hem de bu kadar acımasız olabileceğini soran kadın gitmiş, yerine bambaşka biri gelmiş sanki.

Dolabın içinde o halde daha fazla duramayacağımı hissediyorum. Sağ dizimi dolabın zemininden ağır hareketlerle kaldırıp ayağımı yere basıyor, sonra aynı hareketleri sol ayağım için tekrarlıyorum. Santim santim ayaklarımın üstünde doğruluyorum. Elbise ve gömlekler beni içine çekiyor, ipeksi kumaşlar yüzümü sıyrıyor.

Başımı bir askıya çarpıyorum; askının asılı olduğu metal çubuktan, rüzgâr çanının tek bir notasına benzer, çok, ama çok hafif bir ses çıkıyor.

Richard, “O neydi?” diye soruyor.

Hiçbir şey göremiyorum.

Limon kokusu sarıyor etrafımı; yoksa ben mi öyle sanıyorum? Sığ nefesler çekiyorum içime. Kalbim deli gibi atıyor. Düşüp bayılacağım, vücudum dolaba çarpacak diye ödüm kopuyor.

Emma, “Yatağımdan” diyor. “Sürekli gıcırda.” Sonra ağırlığını diğer tarafa veriyor; yatak mucizevi biçimde gıcır ediyor. “Senin yatağında yatmaya can atıyorum.”

Emma’nın yıldırım hızıyla yaptığı manevra karşısında bir kez daha şaşkınlığa uğruyorum.

Emma, “Ama sana söylemem gereken bir şey var” diyor, sonra.

“Nedir canım?”

Emma duraksıyor.

Anahtar deliğinden bakmak için bir kez daha eğiliyor, Emma’nın konuşmayı neden uzattığını merak ediyorum. Richard’ın ne kadar zeki olduğunu biliyor; gerçekten hasta olduğunu anlamadan, Richard’ın evinden bir an evvel gitmesini istemiyor mu?

“Bugün Vanessa aradı beni.”

Gözlerim irileşiyor, şaşkınlıktan soluğumu tutuyorum. Bana bir kez daha tuzak kurduğuna inanmıyorum.

Richard okkalı bir küfür savurup Emma’nın dolabının yanındaki duvarı tekmeliyor. Odanın döşeme tahtalarının titrediğini hissediyor, yumruklarını sıkıldığını görüyorum.

Bir süre yüzü duvara dönük halde duruyor, sonra dönüp Emma’ya bakıyor.

“Özür dilerim bebeğim” derken, sesi gergin çıkıyor. “Bu kez ne saçmaladı?”

Emma Richard’a inanmayı seçti. Sahnelediği oyun tamamen beni kandırmaya yönelik. Polisi arayabilirim, ama Emma ve Richard dolaba saklandığımı söylediklerinde, polis ne düşünür?

Emma'nın eşyaları beni boğuyor; bu küçük dolapta hiç hava yok. Kapana kısıldım burada. Klostrofobi tüm ağırlığıyla üstüme çökerken, boğazımın sıkıldığını hissediyorum.

"Hayır, Richard öyle bir şey değil. Vanessa özür dilemeye gelmiş; beni bundan sonra rahatsız etmeyeceğini söyledi."

Başım dönüyor. Emma'nın sözleri aklıma gelebilecek hiçbir senaryoya uymuyor; öyle ki ne yapmaya niyetlendiğini hiçbir şekilde kestiremiyorum.

"Vanessa daha önce de böyle demişti." Richard'ın derin derin nefes alabildiğini duyabiliyorum. "Ama sürekli büroma gelmeye ve mektup göndermeye devam ediyor. O asla vazgeçmez. O kaçığın teki..."

"Tatlım, sorun yok. Ben gerçekten inanıyorum ona. Bu kez farklı konuştu."

Bacaklarım sıvılaşmış gibi. Emma'nın bu yalanı neden uydurduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Richard nefesini veriyor. "Vanessa konusunu kapatalım. Bir daha ondan söz etmek zorunda kalmayız umarım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Tek istediğim uyumak. Senin hasta olmanı da istemiyorum. Gitmelisin artık. Seni seviyorum."

"Maureen ve seni yarın ikide alırım. Ben de seni seviyorum."

Emma dolap kapağını birkaç dakika sonra açana dek içeride bekliyorum. "Gitti."

Bacaklarımı büküp büküp doğrultuyor ve acıyla yüzümü buruşturuyorum. Ona neden böylesine beklenmedik bir konuşma yaptığını sormak istiyor, ama yüzündeki ifadesizlikten evinden gitmemi istediğini anlıyorum.

"Gitmeden önce birkaç dakika bekleyebilir miyim?"

Emma bir an duraksıyor, sonra başını sallıyor. "Oturma odasına gidelim." Belli etmeden bana bir bakış atıp ne düşündüğümü anlamaya çalıştığını fark ediyorum. Temkinli davranıyor.

“Bundan sonraki adımımız ne olacak?”

Emma’nın kaşları çalışıyor. Biz’li konuşmamın onu sinir ettiğini söyleyebilirim. “Bakacağım” diyerek omuz silkiyor.

Emma anlamıyor. Düğünü iptal etmek konusunda hiçbir acelesi yokmuş gibi görünüyor. Richard bu kadar kısa bir sürede aklını çelebildiyse, ona düğün pastasından tattırdığında, elini beline doladığında ve kulağına onu ne kadar mutlu edeceğini fısıldadığında ne olacak?

“Duvarı tekmelediğini gördün” diyorum, sesimi biraz yükselterek. “Nasıl biri olduğunu anlamıyor musun?”

Bu iş Emma’yla sınırlı değil. Richard Emma’nın gitmesine izin verse bile –ki ben vereceğine pek ikna olmuş degilim– canımı yakması için kullandığı o yöntemler ne olacak? Richard’ın, Tiffany’s’den aldığı o hediyeıı saklamaya bile tahammül edemeyen, Emma ve benden önceki, koyu renk saçlı eski karısı ne olacak? Artık Richard’ın eski karısının da canını yaktığına eminim.

Eski kocam alışkanlıklarına bağı bir adamdır; hayatını rutinleri yönlendirir. O parlak mavi kutunun içindeki gösterişli mücevherin ne olduğunun bir önemi yok; sonuçta korkunç bir olayı örtbas etmek üzere alınmış, özür yerine geçen bir şey o.

Emma Richard’ın gelecekte karısı olabilecek herhangi bir kadını kurtarmaya, o yola girmesini engellemeye çalıştığını bilmiyor.

“Buna bir son vermek zorundasın. Bu iş uzadıkça, daha da kötüye gidecek ve...”

“Bakacağım dedim.”

Kapıyı açıyor. İstemeden de olsa yanından geçip dışarıya adımımı atıyorum.

“Hoşça kal” diyor. İçimden bir ses, Emma’nın beni bir daha hiç görmemeyi planladığını söylüyor.

Ama Emma fena halde yanılıyor bu konuda.

Kendi planımı uygulamam gerektiğini keşfetmiş durumdayım çünkü. Bununla alakalı fikrin tohumları, Richard'ın, Emma'yı sözde aradığımı duyduğu anda yaşadığı öfke patlamasını izlerken atıldı. Emma'nın apartmanının koridorundaki lacivert halıda yürür ve Richard'ın birkaç dakika önce izlediği yoldan geçerken, plan kafamda şekillenmeye başlıyor.

Emma Maureen'in yarın gelinliği görmeye geleceğini, sonra Richard'la birlikte üçünün düğün pastasını tatmaya gideceklerini düşünüyor.

Gerçekte neler olacağını bilmiyor ama.

Yeni sigorta poliçem bilgisayar yazıcısından çıkıyor.

Sayfaları zımbalıyor, sonra dayanıklı sarı bir zarfın içine koyuyorum. Poliçem sadece doğal nedenlerden ötürü vefat etmem durumunda değil, bir kaza sonucu ölmem veya sakat kalmam durumunda da geçerli olacak.

Zarfı masaya, Charlotte teyzem için yazdığım mektubun yanına bırakıyorum. Bu, hayatımda yazdığım en zor mektup oldu. Mektupta teyzemin kolayca erişebilmesi için, son yatırdığım parayla birlikte oldukça kabarmış banka hesabıma ait banka hesap bilgileri de var. Teyzem aynı zamanda, sigorta poliçemin tek lehtarı...

Üç saatim kaldı.

Yapılacak işler listesini alıp, o işin üstüne bir çizik atıyorum. Odamı temizledim, yatağımı güzelce yaptım. Bütün eşyalarım dolabımda duruyor.

Bugünün erken saatlerinde listemde olan iki işi de hallettim. Maggie'nin ebeveynini aradım; sonra da Jason'ı.

Jason önce tanımadı beni; adımı hatırlaması zaman aldı. O kim olduğumu düşünürken, yaşanan sessizlikte, son karşılaşmamızla alakalı bir şeyler söyleyecek mi, diye merak edip odamda endişeli adımlarla dolanıp durdum.

Korktuğum olmadı. Tam tersine, Jason havyan barınağına yaptığım bağışlar için bana teşekkür etti, ardından,

üniversiteyi bitirdikten sonra neler yaptığını anlattı. Kampusta tanıştığı bir kızla evlendiğinden bahsetti. Jason, “O kız sonra beni hiç bırakmadı” derken duygusallaştı. “O günlerde herkese karşı çok öfkeliydim, ama en çok da orada olup kız kardeşime yardım etmediğim için kendime... Sarhoş araba kullanmaktan tutuklanıp rehabilitasyona gittiğimde, kız arkadaşım hep arkamda durdu ve en büyük destekçim oldu. Benden asla vazgeçmedi. Ertesi yıl evlendik.”

Jason karısının ortaokul öğretmeni olduğunu da söyledi. O da benimle aynı yılda mezun olmuştu üniversiteden. Jason’ın mezuniyet töreni esnasında Piaget Salonu’na gelmesinin nedeni buydu; kız arkadaşına destek olmak için oradaydı.

Suçluluk duygusu ve gerginlik, Jason hakkında yalan yanlış şeyler düşünmeme neden olmuştu. Onun o gün orada olmasının benimle hiçbir alakası yoktu.

Yaşadığı onca korkunun hayattaki seçimlerini şekillendirmesine izin veren kederli kadına, kendime acımadan edemedim.

Hâlâ çok korkuyorum, ama korkum eylemlerimi kısıtlamıyor artık.

Yapılacak işler listemde şimdi birkaç şey kaldı.

Dizüstü bilgisayarımı açıp tarayıcı geçmişimi siliyor, son yaptığım araştırmalara dair delilleri ortadan kaldırıyorum. Bilgisayarıma girebilecek herhangi bir kimsenin görebileceği, uçak biletleri ve küçük otellerle alakalı yaptığım araştırmaların tamamen silindiğine emin olmak için bir kez daha kontrol ediyorum.

Emma Richard’ı benim anladığım gibi anlamıyor, onun gerçekte neler yapabileceğini idrak edemiyor. Richard’ın kendini kaybettiği anlarda nasıl bir insana dönüştüğünü tasavvur etmek imkânsız...

Richard, onu durdurmadığım takdirde daha önce bana yaptıklarını başkalarına yapmaya devam edecek. Kaleydoskopu

döndürmenin ve halihazırdaki gerçekliği yok edip parlak ve rahatsızlık verici yeni bir görüntü ortaya koymanın bir yolunu bulacak.

Giysilerimi yatağa serip uzun ve sıcak bir banyo yapıyor, kaslarımdaki gerginliği atmaya çalışıyorum. Banyodan çıkıp bornozumu giyiyor, lavabonun üstündeki aynada oluşan buğuyu temizliyorum.

İki buçuk saat kaldı.

Önce saçlarımla ilgileniyorum. Geriye doğru tarıyor, sıkı bir topuz yapıyorum. Yüzüme özenle makyaj yapıp Richard'ın ikinci evlilik yıldönümümüzde hediye ettiği elmas küpeleri ve Cartier Tank saatimi takıyorum. Saniyelere bile dikkat etmem gerekiyor.

Richard'la Bermuda'ya gittiğimizde giydiğim elbiseyi seçiyorum. Beyaz, düz, dar, klasik bir elbise bu. Sahilde yapılacak sade bir evlilik töreninde bile giyilebilecek türden bir elbise. Birkaç hafta önce bana yolladığı giysilerden biri...

Bu elbiseyi sadece anısı için değil, cepleri olduğu için de seçtim.

İki saat kaldı.

Babetlerimi giyip ihtiyacım olan eşyaları topluyorum.

Yapılacak işler listesini yırtıp tuvalete atıyor, sonra sifonu çekiyorum. Yazıların mürekkebinin bulanıklaşmasını, kâğıtların bir girdaba kapılıp kaybolmalarını izliyorum.

Gitmeden önce yapmam gereken tek bir şey kaldı. Bu, listemdeki en zorlu şey... Bu işi halledebilmek için bütün gücümü toparlamam, bugüne kadar edindiğim rol yapma becerisini devreye sokmam gerekiyor.

Charlotte teyzeyi stüdyo olarak kullandığı odada buluyorum. Odanın kapısı açık...

Tuvaller odanın uzak köşesinde istiflenmiş. Yumuşak zemin, dökülmüş boyayla kapılı. Bir an için gördüğüm güzellik

karşısında hareketsiz kalıyorum: Mavi gökyüzü, parıldayan yıldızlar, ufukta gün doğmadan önce çok kısa süreliğine yaşanan o an... Kır çiçeklerinin coşkunu... Eski yıpranmış bir masa... Seine nehri üzerinde bir Paris köprüsü... Süt beyazı ve kırışmış cildiyle, bir kadının yanağının kıvrımı; o yüzü çok iyi tanıyorum, bu teyzemin oto portresi...

Charlotte teyze yarattığı manzaranın içinde kaybolmuş. Fırça darbeleri geçmiştekilere kıyasla daha serbest; eskisine kıyasla daha affedici bir tarzı var.

Hafızama onu bu haliyle kaydetmek istiyorum.

Teyzem bir süre sonra başını kaldırıp gözlerini kırptırıyor. "Aa, geldiğini görmedim tatlım."

"Rahatsız etmek istemiyorum" diyorum, yumuşak bir sesle. "Dışarıda biraz işim var; mutfakta sana öğle yemeği bıraktım."

"Çok hoş görünüyorsun. Nereye böyle?"

"İş görüşmesine. Uğursuzluk getirmesin; akşam dönünce ayrıntılı olarak anlatırım."

Bakışlarım odadaki tuvallerin üstünde dolaşıyor; Venedik kanalı üstündeki bir binanın dışına asılmış bir çamaşır ipi, nerdeyse hissedebildiğim hafif rüzgârda dalgalanan gömlek, pantolon ve etekler.

"Gitmeden önce bana bir konuda söz vermelisin."

Charlotte teyze, "Bugün patronluk taslama günümüzdeyiz galiba" diye takılıyor bana.

"Ciddiyim. Önemli bir mevzu... Yaz bitmeden İtalya'ya gider misin?"

Charlotte teyzenin dudaklarındaki gülümseme uçup gidiyor. "Ters giden bir şeyler mi var?"

Odaya girmek ve ona sarılmak istiyorum, çaresizce; ama bunu yaptığım takdirde evden çıkamayabileceğimden korkuyorum.

Ama her şeyi mektubumda yazdım zaten:

Güneş ışığının gökkuşağının bütün renklerini içerdiğini bana öğrettiğin o günü hatırlıyor musun? Sen benim güneş ışığıydın. Gökkuşaklarını nasıl bulmam gerektiğini sen öğrettin bana... Lütfen, bizim için İtalya'ya git. Beni hep yanında taşıyacaksın.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiçbir şey yok. Sana sürpriz yapmak istiyordum aslında, ama bu işi alırsam birlikte gide-meyebiliriz diye endişeleniyorum. Hepsi bu."

"Daha şimdiden bunu düşünmeyelim. Sen iş görüşmene odaklan. Kaçtıydı?"

Saatime bakıyorum. "Bir buçuk saat sonra..."

"İyi şanslar."

Ona uzaktan bir öpücük gönderiyor ve öpücüğün yumuşak yanağına konduğunu hayal ediyorum.

Hayatımda ikinci kez üstümde dar beyaz elbise, mavi halının bitiminde durmuş Richard'ın yaklaşmasını bekliyorum.

Asansör kapıları ardından kapanıyor. Ama Richard hiç hareket etmiyor.

Koridorun ucundayken bile bakışlarındaki o yoğunluğu hissediyorum. Günlerdir bilerek öfkeliendirdim onu; ateşe kömür attım, öfkesini, gömülü olduğu ve Richard'ın hep orada kalması için çabaladığı yerden su üstüne çıkarmaya çalıştım. Evliyken öğrendiğim şeyin tam tersini yaptım, yani.

“Tatlım, şaşırдың mı? Benim, Nellie.”

Saat tam iki... Emma Maureen'le birlikte, durduğum yerden on metre uzaklıkta sadece. İkisi de burada olduğumu bilmiyor; binaya bir saat önce gizlice, bir kargo elemanını takip ederek girdim. Üniformalı adamın uzun dikdörtgen kutuyu ne zaman teslim edeceğini tam olarak biliyordum çünkü. Bu öğlen Emma'ya bir düzine beyaz gül gönderilmesi için sipariş veren kişi benim.

Richard, “Şehir dışındasın sanıyordum” diyor.

“Fikrimi değiştirdim. Nişanlıyla biraz daha sohbet etmek istedim.”

Ellerim cebimde duran birkaç cisme gidiyor. İşlerinden hangisini önce çıkaracağım Richard'ın vereceği tepkiye bağlı. Richard halıya doğru bir adım atıyor. Korkudan sinip bir adım geriye kaçmamak benim için nerdeyse imkânsız. Yaz

sıcağına rağmen koyu renk takım elbisesi, beyaz gömleği ve altın renkli ipek kravatı son derece zarif ve üzerlerinde en ufak bir kırışıklık yok. Richard henüz raydan çıkmadı; yani benim istediğim kıvama gelmedi...

“Gerçekten mi? Peki, ona bu kez ne demeye niyetlisin?” Sesi tehlikeli biçimde sakın çıkıyor.

“Bununla başlayacağım.” Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıyorum. “Hiçbir zaman Raveneau siparişi vermediğini gösteren Visa dökümü.” Richard kâğıtta yazanları göremeyecek kadar uzakta; belge benim kartıma ait hesap dökümlerinden biri zaten.

Kanıtı görmeyi talep etmesinden önce ona biraz baskı yapmalıyım. Midem ağzımda olsa da gülümsüyorum. “Emma’ya, telefonunu izlediğinden de söz edeceğim.” Sesimin onunki gibi alçak ve tekdüze çıkmasına gayret ediyorum. “Tıpkı benim telefonumu izlediğin gibi.”

Vücudunun gerginliğini hissedebiliyorum nerdeyse. “Vannessa çizgiyi fazlasıyla aştın artık.” Bir başka ölçülü adım daha atıyor. “Başına ekşidiğin kişi benim nişanlım. Seninle yaşadığım onca şeyden sonra, şimdi bu ilişkiyi mi mahvetmeye çalışıyorsun?”

Göz ucuyla Emma’nın dairesinin kapısına olan mesafeyi ölçüyorum. Her an hamle yapabilirim; gerildiğimi hissediyorum.

“Dük konusunda yalan söyledin. Ona ne yaptığını biliyorum ve bunu Emma’ya da söyleyeceğim.” Bu doğru olmasa da—sevgili köpeğimin başına neler geldiğini asla öğrenemedim, ama Richard’ın ona zarar verdiğini hiç sanmıyorum—sözlerim hedefi buluyor. Richard’ın yüzünün öfkeden çarpıldığını görüyorum.

“Sperm sayım testiyle alakalı yalan söylediğini de biliyorum.” Ağzım o kadar kurudu ki, konuşmakta zorlanıyorum. Emma’nın kapısına doğru bir adım geri atıyorum. “Tanrı’ya şükür ki beni hamile bırakamadın. Sen çocuk sahibi olmayı

hak etmiyorsun. Bana fiziksel zarar verdin; hepsinin fotoğrafını çektim, delil topladım. Bu kadar zeki olduğumu düşünmemiştin, değil mi?”

Eski kocamı kışkırtacağını bildiğim kelimeleri dikkatle seçiyorum.

İşe yarıyor.

“Emma’ya her şeyi anlatacağım ve o seni terk edecek.” Sesimin titremesine engel olamıyorum artık. Ama sözlerimin gerçekliği inkâr edilemez cinsten. “Tıpkı benden önce seni terk eden kadın gibi...” Derin bir nefes alıp son sözlerimi söylüyorum. “Ben de seni terk etmek istedim. Asla senin tatlı Nellie’in olmadım. Richard seninle evli kalmak istemedim.”

Richard öfkeden deliye dönmüş durumda şimdi.

Tam da bunu istiyordum.

Ama hesaba katmadığım şey, kontrolünü ne denli çabuk kaybettiği ve ne denli hızlı davranabileceği...

Emma’nın kapısına doğru koşmaya başladığım anda, Richard üstüme çullanıyor.

Elleriyle boğazımı sıkıyor, ciğerlerime oksijen gitmesini engelliyor.

Çılgılık atacak zamanım olur diye sanıyordum. Kapıyı yumruklayıp Richard’ın geçirdiği dönüşümü görmeleri için Emma ve Maureen’i çağırarak kadar zaman bulurum diye düşünmüştüm. Richard bu şiddet gösterisini asla açıklayamayacaktı; bu, defterde, dosya dolabında ya da bir depoda bulunamayacak türden fiziksel kanıt olacaktı. Bu, hepimizin, benim, Emma’nın ve Richard’ın gelecekte tanışacağı kadının kurtuluşu olacak bir başka sigorta poliçesiydi.

Maureen ve Emma ortaya çıktıklarında Richard’ın saldırısını durdurabileceğime güveniyordum; en azından ben başaramasam bile, onlar durdurabilirlerdi onu. Oysa şimdi Richard’ın beni ortadan kaldırmak arzusuna ket vuracak kimse yok.

Nefes borum ezilmiş de enseme göçmüş gibi hissediyorum. İnanılmaz bir acı duyuyorum. Dizlerim çözülüyor.

Sol kolum, bir işe yaramayacağını bilsem de, çaresizce Emma'nın kapısına doğru uzanıyor. Emma şimdi müstakbel görümcesiyle birlikte, üstünde gelinliğiyle oturma odası duvarının diğer tarafında neler olup bittiğinden tamamen habersiz, fırıl fırıl dönüyor.

Richard bana saldırırken nerdeyse hiç gürültü çıkarmıyor; boğazımdan boğulur gibi bir ses yükselse de, bu katta evde olabilecek herhangi bir kişinin kulağına gidebilecek kadar yüksek değil.

Richard beni duvara yapııştırıyor. Sıcak nefesi yanaklarımı sıyrıyor. Üstüme eğildikçe, gözünün üstündeki yarım ay şeklindeki yara izini görüyorum.

Başım dönüyor; girdap misali içine çekiyor beni.

Cebimdeki biber gazı spreylene gidiyor elim, ama tam çıkaracakken Richard başımı duvara vuruyor ve ben spreyi elimden düşürüyorum. Sprey halının üstünde yuvarlanıyor.

Görüşüm kararıyor; siyah çizgiler çekiliyor kenarlarına. Çaresizce Richard'ın kavalkemiğini tekmelemeye çalışıyorum, ama tınmıyor bile.

Ciğerlerim yanıyor; havaya ihtiyacım var.

Gözleriyle gözlerimi dağlıyor. Vücudunu tırmalamaya başlıyorum; o sırada elim takım elbisesinin ceketindeki sert bir şeye değiyor. Tutup çıkarıyorum onu.

Kurtar bizi.

Kalan son gücümü de toparlayıp elime aldığım sert cismi yüzüne indiriyorum.

Richard bir çığlık koparıyor.

Şakağındaki yaradan kırmızı, parlak kan fışkırıyor.

Kaburgalarımındaki baskı artıyor, vücudumun rahatlamaya başladığını hissediyorum. Yıllardır unuttuğum –belki de

hiç yaşamadığım— bir dinginlik hissi beni esir alıyor. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyorum.

Karanlığın içinde yavaş yavaş yok olmak üzereyim ki baskı birdenbire kayboluyor. Yere çöküyor ve hırıltılı biçimde soluyorum. Ardından şiddetli biçimde öksürmeye başlıyorum, kusacak gibi olup öğürüyorum.

Bir kadın bana çok uzakmış gibi görünen bir mesafeden, “Vanessa” diye sesleniyor.

Bir bacağım altımda kıvrılmış halde halıda sere serpe yatıyor, ama havada süzülüyormuş gibi hissediyorum.

“Vanessa!”

Emma bu. Yapabildiğim tek şey başımı bir tarafa çevirmek; o an parçalanmış porselen görüş alanıma giriyor. Sakince gülümseyen sarışın gelinle, yakışıklı damat heykelciğinin sivri uçlarını görüyorum. Bu bizim düğün pastamızı süsleyen heykelcik.

Heykelciğin yanında da dizlerinin üstüne çökmüş Richard’ı görüyorum; boş bir ifadeyle bakıyor, yüzünden ağrıya akan kanlar beyaz gömleğini kirletiyor.

Nefes almaya çalışıyor, o esnada büyük bir acı duyuyorum. Sonra bir kez daha havayla dolduruyorum ciğerlerimi. Eski kocamın öfkesi şimdi akıp gitmiş gibi. Saçları gözlerinin önüne düşmüş. Hareket etmiyor.

Boğazım şişmiş ve hassaslaşmış; yutkunamıyorum, ama taze oksijen biraz olsun güç veriyor bana. Sürünerek geriye gitmeyi ve koridor duvarına devrilip oturma pozisyonu almayı başarıyorum.

Emma hemen yanıma geliyor. Ayakları çıplak ve benim gibi beyaz bir elbise giymiş. Gelinliğini... “Birinin bağırdığını duyup hemen geldim... Ne oldu?”

Konuşamıyorum. Yapabildiğim tek şey, açgözlü biçimde sık nefesler alabilmek.

Emma'nın gözlerinin boynuma kaydığını görüyorum. "Ambulans çağıracağım."

Richard olan biten hiçbir şeye tepki vermiyor; birden kapı ağzında bittiğinde şaşkınlıktan soluğunu tutan Maureen'e bile...

"Neler oluyor?" Maureen bana, kardeşinin ilişkisini tamamen kestiği, dengesiz kadına dik dik bakıyor. Sonra büyüttüğü ve koşulsuz olarak sevdiği adama, Richard'a çeviriyor bakışlarını. Onun yanına gidiyor, uzanıp sırtına dokunuyor. "Richard?"

Richard elini alnına götürüyor, sonra avucunun içindeki kırmızı ize dikeyiyor gözlerini. Şok geçiriyor sanki; tuhaf bir biçimde, uzaklarda bir yerlerdeymiş gibi görünüyor.

Kan görmekten nefret ederim. Bana ilk söylediği sözlerden biri idi bu. Canımı birçok farklı biçimde yakmış olmasına rağmen, Richard'ın herhangi bir yerimi kanatmadığı geliyor aklıma.

Maureen koşarak daireye giriyor, kısa bir süre sonra bir tomar kâğıt havluyla geri dönüyor. Richard'ın yanında dizlerinin üstüne çöküp kâğıt havluyla yarasının üstüne bastırıyor. "Neler oluyor?" Daha sert çıkıyor sesi. "Vanessa, neden buradasın? Ona ne yaptın?"

"Canımı yaktı." Sesim boğuk çıkıyor, her bir heceyi, boğazıma sürten kırık porselen parçası gibi hissediyorum.

Bu kelimeleri ne yapıp yapıp söylemek zorundayım.

Sesimin daha yüksek çıkmasını sağlarken, yüzüm duyduğum acıyla buruşuyor. "Beni boğmaya kalkıştı, neredeyse öldürecek. Tıpkı evli olduğumuz günlerde yaptığı gibi, canımı yaktı."

Maureen şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyor. "Richard böyle bir şey yapmaz... hayır..."

Sonra sessizleşiyor. Başını hâlâ iki yana sallasa da, omuzları düşüyor, yüzü sarkıyor. Boynumda yavaş yavaş ortaya

çıkmaya başlayan parmak izi şeklindeki izleri henüz görmemiş olsa da, bana inandığına eminim.

Maureen doğruluyor. Richard'ın yüzündeki kâğıt havluları çekip yarasını inceliyor. Tekrar konuşmaya başladığında sesi canlı, ama müşfik.

“O kadar da kötü değil. Dikişe ihtiyacın olmayacak sanırım.”

Richard bu sözlerle de herhangi bir tepki vermiyor.

“Richard ben her şeyle ilgilenirim.” Maureen kırık porselelen parçalarını yerden toplayıp bir avucuna dolduruyor, sonra kolunu kardeşinin vücuduna dolayıp başını hafifçe başına yaslıyor. Fısıltıyı andıran sesini zar zor duyuyorum. “Richard, ben her zaman sana bakacağım. Başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermeyeceğim. Endişelenmene gerek yok. Ben buradayım. Ben her şeyi halledeceğim.”

Hayretle dinliyorum bu sözleri. Ama beni en çok şoka uğratan şey, o sözlerin içindeki tuhaf duygusuzluk. Maureen ne öfkeli, ne üzgün, ne de akli karışmış gibi görünüyor.

Sesi, hiç de oraya aitmiş gibi görünmediği için, başta tanımlayamadığım bir şeyle dolu.

Sonra o şeyin ne olduğunu fark ediyorum: tatmin...

Önümdeki bina devasa kolonları ve çevresini saran verandasıyla, Güney malikânesi olabilir. Verandaya düzenli biçimde dizilmiş, sallanan iskemleler görüyorum. Ancak araziye özel güvenlik görevlisinin bulunduğu kapıdan, fotoğraflı kimliğimi göstererek girebildim. Güvenlik görevlisi yanımdaki çantayı da kontrol etti. İçindekileri görünce kaşları havaya kalksa da, yoluma devam etmem için başını sallamakla yetindi.

New Springs Hastanesi'nde iskambil kâğıdı oynayan birkaç hasta var. Onu hastaların arasında göremiyorum.

Richard yirmi sekiz gündür yoğun tedavi gördüğü bu akıl hastalıkları merkezinde kalıyor. Bana saldırmaktan ötürü hapse girmekten, savcılıkla yaptığı anlaşma sayesinde kurtuldu; anlaşmanın bir parçası da bu tedavi.

Girişe açılan ahşap basamakları tırmanırken, kolları ve bacakları sporcu görünümlü bir kadın oturduğu iskemleden kalkıyor. Gözüme giren güneş nedeniyle kim olduğunu anlamıyorum.

Kadın yanıma yaklaştığında onun Maureen olduğunu görüyorum. "Bugün burada olacağını bilmiyordum." Şaşırmamalıyım ashnda. Richard'ın Maureen'den başka kimsesi kalmadı.

"Ben her gün buradayım. Mazeret iznimi kullanıyorum."

Etrafıma bakıyorum. "O nerede?"

Hastane çalışanlarından biri Richard'ın isteğini iletmişti bana; beni görmek istiyordu. Başta, kabul etmeli miyim,

emin olamadım. Sonra benim de bu ziyarete ihtiyacım olduğunu düşündüm.

“Richard şu an dinleniyor. Öncelikle ben konuşmak istedim seninle.” Maureen bir çift sallanan iskemleyi işaret ediyor. “Oturalım mı?”

Maureen bacak bacak üstüne atıp bej rengi takım elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltiyor. Belli ki aklında bir şeyler var. Baklayı ağzından çıkarmasını bekliyorum.

“Richard’la aranızda yaşananlar için çok üzgünüm.” Maureen’in boynumdaki solmakta olan sarı lekelerle baktığını görüyorum. Ancak sarf ettiği sözlerle yaydığı enerji birbirine uymuyor. Kaskatı duruyor, yüzünde anlayıştan eser yok.

Beni umursamıyor. Hiçbir zaman umursamadı, onunla samimi olmayı umduğum o ilk günlerde bile bu böyleydi.

“Onu suçladığını biliyorum. Ama dışarıdan görüldüğü kadar basit değil. Vanessa, kardeşim çok badireler atlattı. Bilmediğin, hayal bile edemeyeceğin kadar çok şey hem de.”

Bu noktada gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırmaktan alamıyorum kendimi. Maureen Richard’a kurban rolü biçiyor.

“Bana saldırdı” derken, neredeyse bağıriyorum. “Az kalsın öldürüyordu beni.”

Maureen feveranıma kayıtsız kalmış gibi; boğazını temizleyip kaldığı yerden devam ediyor. “Anne ve babamız öldüğünde...”

“Araba kazasında...”

Sözlerim onu sinirlendirmiş gibi kaşlarını çatıyor. Bu konuşmayı bir sohbetten çok monolog olarak planlamış sanki.

“Evet. Babamız steysin vagon arabanın kontrolünü kaybetti; araba parmaklıklara çarpıp takla attı. Annem de babam da olay yerinde öldü. Richard çok fazla bir şey hatırlamıyor, ama polis patinaj izlerinden babamın çok hızlı gittiğinin anlaşıldığını söyledi.”

Birden sarsılıyorum. “Richard hatırlamıyor derken... Yani o da mı arabanın içindeydi?” diye atılıyorum.

Maureen sabırsızca, “Evet, evet.” diyor. “Sana söylemeye çalıştığım şey de bu.”

Afallıyorum; Richard kendisiyle ilgili, tahmin ettiğimden çok daha fazla şey saklamış anlaşılan.

“Richard korkunç şeyler yaşadı.” Maureen’in, hikâyenin önemli kısmına gelmek için bu tür detayları hızla geçmek ister gibi bir hali var. “Richard arka koltukta sıkışmış, alnını vurmuştu. Arabanın iskeleti eğri büğrü olmuştu ve dışarıya çıkamıyordu. Kazanın olduğu yerden bir başka arabanın geçmesi ve ambulansın gelmesi zaman aldı. Richard beyin sarsıntısı geçirmişti ve başına dikiş atılması gerekiyordu; ama çok daha kötü olabilirdi tabii.”

Aklıma gözünün üstündeki yarım ay şeklindeki yarası geliyor; o yarayı açıklarken, bisikletten düştüm demişti bana...

Richard’ı ergenlik çağına girmiş bir genç olarak –çocuk olarak, daha çok– kaza sonrası acı içinde ve sersemlemiş halde canlandırıyorum gözümde. Annesine sesleniyor. Onu ve babasını uyandıramıyor bir türlü. Takla atmış arabanın kapılarını açmaya çalışıyor, pencereyi yumruklayıp bağılıyor. Ve kan... Her yer kan içinde kalmış olmalı.

“Babam asabi bir insandı; öfkелendiğinde arabayı deli gibi hızlı sürerdi. Kaza öncesi annemle kavga ettiklerini sanıyorum.” Maureen şimdi daha sakin konuşuyor. Başını iki yana sallayarak, “Tanrı’ya şükürler olsun ki Richard’a hep emniyet kemerini takmasını söyledim. Sözümü dinlemiş” diyor.

“Hiç bilmiyordum” diyebiliyorum sonunda.

Maureen, onu daldığı hayallerden çekip almışım gibi dönüp yüzüme bakıyor. “Evet, Richard o kazayla ilgili benden başka kimseye bir şey anlatmadı. Sana söylemek istediğim şey, babamın araba kullanırken sinirlerine hâkim olmadığı değil, sadece. Babam anneme şiddet uygulardı.”

Derin bir nefes alıyorum.

Annemin cenazesi sonrası ben küvette uzanmış tir tir titrerken, Richard *Babam anneme her zaman iyi davranmazdı* demişti.

Richard'ın evin deposuna sakladığı o fotoğraf geliyor aklıma. Richard, kendisine daha makul bir hikâye anlatma imkânı versin diye, çocukluğuna dair anıları kelimenin tam anlamıyla gömmek ihtiyacı mı hissetti, diye merak ediyorum.

Üstüme bir gölge düşüyor. İçgüdüsel bir hareketle hızla çeviriyorum başımı. Mavi önlüklü bir hemşire gülümseyerek, "Böldüğüm için özür dilerim" diyor. "Kardeşiniz uyanınca haber vermemi istemiştiniz."

Maureen başını sallayarak, "Angie, ona buraya gelmesini söyler misin?" diyor. Sonra bana dönüyor. "Onunla odası yerine burada konuşman daha iyi olur sanırım."

Hemşirenin uzaklaşmasını izliyoruz. Kadın gözden kaybolduktan sonra Maureen'in sesi soğuk bir havaya bürünüyor, sözleri yutarak konuşuyor. "Bak Vanessa, Richard şimdi çok kırılgan bir durumda. Bundan sonra onu rahat bırakacağın konusunda hemfikir olabilir miyiz?"

"Buraya gelmemi isteyen oydu."

"Richard şu an ne istediğini bilmiyor. İki hafta önce Emma'yla evlenmek istediğini düşünüyordu, onun kusursuz olduğuna inanıyordu..." Maureen alaycı bir ifadeyle güldü. "... hem de onu çok az tanımasına rağmen... Bir zamanlar senin için de benzer şeyler düşünüyordu. Hayatının hep, yıllar önce annem ve babam için satın aldığı o pasta süsündeki idealleştirilmiş gelin ve damat gibi görünmesini istedi."

Heykelciğin altındaki, Richard'ın anne ve babasının evlilik tarihiyle bağdaşmayan o tarih geliyor aklıma. "O heykelciği anne ve babası için Richard mı satın aldı?"

"Anladığım kadarıyla sana bundan da söz etmemiş. Annemle babamın evlilik yıldönümleri için satın almıştı.

İkimiz, abla kardeş, anne ve babamıza akşam yemeği hazırlayacak ve pasta yapacaktık. Annem ve babam harikulade bir gece geçirecek ve birbirlerini tekrar seveceklerdi; aklımızdaki düşünce buydu. Ama sonra o kaza oldu. Richard o heykelciği verme şansını hiç bulamadı.”

“Onun içi boştur, biliyorsun; heykelciliğin yani. O gün koridorda onu yerde parçalanmış gördüğümde aklıma gelen şey buydu. Sanırım Richard heykelciği, düğün pastasını tatmak için gideceği pasta tasarımcısına gösterecekti. Ama gerçekte Richard evlenecek durumda değil tabii. Böyle bir şeyin olmasına izin vermemek de benim görevim.”

Maureen birden gülümsüyor; bir kulağından diğer kulağına yayılan, içten bir gülümseme bu. O an kendimi sakınmayı tamamen bırakıyorum.

Ama o gülümsemenin bana değil, arkamdan yaklaşmakta olan kardeşine olduğunu anlamam uzun sürmüyor.

Maureen ayağa kalkıyor. “Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım.”

Benim için hem gizemli, hem de gizemini artık kaybetmiş adamın yanına oturuyorum.

Richard’ın üstünde kot pantolonla düz, pamuklu bir gömlek var. Yüzünde de kirli sakal... Çok uyumasına rağmen yorgun ve cildi sararmış görünüyor. Başta beni büyüleyen, ardından da dehşete düşüren adam o değil artık.

Otobüs beklerken veya sokaktaki büfeden kahve alırken görsem, ikinci kez dönüp bakmayacağım sıradan, bir şekilde kederli bir adam gibi görünüyor gözüme.

Kocam yıllar boyu dengemi sarstı benim. Beni yok etmeye çalıştı.

Kocam yeşil kızakla Central Park’taki tepeden aşağıya kaydığımız o gün belime sarıldı. Babamın ölüm yıldönümlerinde

bana romlu, kuru üzümlü dondurma getirdi, hiçbir neden yokken bana aşk dolu sözler yazdığı notlar bıraktı.

Ve benden onu kurtarmamı bekledi.

Richard nihayet konuştuğunda, ondan uzun süredir duymayı beklediğim sözleri dile getiriyor.

“Üzgünüm Vanessa.”

Benden daha önce de özür dilemişti, ama bu kez içten olduğunu biliyorum.

En azından bu kelimelerin gerçek olduğunu...

“Bana bir şans daha verebilir misin? Her gün daha iyiye gidiyorum. Her şeye yeniden başlayabiliriz.”

Bahçeye ve yeşil çayırlara şöyle bir bakıyorum. Richard bana Westchester’daki evi ilk gösterdiğinde buna benzer bir görüntü hayal etmişim: İkimizi evliliğimizin üzerinden on yıllar geçtikten sonra, verandada salıncaklı koltukta oturmuş, anılarımızı yâd eder ve ortak bir noktada buluşana dek, en sevdiğimiz ayrıntıları birbirimize tekrar tekrar anlatırken canlandırmıştım gözümde.

Onu gördüğümde öfkeleneneceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi sadece acıyorum ona.

Richard’ın sorusuna cevap olarak ona yanımda getirdiğim bez çantayı veriyorum. Richard en üstte duran kutuyu, siyah mücevher kutusunu çıkarıyor. İçinde nişan ve nikâh yüzüklerim var. Richard kutunun kapağını açıyor.

“Bunları sana geri vermek istedim.” Çok uzun bir süre geçmişimize saplanıp kaldım. Zaman, onları geri verme ve gerçekten hayatıma devam etme zamanı.

“Çocuk evlat edinebiliriz; bu kez her şeyin çok daha iyi olmasını sağlayabiliriz.”

Richard gözlerini siliyor. Daha önce ağladığını hiç görmemişim.

Maureen anında başımızda bitiveriyor. Bez çantayı ve yüzükleri alıyor. “Vanessa artık gitme zamanın geldi sanırım. Seni geçireyim.”

Ayağa kalkıyorum. Maureen söylediği için değil, artık gitmeye hazır olduğum için. “Hoşça kal Richard.”

Otoparka açılan merdivenlerden aşağıya inerken, Maureen bana eşlik ediyor.

Yavaş adımlarla takip ediyorum onu.

Bez çantayı işaret ederek, “Düğün albümünü ister sakla, ister at” diyorum. “Richard’a hediyeimdi o albüm. Doğal olarak ona ait yani.”

“Hatırlıyorum. Terry iyi bir iş çıkarmıştı. O gün onca işinin arasında sizi de araya sıkıştırabildiği için şanslıydınız.”

Bir an duruyorum. Düğünde az kalsın fotoğrafçısız kalmak gibi bir durumla karşılaştığımdan kimseye söz etmemiştim.

Evleneli aradan nerdeyse on yıl geçmişti; ben bile fotoğrafçının adını bu kadar çabuk hatırlayamazdım.

Maureen’e dik dik bakıyorum; o da aynı şekilde karşılık veriyor bana. Bir kadının, düğün fotoğrafçısını arayıp randevumuzu iptal ettiğini öğrendiğim o günü hatırlıyorum. Maureen hangi fotoğrafçıyı çağırdığımızı biliyordu; ona Terry’nin web sitesinin adresini gönderip Richard’a vereceğim düğün hediyesi hakkında fikrini sorduğumda, albüme siyah-beyaz fotoğrafları da dahil etmemi önermişti.

Soğuk mavi gözleri o an Richard’ın gözlerine o kadar çok benziyor ki. Aklından neler geçtiğini tahmin etmek imkânsız.

Maureen’in her tatil günü evimize geldiğini, doğum günlerini kardeşiyle birlikte benim hoşlanmadığımı bildiği bir programla kutlamayı alışkanlık haline getirdiğini, hiçbir zaman evlenmeyip çocuk sahibi olmadığını, onca zaman boyunca tek bir arkadaşının adını bile telaffuz etmediğini hatırlıyorum.

“Ben albümle ilgileneceğim.” Maureen otoparkın kenarına gelip duruyor ve koluma dokunuyor. “Hoşça kal.”

Cildime soğuk metalin değdiğini hissediyorum.

Bakışlarımı indirdiğimde, Maureen'in yüzüklerimi elinin dördüncü parmağına taktığını görüyorum.

Bakışlarımı takip ediyor; "Güvende olmaları için" diyor.

Kanepedeki her zamanki yerimi alırken, “Bugün beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim” diyorum Kate’e.

Buraya aylardır gelmememe rağmen —en son evliyken gelmiştim— oda, sehpayaya yelpaze gibi dizilmiş dergiler ve pencere kenarındaki kar küreleriyle hiç değişmemiş. Karşımdaki büyük akvaryumda iki maymun balığı, yaprağı andıran yeşil bir bitkinin çevresinde aheste aheste yüzerken, turuncu-beyaz renklerde bir palyaço balığı ile bir neon balığı taş tünelin içinden geçiyor.

Kate de değişmemiş. Gözleri iri ve sempatik; omuzlarının arkasına düşen koyu renk, uzun saçlarını geriye doğru taramış.

Richard Kate’le buluşmak üzere şehre gizlice indiğim gün beni yakalamıştı. O günden sonra uzunca bir süre gelemedim buraya. Geldiğimde de Richard’a Charlotte teyzeyi ziyarete gideceğimi söylemeyi ihmal etmedim. Her defasında telefonumu Charlotte teyzemin evinde bırakıp, Kate’in birkaç dakika uzaklıktaki yerine öyle gittim.

“Boşandım” diyerek başlıyorum konuşmaya.

Kate hafifçe gülümsüyor. Hislerini bana belli etmemek konusunda her zaman dikkatli davranmıştır, ama sadece birkaç kez bir araya gelmiş olsak bile aklından neler geçtiğini anlayabiliyorum.

“Beni başka bir kadın için terk etti.”

Kate'in yüzündeki gülümser ifade kayboluyor.

"Ama artık o kadınla da birlikte değil" diye ekliyorum, alelacele. "Eski kocam sinir krizi geçirdi. Bana zarar vermeye çalıştı ve yakınımızda şahitler vardı. Şimdi tedavi görüyor."

Kate'in anlattıklarını dikkatle dinlediğini ve kendi süzgecinden geçirdiğini görüyorum.

Sonunda, "Peki" diyor. "Yani, eski kocan... senin için tehdit olmaktan çıktı, öyle mi?"

"Evet."

Kate başını hafifçe yana eğiyor. "Seni bir başka kadın için terk etti, öyle mi?"

Bu kez hafifçe gülümseme sırası bende. "Bana çok benzeyen, yerimi alacak kusursuz bir kadındı. Onu ilk gördüğümde aklımdan geçen şey bu olmuştu... Şimdi o da güvende."

"Richard her şeyin kusursuz olmasından hoşlanmıştı." Kate arkasına yaslanıyor, sağ bacağına sol bacağının üstüne atıp dalgın bir tavırla ayak bileğine masaj yapıyor.

Kate'le ilk kez bir araya geldiğimde bana birkaç soru sormakla yetinmişti. Ama o sorular zihnimdeki birbirine dolanmış, düğüm olmuş düşünceleri çözmeme yardım etmişti. *Richard'ın dengenin neden bozmaya çalıştığını bana söyleyebilir misin? Bunu neden yapıyor sence?*

Kate'i görmeye gittiğim ikinci seferde, ağlamamama rağmen, aramızdaki sehpanın üstünde duran kâğıt mendil kutusuna uzanmıştı.

Mendil kutusunu uzatırken, gözüm bileğindeki kalın bileziğe ilişmişti.

Kate kolunu öylece tutmuş, olayı idrak etmemi beklemiş, ama bu arada tek kelime bile etmemişti.

Bileğindeki, diğer bileziklerden kolayca ayırt edilen bileziği görmek sürpriz olmamalıydı benim için. Ne de olsa

Richard'ın benden önceki koyu saçlı eski karısını bulmak için yola çıkmamın nedenlerinden biri de bilgi toplamaktı.

Onu bulmak zor olmamıştı; Kate hâlâ şehirde yaşıyordu ve adı telefon rehberinde kayıtlıydı. Çok dikkatli hareket ettim. Moleskine defterimde ondan söz ederken, adını hiç anmadım. Richard gizlice şehre gittiğimi keşfettiğinde, ona terapistle buluştuğumu söyledim.

Ama Kate benden de dikkatliydi.

Beni düşünceli bir tavırla dinledi, ama Richard'la birlikte geçirdikleri yıllarda neler yaşadıklarını benimle paylaşmaya yanaşmadı.

Bunun nedenini, onu üçüncü kez ziyaret ettiğimde anladım sanırım.

Bir önceki buluşmalarımızda Kate beni dairesine kabul ederken yana çekilmiş, ben oturma odasına yürürken o arkamda kalmayı tercih etmişti. Konuşmamızın bittiğini işaret etmek için ayağa kalktığında, önden benim yürümemi işaret ederek arkamdan gelmiş ve beni uğurlamıştı.

Onu üçüncü kez ziyarete geldiğimde, Richard'ı terk edip Charlotte teyzemle yaşamam konusundaki fikrini sorduğumda, Kate birden ayağa kalkıp bana çay içip içmeyeceğimi sormuştu.

Aklım karışmış halde başımı sallamıştım.

Kate mutfığa yürürken arkasından ona bakakalmıştım.

Kate sağ ayağını yere sürüyordu; vücudunu, bu durumu telafi etmek istercesine bir aşağı bir yukarı kaldırıp indiriyor, ileriye doğru hareket etmek için ivme kazanıyordu. Konuşmalarımız sırasında arada bir masaj yaptığı bacağına, belirgin bir biçimde topallamasına yol açan bir şey olmuştu.

Kate elinde çay tepsisiyle geri döndüğünde, “Ne diyordun?” dedi, yalnızca.

Çay fincanını uzatırken başımı iki yana salladım. Ellerimin fincanı tutamayacak kadar şiddetli biçimde titrediğini biliyordum.

Kate'in taktığı girift, platinyum kolyeye, kalın bileziğe ve sağ elindeki zümrüt yüzüğe baktım. Hepsi de çok zarif ve pahalı şeylerdi; üstündeki sade kıyafetle daha da çok dikkat çekiyorlardı.

“Diyordum ki... Onu öylece terk edemem.” Kelimeler zor çıktı ağzımdan.

Bir süre sonra Richard'ın bana cep telefonumdan ulaşmaya çalışacağı korkusuyla kendimi dışarıya attım. O gün Kate'i son görüşüm oldu. Ta ki bugüne dek...

“Olayla ilgili polis tutanağı var. Maureen Richard'a göz kulak olacağını taahhüt etti” diyorum.

Kate kısa bir süreliğine gözlerini yumuyor. “İyi bir haber bu...”

“Bacığın...”

Kate konuşmaya başladığında sesi duygudan yoksun çıkıyor. “Merdivenden düştüm.” Bir an tereddüt ediyor, sonra bakışları akvaryumda süzülen balığa kayıyor. “Richard'la önemli bir etkinliğe geç kaldığım için münakaşa etmiştik o akşam.” Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyor. “Eve döndük; sonra o yattı... Ben evden ayrıldım. Elimde bavulum vardı.” Güçlkle yutkunuyor, eliyle baldırına masaj yapmaya başlıyor. “Asansöre binmek yerine merdivenleri tercih ettim. Kimsenin asansörün sesini duymasını istemiyordum. Ama Richard... uyumuyormuş.”

Bir an için yüzü buruşuyor Kate'in, sonra toparlanıyor. “Onu bir daha hiç görmedim.”

“Çok üzüldüm. Ama şimdi de güvendesin.”

Kate başıyla evetliyor.

Bir müddet sonra, “Kendine dikkat et Vanessa” diyor.

Ayağa kalkıp kapıya kadar geçiriyor beni.

Koridorda yürümeye başlarken, arkamdan kapının kilidinin kapandığını duyuyorum. Sonra başım arkaya, Emma'nın dairesinin olduğu yöne hızla dönerken, çok uzun zaman önce sine ait bir görüntü beliriyor zihnimde.

Sınıfımı toparlamaya gittiğim gün, pencereden Bilgi Merdiveni'nin binasının dışında gördüğüm yağmurluk giymiş kadını hatırlarken, beynimde bir şimşek çakıyor.

Pencereye yaklaştığımda, kadın, tuhaf ve ani bir hareketle uzaklaşmıştı binadan.

Kadın topallıyor olabilirdi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Charlotte teyzenin boş odasındaki yatakta yatarken uyanıyor, jaluzi çıtalarının arasından içeriye dolan kuvvetli güneş ışığını hissediyorum.

Kol ve bacaklarımı denizyıldızı gibi açıp tüm yatağa yayılırken, *Benim odam*, diye geçiriyorum içimden. Sonra sol elimi uzatıp alarmı çalmaya başlamadan önce susturuyorum.

Olan bitenleri düşündüğüm, benim için esrarını koruyan şeylerle alakalı olarak parçaları bir araya getirmeye çalıştığım ve yatakta dönüp durduğum, gözüme uyku girmeyen akşamlar oluyor hâlâ.

Ama sabahları yılgın bir ruh haliyle uyanmıyorum artık.

Yataktan kalkıp sabahlığımı giyiyorum. Duş almak üzere banyoya yürürken, Venedik ve Floransa'ya yapacağımız seyahat programının durduğu masanın yanından geçiyorum. Charlotte teyzeyle birlikte on gün sonra İtalya'ya gidiyoruz. Hâlâ yaz ve ben Güney Bronx'taki anaokulu öncesi çocuklara öğretmenlik yapacağım işime eylülde başlayacağım.

Bir saat sonra apartmandan sokağa, ılık havaya çıkıyorum. Bugün hiç acelem yok, kaldırımda, çocukların yere çizdiği seksek karelerinin üstüne basmamaya dikkat ederek uzun adımlarla yürüyorum. New York ağustos aylarında her zaman sakın olur; sokaklarda daha rahat yürünür. Şehir silüetinin fotoğraflarını çeken bir grup turistin yanından

geçiyorum. Yaşlıca bir adam kumtaşı merdivenlere oturmuş gazetesini okuyor. Bir seyyar satıcı kovalarının içini taze gelincik, günçiçeği, zambak ve yıldız patı demetleriyle dolduruyor. Eve dönerken çiçek götürmeye karar veriyorum.

Kahveciye geliyorum; kapısını açıp içeriye giriyor, etrafa bakınıyorum.

Elinde mönüler, bir garson, “Tek kişilik masa mı?” diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, biriyle buluşacağım.”

Onu köşede beyaz bir fincanı dudaklarına götürürken görüyorum. Altın nikâh yüzüğü ışığı yakalayıp parıldıyor. Duraklıyor, dikkatle yüzüğe bakıyorum.

Bir yandan ona doğru koşmak isterken, diğer yandan hazırlanmak için biraz daha zamanım olması gerektiğini düşünüyorum.

Sonra kadın başını kaldırıp bakıyor; göz göze geliyoruz.

Ona doğru yürüyorum; hemen ayağa kalkıyor. Hiç tereddüt etmeden uzanıp kucaklıyor beni.

Sonra geri çekiliyor, aynı anda, yaşaran gözlerimizi siliyoruz. Ardından kahkahalara boğuluyoruz.

Bölmeye giriyor, tam karşısına oturuyorum.

“Sam seni görmek gerçekten çok güzel...” Parlak boncuk kolyesine bakıp gülümsüyorum.

“Vanessa, seni özledim.”

Ben de kendimi özledim, diye geçiriyorum içimden.

Ama bir şey söylemek yerine elimi çantama atıyor ve Sam’inkinin benzeri boncuk kolyemi çıkarıyorum.

Sonsöz

Vanessa omuzlarına gelen sarı saçları açık, kolları vücudunun her iki yanında serbest halde kaldırımında yürüyor. Sokağı, yazın sonlarına yaklaşıldığı şu günlerde her zamankine kıyasla daha sakin; durduğum ve evini gözetlediğim yerin yakınından ağır ağır bir otobüs geçiyor. Köşede oyalanan, kaykayla kayan arkadaşlarını izleyen birkaç genç görüyorum. Vanessa gençlerin yanından geçip çiçek satan bir seyyar satıcının önünde duruyor. Beyaz bir kovanın içinde duran dolgun bir gelincik demetine uzanıyor. Seyyar satıcı parasının üstünü verirken, ona gülümsüyor, sonra evine doğru yürümeye devam ediyor.

Tüm bunlar olurken, gözümü ondan bir an olsun ayırmıyorum.

Onu daha önce gözetlerken, ruh halini tahmin etmeye çalışmıştım. Sun Tzu *Savaş Sanatı*'nda, Düşmanını iyi tanı, der. O kitabı üniversitede okumuş, o sözünden çok etkilenmiştim.

Vanessa onun için bir tehdit olduğumu asla fark edemedi. O yalnızca görmesini istediğim şeyi gördü; yarattığım yanılsamaya kapıldı.

Vanessa benim, kocasından kurtulmak için hazırladığı tuzağa düşen masum kadın, Emma Sutton olduğumu sanıyor. Vanessa'nın Richard'la birlikte olmam için yaptığı son derece

detaylı plana dair itirafları yüzünden hâlâ şaşkınım; oysa ağı atan kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Anlaşılan o ki birbirimizden habersiz planlar yapmış ve uygulamışız.

Ancak Vanessa'nın benim gerçekte kim olduğuma dair en ufak bir fikri bile yok. Kimsenin yok.

Şimdi buradan çekip gidebilirim ve Vanessa gerçeği asla öğrenemez. Yaşadıklarından sonra tamamen toparlanmışa benziyor. Belki de bilmemek, onun için en hayırlısı olacak.

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum fotoğrafa bakıyorum. Fotoğrafın kenarları, aradan geçen zaman ve sık sık elde tutmaktan yıpranmış.

Bu bir baba, bir anne, gamzeli küçük bir erkek çocuk ve diş telleri olan ergenlik öncesi yaşlarda bir kızın olduğu, görüntüde mutlu bir aile fotoğrafı. Fotoğraf yıllar önce ben on iki yaşındayken Florida'da yaşadığımız günlerde çekildi; ailemizin paramparça olmasından birkaç ay önce...

Saat akşam ondu ve ben uyumuş olmalıydım –normalde yatma vaktim geçmişti– ama o akşam uyumuyordum. Kapı zilinin çaldığını duydum; sonra da, “Ben bakarım” diye seslenen annemi.

Babam odasındaydı; muhtemelen öğrencilerin sınav kâğıtlarını kontrol ediyordu. O işi genelde akşamları yapardı.

Fısıltılar duydum, sonra babam aceleyle koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdü.

Babam, “Vanessa!” diye bağırdı. Sesi o kadar gergin çıkmıştı ki apar topar odamdan dışarıya fırladım. Erkek kardeşimin odasının önünden geçip merdivenlerin başına gelirken, çoraplarım halı zeminde hafifçe kaydı. Durduğum yerden aşağıya baktığımda olan biten her şeyi görebiliyordum. Kimsenin fark etmediği, gölgelerin içinde bir seyirciydim.

Annemin kollarını göğsünde kavuşturup babama alev saçan gözlerle baktığına, babamın konuşurken elleriyle birtakım jestler yaptığına, tüyleri siyah, beyaz ve turuncu renkli kedimin, annemi sakinleştirmek istercesine, bacaklarına sürtündüğüne şahit oldum.

Daha sonra annem kapıyı çarparak kapattı ve babama döndü.

Annemin o anki yüz ifadesini asla unutmayacağım.

Babam benimkilere tıpatıp benzeyen yuvarlak mavi gözleri büyümüş halde, “O bana yanaştı” diyordu ısrarla. ”Mesai saatlerinde sürekli çalışma odama gelip duruyor, ders dışında ona yardım etmemi istiyordu. Onu kaç kez reddettim, ama o sürekli... Bak, hiçbir önemi olmayan bir olay bu, yemin ederim.”

Ama olayın hiçbir önemi olmadığı doğru değildi; çünkü bir ay sonra babam evden taşındı.

Annem yaşananlardan ötürü babamı suçladı, ama sadece onu değil; babamı baştan çıkaran üniversiteli kız öğrenciyi de... Annem babamla yaptıkları kavgalarda zaman zaman Vanessa'nın adını anar, o esnada ağzı, o üç heceli isim dilinde acı bir tat bırakıyormuşçasına çarpılırdı. Vanessa ismi, annemle babam arasında ters giden her şeyin simgesi haline gelmişti.

Vanessa'yı ben de suçladım.

Üniversiteden mezun olduktan sonra New York'a gezmeye geldim. Onu bulmaya çalıştım tabii; o günlerde Vanessa Thompson'dı adı. Benim adım da farklıydı; babam evden taşındıktan sonra, annem genç kızlık soyadı olan Sutton'a geri döndü. Yetişkinliğe adımımı attıktan sonra ben de soyadımı değiştirdim.

Vanessa zengin bir banliyö semtinde yaşıyordu. Yakışıklı bir adamla evliydi. Hak etmediği ihtişamlı bir yaşam

sürüyordu. Onu yakından görmek istedim, ama bir yolunu bulup da yanına yaklaştım. Evden nadiren çıkıyordu. Yolumuzun doğal biçimde kesişmesi imkânsız gibiydi.

Ona erişme şansımın olmadığını, geri dönmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım ki bir şey fark ettim.

Kocasına yaklaşabilirdim.

Richard'ın çalıştığı yeri bulmak kolay oldu. Çok geçmeden öğleden sonraları saat üç civarında iş yerinin köşesindeki kahvecide espresso içmek gibi bir alışkanlığı olduğunu öğrendim. Richard alışkanlıklarına çok bağlıydı. Dizüstü bilgisayarımı kahveciye götürüp bir masada kamp kurdum. Kahveciye bir sonraki gelişinde, Richard'la göz göze geldik.

Erkeklerin bana kur yapmalarına alışkındım, ama bu kez avcı bendim. Tıpkı babamla ilişkisinde Vanessa'nın olduğu gibi...

Richard'a en içten ifadeyle gülümsedim. "Selam. Adım Emma."

Benimle yatmak isteyecek, diye düşündüm; erkekler genellikle böyledir. Bir geceliğine bile olsa, Richard'la yatmak benim için yeterli olacaktı; karısı önünde sonunda durumu öğrenecekti nasılsa. Öğrenmesini sağlayacaktım.

Beni cezbeden şey, ailemin başına gelenlerle Vanessa'nın yaşayacakları arasındaki benzerlikti. Adaleti böyle sağlayacağımı hissettim.

Oysa Richard, çalıştığı şirkette sekreterlik işi için başvurmamı önerdi bana.

İki ay sonra sekreteri Diane'nin yerini aldım.

Bundan birkaç ay sonra da karısının...

Bir kez daha elimdeki fotoğrafa bakıyorum.

Fena halde yanılmıştım; hem de birçok konuda.

Mesela babam konusunda...

Vanessa gelinlik mağazasında buluştuğumuz gün, *Üniversitedeyken evli bir adam tarafından aldatılmıştım*, demişti. *Beni sevdiğini sanmıştım. Bana evli olduğundan hiç söz etmemişti.*

Mesela Richard konusunda...

Vanessa apartmanımın hemen dışında yolumu kestiği gün, Richard'la evlenirsen pişman olursun, diye uyarmıştı beni. Daha sonra Richard yanımda dururken, bariz biçimde korkmuş olmasına rağmen, şansını bir kez daha denemiş ve Richard sana zarar verecek, demişti.

Vanessa'nın sözlerinden sonra, Richard'm beni kenara çekip kollarını vücuduma doladığını hatırlıyorum. O hareket, beni korumaya yönelik bir hareket gibi görünmüştü gözüme, ama parmak uçları cildime batmış, kolumda erik rengi, küçük izler bırakmıştı. Richard'ın o an yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum; o an ateş saçan gözlerle Vanessa'ya bakıyordu çünkü. Ertesi gün Vanessa'yla gelinlik mağazasında buluştuğumuzda, kolumu görmemesi için çok çaba sarf etmişim.

Ve her şeyden çok da Vanessa konusunda yanılmıştım.

Onun da benim hakkımda yanıldığını bilmesi adil olacaktı.

Karşıdan karşıya geçerken beni görmesini sağlıyor ve ona yaklaşıyorum.

Ona seslenmeden, başını olduğum tarafa çeviriyor; geldiğimi sezinlemiş olmalı.

“Emma! Ne yapıyorsun burada?”

Vanessa, kolay olmasa da bana karşı dürüst davranmıştı. Beni korumak için bu kadar çaba göstermemiş olsaydı, Richard'la evlenirdim. Ama Vanessa onunla yetinmedi; hayatını tehlikeye atarak Richard'ın karşısına çıktı, gelecekte ağına bir başka kadını düşürmesini engelledi.

“Senden özür dilemek istedim.”

Vanessa'nın kaşları çatılıyor. Bekliyor.

"Sana bir fotoğraf göstermek istiyorum." Fotoğrafları ona veriyorum. "Bu benim ailem."

Vanessa fotoğrafa dikkatle bakarken, çok uzun zaman önce, normalde uykuda olmam gereken bir ekim ayı akşamından başlayan hikâyemi anlatmaya başlıyorum.

Vanessa başını hızla kaldırıp yüzümü inceliyor. "Gözlerin." Ses tonu ölçülü... "O kadar tanıdık geliyordu ki."

"Bilmek hakkın diye düşündüm."

Vanessa fotoğrafı geri veriyor. "Seni merak ediyordum. Birden kayboldun ortadan. İnternette bulmaya çalıştım; birkaç yıl öncesine kadar hiç var olmamışsın sanki. Adresin ve telefon numarandan başka bir şey bulamadım."

"Gerçekte kim olduğumu bilmemeyi mi tercih ederdin?"

Vanessa bir an düşünüyor.

Sonra başını iki yana sallıyor. "Gerçek, insanın hayatına devam edebilmesinin tek yolu..."

Ve sonra ikimizin de söyleyecek bir şeyinin kalmamasının ardından, yoldan geçen bir taksiyi durduruyorum.

Taksiye biniyor, başımı çevirip arka pencereden dışarıya bakıyorum.

Elimi kaldırıyorum.

Vanessa bir süre gözünü benden ayırmıyor. Sonra o da elini havaya kaldırıyor; adeta beni taklit ediyor.

Sonra arkasını dönüyor ve taksi hareketlenirken benden uzaklaşmaya başlıyor; attığı her adımla aramızdaki mesafe büyüyor.

Teşekkür

Greer ve Sarah'dan:

Zekâsıyla bu kitabın çok daha iyi bir kitap olmasını sağlayan ve eşi bulunmaz enerjisi, vizyonu ve idrak gücüyle hayal ettiğimiz çok ötesinde bir yere gelmesini mümkün kılan, St. Martin's Press'teki editör ve yayıncımız Jennifer Enderlin'e müteşekkirimiz.

Arkamızda Katie Bassel, Caitlin Dareff, Rachel Diebel, Marta Fleming, Olga Grlic, Tracey Guest, Jordan Hanley, Brabt Janeway, Kim Ludlam, Erica Martirano, Kerry Nordling, Gisela Ramos, Sally Richardson, Lisa Senz, Michael Storrings, Tom Thompson, Dori Weintraub ve Laura Wilson gibi seçkin bir yayıncı ekibi olduğu için çok şanslıyız.

Zeki, cömert temsilcimiz, inanılmaz Victoria Sanders'a ve onun Victoria Sanders ve Ortakları şirketindeki muhteşem ekibine –Bernadette Baker-Baughman, Jessica Spivey, Diane Dickensheid– de teşekkür ederiz:

Bene Knauer: Yerinde ve anında düzeltmelerin, en çok da bize “elle tutulur gerilim”in ne olduğunu öğrettiğin için sana minnettarız.

İngiltere Pan Macmillan'daki, başta yediğimiz harika akşam yemeğinde bize eşlik eden arkadaşımız Wayne Brookes olmak üzere, tüm yabancı yayıncılarımıza teşekkürlerimizi, Gotham Group'taki Shari Smiley'ye de en derin şükranlarımızı sunarız.

Greer'den:

Kısaca ifade etmek gerekirse ilham kaynağım, yetenekli ve komik ortak-yazarım –ve aziz dostum– Sarah Pekkanen olmasa bu kitap da olmazdı. Bu harikulade yolculukta suç ortağım olduğun için teşekkürler Sarah.

Yirmi yıllık editörlük hayatımda birlikte çalıştığım yazarlardan çok şey öğrendim; özellikle de Jennifer Weiner ve onun temsilcisi Joanna Pulcini'den... Simon & Schuster'daki birçoğunu sevgiyle andığım arkadaşlarım olarak gördüğüm eski meslektaşlarıma da, özellikle de Atria Books'daki akıl hocam Judith Curr'e, muhteşem Peter Borland'a ve bu sektördeki en yetenekli genç editör Sarah Cantin'e teşekkür etmek isterim.

İlkokuldan, üniversiteden mezun olduğum zamana dek, Susan Wolman ve Sam Freedman başta olmak üzere, bana inanan birçok öğretmenim oldu.

Kitabın ilk okuyucuları Marla Goodman, Alison Strong, Rebecca Oshins ve Marlene Nosenchuck'a en derin teşekkürlerimi sunarım.

Bu kitapla ilgili bana destek veren, yayıncılık sektörünün içinden ve dışından birçok arkadaş edinme şansına eriştim. Carrie Abramson (ve eşi, şarap danışmanımız Leigh), Gillian Blake, Andrea Clark, (Sam'in yazdığı şiir konusunda bana ilham veren) Meghan Daum, Dorian Fuhrman, Karen Gordon, Cara McCaffrey, Liate Stehlik, Laura van Straaten, Elisabeth Weed ve Teresa Zoro'ya teşekkür ederim. Özel bir teşekkür de Nantucket'taki kitap kulübüme...

Beni fiziksel ve duygusal anlamda formda tuttukları için Danny Thompson ve Ellen Katz Westrich'e teşekkür ederim.

Ve ailem:

Bill, Carol, Billy ve Victoria Hendricks; Patty, Christopher ve Nicholas Allocca; Julie Fontaine, Raya ve Romen Kessel.

Duvarları yıkıp geçmem için bana hep moral veren Robert Kessel.

Bana kitap sevgisini aşıl原因, kitabı ilk okuyan kişiler olarak bana görüşlerini ifade eden ve “kim tutar seni” diye beni hep destekleyen Mark ve Elaine Kessel.

Bana yârenlik eden Rocky.

Özel bir teşekkür de çocukluk rüyasının peşinden koşması için annelerine cesaret veren Paige ve Alex’e.

Ve en son olarak bana yapabileceğimi ve yapmam gerektiğini söylemekle kalmayıp, o uzun yolda bana hep destek olan, Kutup Yıldızım John’a.

Sarah’dan:

On yıl önce Greer Hendricks editörüm oldu; ardından da sevgili arkadaşım. Şimdi onunla bir ekibiz. Yaratıcı işbirliğimiz benim için müstesna bir mutluluk kaynağı oldu. Bana verdiği destek, ilham için ona minnettarım. Önümüzdeki on yılda neler başarabileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Tüm bu süreç içinde yardımlarından ötürü tüm Smiths çalışanlarına teşekkürler: Verdikleri cesaret, moral ve şarap için Amy ve Chris’e; metnin ilk halini okuyan Liz’e ve öğütleri için Perry’ye teşekkürler.

Pazarlamadan web sitesine kadar her türlü konudaki uzmanlığı için Kathy Nolan’a; beni her zaman destekledikleri için Rachel Baker, Joe Dangerfield ve Cathy Hines’a; kitabımdan güzel sözlerle bahseden ve insanların haberdar olmasını sağlayan okurlarıma, Street Team ve Facebook arkadaşlarıma ve yazar dostlarımdan oluşan enerjik ve destekleyici topluluğa da teşekkürler...

Bir sonraki engeli aşmam için beni hep zinde tutan Sharon Sellers’a minnettarım ve tabii akıllı ve nükteli Sarah

Cantin'e de. Glenn Reynolds, Jud Ashman ve Gaithersburg Kitap Festivali ekibine de teşekkürü borç bilirim.

Yazarken yanımdan hiç ayrılmayıp sabırla oturan muhteşem köpeğim Bella'ya...

Benzersiz Pekkanen ekibime: Nana Lynn, Jonny, Robert, Saadia, Sophia, Ben, Tammi ve Billy'ye sevgiler.

Bilhassa ve daima oğullarım Jackson, Will ve Dylan'a...

